ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN OCTAVUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIƆIƆCCXCI

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ.

ΚΑΙ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἴει μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναί τις δόξειν, σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὠνῇ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἕρμαιον εἶ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ θησαυρὸς ἕτοιμος τοῖς καπήλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γάρ σοι

1 ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ) Ὡς οὑτωσὶ εἰκάσαι βιβλίον, αἰτήσας τινὰ, Λουκιανὲ, καὶ μὴ λαβὼν, καλῷ τούτῳ δεξιώματι δι' αἰῶνος ἠμείψω αὐτόν. V.

ADVERSUS INDOCTUM

ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

QUIN contrarium eſt conſilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipſum quoque viſum iri eſſe aliquid, ſi ſtudioſe pulcherrimos quoſque libros coëmas. At illud nequiter tibi evenit, & ipſum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, *quod* nec emis optimos, ſed credis temere laudantibus: & Mercurio immolant te invento, qui talia mentiuntur de libris, ac theſaurus paratus es eorum mangonibus. Aut

διαγνῶναι δυνατὸν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια, τίνα δὲ φαῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι, καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς, τίς,
2 ἢ ποία διάγνωσις; Ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκρικέναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ ἀοίδιμος Ἀττικὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος, ὦ θαυμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότι τὸ κάλλος αὐτῶν, οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἄν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεῳγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ, νὴ Δία, κατακόρως, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἔνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθάνοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἱκανὸν, ἢν μὴ εἰδῇς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἑκάστου τῶν ἐγ-

3 Καὶ συμβούλους τοὺς σέας) Ἀπὸ εὐθείας τῆς σεὺς, σημαίνει καὶ τοὺς σῆτας. V.
6 Κεκρικέναι) Κεκριμένα. G.
7 Ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος) Καλλιγράφοι οὗτοι γεγόνασιν ἄριστοι. V.
13 Φθάνοντος) Προλαμβάνοντος. V.

unde tu dignoſcere poſſes, qui ſint veteres & multi pretii, qui autem viles & temere futiles; niſi ex eo, quod exeſa & pertuſi ſunt, iudices, & conſiliarias ad hanc inquiſitionem tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquiſitae, & certae fidei, quae aut qualis a te proficiſcatur diiudicatio? Ut autem tibi dem, ipſa illa te iudicare poſſe, quae Callinus pulchre, aut celebris ille Atticus ſumma cura ſcripſerint: quid tibi prodeſt, mirabilis homo, *eorum* poſſeſſio, qui nec pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis uſurus ſis, non magis, quam caecus forma fruatur amorum ſuorum? Tu vero apertis quidem oculis inſpicis libros, & ſane ad ſatietatem; alios etiam curſim oculo os praeveniente perlegis. Illud vero mihi nondum ſatis eſt, niſi virtutem etiam vitiumque uniuſcuiuſque eorum, quae ſcripta ſunt, agno-

γεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ παρακεκομμένα. Τί οὖν φῂς, καὶ ταῦτα μὴ 3
μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μή ποτε παρὰ τῶν Μουσῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος, λαβών; Ἑλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν αἱ Θεαὶ λέγονται, οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιοῦ· σοὶ καὶ μεμνῆσθαι Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκεῖναι γὰρ τῷ ποιμένι μὲν οὐκ ἂν ὤκνησαν φανῆναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἵῳ δέ σοι, καί μοι, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος, ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σαφῶς εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυῤῥίνῃ ἂν ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοι-

7 Ἑλικῶνα μὲν) Ὄρος ὅπου αἱ Μοῦσαι διατρίβειν λέγονται. V.
13 Λιβανίτιδος) Ἔοικε Σύρος εἶναι ὁ βιβλιοκάπηλος οὗτος καὶ Δαμασκηνὸς, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανίτιδος εἰκάσαι. V.

ſcas, atque intelligas, quae ſit ſententia univerſis, quis ordo verborum, quae ad rectam regulam ſcriptor exegerit, quae ſubleſtae fidei, parum genuina, adulterata. Quid igitur ais? haeccine etiam, licet non didiceris, tamen nobis ſcire? Unde? niſi forte a Muſis lauri ramum, ut ille paſtor, accepiſti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur, nec audiſti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus es. Tibi ne meminiſſe quidem Muſarum fas eſt. Illae enim paſtori apparere non ſunt dedignatae, duro homini & hirſuto, & multum in corpore ſolem prae ſe ferenti. Tali vero, qualis tu es, homini (&, per ego te Libanitidem, permitte in praeſens, ne diſerte dicam omnia) ne prope quidem venire, bene novi, unquam dignentur: ſed pro lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellatum relin-

οὕτων, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἢ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πότιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρεῖος τὰ τοιαῦτα, τολμήσειας ἄν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδεύθης, ἢ ἐμέλησέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρῷ πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ
4 δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας. Ἀλλ᾽ ἑνὶ τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὑτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμμένα εὑρέθη καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; κἂν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύ-

1 Ὀλμειὸν) Ποταμοί εἰσιν οὗτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἑλικῶνος· ὁ δὲ Ἑλικὼν, ὄρος ἐστὶ Βοιώτιον, οὗ πρὸς τοὺς πρόποδας Θεσπιαὶ πόλις κατῴκηται, ἐν ᾗ ὁ Ἔρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἑλικῶνα δέ φησι καὶ Ἡσίοδος νέμων τὰς Μούσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

15 Κἂν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ) Οὕτω γάρ φασι τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμᾶσθαι τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν. V.

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant, *fontes* gregibus sitientibus alioquin, & puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, & eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed uno hoc solo omnia te illa iam emensurum speras, multis libris comparandis. Hactenus sane habe tibi collecta illa Demosthenis *exemplaria*, quae sua manu scripsit orator, & illa Thucydidis, quae a Demosthene & ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio? etsi

δῇς, ἢ ξυγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος περινοστῇς; πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἀεί· τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων οἶσθα οὐδὲν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὦτα. ὡς εἴγε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπήλοις ἤρισεν ἂν περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἴγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὄψει μηδ' ἐκείνους πολύ σου τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν φωνὴν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἵους εἰκὸς εἶναι τοὺς μηδὲν τῶν καλῶν καὶ αἰσχρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν

substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *etiamsi aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, & legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, & vestrûm solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus venditibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres *libros* ab illis ipsis emtos

ἐκείνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ὠνῇ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πεπαιδεῦσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν ξυγγράμματα; καί μοι, εἰ δοκεῖ, ἀπόκριναι· μᾶλλον δὲ ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσόν γοῦν, ἢ ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτήσαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἑπτὰ ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἆρα διὰ τοῦτο καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος, οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὖγε ἀνένευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου κτησάμενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθών. τί δ' εἴ τις τοῦ Ἡρακλέους τὰ τόξα κτήσαιτο, μὴ Φιλοκτήτης ὢν, ὡς δύνασθαι ἐντείνασθαί τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκοποῦ τοξεῦσαι,

2 Ἀγαθοῦ ὠνῇ ταῦτα) Προσυπακουστέον τὸ χάριν ἢ ἕνεκεν, ἵν' ᾖ τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἕνεκεν. V.

8 Ἰσμηνίου) Ἰσμηνίας οὕτω καλούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἐκ τῆς ὁμωνυμίας, εἰ καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιτο Ἰσμηνίου, εὐθὺς αὐτοπρόσωπος ἔσεσθαι Ἰσμηνίας. ἐώνηται μὲν, οὐ μέντοι καὶ πλέον τοῦ ἐλπίσαι τετύχηκεν. V.

habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant. Cuius igitur boni caussa illos emis, nisi ipsas quoque librorum capsas eruditas esse putas, quae tot veterum virorum scripta contineant? Ac mihi responde sodes: vel potius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea, quae interrogabo. Si quis tibiarum inflandarum ignarus, Timothei tibias emat aut Ismeniae, quas hic septem talentis emit Corinthi; numquid propterea tibiis etiam poterit canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel Marsyae aut Olympi *tibias* quis possideat, canat, nisi didicerit. Quid vero, si quis Herculis cum arcu sagittas habens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, &

τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἆρ' ἂν ἐπιδείξασθαί τι ἔργον τοξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ κυβερνᾶν οὐκ εἰδὼς, καὶ ἱππεύειν μὴ μεμελετηκὼς, εἰ ὁ μὲν ναῦν καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασι, καὶ εἰς κάλλος καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξειργασμένην, ὁ δὲ ἵππον κτήσαιτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον, ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἑκάτερος οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρήσαιτο ἑκατέρῳ. ἐπινεύεις καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαίδευτος ὢν ὠνοῖτο πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτοῦ ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἔλεγχος γὰρ, οἶμαι, σαφὴς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος εὐθὺς τὸ προχειρότατον ἐκεῖνο ἐπιφθέγγεται, τί κοινὸν

'6 Κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον) Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἐγκαιόμενον παρὰ τῶν παλαιῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν εὐγενῶν, οἷς ἐπὶ τοῦ μηροῦ τὸ παράσημον κάππα τὸ στοιχεῖον, ἢ σίγμα, ἀφ' ὧν καὶ παρωνομάζοντο ἀπὸ τοῦ κάππα κοππατίαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σίγμα σαμπφόραι. Μῆδος δὲ ἵππος ὁ Νισαῖος· ἡ Νίσα δὲ πεδίον Μηδίας, οὗ αἱ βασιλικαὶ ἱπποφορβάδες νεμόμεναι τοῖς Μήδων βασιλεῦσιν ἵππους ἔτρεφον γενναίους· κενταυρίδαι δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρίσσης τῆς Θετταλίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων ὀνόμαστοι. V.

collineare ad metam; quid hic tibi videtur? an perfecturus opus ſagittatore dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ratione qui gubernare neſcit, & equeſtrem rationem non exercuit, ſi iſte quidem pulcherrimam navem accipiat, rebus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam pulcherrime; hic vero equum emat Medicum, aut centauri de ſtirpe, aut coppa inſignem: deprehendatur, puto, uterque, qui neutra re recte uti poſſint. Annuis etiam hoc? Crede ergo, & hoc etiam mihi annue, ſi quis, qualis tu, indoctus homo, multos emat libros; nonne dicteria hic in ruditatem ſuam contra ſe ipſum *elicit*, & publicat? Quid annuere hic etiam cunctaris? Clarum enim iſtud eſt argumentum, videntiumque unuſquiſque ſtatim illud, quod maxime in promtu eſſe ſolet, ſubiicit, *Quid commune cani*

6 κυνὶ καὶ βαλανείῳ; Καὶ ἐγένετό τις οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν
Ἀσίᾳ πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφο-
τέρους τοὺς πόδας, ἀπὸ κρύους, οἶμαι, ἀποσαπέντας,
ἐπειδή ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος
τοίνυν τοῦτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν
δυστυχίαν ξυλίνους πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδού-
μενος, ἐβάδιζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεῖ-
νο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπῖδας γὰρ καλλίστας ἐωνεῖτο
νεοτμήτους ἀεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ
ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα
εἴη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δή. οὐ ταῦτα οὖν καὶ σὺ ποι-
εῖς; χωλὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνούμενος
δὲ χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἄν τις καὶ ἀρτίπους ἐμ-
7 περιπατήσειεν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον
ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώτω σοί τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν
βῆτα τῆς Ἰλιάδος ῥαψῳδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετά-

& balneo? Et fuit non ita pridem in Aſia aliquis vir dives, calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigore, puto, ſphacelo eſſent corrupti, cum per nivem iter ei faciendum fuiſſet. Huic ergo miſerabilis ille caſus obvenit: quod infortunium uti conſolaretur, ligneos ſibi pedes fecerat; iiſque ſubligatis, ſervis ſimul innixus, incedebat. At hoc factitabat ridicule, quod crepidas ſemper pulcherrimas emebat, recenti opere, & multum ſibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcherrimis ſemper calceis ornata haberet ligna illa, hoc eſt, ſuos pedes. Non igitur eadem tu facis? mentem qui habeas claudam & ficulneam, aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis pedibus aliquis incedat. Quandoquidem vero inter alios Homerum etiam emiſti ſaepe, capiat aliquis & legat tibi ſecundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare noli; ni-

ξειν· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποίηται δέ τις αὐτῷ δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα καὶ λελωβημένος. ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος, εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἴει ὅτι αὐτίκα διὰ τοῦτο καὶ καλὸς ἅμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερπηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσει δὲ αὐτοῦ τὸ ῥεῖθρον τῷ φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἕκτορα, καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον, μηδὲ φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὁπόταν ἀνανεύσειε, δεικνὺς τοὺς παραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτώματι, καὶ τὰς κνημῖδας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ σὺ πάσχων, οὐχ ὁρᾷς ὁπόταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ

5 Καὶ ὑπερπηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν) Ταῦτα πάντα λέγει Ὅμηρος τὸν Ἀχιλλέα ποιῆσαι. V.

hil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari ridiculus undique homo, diſtorto corpore atque debili. Ille ergo Therſites, talis, Achillis arma ſi capiat, putaſne illum propterea ſtatim & pulchrum ſimul & fortem futurum, & traiecti ſaltu fluminis aquas Phrygum caede infecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum Lycaonem & Aſteropaeum, qui neque humeris ferre fraxineam illam *Achillis haſtam* poſſit? Non ſane dixeris. Sed riſum quoque debeat, claudicans ſub ſcuto, & prae gravitate pronus prolabens, ac ſub galea, ſi quando ſuſpiciat, ſtrabos illos oculos oſtendens, & illa dorſi curvitate thoracem elevans, trahenſque ocreas, qua re pudorem & artifici & domino armorum obiiciat. Idem vero tibi quoque uſu venire non vides, cum librum in manu habes pulcher-

ἔχῃς πάγκαλον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καταισχύνων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελώμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι κολάκων ἐπαινούμενος· οἳ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπι-
8 στρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δέ σοι διηγήσασθαί τι Πυθοῖ γενόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοὔνομα, τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν, μήτε πρὸς ὠκύτητα εὖ πεφυκότι· κιθάρᾳ δὲ καὶ ᾠδῇ, ῥᾳδίως κρατήσειν ἐπείσθη ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινούντων, καὶ βοώντων, ὁπότε καὶ τὰ σμικρότατον ἐκεῖνος ἀνακρούσαιτο. ἧκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφοὺς τά τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσόπαστον ποιησάμενος, καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλιστον, ὡς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι

rimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita, ut pronuntiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditis, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen & ipsi ad se invicem conversi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur, neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero & cantu facile se victurum, persuaderi sibi a sacerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, & coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi es-

ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. τὴν μέν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερφυές τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσοῦ μὲν τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀρφέως ἐντετορευμένων· θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν.
Ἐπεὶ δ᾽ οὖν ποτε καὶ ἧκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν 9
ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ᾄδειν, καὶ μετὰ Θέσπιν τὸν Θηβαῖον οὐ φαύλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται οὖν ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορφύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἡ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διεφαίνετο. τούτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατὰς, ἐπειδή ποτε καὶ ᾆσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούεται μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐμπεσὼν

ſent aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem ipſam *fecerat* admirandum opus, pulchritudine & pretio, ex auro totam ſolido, ſigilliſque & gemmis variis ornatam, cum Muſae inter alia & Apollo & Orpheus inſculpti eſſent: ingens videntibus miraculum. Cum vero tandem aliquando veniſſet dies certaminis, tres erant, quorum media canendi ſors exiit Evangelo, & quidem poſt Thebanum Theſpin, qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens totus, & ſmaragdis, & beryllis, atque hyacinthis. Decora quoque veſtimenti purpura, inter aurum interlucens. His omnibus cum ante perculiſſet theatrum, & admirabili exſpectatione ſpectatores impleviſſet, ac tandem canere etiam & citharam pulſare omnino oporteret: pulſare incipit inconcinnum quiddam & incongruum; abrumpit autem chordas ſimul tres, vehementius iuſto in citharam dum ir-

τῇ κιθάρᾳ, ᾄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμουσόν τι, καὶ λεπτὸν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τοὺς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτεπερ καὶ γελοιότατος ὤφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθῃματωμένος ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγῖδας. (ἐξεπεπτώκεισαν γὰρ, κἀκείνης ξυμμαστιγουμένης αὐτῷ.) Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὔμηλός τις Ἠλεῖος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλοπας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' οὗτός γε ᾄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις.

11 Κόλλοπας ἐπικειμένην) Κόλλοπες οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, ὧν ἐκδέδενται αἱ νευραί. V.

ruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praesides autem certaminis, indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet, cum vapularet una cum ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, & lege artis tractasset citharam, vicit, & praeconio ornatus est, & derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua & sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem*,

καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσῆν δάφνην περίκεισαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικήν· πλὴν τοῦτό γε μόνον ὤνησο τῆς σκευῆς, ὅτι μηδ' ἐλεούμενος ἐπὶ τῇ ἥττῃ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισούμενος προσέτι διὰ τὴν ἄτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν τρυφήν. περὶ πόδα δή σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ὅσον σοί γε οὐδ' ὀλίγον μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διη- 11
γήσασθαί σοι πάλαι γενόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾶτται, φασὶ, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἕβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ᾄδουσαν θρῆνόν τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ' ᾠδῆς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· κἀκείνους ἀνελομένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι,

3 Ὠνήσω) Γραι. Ὤνησω. G.
6 Περὶ πόδα δή σοι) Περὶ πόδα, ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδα, πλησίον, ἐγγύς. ἢ ἀληθέστερον ἐρεῖν, περὶ πόδα ἀντὶ καταπεφρονημένως· ἐπεὶ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν εὐκαταφρόνητα περὶ τοὺς πόδας ῥίπτεται. V. (Ῥιπτεῖται G. Ῥιπτεῖται V.)

Evangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed exosus omnibus propter artis illam expertem atque supervacuam luxuriem. Apprime tibi Evangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum. Neque vero intempestivum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpsissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innatasse caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, & sic cum cantu appulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepeliisse, ubi nunc

ἵναπερ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστι· τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερὸν, καὶ ἐπὶ πολύ γε σώζεσθαι αὐτήν.
12 Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον τὸν τοῦ Πιττακοῦ τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον, ὡς ἐκήλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελῴδει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν μηδενὸς ἁπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ διαφθείραντα τὸν ἱερέα μεγάλοις χρήμασι, πεῖσαι ὑποθέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφέως· λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς οἴεσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπου ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμουσον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινὰ θεσπέσια ὑπηχήσειν τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάντας καταθέλξειν, καὶ κηλήσειν, καὶ μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρι δὴ ξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς

16 Κληρονομήσαντα) Κληρονομῶ σου Ἀττικῶς. V.

Baccheum illis eſt, lyram vero Apollinis in templo dedicaſſe, ubi diu ſervata ſit. Interiecto tempore Neanthum Pittaci tyranni filium, qui iſtaec de lyra audiſſet, ut animalia, & plantas, & ſaxa demulſerit, ac poſt Orphei mortem, nemine illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae incidiſſe, corruptoque magna vi pecuniae ſacerdoti perſuaſiſſe, ut ſubiecta alia ſimili, Orphei ſibi lyram daret. Cum vero accepiſſet, interdiu quidem in urbe ea uti non ſatis tutum putaſſe; noctu vero illa ſinu condita ſolum progreſſum eſſe in locum ſuburbanum, eaque depromta, pulſaſſe & perturbaſſe fides adoleſcentem artis & Muſarum expertem, qui ſperaret, carmina quaedam divina reddituram eſſe lyram, quibus delinire omnes ac mulcere cum poſſet, beatum ſe fore Muſicae Orphei heredem; donec convenientes ad ſonum canes, multos autem ibi fuiſſe, miſerum laniaverint. Hacte-

τὸν ἦχον, (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐτόν· ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μόνους ἐφ᾽ ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέστατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ᾠδὴ, ἃ μόνα ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεῖ παρὰ τῆς μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13
Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ᾽ ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐστὶν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον τοῦ Στωϊκοῦ, κεραμεοῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλπιζε γὰρ, οἶμαι, κἀκεῖνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ᾽ ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. Χθὲς δὲ καὶ πρώην ἄλλος 14
τις τὴν Πρωτέως τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἥλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου κἀκεῖνος ἐπρίατο, καὶ

1 Διασπάσασθαι αὐτὸν) Ἐπεὶ κἀκεῖνος ὑπὸ τῶν κυνῶν διεσπάσθη. V.

5 Παρὰ τῆς μητρὸς) Καλλιόπης γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι τοῦτον. V.

14 Καὶ πρώην) Λέγεται καὶ ἄρτι πρώην, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλούταρχος. V.

15 Πρωτέως) Περὶ τοῦ Περεγρίνου λέγει. V.

nus ergo Orphei ſimile fatum habuiſſe, ut ſolos in ſe convocaret canes. Ubi illud quidem manifeſtiſſime apparuit, non lyram fuiſſe, quae demulſerit, ſed artem & cantum, quae ſola eximia Orpheo a matre contigerant. Ceterum lyra ſupellex erat non melior barbitis aliis. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro, cum noſtra aetate fuerit, & forte adhuc ſit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, ſi noctu ad illam lucernam legeret, continuo ſapientiam Epicteti adſtituram ſibi per quietem, ſeque ſimilem ſeni admirabili futurum. Heri vero & nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem depoſuerat, cum in ignem deſiliret, talento ipſe quoque emit, & habet pignus illud

ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τοῦτο καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεᾶται τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστᾶ τοῦ Γηρυόνου, καὶ Μεμφῖται τῆς Ἴσιδος τοὺς πλοκάμους. αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς ὅπως κακοδαιμόνως διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος. Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον τραγῳδίαν ποιεῖν φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥστε τὸν Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν, οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθόμενος ὡς ἐγγελᾶται, τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ, ᾤετο ἔνθεος ἔσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν· οἷον κἀκεῖνο τὸ Δωρικὸν, ἧκεν ἡ Διονυσίου γυνὴ, καὶ πάλιν· οἴμοι, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυξίου, καὶ τὸ, αὑτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν.

atque oſtentat, ut Tegeatae Calydonii *apri* exuvias, & Geryonis oſſa Thebani, & Memphitae cincinnos Iſidis. Ipſe vero admirabilis rei dominus, vel ipſum te inſcitia atque impuritate vicerit. Vide, quam infeliciter te habeas, baculo in caput [*incuſſo*] revera indigens. Dicitur etiam Dionyſius tyrannus ſcripſiſſe tragoediam, male ſane & ridicule, adeo ut ſaepe propter eam in Lautumias inciderit Philoxenus, qui riſum continere non poſſet. Hic ergo irrideri ſe audiens, pugillares Aeſchyli, in quibus ille ſcribere ſolitus fuerat, ſtudioſe emit, futurum ratus, ut divino quodam ad poëticen ſtudio inde animaretur. Verum enimvero in illis ipſis *tabellis* longe etiam magis ridicula ſcripſit, quale illud Doricum, *Advenit Dionyſii mulier*: & illud, *Hei coniugem quam commodam deperdidi!* nam iſtuc etiam de pugillaribus: & illud, *Stulti ſibi illudunt enim mortalium.* Atque

τοῦτο μέν γε πρὸς σὲ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον
εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ διὰ τοῦτο χρυσῶσαι αὐτοῦ ἔδει
ἐκεῖνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς 16
τὰ βιβλία, καὶ ἀνελίττεις ἀεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ
διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντίθεις, ὡς δή τι
ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων γεγένησαι
διὰ τὴν ὠνὴν, ὃς τοιαῦτα μὲν φθέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν
ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν·
μῖσος δὲ ἄγριόν, φασι, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδε-
λυρίᾳ· ὡς εἰ τοιούτους ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, φυγῇ
φευκτέον ἂν ἦν ὅτιπορρωτάτω ἀπ' αὐτῶν. Δυοῖν δὲ ὄν- 17
τοιν, ἅττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιτο, λέγειν
τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζήλῳ τῶν ἀρί-
στων, καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μήτε ἐκεῖνα, μήτε
ταῦτα φαίνηταί τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο

9 Ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλὸν) Καινοπρεπὲς καὶ τοῦτο, ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν· τὸ γὰρ κοινὸν ὡς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

hoc quidem apte dictum in te videri poteſt a Dionyſio, ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares. Qua enim ipſe ſpe de libris concepta, eos volvis ſemper, & glutinas, & circumcidis, & croco cedroque inungis, & pelles circumdas, & apponis umbilicos, tanquam fructum aliquem illorum capturus? Nempe melior omnino iam ipſa illa emtione factus es, qui ſic dicas, *ut libri praecipiunt?* Quin piſcibus magis mutus es. Vivis autem, ut neque dicere honeſtum ſit, ſed *immane*, ut in proverbio eſt, *odium* omnium ſuſtines propter impuritatem. Itaque ſi talem libri efficerent, curriculo quam longiſſime fugiendum ab illis erat. Cum vero duo fere ſint, quae a veteribus parare ſibi poſſit aliquis, ut & dicere poſſit, & facere, quae oportet, optimorum aemulatione, & fuga deteriorum: ſi neque iſtuc, neque hoc utilitatis percepiſſe aliquem

ἢ τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκή-
18 σεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ οὐ κἀκεῖνο αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν, (ἀεὶ δέ τι πάντως ἔχεις) ἔροιτο οὗ τινος, ἢ ῥήτορος, ἢ ξυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς, πρᾴως εἴποις τοῦτό γε· εἶτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ τι, ἢ αἰτιῷτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροίης, καὶ μηδὲν ἔχοις εἰπεῖν, οὐκ εὔξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης περιφέρων τὸ βιβλίον;
19 Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικὸς, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαίδευτόν τινα βιβλίον κάλλιστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας, οἶμαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγούμενον τὰ τοῦ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον,

1 Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις) Τίλφη ζωΰφιόν τι τοῖς βιβλίοις ὡς ἐπίπαν ἐντίκτεσθαι πεφυκὸς, ἐπιμήκη κέρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ κατιδεῖν, λευκὸν ἢ πέλιον· εἴ τις τούτου ἐγχρίψαιτο, κονιορτὸν ἀποβάλλον. V.

9 Οὐχ εὔξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε. G.

inde appareat, quid aliud, quam exercitationes muribus, parabit, aut habitacula blattis, aut ſervis plagas, tanquam iſtorum negligentibus? Quomodo vero turpe eſſe illud negabis, ſi quis te videns in manu librum habere, (ſemper autem omnino habes aliquem) interroget, cuius aut oratoris, aut hiſtorici, aut poëtae ſit? tu vero, qui ex titulo noris, placide illud certe reſpondeas: deinde vero, ut ſolent talia in conſuetudine familiari ad longos ſermones procedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi ſcripta ſunt; tu vero conſilii inops non habeas, quod dicas: non tibi tum dehiſcere tellurem optabis, qui librum eo modo, ut *literas* Bellerophontes, circumferas? Cynicus Demetrius cum videret Corinthi indoctum quendam, qui librum legeret pulcherrimum, Bacchas, puto, Euripidis, eſſet autem *in ea parte fabulae*, ubi nuntius Penthei factum

ἁρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἄμεινόν ἐστι τῷ Πενθεῖ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ᾽ ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις. ζητῶν δὲ ἀεὶ πρὸς ἐμαυτὸν, οὔπω καὶ τήμερον εὑρεῖν δεδύνημαι τίνος ἕνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ τὴν ὠνὴν τῶν βιβλίων· ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ᾽ αὐτῶν, οὐδ᾽ ἂν οἰηθείη τις τῶν καὶ ἐπ᾽ ἐλάχιστόν σε εἰδότων. οὐ μᾶλλον, ἢ φαλακρὸς ἄν τις πρίαιτο κτένιον, ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἠπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει, καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδέν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλίσκεις; καὶ μὴν ὅσα γε κἀμὲ Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν προὐτίθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμέ- 20

enarrat, & opus Agavae; raptum *librum* diſcerpſit, dicens, *Melius eſt Pentheo ſemel a me lacerari, quam a te ſaepe.* Diu autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperire poſſum, cuius rei cauſa tantum ſtudii in emendis libris colloces. Utilitatis enim aut uſus cuiuſquam ex illis percipiendi cauſa *fieri*, nemo putaverit, qui vel minimam tui notitiam habuerit; non magis, quam calvus pectinem emerit, aut ſpeculum caecus, aut ſurdus tibicinem, aut pellicem caſtratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum gubernator. Verum oſtentationem forte divitiarum ea res habet, & hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae nullam tibi utilitatem afferant, tamen de multa illa affluentia aliquid impendere? Verum enimvero, quantum ego etiam, Syrus homo, ſcire potui, niſi te ipſe in illas ſenis iſtius tabulas per fraudem inſcripſiſſes, iam periſſes fame, & auctionem librorum tuorum propoſuiſſes. Relinquitur

νον ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος οὐχ ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, κἀκείνους χερσαίων βατράχων δίκην διψῶντας, ἐκκεκραγέναι, ἢ μὴ πίνειν, ἢν μὴ διαῤῥαγῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ῥᾷστος εἶ τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε κἀκεῖνο ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὡμοιώθης τὴν ὄψιν, καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις
21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων. Καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ τοῦτο ἔπαθες, ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προῄεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βάδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ᾧ σεαυτὸν εἰκάζων

3 Οὐδέτερος ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία) Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται· πῶς οὖν τοῦτο; εἰ μήπου ἔσφαλται τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ ἕτερος, γέγραπται οὐδέτερος, ἢ ἐκτέθλιπται τὸ Ε τοῦ συνδέσμου: V. Exſtat etiam in C.

nempe illud, te inductum ab adulatoribus, uti credas, non modo pulchrum te eſſe atque amabilem, ſed doctum, atque oratorem, & hiſtoricum, qualis nemo alius, libros emere ideo, ut laudes illorum aſſeras. Aiunt vero, te illis recitare in conviviis, atque illos terreſtrium ranarum inſtar prae ſiti clamare, aut non bibere, niſi dirumpantur clamoribus. Neſcio enim quomodo opportunus es, qui naſo ducaris, & credas illis omnia; qui aliquando illud etiam perſuaderi tibi paſſus ſis, regi te cuidam ſimilem vultu eſſe, ſicut commenticius ille Alexander, & fullo ille Pſeudo-Philippus, & qui proavorum noſtrorum memoria fuit, ſimulatus Nero, & ſi quis alius praefixam ſuo nomini mendacii notam gerit. Et quid mirum, ſi hoc tibi uſu venit, dementi atque indocto homini, ſi proceſſiſti ſupina cervice, inceſſum imitatus, & habitum, & vultum illius, cui aſ-

ἔχαιρες, ὅπου καὶ Πύῤῥον φασὶ τὸν Ἠπειρώτην τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὅμοιος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύῤῥου εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφήν. ἀλλ' ἕνεκα μὲν δὴ τούτων ὕβρισταί μοι εἰς τὸν Πύῤῥον, ὅτι σε εἴκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω διέκειτο ὁ Πύῤῥος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς ὅστις οὐ ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δή τις ἐν Λαρίσσῃ πρεσβῦτις ξένη αὐτῷ τἀληθὲς εἰποῦσα ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύῤῥος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίνι ὅμοιος εἴη,

4 Καίτοι τὸ τῶν Μυσῶν) Ἀντὶ τοῦ ὅμοιον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγορευούσῃ χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. V.

ſimilare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad ſimilitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro ſe illi ſimilem putaret: cum tamen ea res, quantum Muſicorum illud ſummum intervallum, diſtaret. Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat *in ſe* expreſſam Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, comparavi. Quod autem ſequitur, etiam tibi maxime conveniret. Cum enim ita animum induxiſſet Pyrrhus, eaque de ſe ipſe crederet; nemo erat, quin accederet illius ſententiae, & in ſocietatem huius morbi veniret, donec quaedam Lariſſae anus peregrina, verum dicendo, iſta ipſum pituita liberavit. Pyrrhus enim, poſtquam oſtendiſſet illi imaginem Philippi, & Perdiccae, & Alexandri, & Caſſandri, aliorumque regum, interrogabat, *cui ipſe ſimilis eſ-*

πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἥξειν αὐτήν· ἡ δὲ
πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα, Βατραχίωνι, ἔφη, τῷ μα-
γείρῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσσῃ, Βατρα-
22 χίων ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύῤῥῳ ὅμοιος. Καὶ σὺ δὴ ᾧ
τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναίδων ἔοικας,
οὐκ ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐῤῥωμένην ἔτι καὶ νῦν μαί-
νεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς
οἶδα. οὔκουν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος
ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πι-
στεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα λη-
ρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία
σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον.
σοφὸν γὰρ, ὡς γοῦν οἴει, τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπί-
δας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς
μάθοι ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν·
εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὡς ὠνῇ βιβλία,

15 Σοφὸς ἀνὴρ) Κατὰ Μάρκον γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἦν. V.

set? persuasum omnino habens, venturam ad Alexandrum. At illa diu cunctata, *Batrachioni*, inquit, *coquo.* Etenim erat aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyrrho similis. Tu sane cui de cinaedis illis, saltatorum libidini servientibus, similis sis, non equidem dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus ista de imagine, illud plane scio. Itaque admirandum est, te malum adeo pictorem eruditis videri velle similem, & his fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid ista nugor? Manifesta enim causa tui circa tales libros studii, licet ego prae tarditate non olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem putas, hoc tuum commentum est, & spes non parvas ea de re concepisti, si Imperator ista audiat, vir sapiens, & in honore habens eruditionem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut emas libros, & conducas mul-

καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεῖ παρ' αὐτοῦ ἔσεσθαί σοι νομίζεις. Ἀλλ', ὦ καταπύγων, οἴει τοσοῦτον 23
μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὡς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μέν σου ὁ μεθ' ἡμέραν βίος, οἷοι δέ σοι πότοι, ὁποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἵοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα ὡς ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἐστιν, ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ καὶ φθέγξαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀποδύσαιο, μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢν ἀποδύσωνταί σου, τί οἴει, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόῤῥητα; εἰπὲ γοῦν μοι καὶ τόδε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστὴς, καὶ Βάταλὸς ὁ αὐλητὴς, ἢ ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνεσθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῆν περιβαλλόμενος, καὶ

tos, brevi te tempore ab ipſo impetraturum ſperas omnia. Sed putaſne, impudice, tam copioſe illum mandragora perfuſum, ut haec quidem audiat, neſciat vero idem, qualis ſit diurna vita tua, quales tuae potationes, quae noctes, cum qualibus & cuius aetatis hominibus cubes? Neſcis, multas eſſe aures, oculos regis multos? Tua autem *facta* ita ſunt aperta, ut caecis etiam atque ſurdis innotuerint. Si enim vocem modo mittas, ſi enim exuaris in balneo; quin, ne exuaris ipſe, ſi videtur, ſi ſervi modo tui exuantur: quid putas? nonne ſtatim manifeſta futura tuarum ſecreta noctium? Dic igitur mihi hoc etiam, ſi veſter ille, Baſſus, Sophiſta, & Batalus tibicen, & cinaedus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis ſcripſit, quomodo furere, velli, pati & agere iſta deceat; ſi, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum

ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἴει φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν; Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ φωνὴ, καὶ τράχηλος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστίχη, καὶ φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ ἕνα κίναιδον. εἶτα ἡ λεοντῆ μὲν τὸν τοιοῦτον οὐκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἴει λήσειν σκεπόμενος βιβλίῳ; ἀλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γάρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ
24 ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου λαμβάνειν. σὺ δ' οἴει συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσεσθαί σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογράφους; οὐκ, ἀλλ' ὠμούς τινας ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντάς σε,

2 Οὐχί γε χύτραις λημῶντες) Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τοῦ χύτραις ἴσας περιφέροντες λήμας. V.

fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Herculemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sexcenta enim sunt, quae testimonium adversus illum habitum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, & vox, & cervix infracta, & cerussa, & mastiche, & fucus, quibus vos ornamini. Et omnino facilius, quod est in proverbio, quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinaedum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futurum, uti libro tectus delitescas? Sed fieri id quidem non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra. Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas, advocatum tibi communem testemque futurum Atticum, & Callinum librarios? Non, sed crudeles quosdam homines, qui

ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσον-
τας· δέον ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μέν τινι τῶν
πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν
νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδο-
καπήλοις μέρος γοῦν ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων.
Καὶ γὰρ κἀκεῖνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας, 25
βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτῆσιν, καὶ μειρακίων τῶν
ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνήν, καὶ τὸ πρᾶγμά σοι
πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα
ὄντα, πρὸς ἄμφω διαρκεῖν. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆ-
μα συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφέμενον τῶν μηδὲν προση-
κόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας
ἐκείνους ὠνῇ δ' ὅμως, μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἴκοθεν,
μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον
ἀπελθοῦσιν, ἢν μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι τὰ
πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρώην αἴσχι-

te obterent, ubi Dîs visum erit, & ad extremum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorum alicui libros istos, & cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus partem certe de multis, quae illis debentur. Etenim in duobus istis studiosissime elaborasti, in libris magni pretii exquirendis, & in adolescentulis exoletis, iamque robustis coëmendis: eamque rem calide admodum tractas & venaris. Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique *studio* par sis. Vide ergo, quam divina res sit consilium. Censeo enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, & illius ministros pretio emere; ne, deficientibus servis, liberos homines arcessas, quibus nempe non *aeque ac servis* periculosum, nisi acceperint, *quantum volunt*, eliminare omnia, quae post compotationem a vobis fiunt.

στα περὶ σοῦ διηγεῖτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγω γε καὶ μάρτυρας ἂν παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἠγανάκτησα, καὶ ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλισθ' ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταὐτὰ καὶ λόγοις διηγουμένους. πρὸς δὴ ταῦτα, ὦ 'γαθὲ, ταμιεύου τἀργύριον, καὶ φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυ-
26 τοτραγεῖν μαθοῦσα. Τὸ δ' ἕτερον ῥᾴδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαίδευσαι, ἅλις σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν 'Αττικῶν· πάνυ σοφόν τι χρῆμα καὶ ἄκρον

Qualia nuper turpiſſima de te ſcortum illud effutiebat, qui ipſa indicia *ſceleris* oſtenderet. Ac poſſum ego teſtes etiam praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, & tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimirum iratus: praeſertim cum alium quoque teſtem advocaret ſimilium, & alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, & ſerva, ut domi & ſecure talia facere & pati poſſis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te ſententiam tranſducat? Nec enim canis deſinat temere, corium ſemel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas: Satis eruditus es: ſatis tibi ſapientiae: tantum non ſupremis in labiis habes antiqua omnia. Hiſtoriam noſti omnem: artes omnes dicendi, & elegantias, & vitia, & Atticorum nominum uſum. Omnino ſapiens quiddam, &

ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ οὐδὲν κἀμέ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατώμενος. Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦ- 27
τα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένους; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱππώνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλιστά σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶσθα, καὶ γιγνώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν Εὔπολιν ὑποδέδυκας; ἀνέγνως καὶ τὰς Βάπτας τὸ δρᾶμα ὅλον; εἶτ' οὐδέν σου τἀκεῖ καθίκετο, οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων ἅπτει τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις; πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς ἑώρακε ποιοῦντα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκεί-

ſummum in eruditione, librorum iſta multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potiſſimum inter eos legas? Platoniſne, an Antiſthenis, Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis, ſed oratores potius, quam illi, in manibus tibi ſunt? Dic mihi, an Aeſchinis etiam contra Timarchum orationem legis? An illa quidem noſti omnia, & unumquodque illorum agnoſcis? Ariſtophanem & Eupolin egiſti? legiſti etiam fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi ſunt, te movere, neque *in te* agnoſcens illa erubuiſti? Itaque vel maxime illud admiretur aliquis, quo tandem animo libros attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos legas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere. Sed noctu? Utrum, cum iam iſtis intentus es? An ante ſtudia, immo

νοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι
28 μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ μόνα ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ᾽ ἐκεῖνα, αἰδεσθῆναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν συνεργάτην,
Τέρεμνά τ᾽ οἴκων μήποτε φθογγὴν ἀφῇ.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσται, ἴθι, ὠνοῦ μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι κατακλείσας ἔχε, καὶ καρποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανόν σοι καὶ τοῦτο. προσάψῃ δὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνῷς, μηδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδὲν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελῆσθαι, οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ᾽ ἐκ τῆς

ante tenebras, nihil quidquam iſtorum audes? Quin tu relinquis libros, & tuam ſolum rem agis! Quamquam nec iſtuc amplius oportebat, ſed Euripidis illam Phaedram revereri, indignantem pro mulieribus, ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla lecti conſcias,
Vocemve, ſi gravis prorumpat, parietum.

Sin omnino perſeverare in morbo *tibi* decretum eſt, abi; eme libros, & domi concluſos tibi habe, & fruere gloria poſſeſſionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli unquam illos attingere, nec lege, nec linguae *iſti tuae* veterum virorum orationes & poëmata ſubiicito, quae nihil tibi mali fecerint. Novi equidem, fruſtra me iſta nugatum eſſe, meque Aethiopem, quod eſt in proverbio, lavare conatum eſſe. Etenim tu emes, & nihil uteris, & deridebere ab eruditis, quibus utilitatem percipere ſatis eſt, non e pulchritudine

πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τῆς γνώμης
τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἴει θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδευ- 29
σίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τῷ
πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι
τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας,
καὶ σικυίας ἀργυρᾶς ποιούμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολ-
λήτους· ὁπόταν δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέῃ, οἱ μὲν οὐ-
δὲ ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν
δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβότομον εὖ
μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τἄλλα μεστὸν, ἀπήλλαξε
τῆς ὀδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ
εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψει τοὺς
μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτο-
πτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας
πλῆθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγά-
λα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ

librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone & sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posse inscitiam, tegique ista opinione, percellique *posse homines* librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medicamentorum capsulas, & cucurbitas argenteas sibi faciunt, & scalpra auro ferruminata: cum vero iis utendum est, illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens probe acutum, de cetero rubigine obsitum, dolore aegrum liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem comparem, tonsores mihi istos considera, & videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, novaculam, & cultellos, & speculum modicum habere; imperitos autem atque indoctos multitudinem cultellorum exponere, & specula magna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire.

γελοιότατον ἐκεῖνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλῳ μὲν δεηθέντι χρήσειας ἂν τὰ βιβλία· χρήσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένης, ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθίει, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τόγε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παῤῥησιάζομαι πρὸς σὲ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονείδιστα ποιεῖς, αὖθις ἀκούσῃ πολλάκις.

3 Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλῳ μὲν δεηθέντι) Καλῶς ἂν εἶχε τῷ δυστυχεστάτῳ τούτῳ μειρακίῳ, μὴ καθ' ἓν τῶν βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν βιβλιοθήκην προῖκα Λουκιανῷ τῷ παρόντι ἐπιδοῦναι, ἢ τοιαύτην σφηκίαν καθ' ἑαυτοῦ κινῆσαι ἑνὸς ἐγκρατῆσαι βιβλίου. V.

Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se curent, ad illorum vero specula accedentes, disponant comas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis libros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini unquam commodasti, sed facis, quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere, qui potest, patitur. Haec in praesens de solis libris libere apud te disputo: de aliis, quae despuenda & flagitiosa facis, saepe in posterum audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ ΔΙΑΒΟΛΗ.

ΔΕΙΝΟΝ γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλύν τινα καταχέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἑκάστου βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες ἐοίκαμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προσπταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες οὐδὲν δέον, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες, τὸ δὲ πόῤῥω καὶ πάμπολυ διεστηκὸς, ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες. καὶ ὅλως ἐφ' ἑκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὰ 1

6 Ἐπηλυγάζουσα) Ἀντὶ τοῦ ἐπισκιάζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα καὶ ἐπισκοτίζουσα. ἠλύγη γὰρ ἡ νὺξ λέγεται. V.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE DELATIONI.

GRAVE ſane malum ignorantia, & incommodorum plurium cauſa hominibus, quae velut caliginem quandam rebus offundat, & obſcuret verum, & umbram vitae uniuſcuiuſque obiiciat. Per tenebras enim oberrantibus ſimiles ſumus omnes; potius autem caecorum more affecti partim offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par eſt, progredimur, non videntes quod ante pedes eſt; quod vero procul eſt, & longe diſtat, tanquam moleſtum quiddam metuentes. Atque in univerſum, in unoquoque negotio labi multum non intermittimus; licet infinita iam tragoediarum ſcriptoribus ſcribendarum fabularum argumenta

τοιοῦτον παρέσχηται, τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὕροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονός τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολάς. ὑφ' ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πατέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γειναμένων, καὶ ἐρασταὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλαὶ δὲ καὶ φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς
2 διαβολὰς πιθανότητος. Ἵν' οὖν ὡς ἥκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑποδεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς, ὁποῖόν τί ἐστιν ἡ διαβολὴ, καὶ πόθεν ἄρχεται, καὶ ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι ταύτην προὔλαβε τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ

haec res praebuerit, Labdaci Pelopiſque progeniem, & horum ſimilia. Pleraque enim fere, quae in ſcenam aſcendunt, mala inveniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, ſubminiſtrata. Dico autem iſtuc cum ad alia reſpiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam & everſae domus ſunt, & urbes vaſtatae funditus, patreſque in furorem acti contra liberos, & contra fratres germani, & liberi adverſus parentes, & contra amatores ſuos amaſii. Multae vero etiam amicitiae reſciſſae, & confuſae domus ſunt ab illa calumniarum probabili ſpecie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quaſi in tabula quadam, oſtendere volo, quale quid ſit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Epheſius olim imaginem illam occupavit. Nam ipſe quoque delatus fuerat

αὖ καὶ οὗτος διαβληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς μετε-
σχηκὼς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελ-
λῆς οὐχ ἑωράκει ποτὲ τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν,
ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἢ καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου
τινὰ ὕπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμέ-
νον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἀντίφιλος τοὔνομα,
ὑπὸ φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν
τέχνην ζηλοτυπίας, κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολε-
μαῖον, ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεάσαιτό
τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεστιώμενον Θεοδότᾳ, καὶ παρ'
ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ κοινολογούμενον· καὶ τέ-
λος ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ τὴν Πηλουσίου
κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι. Ὁ 3
δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν κάρτα, καὶ τἄλλ' οὐ πάνυ φρενή-
ρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένος,

5 Ἐπιτετραμμένος) Ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπὴν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν. V.

9 Τῶν ὅλων) Δηλονότι πραγμάτων τῆς ἐπαναστάσεως τῷ Θεοδότᾳ. V.

14 Κάρτα) Σημειοῦ πῶς τὸ κάρτα κεῖται. V. (Sed in V. altero: Κάρτα) λέγεται λίαν, μεγάλως.

ibid. Φρενήρης) Ὁ φρόνιμος. V.

apud Ptolemaeum, ut qui coniurationis illius, quam Tyri conflaverat Theodotas, ſocius fuiſſet. At neque Tyrum unquam viderat Apelles, neque, quis eſſet Theodotas, noverat, niſi quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum eſſe, cui Phoenice commiſſa eſſet. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi honorem, quo apud regem erat, & artis obtrectatione, illum Ptolemaeo detulerat, quaſi omnium eſſet conſcius, &, eſſe qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theodota, & quam diu duraret convivium, caput cum ipſo conferentem. Breviter, defeciſſe Tyrum & Peluſium captam de Apellis conſilio, indicavit. Ptolemaeus, vir alioquin etiam non admodum prudens, ſed adulationi innutritus tyrannicae, adeo ad abſurdam calumniam exarſit

οὕτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος, μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὁντινοῦν τῶν ὁμοτέχνων τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, ὡς εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὐθὺς ἕαδε μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον κεκραγὼς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἴγε μὴ τῶν συνειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου ἀναισχυντίᾳ, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν κατελεήσας, ἔφη μηδενὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπετέτμητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελαύκει τῶν ἐν
4 Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς. Ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδωρήσατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὐτῷ παραδέδωκεν. ὁ

7 Ἕαδε) Ἀντὶ τοῦ ἤρεσκεν. V.

& perturbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem venire debebant, reputans, neque, aemulum esse delatorem, neque, minorem esse pictorem, quam qui tantam proditionem sustinere posset, eum praesertim, qui beneficio illius affectus, & omnibus artis eiusdem hominibus praelatus esset; quin neque explorato ante, navigassetne omnino Tyrum Apelles? furere statim vellet, & clamore impleret regiam, ingratum clamans, & insidiatorem, & coniuratum. Et nisi comprehensorum aliquis, indigne ferens illam Antiphili impudentiam, & miseri Apellis misericordia motus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum fuisse, capite plexus Tyriorum mala ipse luisset innocens. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum poenitentia tactus esse, ut centum talentis donaret Apellem, & in servitutem illi Antiphilum traderet. Apelles autem periculi sui

δὲ Ἀπελλῆς, ὧν παρεκινδύνευσε μεμνημένος, τοιᾷδέ τινι εἰκόνι ἠμύνατο τὴν διαβολήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων, μικροῦ δεῖν τοῖς τοῦ Μίδου προσεοικότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόῤῥωθεν ἔτι προσιούσῃ τῇ Διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἄγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις· ἑτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Διαβολὴ, γύναιον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δᾷδα καιομένην ἔχουσα, τῇ ἑτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεούς. ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, ὀξὺ δεδορκὼς, καὶ ἐοικὼς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. τοῦτον γοῦν εἶναι τὸν Φθόνον ἄν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς

2 Ἀνὴρ κάθηται τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων) Περιεργότερον τοῦ Μίδου τῇ ἀρχῇ κεχρημένου, καὶ ὑπὲρ τοῦ πάντα μανθάνειν πευθῆνας ἔχοντος κατὰ πάσης τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ἐμυθολόγησάν τινες τῶν ἀρχομένων, ὡς ὄνου ἔχει ὁ Μίδας ὦτα· ἢ ὅτι μακρὰ ὦτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ μήκιστα γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ ζῶον οὕτως εὐήκοον, ὡς καὶ τῶν λανθανόντων ψόφων αἰσθάνεσθαι. V.

3 Τὰ ὦτα -- τοῦ Μίδου) Midas aures habuiſſe aſelli dicitur, quod ut longas manus reges habere dicuntur, ſic & longas aures. Vel quod &c. Ita habent C. & G. Multas aures oculoſque regibus tribuit *Xenoph.* Cyr. VIII, p. 144 ed. *Baſ.* *Reitz.*

memor tali pictura delationem illam ultus eſt. Ad dextram vir ſedet, ingentes aures habens, parum abeſt, quin Midae auriculis ſimiles, protendens manum e longinquo adhuc accedenti Delationi. Circa illum vero ſtant mulieres duae, Ignorantia, ut mihi videtur, & Suſpicio. Accedit ab altera parte Delatio, pulcherrima ultra fidem muliercula, ſed calidiuſcula, & emota, ut quae furorem atque iram oſtendat, ſiniſtra manu accenſam facem geſtans, altera iuvenem quendam trahens capillis, manus coelo tendentem, teſtantemque Deos. Praecedit vir pallidus & deformis, acutum cernens, ſimilis eis, qui a magno morbo exaruerunt. Hunc Livorem eſſe, facile aliquis coniecerit. Verum aliae quo-

δύο παρομαρτοῦσι, προτρέπουσαι, καὶ περιστέλλουσαι, καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολήν. ὡς δέ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν Ἐπιβουλή τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη· κατόπιν δὲ ἠκολούθει πάνυ πενθικῶς τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη, Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεστρέφετο γοῦν ἐς τοὐπίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν ὑπέβλεπεν. οὕτω μὲν οὖν Ἀπελλῆς τὸν ἑαυ-
6 τοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο. Φέρε δὲ καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου τέχνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε ὅρῳ τινὶ περιγράψαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γενήσεται. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λεληθυῖα, ἐκ τοῦ μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ

1 Δύο μαρτυροῦσαι) Γράφεται ὁμαρτοῦσαι. V.

3 Ὁ περιηγητὴς) Ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμηνεύς. V.

5 Μελανείμων) Ἡ μετάνοια μελανείμων. V.

que duae sequuntur hortantes, & componentes, ornantesque Delationem. Ut vero mihi illas quoque indicavit Mystagogus *atque interpres* imaginis, altera quidem Insidiarum quaedam erat, altera Fallacia. A tergo sequebatur lugubri quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec dicebatur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, & cum pudore omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita suum periculum pictura expressit Apelles. Age vero nos etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris artem ea, quae insunt delationi, persequamur, cum fine quodam illam ante descripserimus. Est ergo delatio accusatio quaedam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni parti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit nostrae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoe-

ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται, καθ᾽ ἕκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα. Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωτ- 7
αγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ, ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπός ἐστι, πᾶσιν, οἶμαι, γνώριμον. οὐδεὶς γὰρ, ὢν ἀγαθὸς, κακῶν αἴτιος γένοιτο τῷ πλησίον. ἀλλ᾽ ἔστιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ᾽ ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ᾽ ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντες αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκιμεῖν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες.
Ἔπειτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, 8
καὶ ἀσεβὴς, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητα ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλέον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικὸν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ

diis, perſonae, delatoris, eius, quem defert, & illius, apud quem delatio inſtituitur; ſingulatim eas inſpiciamus, qualia ab iis fieri veriſimile ſit. Ac primo quidem, ſi videtur, inducamus primarum partium actorem, ipſum dico auctorem calumniae. Hunc ſane virum bonum non eſſe, omnibus puto, manifeſtum eſt. Neque enim bonus quiſquam malorum auctor alteri fuerit. At eſt bonorum virorum, ſuis in amicos benefactis, non accuſandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, & benevolentiae ſibi parare opinionem. Tum vero quam iniuſtus ſit talis homo, & iniquus, & impius, & noxius illis, qui ſe utuntur, diſcere facile eſt. Quis enim eat infitias, aequalitatem in unaquaque re, & nihil plus *ſibi arrogandi moderationem*, iuſtitiae munera eſſe; ſed inaequalitatem, & plus *ſibi ſumendi audaciam* iniuſtitiae? At qui delatione clanculum

κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὦτα, καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβατα κατασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας τὸ τοιοῦτον, ὡς φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορκον ποιησάμενοι τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὔνοιαν ἴσην τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τοῦ δευτέρου λόγος παρατεθεὶς, θατέρου χείρων ἢ ἀμείνων φανῇ. πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῆ καὶ ἀνόσιον ἡγήσαντο ἔσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς εἴποιμεν, εἰ τῷ μὲν κατηγόρῳ μετ᾽ ἀδείας ἃ θέλει λέγειν ἐπιτρέποιμεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ ὦτα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψηφιζοίμεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥστε οὐ κατὰ τὸ δί-

utitur contra abſentes, quomodo non plus iuſto, totum nempe auditorem, ſibi vindicat, cuius aures occupet, atque obturet, & alteri orationi plane reddat impervias, quippe ante iam a delatione oppletas? Extremae id quidem iniuriae, ut optimi etiam legislatorum dixerint, uti Solon & Dracon, qui iurisiurandi religione obſtrinxerint iudices, ad ſimiliter utroſque audiendos, aequalemque his, qui iudicantur, tribuendam benevolentiam, donec comparata alterius cauſa, vel deterior altera vel melior appareat. Ante vero quam comparata eſſet crimini defenſio, impium plane & profanum fore iudicium arbitrati ſunt. Etenim ipſos quoque indignari Deos dixerimus, ſi accuſatori ſine metu dicere permittamus, quae velit, obturatis vero defendenti auribus, vel ipſo oris ſilentio calculum contra alterum, priore oratione ſubacti, feramus. Igitur

καιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὅρκον τὸν δικαστικὸν, φαίη τις ἂν γίγνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δέ τῳ μὴ ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, παραινοῦντες οὕτω δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητήν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. ἠπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἄν τις εὕροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους τινὰς, καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι· ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν,

3 Δικαίας καὶ ἀμερεῖς) Ἀντὶ τοῦ μηδὲν μέρος κατειληφυίας. V. Ἤτοι μὴ ἑτεροῤῥεπεῖς. G.

6 Φησὶ δὲ) Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην. ποιητήν μοι δοκεῖ. C.

7 Ἄμφω μῦθον ἀκούσῃς) Ἀττικὸς σολοικισμός. V.

Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων (p. m. 1901.) πρὸς τὸν εἰπόντα, μηδενὶ (Plut. μηδὲ) δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, ἀντέλεγεν ὁ Ζήνων (Plut. τοιούτῳ inserit) τινὶ λόγῳ χρώμενος. εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκουστέον τοῦ δευτέρου λέγοντος· πέρας γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτ' οὐκ ἀπέδειξεν, ὅμοιον γὰρ ὡς [εἰ] μηδὲ ὑπήκουσε κληθεὶς, ἢ ὑπακούσας ἐτερέτισεν. ἤτοι (δὲ Plut.) ἀπέδειξεν ἢ οὔ. (Plut. οὐκ ἀπέδειξεν.) οὐκ ἀκουστέον ἄρα τοῦ δευτέρου λέγοντος. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἐρωτήσας αὐτὸς ἀντέγραφε (Pl. ἀντέγραψε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔλυε δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὡς τοῦτο ποιεῖν δυναμένην, ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς. καίτοι ἀπέδειξε (Pl. ἢ ἀπέδειξε. Πλάτων.) ἢ οὐκ ἀπέδειξε τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' οὐδέτερον ἦν ἀναγκαῖον ἀντιγράφειν, ἀλλὰ πάντως περιττὸν καὶ μάταιον. G.

non ex iusto, neque ex lege, neque ex iudicialis iurisiurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur legislatores, cum iubent sic iusta & in neutram partem propensa iudicia facere; poëta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem, *Iudicium cave ferre, prius quam dixit uterque.* Noverat enim, puto, ille etiam, cum multa sint iniusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec iniustius, quam si sine iudicio, & indicta causa quidam damnentur: quod omni studio delator conatur efficere, indemnatum

ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ τοῦ ἀκούοντος
ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας
9 παραιρούμενος. Καὶ γὰρ ἀπαῤῥησίαστος καὶ δειλὸς ἅ-
πας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων,
ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς πόθεν τοξεύων, ὡς
μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατὸν εἶναι, μηδὲ ἀνταγωνίσα-
σθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθεί-
ρεσθαι. ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μηδὲν ὑγιὲς τοὺς
διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τἀληθῆ κατηγο-
ροῦντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, οὗτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὰ
φανερὸν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ
λόγῳ· ὥσπερ οὐδεὶς ἂν ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾷν δυνάμε-
νος, ἐνέδρᾳ ποτὲ καὶ ἀπάτῃ χρήσαιτο κατὰ τῶν πολε-
10 μίων. Ἴδοι δ' ἄν τις τοὺς τοιούτους μάλιστα ἔν τε βασι-
λέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόν-

1 Ὑπάγων) Ὑποφέρων. G. *ibid.* Τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ) Αὐτό που τὸ ὂν φάσκεις, Λουκιανέ. V.

obiiciens eum, quem petit calumnia, irae audientis, & clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi intercipiens. Etenim fiduciae in dicendo expers & meticulosus unusquisque huius farinae homo nihil aperte molitur, sed, instar collocatorum in insidiis, ex obscuro alicunde iaculatur, ut neque contra consistendi in acie facultas sit, neque repugnandi; sed inopia consilii & belli ignorantia pereundum: quod quidem maximo est indicio, sani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a se accusari, sibi conscius sit, ille, puto, etiam aperte convincit, & ad rationem dicendam vocat, & oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, insidiis unquam & fraude contra hostes temere utatur. Videas vero tales maxime in regum aulis, & principum atque potentium virorum amicitiis florere, ubi in-

τῶν φιλίας εὐδοκιμοῦντας, ἔνθα πολὺς μὲν ὁ φθόνος, μυρίαι δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ ἀεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίση ἐπισφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπίαι κακοτεχνέστεραι. πάντες οὖν ἀλλήλους ὀξὺ δεδόρκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες ἐπιτηροῦσιν, εἴ που τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ παρασέσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσται. ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως ὁ φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ τοῦ Ὁμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι

Ξυνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

τοιγαροῦν ὡς οὐ περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας

10 Ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Οἷον τοῦτο εἶπας ἀληθέστατον. V.

vidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque & delationum argumenta quam plurima. Ubi enim spes semper maiores, ibi etiam graviores invidiae, & odia periculosiora, & maleficentiores obtrectationes. Quare intentis se invicem speculantur oculis, & tanquam gladiatores observant, si quam nudam corporis partem conspiciant, dumque unusquisque primus esse cupit, detrudit & cubito dimovet alterum, eumque, qui ante se est, si possit, detrahit & supplantat. Hic vir bonus statim videlicet eversus trahitur, expelliturque tandem cum ignominia: floret contra ea, qui plus adulando valet, & ad malas id genus artes est probabilior. In universum vincit, qui alterum occupat, veraque deprehenduntur Homerica illa:

Nam communis amat caedentem caedere Mavors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia com-

κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπι-
σφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ
φθόνου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δὲ, καὶ
τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν
11 ἀνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἁπλοῦν ἐστι τοῦτο,
ὡς ἄν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλί-
γης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δέ τινος ἐπιμελείας δεόμε-
νον. οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἔβλαπτεν ἡ διαβολὴ, εἰ μὴ πι-
θανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάν-
των ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν,
καὶ πιθανὸν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν
12 ἀκουόντων. Διαβάλλεται μὲν οὖν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα
ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ
ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξάζονται, καθάπερ
τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἕκαστος οἴε-
ται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον ἐκπο-

9 Κατίσχυε) Κατεδυνάστευε. G.

minifcuntur contra fe invicem compendia, quorum celerrimum & periculofiffimum eft delatio, quae initium fumit ab invidia bonae aliquid fpei reliquum habente, fed miferiores longe tragicofque exitus, & multis refertos calamitatibus, inferens. Verum enimvero non parvum, neque fimplex quiddam hoc eft, ut fufpicetur aliquis, fed arte multa, nec ingenio pauco, exquifitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, nifi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentiorem omnibus veritatem, nifi allectamenti plurimum, & probabilitatis, & fexcenta alia ad audientes machinaretur. Defertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore eft, atque ob id ipfum eorum, quos poft fe reliquit, invidiae expofitus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam obftaculum quoddam atque impedimentum ipfum intuentes, dum putat unufquifque, primum fefe futurum, expugna-

λιορκήσας, καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεται. κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφιέμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, κἀν τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἄναθλος ἀνταγωνιστὴς, ἀπογνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐτράπετο· καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπιστομιεῖ, ὡς, εἰ τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἄν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τούτοις, κἀν ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηρπάσθη· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους βλάπτειν ἔδοξαν. Τό, τε 13

3 Τῆς ὕσπληγγος) Καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ σ. ο. ο. ν. λ. φ. ἐνταῦθα μὲν τὴν ἀφετηρίαν σημαίνει. σημαίνει δὲ καὶ φραγέλλιον, καὶ βούκεντρον, καὶ μύωπα. G.

to illo principe, & de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in curſoribus. Nam ibi quoque bonus curſor, ubi primum decidit repagulum, ſolum anteriora petens, & ad metam intendens animum, ſuiſque in pedibus ſpem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adverſus certatores machinatur. At ille malus, abiecta ſpe celeritatis, ad malas artes converſus, illud ſolum omnino ſpectat, quomodo retentum impeditumque illum curſorem ſufflaminet, ut qui, ſi hoc non ſuccedat, vincere nunquam poſſit. Simile quid hiſce in amicitiis beatorum ſolet evenire. Qui enim primas tenet, inſidiantibus ſtatim expoſitus eſt, & ſi incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At iſti amantur & videntur amici ob id ipſum, quod laedere viſi ſunt

ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὡς ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστιν ἔργον, δεδοικόσι τι προσάψαι ἀπῳδὸν, ἢ καὶ ἀλλότριον. ὡς γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν.
14 Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἁρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἢν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἴδωσι, Διένευσέ, Φασι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτὴν, ἀπεστέναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδὴς, καὶ ὅλως ἐρωτική· καί τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἱ

13 Καὶ Στρατονίκη) Τὴν Σελεύκου Στρατονίκην λέγει, ἧς ὁ υἱὸς Σελεύκου Ἀντίοχος ἐρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρῆσαι τῷ υἱῷ· πείθει δὲ νόσῳ ἁλοὺς καὶ εἰς αὐτὸ γεγονὼς τὸ θανεῖν διὰ τὸν εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα. ἐν ἀμηχανίᾳ γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σελεύκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἶτα σοφίᾳ Ἐρασιστράτου τοῦ ἰατροῦ γνωσθέντος τοῦ παραιτίου τῆς νόσου τοῦ ἔρωτος, ὑπεξέστη ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ. V.

alios. Fidem autem delationi non temere excogitant, ſed in eo omni elaborant ſtudio, veriti, ne quid abſonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae inſunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, ut hoc utar, calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; miniſtrum denique dominationis *ſuſpectum* proditionis *faciunt*. Interdum vero ipſe, qui audit, diverſam calumniandi rationem ſubiicit, ut maligni, ad ipſius ſe mores dum componunt, ſcopum feriant. Si enim zelotypum eſſe videant, *In coena*, inquiunt, *innuit uxori tuae*, *& intuitus eam ingemuit: viciſſim ad illum Stratonice reſpexit non ſane iniucunde*, *& vultu omnino amatorio.* Et *praeſto ſunt* quaedam etiam aliae de ipſius adulteriis ca-

διαβολαί. ἢν δὲ ποιητικὸς ᾖ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα φρονῇ,
μὰ Δί', ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε,
καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα. πρὸς δὲ τὸν
εὐσεβῆ, καὶ φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος δια-
βάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρό-
νοιαν ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθὺς μύωπι διὰ τοῦ
ὠτὸς τυπεὶς, διακέκαυται ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέστρα-
πται τὸν φίλον, οὐ περιμείνας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον. Ὅ- 15
λως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλι-
στα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώ-
μενον· καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενοι, ἐπ'
ἐκεῖνο τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό, ὥστε τῇ παρ-
αυτίκα ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ
ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ κἂν θέλῃ τις ἀπολογεῖ-
σθαι, μὴ προσίεσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς
ἀληθεῖ προκατειλημμένον. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὂν τὸ εἰ- 16

16 Ἀνυσιμώτατον) Δυνάμενον ἀνῦσαι. G.

lumniae. Si vero valeat poëtica facultate, eaque in re ſibi placeat, *Per Iovem*, ait, *riſit verſus tuos Philoxenus*, *& traduxit*, *& immodulatos eſſe dixit*, *& male compoſitos*. Apud religioſum autem atque pium, pro atheo & profano amicus defertur, qui Deum reſpuat, & neget providentiam. Alter autem audiens, oeſtro ſtatim in aure percuſſus, incenditur, ut facile eſt ad intelligendum, & averſatur amicum, non exſpectata accurata demonſtratione. Talia enim omnino excogitantque & dicunt, quibus maxime norunt ad iram provocari audientem. Cumque ſciant, ubi quiſque vulneri maxime ſit opportunus, eo collineant, & feriunt: adeo ut praeſenti ira turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; ſed etiamſi cauſam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, iam ante occupatus ſit. Efficaciſſimum enim profe-

δος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις. καὶ εἴ γε μὴ κληθεὶς ἕωθεν ἔπινέ τε πάντων ὁρώντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὡς οὐχ ἡδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστὴς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίου τρυφῆς.

17 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἁπασῶν διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἕλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευτηκότα. εὐθὺς οὖν νεώς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ ἑορταὶ

6 Ταραντινίδιον) Θέριστρον λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντως πορφυροῦν. V.

cto genus calumniae, quod contrarium eſt audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum, qui Dionyſus appellatus eſt, fuerit, qui deferret Platonicum Demetrium, quod aquam biberet, & ſolus muliebrem veſtem non indueret Dionyſiis. Et niſi ille vocatus poſtridie bibiſſet in conſpectu omnium, & Tarentinula indutus ſaltaſſet cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, ſed aemulatione quadam ductus, ſententiis, vitae, luxuriae, Ptolemaei contradiceret. Apud Alexandrum vero maximum omnium crimen dictum eſſet, ſi quis neque colendum ſibi neque adorandum ſumſiſſet Hephaeſtionem. Cum enim deceſſiſſet Hephaeſtion, prae amore illius Alexander reliquae ſuae hoc etiam adſtruere magnificentiae voluit, & Deum ſuo ſuffragio facere defunctum. Statim ergo & templa excitare urbes, & loca conſecrari & arae,

τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἡ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεξέκαιον εὐθὺς, καὶ ἀνεζωπύρουν, ὀνείρατα διηγούμενοι τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθυον παρέδρῳ, καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἥδετό τε ἀκούων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει, ὡσανεὶ οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἰόμεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θειότητος; διαβληθέντας, ὡς οὐ τιμῶσι τὸν κοι-

4 Ὑπολαμβάνοντες) Ἀντὶ τοῦ προλαμβάνοντες. V.

5 Τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέκαιον) Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας λέγεται Λέοντα τὸν βασιλέα ὅτι ἐξεβάκχευε περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερατώδη διεξιὼν ἐνύπνια, ἅτε καὶ ἀκη, ἵνα μόνον εὐδοκιμοίη ψευδόμενος. V.

atque ſacrificia, feſtique dies novo Deo parari, ſanctiſſimumque omnibus iusiurandum eſſe Hephaeſtion. Si quis vero ſubrideret ad iſta, aut non ſatis religioſus eſſe videretur; mortis illi poena erat propoſita. Excipientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatores, magis ſtatim eam incenderunt, excitaruntque, qui immiſſa ſibi ab Hephaeſtione inſomnia narrarent, praeſentiamque ſibi illius oblatam, & ſanationes quaſdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem ſacrificarunt velut Aſſeſſori Depulſorique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, & placere ſibi, qui non Dei modo filius eſſet, ſed facere etiam poſſet Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetiiſſe Hephaeſtionis divinitatem? cum deferrentur, ut

νὸν ἁπάντων θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς
18 τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας. Τότε καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν συγκαθείρχθη λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριὼν τὸν Ἡφαιστίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαιστίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, φείσασθαι Ἀγαθοκλέους. οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δα-
19 κρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύοντα. Ἡ γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους προσίασιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐν ᾗ ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ σαθρὸν αἴσθωνται, ἢ ταπει-

qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea caufa, atque benevolentia regis excidentes. Tum etiam Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum, & in honore fuerat, parum abfuit, quin cum leone concluderetur, delatus nempe, ut qui fepulcrum Hephaeftionis praeteriens fleviffet. Verum fuccurriffe illi dicitur Perdiccas, deierans per omnes Deos, ipfumque adeo Hephaeftionem, venanti fibi apparuiffe manifeftum Deum, ac iuffiffe dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, fed veteris confuetudinis memoria, fleviffe. Adulatio igitur atque calumnia tum maxime locum invenere apud Alexandrum, cum ad illius fe affectionem animi componerent. Quemadmodum enim in obfidione non ad excelfa, & praerupta, & tuta murorum accedunt hoftes, fed fi qua incuftoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt,

νὸν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾷστα παρεισδῦναι καὶ ἑλεῖν δυνάμενοι· οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες, ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίβατον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντιτασσομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθομένου. εἶτ' ἐπειδὰν ἐντὸς ἅπαξ τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ καίουσι, καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς ἁλισκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμένης ἔργα εἶναι. Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος ἥτε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιορκία, καὶ προσλιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥᾳδιουργήματα· ἡ δὲ μεγίστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενὴς, μᾶλλον δὲ ἀδελφή τις οὖσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννάδας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλημένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίη πρὸς τὰς τῆς κολακείας διαβολάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe facillime ſubire, & capere urbem poſſint: ſic delatores, quamcunque imbecillam viderint animi, vitioſamque partem, & ſuperatu facilem, hanc oppugnant, huic machinas adhibent, & expugnant denique, cum obiiciat ſe nemo, quin oppugnationem neque ſentiat. Deinde cum ſemel ſunt intra moenia, igne vaſtant omnia, urunt, caeduntque, & abigunt, qualia nempe victo animo, & in ſervitutem redacto, fieri probabile eſt. Machinae autem illis contra abſentem fraus, & mendacium, & periurium, & improba aſſiduitas, & impudentia, & ſexcenta alia maleficia. Maxima autem omnium adulatio eſt, cognata vel ſoror potius delationis. Nemo enim tam generoſus eſt, & adamantino muro ſic munitum pectus habet, quin concedat adulationis calumniis: cum praeſertim velut cuniculis

21 ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἔνδοθεν δὲ πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα τρόπον τῇ ἁλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶτον μὲν τὸ φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον. ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμάτων ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. οἶδα γοῦν τινας οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτε-
22 ροῖς κνωμένους. Ἐπειδὰν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἁπάντων συμμαχούμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἱροῦσιν, οἶμαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὴς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπαρατάττομένου, μηδὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολάς· ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀκούοντος ἑκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τοῦ διαβαλ-

6 Τὸ ἀψίκορον) Παρὰ ἄψ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως, καὶ τὸ κόρος, ὁ εὐθέως κόρον λαμβάνων, καὶ ταχέως πληρούμενος. καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμιλημένον. V.

7 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα. οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμιλημένον. V. alter. (In ed. ad Λαθρηδὰ relatum, & post σχῆμα omnia omissa.)

quibusdam fundamenta subruat delatio. Et extra quidem sunt ista. Intus vero proditiones multae *hostem* adiuvant, quae manum praebent, & portas aperiunt, & omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; & illud celere eorum, quae vix attigimus, fastidium; tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, & plena sunt suspicionum. Novi enim quosdam, quorum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repellat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero peti-

λομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ
πόλεως ἁλούσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύ-
ονται. Καὶ τὸ πάντων οἴκτιστον, ὁ μὲν οὐκ εἰδὼς τὰ γε- 23
γενημένα, προσέρχεται τῷ φίλῳ φαιδρὸς, ἅτε μηδὲν
φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει,
καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἢν
μὲν ἔχῃ τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παῤῥησιαστικὸν,
εὐθὺς ἐξέῤῥηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέ-
λος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος, ἔγνω μάτην κατὰ
τοῦ φίλου παρωξυμένος. Ἢν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπει- 24
νότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χείλεσιν
ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ,
ὡς ὁ ποιητής φησι, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. οὗ δὴ ἐγὼ
οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνδακόν-
τα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολὴν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐ-
τῷ κατάκλειστον αὔξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσὶν,

5 Τὰ συνήθη) Πέπονθα τοῦτο ἐγὼ, ὦ θεία δίκη, καὶ πάντα, εἰ καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, νικῶσα Ἀλήθεια. G.

tur, ignoret insidias. Velut enim capta noctu urbe, dormientes caeduntur, quos petit delatio. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius, & consueta loquiturque ac facit, undique insidiis circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat, ac liberalitatis, & fiduciae, statim erumpit iram, & impetum animi effundit, tandemque admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse. Si vero minus generosus sit atque humilior, admittit ille quidem, & summis labris arridet; sed idem odit, & clanculum frendit dentibus, &, ut ait poëta, iram tenet alta mente repostam. Qua sane re nihil equidem iniustius esse arbitror, aut servilius, commorso labio, clanculum alere bilem, & conclusum intra se augere odium, aliud sub pe-

ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους γέμουσαν τραγῳδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὰν πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως. τότε γὰρ οὔτε φωνὴν ἀκούειν ἔτι θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ ἀξιόπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης φιλίας προειληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλαὶ πολλάκις ἐν τοῖς φιλτάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλλους λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτός τις ἔνοχός ἐστι, ταυτὶ φθάσας κατηγόρησε τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς

8 Ὅτι πολλάκις) Οἷον ἡδὺ πνεῖς, Λουκιανὲ, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἀσταρτίας καὶ μύρου παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν νῦν ἀληθεύων. V.

10 Οἷς αὐτὸς) Εἰς τὸν Ἰωσὴφ αἰνίττεσθαί μοι δοκεῖ. V. Οὐ καλῶς σοι δοκεῖ, ὦ ἑρμηνεῦ· οὐ γὰρ εἰς Ἰωσὴφ ὁ λόγος αἰνίττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτοῦ πέπονθεν εἰς τὴν τοῦ Προίτου γυναῖκα Ἄντειαν. ὥς φησιν Ὅμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτός. οὐ πολὺ δὲ τὸ ἐν μέσῳ διάφορον. V.

ctore tectum habere, aliud vero dicere, atque simulare, sub hilari & comica persona, tristem plenamque luctus tragoediam. Maxime vero ita afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuisse eius, quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia praesumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in universum inimicum criminari nemo ausit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur ami-

δοκοῦσι δὲ μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς
ἀκούοντας εὔνοιαν ἐμφῆναι προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ
ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο.
Εἰσὶ δέ τινες, οἳ κἂν μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλη- 25
μένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης, ὧν
ἐπίστευσαν, οὐδ' ἔτι προσίεσθαι, οὐδὲ προσβλέπειν
τολμῶσιν αὐτοὺς, ὥσπερ ἠδικημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικοῦν-
τας ἐπέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλή- 26
σθη ὑπὸ τῶν οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀνεξετάστως πεπιστευ-
μένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἄντεια,

Τεθναίης, φησὶν, ὦ Προῖτε, ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην,
Ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ·

αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχὼν, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβεβουλευμέ-

11 Κάτθανε) Γρα. κάκτανε. G.

ci, qua re ſuam adverſus audientes benevolentiam oſtentatum eunt, qui ipſorum utilitatis cauſa ne familiariſſimis quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde didicerunt, iniuria delatos apud ſe amicos, tamen verecundia quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam *excuſationis*, nec adſpicere illos audent, tanquam iniuria affecti *eo ipſo*, quod nihil iniuſte egiſſe illos deprehenderunt. Itaque malis multis impleta eſt vita, a creditis ita temere & ſine examine delationibus. Antia enim,

Aut morere, inquit, *o Proete*, *aut interfice Bellerophontem*,
Qui noſtrum invitae voluit conſcendere lectum:

cum tamen ipſa prius pudore illius tentato repulſam tuliſſet. Et parum abfuit, quin in certamine cum chimaera periret iuvenis, qui hanc mercedem retulit ſuae temperantiae, & pudoris adverſus hoſpitem, ut libidinoſae mulie-

νος. ἡ δὲ Φαῖδρα, κἀκείνη τὰ ὅμοια κατειποῦσα τοῦ προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἱππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδὲν, ὦ θεοὶ, οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμέ-
27 νον. Ναὶ, φήσει τις. ἀλλ᾽ ἀξιόπιστός ἐστιν ἐνίοτε ὁ διαβάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἆρ᾽ οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἔστι τις δικαιότερος; ἀλλ᾽ ὅμως κἀκεῖνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον, ἧς φησιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἠγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει.
28 Καὶ εἴγε ἀληθής ἐστιν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος, ὁ συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, κἀν τοῖς ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλὴν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ φθόνου φαίνεται συντε-

10 Φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος) Τὸ λόγιον τοῦτο ταύτην ὑποκεκνισμένος ἀντὶ τοῦ διὰ ταύτην διαφθονούμενος αὐτῷ. ἐχθρὸς δὲ ἦν ἀεὶ Θεμιστοκλέους Ἀριστείδης. διὸ καὶ σὺν αὐτῷ πρεσβευτὴς πεμφθεὶς Ἀριστείδης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ὀρέων, Θεμιστόκλεις, τὴν ἔχθραν ἀπολίπωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἐπανιόντες ἀναληψόμεθα. V.

ris insidiis peteretur. Phaedra autem, ipsa quoque similia cum detulisset contra suum privignum, effecit, ut exsecrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum patrasset. *Sane quam!* dicet aliquis. *Sed fide dignus nonnunquam est delator, qui iustus cetera & prudens esse videatur: & oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficium commiserit.* Numquid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, & concitavit una populum, eodem *nempe*, aiunt, quo iste, civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet iustus, si cum aliis comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, & bilem habebat, & amabat quosdam atque oderat. Et, si vera est illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentissimus, & aliis rebus optimus, machinationem illam atque

θεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐ-
τὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκότος· οὕτως ἔμφυτον ἅπασιν ἀν-
θρώποις ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. Τί γὰρ ἄν τις ἢ τὸν 29
Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους δια-
βεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸν Θεμιστο-
κλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ
προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους; μυρία γὰρ
τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνώρι-
μα. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν τόν γε νοῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, 30
ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος
ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο, παραπλέειν κελεύ-
σας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων ἡδονὰς, καὶ
ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταν-
νύειν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ᾽ ἐπιστήσαντα ἀκρι-
βῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις, τὰ

11 Ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο) Οὐκοῦν τὸ τοῦ Ὀδυσσέως περὶ Σειρῆνας ἀλληγορικῶς λέγεται, οὐ μὴν αἰσθητῶς, ὥς φησιν Ὅμηρος. V. (v. Odyſſ. M.)

inſidias invidia compoſuiſſe deprehenditur contra virum conſanguineum, & amicum, & qui ad eiuſdem ſocietatem periculi una navigaverat. Adeo inſitum eſt hominibus omnibus in tali re peccare. Quid enim de Socrate dicamus, iniuſte delato apud Athenienſes pro impio atque inſidiatore? vel de Themiſtocle, aut Miltiade, poſt tantas victorias proditionis Graeciae ſuſpectos? Infinita enim numero ſunt exempla, & pleraque fere iam cognita. Quid ergo facere par eſt prudentem, cum de *alicuius* virtute aut veritate diſceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de Sirenibus obſcure ſignificavit, praeternavigare iubens perniciosas illas auditionum voluptates, & obturare aures, nec ita temere illas pandere iis, qui perturbatione quadam ſunt occupati: ſed apponere curioſi ianitoris inſtar rectam rationem his, quae dicuntur, omnibus, quae admittat digna

μὲν ἄξια προσίεσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ φαῦλα δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι, τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν διάνοιαν ἀνεῳγμένα ἐᾶν.
31 Ἐπειδὰν τοίνυν τοιαῦτα προσίῃ τις λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὑτοῦ χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. ὅσῳ γάρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δεῖ τοίνυν πιστεύειν ἀλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τοῦ κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἑαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον, τῆς ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν φθόνον, καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἑκατέρου διανοίας, καὶ μισεῖν οὕτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμένον. πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κεκινημένον, Ἡράκλεις, ὡς μειρακιῶδες, καὶ ταπεινὸν, καὶ πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον.
32 Ἀλλὰ τούτων ἁπάντων αἴ-

admissione, atque assumat, mala autem excludat, repellatque. Ridiculum enim fuerit, domus quidem ianitores constituere, aures autem ac mentem apertas sinere. Cum igitur dicens talia aliquis accesserit, ipsum per se explorare negotium oportet, neque aetate considerata dicentis, neque vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte inest, sollertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosiore exploratione opus habet. Non oportet igitur credere alieno iudicio, vel odio potius accusantis, sed examen veritatis sibi servare, suamque sibi invidiam delatori reddere, &, qua quisque mente sit, in claram lucem protrahere, ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque probaveris. Prius autem hoc facere prima permotum delatione, quam puerile est, bone Hercules! & humile, & non minime inter omnia inhonestum. At harum rerum

τιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἄγνοια, καὶ τὸ ἐν σκότῳ που εἶναι τὸν ἑκάστου τρόπον. ὡς εἴγε θεῶν τις ἀποκαλύψειεν ἡμῶν τοὺς βίους, οἴχοιτο ἂν φεύγουσα ἐς τὸ βάραθρον ἡ διαβολὴ, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

omnium caufa, quam principio dicebamus, ignorantia, & quod mores uniufcuiufque in obfcuro funt. Quae cum ita fint, utinam Deorum aliquis vitas noftras aperiat! iret fane fuga praeceps in barathrum delatio, locum nempe, rebus a veritate colluftratis, non iam habitura.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

1 Ἀλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τοὔνομα τὴν Ἀποφράδα, παντί που δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ᾐτιῶ βάρβαρον εἶναί με τὴν φωνὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπὲρ σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος εἴης; (τὸν γὰρ τρόπον σου, νὴ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκοος ἦσθα τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλο-

2 ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) Ἀποφράδας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἁπλῶς καλοῦμεν τὰς σεσημειωμένας. παρήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἱστορίας τοιᾶσδε. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κακούργους καταδικαζομένους ἔξω φέρειν τῆς πόλεως, καὶ διδόναι αὐτοῖς τὴν ἀνήκουσαν δίκην· ἐξῆγον γοῦν αὐτοὺς ἀπὸ τινῶν σεσημειωμένων πυλῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς ἄλλοις πολίταις, ἅς τινας ἐκάλουν ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur porta ſcelerata & ſcelerata via. *G.*

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

VERUM enimvero ignotum tibi fuiſſe nomen Apophras, unicuique manifeſtum. Quî enim accuſares me hoc ipſo nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, eſſe te Apophradi, *hoc eſt*, *atro diei* ſimilem? (Memini enim profecto, tuos me mores tali diei aſſimilare) ſi omnino nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid ſibi velit, paulo poſt te docebo. Iam vero illud tibi Archilochi dicam, *Cicadam alis prehendiſti!* ſi quidem iamborum quendam poëtam noſti Archilochum, Parium genere, vi-

χὸν, Πάριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παῤῥησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα λυπήσειν ἔμελλε τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χολῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνος τοίνυν πρός τινος τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰληφέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχίλοχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης· ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι. καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητοῦντα, καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπει- 2
λῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαυτόν· πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία συνειδὼς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἅ μοι δοκεῖ οὐδ᾽ ἂν ὁ Ἀρχίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ᾽ αὐτοῦ

8 Γεγωνότερον) Τρανώτερον. V.

rum omnino liberum, & fiducia quadam uti folitum, nec cunctantem maledicere, fi vel maxime laefurus videretur eos, qui in bilem iamborum fuorum incidiffent. Hic igitur, cum male ipfi a quodam ex illo genere dictum effet, dicebat, alis prehenfam ab eo effe cicadam, ipfum fe cicadae comparans Archilochus, ftrepero natura fua, etiam nemine cogente, *animali*, fi vero etiam ala prehendatur, clamanti fonantius. *Sic tu*, inquiebat, *infelix*, *quid tibi vis, cum loquacem in te poëtam concitas, occafiones & argumenta iambis quaerentem?* Haec ipfe quoque tibi comminor, non profecto, quafi Archilocho me comparem: unde *enim?* multum fane ab eo abfum: fed quod novi fexcenta tua facinora iambis digna, quibus ne ipfe quidem fufficere mihi Archilochus videtur, etiamfi Simonidem & Hipponactem advocet, ut fecum vel unum eorum, quae tibi infunt,

κἂν ἕν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας
ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν
Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους.
καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέ-
λων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν
καταφανέστερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὤν, καὶ τὰ
κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὔλογον
παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἴ-
κοθέν σε ἀκριβῶς εἰδότι, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ τὸ μὴ
οὐχὶ πάντα ἐξειπεῖν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἃ πράττεις νύ-
κτωρ καὶ μεθ᾽ ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν
3 ἐκείνοις. Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας
νόμῳ παῤῥησιάζεσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτός ποτε
βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κάν-
θαρος μεταπεισθείη ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπαξ
αὐτοῖς συνήθης γενόμενος. οὔτ᾽ εἶναί τινα νομίζω τὸν ἀγνο-

malorum carmine deſcribant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effeciſti Orodoecides, & Lycambûs, & Bupalûs, iamborum illorum argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labia tum adduxiſſe tibi riſum de dicta *a me* Apophrade, ut ipſe quidem manifeſtius, quam Scythae, ruditatis omnium rerum convincereris, qui communia iſta, & quae ante pedes ſunt, ignores; occaſionemque & principium praeberes contra te ſcribendi viro libero, quique te domo inde accurate novit, neque metuat quidquam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget potius, quaecunque, praeter multa illa antiqua, nunc etiam noctu atque interdiu perpetras. Quamquam vanum fortaſſe & ſupervacuum fuerit, libertate illa, quae eruditos decet, apud te uti: neque enim ipſe unquam a reprehenſione fias melior, non magis, quam ſcarabaeus dediſcat volvere talia, cum ſemel iis aſſueverit; neque puto quem-

ούντα ἔτι τὰ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς, οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ· οὐδὲ δεῖ τινος τοῦ ἀποδύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς φανερὸς γένοιο, κανθήλιος ὢν, εἰ μή τις ἄρα ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἥκοι, ἢ ἐς τοσοῦτον Κυμαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθὺς εἰδέναι ὄνων ἁπάντων ὑβριστότατόν σε ὄντα, μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτι ἀκούειν. οὕτω πάλαι καὶ πρὸς ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις κεκήρυκται τὰ σὰ, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα, ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκεῖνον Βάσταν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἕωλα δόξω λέγειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ πα- 4

10 Τὸν Ἀριφράδην) Ἀριφράδης οὗτος λοιδορεῖται ἀεὶ γυναιξὶ συνὼν, κιθαρῳδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης· Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πονηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται· ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην οὐδὲ παμπόνηρος, ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι. τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν αἰσχρῶς ἥδον. τουτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης γε Πολύμνηστος καὶ Οἰώνιχος ἀῤῥητοποιεῖ. καὶ πολυμνήστεια καὶ αὐτὴ κωμῳδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι. εἴ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα καὶ σφόδρα φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ πίνηται ποτηρίου, καὶ αὖθις. Ἀρίφραδες παῦσαι ληρῶν. V.

quam eſſe, qui adhuc ignoret, quae audeas, quaeque ſenex homo in te ipſum deſignes. Non ita ſecurus, non ita obſcure impurus es: neque opus eſt, qui leoninam tibi detrahat, ut appareat, te aſinum eſſe, niſi quis forte ab Hyperboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo ſit Cumanus, ut non ad primum ſtatim conſpectum cognoſcat, aſinorum te omnium eſſe inſolentiſſimum, neque exſpectet, dum rudentem etiam audiat; adeo olim & a me, & apud omnes, & ſaepe, tua vita praeconio vulgata eſt; & famam eo nomine non parvam habes ſupra Ariphradem, ſupra Sybaritam Miſthonem, ſupra Chium illum Baſtam, illum ſimilibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obſoleta dicere videar, ne reprehendar, qui ſolus ea ignorem.

ρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὁ Ἔλεγχος, Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παῤῥησίᾳ Θεὸς, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότος, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὁπόσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθελήσειεν ἡμῖν προεισελθὼν οὗτος διηγήσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἔλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξῃς τοὺς ἀκούοντας, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ Φιλαπεχθημόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἴδιόν τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνα εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἵλεως ἄπιθι ἐκποδὼν, τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατάλειπε· μιμησόμεθα

10 Ἀνίπτοις ποσὶ) Ἀνίπτοις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμοις, καὶ χωρὶς τινὸς παρασκευῆς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. V.

13 Βδελυρία) Αἰσχροποιΐα. V.

Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati & Libertati in dicendo Deus, non obſcuriſſimus eorum, qui in ſcenam prodeunt, ſolis vobis inimicus, qui linguam ipſius timetis, qui & novit omnia, & diſerte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum ſane fuerit, ſi velit ille ad nos accedere, & enarrare ſpectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diſerte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc diſputationem devenerimus, ſed cum propriam iniuriam ulciſcentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis cauſa perſequentes. Haec ſola ubi dixeris, & aperte expoſueris, propitius e veſtigio diſcedere hinc poteris, & reliqua nobis permittere. Te enim imitabimur, & con-

γάρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παῤῥησίας τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαί σε. μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινέσῃς, ὦ Φίλτατε Ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέῃς αὕτως· οὐ γὰρ ἄξιον Θεῷ ὄντι ἐπὶ στόμα σοι ἐλθεῖν τοὺς περὶ τῶν οὕτω καταπτύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη Φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἧκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπό τινος Ἀθηναίων, οἶμαι, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευσῖνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, καὶ Εὔφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοιὸν, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτρίων πτερῶν. βουλόμενος δὴ μὴ ἕωλα δόξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων

4 Αὕτως) Ματαίως. V.

6 Ὁ γὰρ σοφιστὴς) Τίμαρχος. V.

16 Σχεδιάζειν) Ἤτοι σχέδια λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. V.

vincemus *eum* in plerisque, ut libertatis veritatisque *neglectae* nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque, isti quae insunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis. *Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait*, ista iam loquitur Prologus, *Olympiam venit aliquando, orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse dictitaverat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar consarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere, quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem,*

τινὸς, (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ
πολλὰ) ἐπειδὰν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν
Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίη-
σε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυ-
6 θαγόρου ἐκεῖνον λόγον. Ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάνυ
ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ
ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ
ἀναισχυντία οὖσα ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὤρεγε, καὶ συνη-
γωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκουόντων.
καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρέα ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέπον-
τες, ὑπεδήλουν ὡς οὐ λέληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥα-
διουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ'
ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἓν τοῦτο μόνον ἔργον ἔχον-
τες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ
διαγιγνώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν.
7 Ἐν δὲ τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας

8 Ἐπήμυνε) Ἐπεβοήθει. C. 17 Ὁ τὸν λόγον) Λουκιανός. G.

(erat ille Patrensis, in caussis multum versatus homo) cum argumenta posceret dicendi, Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo, ac persuadet theatro, ut audire vellent homines illam pro Pythagora orationem. Postea iste in actione valde improbabilis, qui connecteret orationem, qualem videri necesse est a longo inde tempore commentatam & meditatam, etsi quam maxime praesens homini impudentia pro illo pugnaret, & manum illi porrigeret, & certamen illius adiuvaret. Risus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero, qui agnoscerent quae dicebantur, toto, quo audiebant, tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo, cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paulo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scri-

ἦν ἐν τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ᾽ οὐκ ἔμελλε γελᾷν ἐφ᾽ οὕτω περιφανεῖ, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καί πως; (ἔστι δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν φωνὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, θρῆνόν τινα ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὁρῶν, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφείς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς ἔναγχος. Ἐνθένδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχὴ, 8
μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νουμηνίας τρίτη, ἐν ᾗ οἱ Ῥωμαῖοι, κατά τι ἀρχαῖον, εὔχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾶ τοῦ βασιλέως καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς· καὶ πεπιστεύκασι τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατάπτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑπο-

3 Ἀκρατὴς γέλωτος) Γέλως γὰρ ἦν ὅλον τὸ σύγγραμμα. G.

7 Ἐξεπολέμησεν) Πολεμίους ἐποίησεν. (ἴσως ἐξεπολέμωσεν) G.

psit. Quî enim non rideret auso tam manifesto, & improbabili atque impudenti? Quî, inquam? *Est autem alioqui risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uti putabat, accinebat Pythagorae: at hic poëta meus, in suaves cachinnos solvi, asinum videns citharam tractare conantem. Verum iste conversus hoc observat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit. Deinde fuit principium anni, vel potius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco quodam more, & ipsi vota quaedam pro toto anno, & sacra faciunt, a Numa rege praescripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is, qui riserat Olympiae insiticium illum Pythagoram, cum videret accedere conspuendum istum atque superbum alienae orationis histrionem, cuius*

κριτὴν, (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐτοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαρίαν τοῦ βίου, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατείληπτο) Ὥρα ἡμῖν, ἔφη πρός τινα τῶν ἑταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον τοῦτο θέαμα, ὃς φανεὶς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσειν. τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὥς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθὺς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου γέλωτος ἠμύνετο, ὡς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δὲ τοῦτό ἐστι; καρπός τις, ἢ βοτάνη τις, ἢ σκεῦος; ἆρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί ἐστιν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν
9 συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τούτου διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων. ἐλελήθει δὲ καθ' αὐτοῦ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδευ-

15 Ὕστατον τὸ μέγα) Euripides: οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα, ἤτοι τὴν ὑπερέχουσαν, τὴν βασιλικήν. G.

etiam mores accurate nosset, & reliquam vitae istius libidinem atque impuritatem, quaeque facere diceretur, & in quibus deprehensus fuerat, Suadeo, *inquit ad sodalium quendam,* devitemus infelicis occursus hoc spectaculum, qui sua praesentia iucundissimum nobis diem atrum (*Apophrada*) videtur facturus. *Hoc ipsum nomen* Apophrada *audiens Sophista, tanquam peregrinum & alienum Graecis nomen statim risit, & prioris illius risus nomine virum ultus est, ut quidem sibi videbatur, & apud omnes usurpabat hoc ipsum,* Apophras! Quid vero id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas? an esculentorum quiddam vel poculentorum est *Apophras?* Equidem nec audivi unquam, neque intelligebam unquam, quid sibi velit. *Talia iste contra hunc meum se disputare opinabatur, multumque* Apophradi *risum conflabat, ignarus nempe, ultimum se hoc ruditatis contra se indicium proferre. Hac*

σίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ τόνδε τὸν λόγον συνέγραψεν, ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὡς δείξειε τὸν ἀοίδιμον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὁπόσα κἂν οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδεῖεν. ταῦτα μὲν ὁ Ἔλεγχος. 'Εγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα 10
τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μέν σοῦ τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἶτα ἑξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν, ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κορυφὴ, καὶ κορωνὶς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἰλιεὺς ὢν, τραγῳδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη σοι ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακά. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέ- 11
πω· περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπὲ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβήβης, πῆ σοι

6 Ἐκ τοῦ Δελφικοῦ) Ὡς κεκρυμμένα μὲν, ἀληθῆ δέ. G. (Corrupte ſcriptum erat κεκριμένα.)

16 Καὶ Γενετυλλίδων) Εἰς ἀφροδίσια σκῶψαι βουλόμενος τὸν κακοδαίμονα τουτονὶ, τοῖς τοιούτοις αὐ-

igitur cauſa hunc libellum conſcripſit ille poëta meus, *qui me ad vos praemiſit, ut oſtendat, nobilem Sophiſtam communia Graecorum ignorare, quaeque de officinis etiam & cauponis homines norunt.* Iſta quidem Elenchus. Ego vero (iam enim ipſe ſuſcepi quod reliquum eſt fabulae) iure meo iam poſſem iſta *velut* e Delphico tripode dicere, quid in patria egeris, quid in Palaeſtina, quid in Aegypto, quid in Phoenice & Syria, quid deinde in Graecia & Italia: ac ſuper omnia, quae nunc Epheſi, quae quidem maxime capitalia, & faſtigium amentiae tuae, & *impoſita* moribus tuis coronis. Cum enim, quod eſt in proverbio, *Ilienſis ipſe tragoedos conduxeris;* iam decebat tua te mala audire. Sed potius iſta nondum: de *Apopkrade* autem prius. Nam dic mihi, per ego te Vulgivagam, & Genetriculam, & Cybeben oro, qua-

μεμπτὸν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοὔνομα εἶναι ἔδοξεν ἡ ἀποφράς; νὴ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ πόθεν ἐπεισκωμάσαν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θρᾶκας, ἢ Σκύθας, ἐπιμιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀθηναίων) ἐξέκλεισας τοῦτο εὐθὺς, καὶ ἐξεκήρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀττικούς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίοις ἐπιχώριον, ὡς τουτὶ τοὔνομα, φαῖεν ἂν οἵγε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥστε θᾶττον ἂν τὸν Ἐρεχθέα, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀποφήναις, καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ τὴν ἀποφράδα δείξειας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς

12 Ἀττικῆς. Πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταὐτὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ

τὸν ὀνόμασιν ὀρχῶσαι διέγνωκεν, ἃ προδήλως τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης εἰσὶν ἐπίθετα. V. Γενετυλλὶς δαίμων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἴτιος· ob quod & appellata sic. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἄρτεμίν φασιν τῶν τοκετῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν γένεσιν. *Aristoph.* ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες, καὶ θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον, καὶ μανδαλωτόν. Γενετυλλὶς, ἤτοι ἡ Ἀφροδίτη, ὡς γενέσεως αἰτία. G.

11 Ἐπήλυδας) Ξένους, ἐποίκους. G.

re tibi reprehensione aut risu dignum *Apophradis* nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium; sed alicunde quasi comissatum venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nosti enim Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, & praeconio de Graeco *solo* eiecisti. Hinc risus, quod barbare loquor, & peregrinum in morem, & terminos Atticos egredior. Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia, dixerint: adeo ut citius Erechtheum & Cecropem peregrinos atque advenas esse Athenis ostendas, quam *Apophrada* demonstres non domesticam esse indigenamque Atticae. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo, ac reliqui homines, appellant. *Apophrada* autem soli isti, atrum, & abo-

μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μιαρὰν, καὶ ἀπευκτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἄπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμάθηκας ἤδη ἀδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφρὰς ἡμέρα, ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῆται, μήθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῆται, αὕτη ἀποφρὰς ἡμέρα.
Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἢ γὰρ 13
ἂν ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτους καὶ ἀκύρους τῶν ἐννόμων πράξεων εἶναι, ἢ καὶ, νὴ Δία. καίτοι ἄκαιρον ἴσως, καὶ ἔξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τούτων εἰδότα. πάνυ γοῦν τοῦτ' ἐστι τὸ λοιπὸν, κἂν ἐκμάθῃς αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔσῃ. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κἂν ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὁπόσα

minandum, & infauftum, & inaufpicatum, & fimilem tibi diem. Ecce iam obiter didicifti, quid fibi velit apud illos dies *Apophras*: cum neque magiftratus fui copiam faciunt, neque in iure aliquis conveniri poteft, neque facra peraguntur, neque omnino rerum, quas fauftas effe volumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* eft. Illud vero aliis aliifque de caufis receptum eft. Aut enim magnis fuperati proeliis, deinde dies hofce, quibus talia illis evenerant, nefaftos effe conftituerunt, quibus nihil legitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde effet, poffet fufcipi: aut etiam, per Iovem.... Quamquam intempeftivum forte, & ferum nimis iam, aliter inftituere fenem hominem, ac de novo docere talia, qui neque ea, quae praecedunt, noverit. Nimirum, *dicas forte*, hoc eft *folum* reliquum: & hoc fi difcas, futurum ut omnia deinde noveris. Unde enim, mi homo? Reliqua enim fi ignores, condonandum fuerit, quae extra communem *quafi*

ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν
ἀποφράδα δὲ, οὐδὲ βουληθεὶς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἓν γὰρ
14 τοῦτο καὶ μόνον ἁπάντων τοὔνομα ἔστω, φησί τις. Ἀλ-
λὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ᾽
οὒ, ὁπόσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράτ-
τοιμεν τὰς ἀκοὰς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ
ὦτα. ἐγὼ δὲ, ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ
σοῦ εἰπὼν, ἥμαρτον, ἐχρῆν γὰρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Πα-
φλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτρίων πάτρια δια-
λέγεσθαί σοι, ἕως ἐκμάθῃς τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκού-
ειν ἡδέα· τοῖς δ᾽ ἄλλοις Ἕλλησιν, οἶμαι, καθ᾽ Ἑλλά-
δα γλῶτταν συνεῖναι χρή. εἶτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ
χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν φωνῆς, τοῦ-
το ἐν τοῖς μάλιστα τοὔνομα διετέλεσεν, οὕτως ἀεὶ, καὶ
15 πρὸς ἁπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ
ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σε δια-

viam, & plebeiis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Unum nempe hoc & solum omnium nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum, quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccaveram, si ad te ista de te dixissem: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, & auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, & ab omnibus. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi & ea ratione

ταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ
ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιών. μᾶλλον δὲ
οὐδ' ἐγώ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλ-
λὰ σύ μοι ἕνα τῶν πάλαι δείξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνό-
ματι, Χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. καίτοι,
ὅστις γέρων ὢν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ
μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κό-
ρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ,
μὴ εἰδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνο- 16
μα ᾔδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ᾐτιάσω· φέρε δὴ
καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σὲ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ
δὲ πρόσεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ μη-
δὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέῤ-
ῥιψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε· ἦσαν γὰρ
καὶ τότε, ὡς τὸ εἰκὸς, βδελυροί τινες ἐς τὰ ἤθη, καὶ μια-

6 Ἀφῆλιξ) Πρεσβύτης. V. 10 Ἠτιάσω) Ἐμέμφου. V. 15 Βδελυροὶ) Αἰσχροποιοί. G.

te perturbaturus essem, peregrina tibi & incognita poëtarum, ac rhetorum, & historicorum nomina recensendo. Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non usum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Etsi, quisquam senex & devexa aetate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, & in Isthmo Corinthum, & Spartam in Peloponneso. Reliquum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum. Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam: tu vero animum adverte, si non nimis parum tua referre putas, nihil scire. Si antiqui multa id genus ante nos iecerunt in tui similes suae quisque aetatis: (fuerunt enim tum quoque, ut verosimile est, abominandi quidam moribus,

ροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ῥήτωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπουδὴν τοῦ δήμου· μὴ δῶς οὖν κἀμοὶ, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἁπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ; 17 Ἡμεῖς καὶ τοὺς χωλοὺς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα εἰ ἕωθεν ἴδοιμεν αὐτούς. κἂν εἴ τις βάκηλον ἢ εὐνοῦχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, εὐθὺς ἐξιὼν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρχεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρους ἐκείνας πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἕωθεν τοῦ ἅπαντος ἔτους,

& impuri, & malefica vita) & alius Cothurnum quendam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumultuosus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis *cuiusque mensis* diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infausto? Nos etiam claudos dextro pede aversamur, & maxime si mane illos videamus: & si quis aut exsectum videat aut castratum, aut simiam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscoenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinae-

εἴ τις ἴδοι κίναιδον, καὶ ἀπόῤῥητα ποιοῦντα, καὶ πάσχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπεῤῥωγότα, καὶ μονονουχὶ τοὔνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίορκον, ὄλεθρον, κύφωνα, βάραθρον, μὴ φύγῃ, μηδ' εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρᾳ; Ἀλλ' οὐχὶ 18
σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλλυταί σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρήσειας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἐρεῖς; τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον) ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφὰς, καὶ ὡς παραδοὺς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμ-

4 Κύφωνα) Κύφωνες ξύλα ἦσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὕρωσιν ἀνακύψαι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, ὦ τύμπανα, ὦ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; κύφων δέ ἐστι δεσμὸς ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν, οἱ δὲ καλοιὸν ὀνομάζουσιν. ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφανισμὸς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀντὶ τοῦ κακὸς, καὶ ὀλέθριος. εἴρηται κύφων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμίους κύφειν. ἐὰν δέ τις θρασυνόμενος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδὲν ποιήσηται, δεδέσθω ἐν κύφωνι πρὸς τῷ ἀρχείῳ ἡμερῶν κ', ἐπιῤῥεόμενος μέλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ᾖ μελίτταις καὶ μυίαις δεῖπνον. τοῦ δὲ χρόνου διελθόντος κατὰ κρημνῶν ὠθεῖσθαι, στολὴν γυναικείαν περιβαλόντα. V.

dum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipſa re, ruptumque & vietum, & tantum non nomine ſuorum operum appellatum, impoſtorem, praeſtigiatorem, periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet? Verum nonne talis tu es? Non negaveris, ſi fortitudinem tuam novi, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi fama operum, ſed manifeſtus es omnibus & famoſus. Si vero manum conſerere velis, ac negare, te talem eſſe: quibus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim incipere aequum eſt. Sed norunt illi prima tua alimenta, & quomodo deditus tua voluntate perdito illi militi cum illo

περιεφθείρου πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δή σε τὸ τοῦ λόγου
19 τοῦτο, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσε. Κἀκεῖ-
να μέμνηνται, ὡς τὸ εἰκὸς, ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐνεανιεύου,
τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης
ἀξιῶν εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέα-
τρον, οὐδ' ἂν ἐμήνυσεν, ὅ, τι τοὔνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ
σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα
τυραννικὴν, προεισεπέμπου, εὐμένειαν αἰτήσων παρὰ τοῦ
θεάτρου, στεφάνους κομίζων, καὶ κρότῳ ἀπιὼν, ἤδη
τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής.
καὶ διὰ τοῦτο ἢν πύθωνταί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ
ἐκεῖνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγῳδίας, δύο μὲν ἡλίους ὁρᾷν
δοκοῦσι, δισσὰς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον ἅπασιν εὐθὺς
τὸ, Ἐκεῖνος, ὁ τότε, καὶ μετ' ἐκεῖνα. τοιγάρτοι καὶ αὐ-
τὸς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχω-

3 Νεανιεύεται) Νέου ἔργα ποιεῖ, κομπάζεται, κενὰ τολμᾷ, ἐγκαυχᾶται. V.

corruptus fueris, in omnibus ei subserviens, donec te lacerum, quod aiunt, pannum cum effecisset, exegit. Etiam illa meminerunt, ut probabile est, quomodo in scena adolescentem te validum ostenderis, cum saltatoribus accommodares operam tuam, & dux gregis esse postulares. Nemo enim te prius in theatrum prodibat, neque, quod nomen esset fabulae, indicabat. Sed tu decenti habitu, aureis indutus calceis, vesteque tyrannica, praemittebare, benevolentiam petiturus a theatro, coronas ferens, discedens cum plausu, iam tum honoratus ab illis; sed modo orator ac Sophista. Itaque cum audient quondam talia de te illi, illud sane, quod est in Tragoedia, duo sibi soles videre videbuntur ac Thebas duplices: atque in promtu statim erit omnibus, *Istene? qui tum? post ista?* Itaque ipse, prudenti sane consilio, omnino non accedis ad illos; neque in ista

ριάζεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φεύγεις ἑκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖμα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἁπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἐκείνων συνεῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθείης σύ; τί δ᾽ ἂν αἰσχρὸν ἡγήσαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναί σοι μεγάλα παρ᾽ αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο πυργίον, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. τοὺς μὲν δὴ πολίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς μεταπείσειας ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἁπάντων βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὄνειδος κοινὸν ἁπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ᾽ ἂν τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιῶσθαί σοι. Ἡράκλεις, ἡ μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοὔργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρσόθεν ἥκοντα ἐκεῖνον νεανίσκον ἀπαγαγών. ἀλλὰ καὶ ἀνα-

9 Τοῦ Σινωπέως) Διογένους. V.

regione versaris, sed sponte exsulas e patria, nec mala per hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima & maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe redargui, & versari cum scientibus & recordantibus antiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid ita deliro? Quem enim tu verereris? Quid ultimorum turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sinopensis dolium cum illa comparatum Iovis aula esse videatur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas, quo minus omnium te putent impurissimum, commune totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque obnoxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abdu-

δέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε,
καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γό-
νυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκεῖνον δὲ, οἶσθα ὅ, τι καὶ
21 ποιοῦντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἶ. Ἀλλ' οἱ
ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν Συρίᾳ
θαυμαστοὺς ἄθλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι φεύγοντα,
ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ'
ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ'
οὐκ ἐλάττω σοι ἡ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, οὐδὲ, μὰ Δί',
ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ'
ἥτε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐκεῖ
ἐπιμανεστέρα, καὶ τοὔνομα ἐπὶ τούτοις μεῖζον, καὶ ἐπὶ
πᾶσιν ἀκάλυπτος ἡ κεφαλή· εἷς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι
ἐξάρνῳ γιγνομένῳ μηδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι, καὶ βοη-
θὸς ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀρί-
στοις Ῥωμαίων. τοὔνομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀποσιωπῆσαί

xisti. . . . Verum etiam detegere ista turpe forte mihi fuerit. Interim norunt & meminere, qui tum adstiterunt, ac te conquiniscentem viderunt, illum autem, facientem illud, quod tu nosti, nisi omnino obliviosus es. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria certamina fugientem ob ea, quae dixi, te receperunt, cum vestiarii te mercatores persequerentur, a quibus emtas vestes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Iuppiter, illam Antiochia inferiorem iudicari. Verum libido magis nuda, & turpitudo flagitiorum furiosa magis, & maior propter ista celebritas, & super omnia caput apertum. Unus solus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; & auxilio tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir inter principes Romanorum. Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque

μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδότας, ὃν λέγω. ἐκεῖνος
τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα ὁπόσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμη-
θέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε
τοῦ μειρακίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κεί-
μενον, τί οἴει; ἐπίστευσεν ἄν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὸ
τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἴγε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ'
ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ
καθάρσιόν γε, ὥς φασι, περιενεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλησται τῶν 22
σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ὄναιό γε τῆς
εὐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν
Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ
ἀληθέστατον, πῶς οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου
ᾔδεισαν; καίτοι καινὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖ-
κας προσέμαθες. Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ, εἰπέ μοι, 23
ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διός, καὶ φι-

15 Παρὰ πόδα.) Ἐγγὺς, πλησίον. G.

cum ſciant omnes, quem deſignem. Ille igitur quot alias res ſuſtinuerit in *tua* conſuetudine a te perpetratas, quid attinet dicere? Sed cum deprehendiſſet te pueri pocillatoris Oenopionis in genibus iacentem, quid putas? credid̄itne tibi, te non eſſe talem, ipſum opus cum videret? Non: niſi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe ſententiam ſuam, qui ſtatim domo te eiiceret, & purgamina quaedam, ut aiunt, poſt exceſſum tuum circumferret. Ergo Achaia quidem & omnis Italia tuorum plena facinorum, & partae inde famae. Ac fruaris, opto, iſta gloria. Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Epheſi, illud equidem dico, quod eſt veriſſimum, quam non admiraturi tum eſſent, ſi priora tua noſſent? Verum etiam novum quiddam hic, circa mulieres, addidiciſti. Nonne ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apophrada* vocari? Sed quid, per Iovem, etiam oſculum offerre nobis adhuc

λῆσαι τῷ στόματι προσέτι ἀξιώσειας ἡμᾶς ἐπ᾽ ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μάλιστα πρὸς οὓς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὁμιλητὰς, οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἄκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντη ἄμουσον, καὶ τὰ τοιαῦτα· φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὦ ἀλεξίκακε· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδναν φιλῆσαι ἄμεινον, δῆγμα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ ἄλγημα, καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσκληθεὶς, ἐπήμυνεν· ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ φιλήματος, καὶ τοῦ ἰοῦ ἐκείνου, τίς ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ᾽ ἂν θεὸς ἐπακούσειεν ἔτι εὐχομένου; πόσων περιῤῥαντηρίων,
24 πόσων ποταμῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας τῶν ἄλλων ἐπ᾽ ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδὼς, ᾐσχυνόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρνηθείην ἄν· σὲ δὲ οὐδεὶς ᾐτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους λέ-

audes poſt iſthaec facinora? hoc enim facis contumelioſiſſime, & illis maxime, quibus minime oportebat, tuis ſodalibus, quos ſatis erat illa ſola oris tui mala exhaurire, nomina barbara, vocem aſperam, nihil diſcretum, nihil ordinatum, a Muſis aliena omnia, & quae his ſimilia ſunt. Oſculum autem te ferre inſuper, abſit, Depulſor malorum! natricem aut viperam oſculari potius eſt. Morſus hic periculum, & dolor, quem advocatus depellit medicus. A tuo vero oſculo, & iſto veneno, quis ad templa accedat vel altaria? Quis Deus amplius precantem exaudiat? quot adſperſionibus, quot fluminibus opus erit? Ac talis ipſe cum eſſes, riſiſti alios de nominibus ac verbis, facinora talia ac tanta perpetrans? Verum ego, ſi neſciſſem *Apophrada*, pudore afficerer potius, tantum abeſt, ut me uſum eo nomine, negem: at te nemo noſtrûm adhuc ac-

γοντα, καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμετρεῖν, καὶ Ἀθηνιῶ, τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνθοκρατεῖν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὑρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἰαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων μεστὰ, ἤπου ἐκ τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι, καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια. Ἐπεὶ δὲ τοῦ στόματος ἐμνήσθην, τί φαίης ἂν, εἴ σε ἡ γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσαμένη (θῶμεν γὰρ οὕτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετριώτατον, ὕβρεως διώκοι, λέγουσα, Ἐγώ σε, ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα, καὶ βίου δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις εὐδοκιμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ Μητίοχον, εἶτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα· μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρῷ χρόνῳ ἔβοσκον, ἤδη δὲ καὶ τοὺς ἀλλοτρίους τούτους λόγους ὑπο-

cusavit, cum *verbicrepos* diceres, & *morefutiles*, & *vocimetiri*, & *Athenurio*, h. e. Athenas cupio, & *floripotentem esse*, & σφενδικίζειν, & χειροβλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis conterat! Ubi enim librorum ista invenis? In angulo forte Ialemorum poëtarum cuiusdam defossa, rubiginis & aranearum plena, aut forte de Philaenidis tabulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo ore dignissima. Cum vero in mentionem oris incidi, quid dicas, si tecum in ius vocato lingua, (ita enim ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae agat, dicens, *Ego te, ingrate, pauperem & omnium inopem cum accepissem, & victus indigum, primo in theatris ut floreres effeci, quae modo Ninum te, modo Metiochum, & paulo deinde post Achillem constituerim. Postea syllabas colligere docentem pueros diu alui. Iam vero, alienas agens*

κρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν
προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοίνυν τηλικοῦτον ἔχων
ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπι-
τάγματα αἴσχιστα, καὶ ὑπουργίας καταπτύστους;
οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ
ἐπιορκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕθλους καὶ λήρους διαν-
τλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμεῖν;
ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἐᾷς·
ἀλλὰ μόνη σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μιαί-
νομαι, καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέ-
γνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις
τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοι-
αῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτα-
κται. ὡς ὤφελε κἀμέ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας,
ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι αἱ γλῶτται τῶν τὰ
26 τέκνα κατεδηδοκότων. Πρὸς θεῶν, ἢν λέγῃ ταῦτα ἡ
γλῶττα, ἰδίαν αὐτῇ φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸν πώγωνα

orationes, Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae nihil ad te pertineat, conciliavi. Quid igitur tantum habes, quod mihi obiicias, quod ita mecum agis, & imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant diurna illa opera, mentiri, peierare, tot nugas & deliramenta exhaurire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu neque noctibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola tibi facio omnia, & conculcor, & insanio. Et pro eo quod lingua nata sum, ut manu uti me decrevisti: meque tanquam alienam contumeliose tractas, & tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est: ista vero talia & facere ac pati, aliis membris a natura iniunctum est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exsecet! Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros devorarunt. Per Deos! si ista dicat, suum sibi sermonem sumens lingua, & advocatam sibi adsciscat barbam tuam,

συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίναιο αὐτῇ; ἐκεῖ-
να δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἔναγχος εἴρηταί
σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ
τούτῳ ἔνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμος ἅπασι γεγένη-
σαι. πόθεν ἂν οὕτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμε-
νος; ἀγαπητὸν δὲ ὁπωσοῦν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι.
εἶτα καταριθμήσειν αὐτῇ τὰς πολλάς σου προσηγορίας,
ὁπόσας κατὰ ἔθνη προσείληφας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι
τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρανας ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ
τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεις. Ἐν Συρίᾳ μὲν ῥοδοδάφνη 27
κληθεὶς, ἐφ' ᾧ δὲ, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, αἰσχύνομαι διηγεῖ-
σθαι· ὥστε τόγε ἐπ' ἐμοὶ, ἀσαφὲς ἔτι ἔστω. ἐν Παλαι-
στίνῃ δὲ, φραγμὸς ἐς τὰς ἀκάνθας τοῦ πώγωνος, οἶμαι,
ὅτι ἔνυττε μεταξύ· ἔτι γὰρ ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
συνάγχη, πρόδηλον τοῦτο· μικροῦ γοῦν φασιν ἀποπνι-
γῆναί σε ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπε-

quid illi respondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum nuper a te dicta sunt, de perpetrato iam facinore expostulantem, te hac ipsa re nobilem brevi tempore & conspicuum omnibus factum. Unde enim tantum celebritatis dicendo consecutus esses? Optabile autem est, quacunque demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enumerares illi multas illas tuas appellationes, quas per gentes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita indignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum. In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero causa, ita me Pallas amet! enarrare pudet; itaque, quantum ad me, obscurum porro sit: in Palaestina vero sepes, propter barbae spinas arbitror, quae interea pungeret, tum enim adhuc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifestum est; parum enim absuisse aiunt, quin suffocarere, cum in nautam quendam, de iis, qui trium velorum naves habent,

σῶν ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτιστοι, αἰνιγματῶδες οὐδὲν, ἀλλὰ γράμματος ἑνὸς προσθήκῃ τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον· ἔδει γὰρ κἀκείνου τι περιττότερον προσεῖναί σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δὲ, βαβαὶ, ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδή ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ τοῦ Ὁμήρου ῥαψῳδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχρουργίαν ἐπεθύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκεισο μεθύων ἤδη, κισσύβιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπόμισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλὸν, εὖ μάλα ἠκονημένον, ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῄει, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Κἀκείνου μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν. σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἔνι

9 Βινητιῶν) Συνουσιάζων.

incidisses, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenienses quidem, viri optimi, nulla circuitione usi, sed unius te literae additione honorantes, Atimarchum [*principem infamium*] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia autem, vah! Heroicum illud cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum apparatum, ad Homericae fabulae imitationem peragere impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas ebrius iam, poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Adolescens vero mercede conductus, rectum gestans vectem probe acutum, te velut Ulysses aliquis invasit, ut exterebraturus oculum:

Hinc at aberravit: aliorsum vertitur hasta,
Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigide dicere. Tu vero Cyclops, aperto ore, & quam poteras latissime

πλατύτατον κεχηνὼς, ἠνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ τὴν γνάθον. μᾶλλον δὲ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ναύταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἱστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὖτιν. καὶ ταῦτα ἑώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἶτά σοι ἐς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες. Τοιούτοις δὴ καὶ τοσούτοις ὀνό- 28
μασι πλουτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὰν κἀκεῖνα λέγωσιν οἱ πολλοὶ, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν; ἆρα καὶ ταῦτα ὥσπερ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἴει τάχα που ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον οἶσθα, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνῶτα μόνην ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαροῦν οὐ μεμπτὰς ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρώην γοῦν ἐπειδή τινα γάμον ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνὴ, Οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη,

hians, buccas tibi ab illo excaecari patiebaris, vel potius ut Charybdis, ipsis cum nautis & gubernaculis ac velis, totum glutire Utin cupiens. Atque haec alii quoque videbant praesentes. Deinde postridie illius diei sola tibi pro defensione ebrietas, confugiebasque ad merum. His ergo talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pudet? Per Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum etiam illa vulgus ait, Lesbio te & Phoenicio morbo laborare? Numquid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, & putas forte illis te laudari? An ista quidem, ut familiaria tibi, nosti, *Apophrada* autem solam ut ignotam respuis, & tuorum catalogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leves nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque celebraris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire auderes, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non ad-*

F 2

29 ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. Εἶτα ἐν τοιούτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾷς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὅμοιά σοι λέγειν δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαιναν αἰτεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαράνῳ κρίνοντα φάναι, τριγλώχινι λόγῳ καθῃρηκέναι αὐτὸν τὰς προὐχούσας πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαινῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρώην γὰρ καὶ λύχνον ἅψας ἐζήτεις ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα· καὶ ἄλλα μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνῆσθαι ἄξιον, ἢ μόνου ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευον. πλούσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἶτα μεταξὺ περὶ τοῦ πλουσίου λέγων, Ἀπέκτεινεν, ἔφης, θάτερον

6 Τρικαράνῳ) Τρικάρανος φρούριόν ἐστι τῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμενον. V.

7 Τριγλώχινι) Τριγλώχινα τόξα, τρίγωνα. V.

14 Θάτερον) Κακῶς τὸ θάτερον εἶπε. V.

Θάτερον τῶν πενήτων) Κακῶς γὰρ τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ μηδὲ ἡ εὐθεῖα θάτερος, ἀλλ' ἅτερος· ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ ἕτερος συναλειφθὲν ἅτερος λέγεται, καὶ ἅτερον ἡ αἰτιατική. ἀεὶ γὰρ αὕτη τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μηνοῖν, προδήλως βάρβαρον δυϊκὸν τῶν τριῶν ἐπαγόμενον. ὡσαύτως δύσφημον καὶ τὸ ἀνηνεμία. τίς γὰρ

miserim, inquit, *virum*, *qui virum ipse quaerat.* Deinde cum hic loci sint res tuae, nomina curas, & rides, & despuis alios? Merito sane. Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus. Unde? Quis ita audax in verbis, ut *contra tres moechos* pro gladio *tridentem* poscat? aut ut Theopompum de Tricarano iudicantem dicat, *tricuspide oratione destruxisse eminentes urbes:* & rursus, *extridentasse illum* [tridente illo expugnasse] *Graeciam*, & esse *in dicendo Cerberum?* Nuper quidem etiam *accensa lucerna quaerebas* fratrem quendam, puto, perditum: & sexcenta alia, quorum neque meminisse operae pretium est, praeterquam istius solius, quod auditores referebant. *Dives aliquis*, puto, *& duo pauperes inimici erant.* Deinde, cum de divite diceres, *Interfecit*, aiebas,

τῶν πενήτων. γελασάντων δὲ, ὡς τὸ εἰκὸς, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὐμενοῦν, ἔφης, ἀλλὰ ἅτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἐῶ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μηνοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. Ἃ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια φίλη, οὐκ ἄν τινι ὀνειδίσαιμι. συγγνωστὰ γοῦν, εἴ τις λιμῷ πιεζόμενος, παρακαταθήκας παρ᾽ ἀνδρὸς πολίτου λαβὼν, εἶτα ἐπιώρκησεν, ἢ

χρεία τοῦ στερητικοῦ, μηδὲν πλέον τοῦ νῦ δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπεὶ χέω μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκέκριται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γάρ ἐστι πέτημι, ἀλλὰ πέτω βαρύτονον, ἀφ᾽ οὗ πέτομαι ἴσως ἂν λεχθείη. οὗ καὶ ἡ μετοχὴ πετόμενος, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαὶ πετόμενόν τινα διώκεις; πέταμαι δὲ, οὐδαμῶς, ἀλλ᾽ ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἵστημι λεχθείη ἂν ἵσταμαι. V. alter.

4 Τὸ τριῶν μηνοῖν) Τριῶν μηνοῖν προδήλως βάρβαρον, δυϊκοῦ τοῦ τριῶν ἐπαγομένου· ὥσπερ πάλιν δύσφημον καὶ τὸ ἀνηνεμία. τίς γὰρ χρεία τοῦ στερητικοῦ μηδὲν πλέον τοῦ νῦ δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρθωτον, χύνω γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνίζουσα χρῆσις. ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι· οὐ γάρ ἐστι πέτημι, ἵν᾽ εἴη πέταμαι, ὡς ἵστημι ἵσταμαι, ἀλλὰ πέτω, ἀφ᾽ οὗ πέτομαι ἴσως ἂν λεχθείη, οὗ καὶ ἡ μετοχὴ ὁ πετόμενος, ὡς ἐν Εὐθύφρονι Πλάτων, τί δαί; πετόμενόν τινα διώκεις; οὐ μὴν πέταμαι, ἀλλ᾽ ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι παραπλησίως τῷ ἵσταμαι. V.

5 Ἐκχύνας) Καὶ ἀδιόρθωτον· χύνα (sic scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις· χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκέκριται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ. G.

7 Ἀδράστεια) Δαίμονα εἶναι λέγουσι ταύτην τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. V.

θάτερον *pauperum* [alterum, τὸν ἕτερον]. Ridentibus autem, ut facile est ad credendum, qui aderant, emendaturus peccatum tuum, & repositurus, in quo peccatum erat, *Non ita volebam*, dicebas, *sed interfecit* ἅτερον. Omitto antiqua illa τριῶν μηνοῖν, [*trium duorum mensium*] & ἀνηνεμία, [pro νηνεμία, tranquillitas a ventis] & illud πέταμαι, [*volo*] & ἐκχύνειν, [*effundere*] & quae alia pulchra tuis in orationibus efflorescunt. Quae enim paupertate stimulante facis, illa ego, o fave Adrastea! nemini exprobraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde periurio interposito abneget; aut si quis

μὴν μὴ παρειληφέναι· ἢ εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλ-
λον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λωποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. οὐ δὴ λέ-
γω ταῦτα. Φθόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι
τὴν ἀπορίαν· ἐκεῖνο δὲ οὐκέτι φορητὸν, πένητά σε ὄντα,
ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυν-
τίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι
δώσεις πάνυ ἀστείως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὁπότε τοῦ
Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς
ἐποίησας, ἐξαρπάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύτου
χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βι-
βλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κατασοφι-
31 σθείς. Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἑκὼν ἀφίη-
μί σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα,
ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν
παροινῶν, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι, ἄπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον ἐπὶ

2 Προσαιτεῖ) Πολλὰ αἰτεῖ. G.
8 Τισίου) Τισίου λέγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σικελοῦ μαθητοῦ. τάχα γάρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισάμενός τινα πρεσβύτην εἰργάσατο. *V.* Eadem habet *V.* alter, niſi quod pro λέγει τοῦ Κόρακος, ſcribat: Τούτου λέγει τοῦ Κορ. &c. & pro τάχα, τάχει, (ſed cuî bono, corrupta repetere?)

impudenter roget, vel mendicet potius, & ſpoliet alios veſtibus, & telonium *humile* exerceat. Non dico ſane talia. Nulla eſt invidia paupertatem omni ope depellere. At illud iam ferri non poteſt, pauperem te hominem in ſolas id genus libidines effundere impudentiae tuae lucra. Verum ſi quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum eſt, cum Tiſiae artem, noſti quomodo, bis Coracis [*corvi*] opus ipſe feciſti, triginta aureis illum imprudentem ſenem emungens: at ille propter Tiſiam pro libro quinquaginta & ſeptingentas *drachmas* aſtu circumventus exſolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero ſolum adiicio. Age iſtaec, ut lubitum fuerit, nec deſine ebrios in te ipſum furores exercere. At illud, *quod dicere nolo*, ne amplius. Apage.

τὴν αὐτὴν ἑστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἅπτεσθαι. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, φιλήματα· καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐργασαμένους τὸ στόμα. κἀπειδήπερ ἅπαξ φιλικῆς παραινέσεως ἠρξάμην, κἀκεῖνα, εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρῳ χρίεσθαι τὰς πολιὰς, καὶ τὸ πιττοῦσθαι μόνα ἐκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευτέον· εἰ δὲ μηδὲν νοσεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρὰ, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἃ μηδὲ ὁρᾶσθαι θέμις; ἐκεῖνό σοι μόνον σοφὸν, αἱ πολιαὶ, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι, ὡς προκάλυμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. φείδου δὴ αὐτῶν πρὸς Διὸς, κἂν τούτῳ, καὶ μάλιστα τοῦ πώγωνος αὐτοῦ, μηδὲ μιάνῃς ἔτι, μηδὲ ὑβρίσῃς· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἄπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θηριῶδες. Ὁρᾷς, 32

Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se instituunt, & amicitiae illis poculum propinare, & eosdem attingere cibos. Verum nec illud fiat, *quod* post sermones *solet*, oscula: eaque apud illos, qui paulo ante ipsum tibi os ut *Apophras* [*obscoenum*, *detestabile*] fieret, effecere. Et quando semel amice te cohortari coepi, etiam illa, si videtur, aufer, ut unguento ungas canos, ac vellas ista sola. Si quis enim morbus urget, totum corpus curandum est: sin tale nihil aegrotas, quid sibi vult, quod pura, & levia, & lubrica facis, quae nec videri fas est? Illud solum in te sapiens, cani, & quod non amplius niger es. Itaque velum sit *patere* tuae impuritatis. Parce sane illis, per Iovem, vel hactenus, & inprimis barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel contumeliose tracta. Si vero minus *hoc potes*, certe noctu & in tenebris *fac*, *quae facis*: interdiu enim, apage, nimis ferum & belluinum est. Vides,

ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾶν, μηδὲ καταγελᾶν τῆς ἀποφράδος, ἥ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τινος; ὡς τό γε ἐμὸν οὔποτ' ἐλλείψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθα ὡς ὅλην τὴν ἅμαξαν ἐπεσπάσω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναιδος, ὑποπτήσσειν εἴ τις ἀνὴρ δασὺς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμὺ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναιδος, ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γάρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὥρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῆ καὶ τετραπλῆ σοι ἡ ἀποφρὰς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ

1 Τὴν Καμαρίναν) Λίμνην φασὶ τῇ Καμαρίνῃ πόλει περικειμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ· ἣν βουλομένοις Καμαριναίοις μετοχετεῦσαι, ἔχρησεν ὁ θεὸς, μὴ κινεῖ Καμαρίναν. Οἱ δὲ τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν, ὅθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν μελλόντων. τινὲς δέ φασι φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὴν Καμάρην, οὗ τοὺς κλάδους διασειομένους ἀηδέστερον ὄζειν. V.

5 Παιπάλημα) Παιπάλημα ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος κυρίως. ὁ ὡσπερεὶ ἄλευρον τοῖς κακοῖς συναληλεσμένος, καὶ συντετριμμένος. νῦν δὲ οὐ τοῦτο βούλεται δηλοῦν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀνενδότου μισητίας ὥσπερ ἄλευρον διατετριμμένον. Κίναιδος δὲ ὅ τε ποιῶν, ὅ τε πάσχων, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ κινεῖν. V. (Eadem in *V.* altero; ſed ante βούλεται inſerit τῷ γλωσσαλγεῖ, & pro πάσχων habet παθών. At πάσχειν etiam in G. V. & M.)

quanto melius tibi fuiſſet non moviſſe Camarinam, nec deriſiſſe *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, *deteſtabilemque* totam vitam reddet? Aut deeſt forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me eſt, nunquam deficiet. Nondum enim ſcis, quam totum in te plauſtrum attraxeris, qui deberes, ô pollen, o vulpes, metu trepidare, ſi quis vir hirſutus, &, ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* & illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam & griphos audieris. Incognita enim tibi ſunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumnieris, niſi iam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit Apophras. Tibi nimirum impu-

ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἴωθεν, Ἀχαλίνων στομάτων, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται.

tabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere ſolet, *Effrenis oris, & ſtuporis impii ſolet eſſe finis infortunium.*

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ.

1 Εἶτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδνῳ λούσασθαι, καλόν τε καὶ διαυγῆ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βαθὺν, καὶ προσηνῶς ὀξὺν, καὶ νήξασθαι ἡδὺν, καὶ θέρους ὥρᾳ ψυχρὸν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λουτροῦ ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον, καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ φωτὶ φαιδρότατον, καὶ χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τούτους διατρίβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα καὶ

1 Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν) Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύδνῳ λουσάμενος, οὐ μικρῶς ἠῤῥώστησεν, ὥς φησιν Ἀῤῥιανός. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ Κύδνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλατυνευροῦντα τῶν ζώων ἰᾶται ἐμβαίνοντα τῷ ῥείθρῳ τούτου καὶ ἐγχρονίζοντα. V. (Sed & tu lege *Q. Curtium* super hoc. *C.*)

DE OECO.

Ergo Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pulchrum videret & pellucidum amnem, & sine periculo profundum, & blande celerem, & ad natandum iucundum, & frigidum aestate; adeo ut videatur mihi ne praesenti quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis conspicatus magnitudine ingentem, & specie pulcherrimum, & luce multa hilarem, & fulgentem ab auro, & picturis floridum, non concupiscat orationem (si haec forte illius sit professio) in eo habere, & in illo probari, & claritatem sibi in eo parare, & clamoribus eum implere, &

αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἄναυδος, ἢ φθόνῳ σιωπᾶν ἐγνωκώς; Ἡράκλεις, οὐ φιλοκάλου τινὸς, οὐδὲ 2
περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ πολλὴ, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμουσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν, καὶ τῶν καλλίστων ἀποξενοῦν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδιώταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν. τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὀροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισεῖσαι, καὶ καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δέει τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὁρᾷ τὰ καλὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὄψει μόνῃ καρπωσά-

quantum licet, & ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, & admiratus solum, abeat; surdum relinquens & orationis *suae* expertem, nec allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, & stupor quidam circa pulchra, ipsasque insuper Musas, rebus iucundissimis se indignum iudicare, & alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec intelligere, non eandem circa spectacula legem esse imperitis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis sufficiat commune illud, videre solum, & circumspicere, & circumferre oculos, & ad lacunar suspicere, & movere *ab admiratione* manum, & tacite oblectari prae metu, ut quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, pu-

μενος τὸ τερπνὸν, οὐδ' ἂν ὑπομεῖναι ἄφωνος θεατὴς τοῦ κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δὲ, ὡς οἷόν τε, καὶ ἐν-
3 διατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θέαν. Ἡ δὲ ἀμοιβὴ, οὐκ ἔπαινος τοῦ οἴκου μόνον, (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μειρακίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπλῆχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ, τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἑωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ, καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γένοιτο ἄν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον, οἶμαι, οἴκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστὸς ὢν, ἠρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακολουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς φωνῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν

to, satis habeat oculis tantum fructum illius iucunditatis percipere, neque sustineat mutus pulchri spectator esse; sed tentabit, quantum potest, immorari spectaculo, & oratione illud *quasi* pensare. Pretium vero illud non laus modo conclavis. Hoc forte insulanum illum adolescentulum decuerit, ut admiratione domus Menelai percellatur, & cum coelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum illius comparet, ut qui nihil in terra pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere in eo, &, convocatis praestantissimis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum, inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio iucundissima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem apertus, laude & faventium vocibus plenus, placide & ipse antrorum instar resonans, & subsequens quae dicuntur, & ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans,

τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιούμενος πρὸς αὐτά· οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς φωνῆς ἐπανιούσης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τοὺς ᾄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημνοῖς κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. Ἔμοι γοῦν δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυ- 4
τελείᾳ ἡ τοῦ λέγοντος γνώμη, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θέας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἶτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὅπλων ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμήν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδυ αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν

vel potius ut docilis auditor memorans, quae dicta sunt, laudansque dicentem, & aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibiarum pastoriciarum cantum resonant, redeunte per repercussionem voce, & in se ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitantem, & intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, & ad orandum excitari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, & cum tentandi causa illa induisset, elatum esse & quasi alatum ad

τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέχρησε πλάτανος εὐφυὴς, καὶ πόα εὐθαλὴς, καὶ πηγὴ διαυγὴς, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμενος, Φαίδρου τε τοῦ Μυῤῥινουσίου κατειρωνεύετο, καὶ τὸν Λυσίου τοῦ Κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μούσας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν, συμπεριληψομένας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ ᾐσχύνετο γέρων ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρθένους, συνεσομένας τὰ παιδεραστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ
5 ἂν οἰώμεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὴν οὐ κατά γε σκιὰν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἡ ὑποδοχὴ, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν βασιλέως λέγῃς τὴν χρυσῆν. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα· τέχνη δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις, ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὔρυθμον, οὐ συνείργαστο, οὐδὲ

belli cupiditatem; dicendi autem ſtudium non intendi ad pulchritudines locorum? Verum Socrati ſatis ad hoc erat platanus bene nata, & herba florida, & fons pellucidus parum *diſtans* ab Iliſſo: atque ibi aſſidens Phaedrum Myrrhinuſium diſſimulatae ſermonibus ſapientiae luſit, & Lyſiae, Cephali filii, orationem redarguit, & Muſas vocavit, ratus, in illud deſertum venturas, adiuturaſque illam de amore diſputationem. Nec puduit hominem ſenem vocare virgines, audituras de puerorum amore ſermones: in locum autem adeo pulchrum non putemus etiam non vocatas illas venire? Atqui non umbram modo habet, aut platani pulchritudinem, hoc diverſorium, etiamſi relicta iſta ad Iliſſum, illam Regis auream dicas. Iſtius enim in ſolo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritudo, aut delectatio, aut commenſurata proportio, non una

κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ᾽ ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλοῦτος μόνον, καὶ φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ οὐδαμοῦ προσῆν· οὐδὲ γὰρ ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαις τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταὶ, ἀλλ᾽ ὅπως ἐκπλαγήσονται. οὐ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ βάρβαροι. Τούτου 6
δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς τινας ὀφθαλμοὺς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφυοῦς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρίσις, ἀλλά τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχὴ) καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθὺς ὑποδέχεσθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπίπλασθαι ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, καθ᾽

4 Τοῖς Ἀρσακίδαις) Ἀρσακίδας τοὺς τῶν Περσῶν φησι βασιλεῖς, ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιοτάτου τὰς γονὰς ἕλκοντας. V.

elabor[illegible] aut permixta auro erat: ſed barbaricum ſpectaculum, divitiae ſolum, quibus inviderent ſpectantes, beati poſſidentes iudicarentur. Laus autem inerat nuſquam. Neque enim pulchra curabant Arſacidae, neque ad delectationem hominum viſui exponere ſua ſolebant, neque curabant, laudaturine eſſent ſpectatores; ſed id ſolum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, ſed divitiarum ſtudioſi ſunt barbari. Huius autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos *exacta eſt*, neque ad Perſicam ſuperbiam, aut iactationem regiam, neque pauperem ſolum, ſed ingenioſum ſpectatorem poſtulat, cui non in ſolis oculis ſit iudicium, ſed ratiocinatio etiam dicta conſequatur. Quod enim pulcherrimam diei partem ſpectat, (eſt autem pulcherrima, & amabiliſſima pars principium) & tollentem ſtatim caput ſolem excipit; quod valvis apertis luce ad ſa-

ὃ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποίουν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τοῦ μή-
κους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὔρυθμον,
καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς ὥραν ἑκά-
στην εὔστοχον, πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαί-
7 νων ἄξια; Ἔτι δὲ θαυμάσειεν ἄν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν
τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπί-
ληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον,
ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ᾽ ὁπόσον ἂν καὶ
γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσῃ ἐπισημότερον ἐργά-
σασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτός τις ὅρμος, ἢ
περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὔφορος, ἢ ἐν τοῖν ὤτοιν ἐλ-
λόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφετον τῆς κόμης συν-
δέουσα, τοσοῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ
ἐσθῆτι ἡ πορφύρα· αἱ δέ γε ἑταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ
ἀμορφότεραι αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν,
καὶ τὴν δειρὴν χρυσῆν πεποίηνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώ-

tietatem repletur; quo positu templa faciebant antiqui: quod longitudo latitudini, & utrisque altitudo decora proportione respondet: quod fenestrae sunt liberae, & ad unamquamque partem anni recte dispositae: quî non iucunda haec omnia & digna laudibus? Insuper admiretur aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in ornato nihil, quod reprehendi possit, illa auri decora & commensurata distinctio, nihil habens in usu invidiosum; sed quantum etiam in muliere pudica & pulchra ad formam insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum monile, aut in digito anulus habilis, aut inaures in auribus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuantem taenia, quae tantum addat formae, quantum vesti purpura. At meretrices, praesertim si qua est deformior, & vestem totam purpuream, & collum sibi faciunt aureum,

μεναι τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ, προσθέσει
τοῦ ἔξωθέν τερπνοῦ παραμυθούμεναι. ἡγοῦνται γὰρ καὶ
τὴν ὠλένην αὐτῶν στιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπο-
λάμπουσαν τῷ χρυσῷ, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγρα-
φον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐ-
τὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ φαεινοτάτῳ συνορώ-
μενον. ἀλλ᾽ ἐκεῖναι μὲν οὕτως. ἡ δέ γε σώφρων γυνὴ
χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκοῦντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσ-
χρῆται, τὸ δ᾽ αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύνοιτο, οἶ-
μαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε τοῦ οἴ- 8
κου ὀροφὴ, μᾶλλον δὲ κεφαλὴ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ
καθ᾽ ἑαυτὴν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσοῦτον κεκόσμηται, ἐς
ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστή-
ματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθῶν τῷ
πυρί. εἰ δέ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φο-
βερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ᾽ ἄν τις οὐδ᾽ ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν

2 Ἡγοῦν γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐταῖς στιλπνοτέραν ἔσεσθαι σ. τ. χ. G.

ipſo pretio venantes illecebras, & quod pulchritudini deeſt, extra apponendis, quae aliquam ſuavitatem habent, ſolantes. Putant enim, & brachium ſibi candidius viſum iri, aurum ſi una refulgeat; & pes quod minus circumſcripte formoſus eſt, illud occultatum iri ſub aureo ſandalio; ipſam faciem viſum iri amabiliorem, ſi una cum eo, quod ſplendidiſſimum eſt, adſpiciatur. Atque iſtae quidem hoc modo. Verum modeſta mulier auro, quantum ſatis eſt, & ad neceſſaria tantum utitur: ſuam vero pulchritudinem neque nudam oſtendere erubeſcat. Igitur lacunar oeci huius, vel caput potius, formoſum quidem per ſe quoque, auro eatenus ornatum eſt, quatenus etiam coelum noctu a ſtellis per intervalla colluſtratum, & ignibus per interſtitia quaedam a ſe remotis floret. Si vero totum eſſet ignis, non pulchrum nobis, ſed terribile videatur. Videat autem hic

χρυσὸν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγήν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρώννυσι τῷ ἐρυθήματι. ὁπόταν γὰρ τὸ φῶς προσπεσὸν ἐφάψηται, καὶ ἀναμιχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαστράπτουσι, καὶ διπλασίαν
9 τοῦ ἐρυθήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὴ ὑψηλὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιάδε, Ὁμήρου τινὸς δεόμενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν ἢ ὑψόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θάλαμον, ἢ αἰγλήεντα, ὡς τὸν Ὄλυμπον, εἴποι. τὸν δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἑκάστου, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἀληθὲς, ἔαρος ὄψει καὶ λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλὴν παρ' ὅσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλάττεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τουτὶ δὲ τὸ ἔαρ ἀΐδιον, καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἅτε μόνης τῆς

10 Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμ.) Τὰς γραφάς φησιν, ἤτοι τὰς ζωγραφίας, ὑφ' αἷς ἀνθέων καὶ φυτῶν μιμήματα εἴργασται, καὶ εἴ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis causa reliquo ornatui adspersum; verum splendore etiam quodam iucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adiicit. Cum enim incidens lumen attigit aurum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oeci & fastigio proxima talia sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui illam aut alte-fastigiatam, ut Helenae thalamum, aut splendidam, ut Olympum, forte dicturus esset. Ornatum vero reliquum, & picturas parietum, & colorum pulchritudinem, & evidentiam uniuscuiusque, accurationemque, & veritatem, adspectui veris, & prato florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorent, marcescuntque, & mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc vero perpetuum ver, & nunquam marcescens pra-

ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ τῶν δρεπο-
μένων. Τὰ δὴ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡσθείη 10
βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθείη καὶ παρὰ τὴν δύναμιν
ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἴσχιστον ὂν ἀπολειφθῆναι τῶν
ὁρωμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἡ ὄψις τῶν καλῶν,
οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἥδιον ἄν, οἴ-
μαι, δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μαλακοῦ, προσ-
ηνῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἠρέμα ὑπείκοντος τῷ
ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος τῇ ὁπλῇ. ἅπαντι γοῦν τότε
χρῆται τῷ δρόμῳ· καὶ ὅλον ἐπιδοὺς ἑαυτὸν τῷ τάχει,
ἁμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὁ δὲ ταὼς, 11
ἦρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἐλθὼν, ὁπότε καὶ τὰ
ἄνθη πρόεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν
εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε
καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περιστήσας,

10 Καὶ ὀργίλον ἐπιδοὺς ἑαυτ.) Γραι. καὶ ὀλίγον. G.

tum, & flos aeternus, quem ſolus attingat viſus, & ſpectaculi illam ſuavitatem demetat. Haec igitur tanta ac talia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat, etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui ſciat, turpiſſimum eſſe non paria facere his, quae videmus. Eſt enim res illecebrarum plena pulchrarum rerum adſpectus, non in hominibus modo, ſed equus etiam lubentius, puto, decurrat per pronum campum ac mollem, placide accipientem greſſus, & molliter pedi cedentem, nec repellentem ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum, totumque ſe celeritati impendit, eaque cum campi pulchritudine certat. Ac pavo ſub veris initia in campum veniens, cum flores etiam prodeunt non deſiderabiliores tantum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, coloribuſque purioribus; ipſe quoque paſſis pennis ac ſoli oſtenſis, elata cauda & in orbem circa ſe erecta, ſuos itidem

ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν,
ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος ἐς τὴν ἅμιλ-
λαν. ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομ-
πεύει τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται
πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων,
καὶ μεταβαινόντων ἠρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας
εἶδος τρεπομένων. πάσχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύ-
κλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἴριδός τινος ἕκα-
στον περιθεούσης. ὃ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλί-
ναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαν-
αυγὲς, εἰ σκιασθείη, χλοαυγές ἐστιν· οὕτω μετακοσ-
12 μεῖται πρὸς τὸ φῶς ἡ πτέρωσις. Ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ
θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν
ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἴστε, κἂν μὴ εἴ-
πω· ὥστε, εἰ καὶ παντάπασιν ἠπειρώτης καὶ ἀπειρό-
πλους τις εἴη, πάντως ἂν ἐθελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι,

flores exponit, suarumque ver pennarum, prato velut ad certamen ipsum provocante. Convertit se itaque & circumagit, & pulchritudinis suae quandam velut pompam agit: ubi sane admirabilior etiam videtur, mutantibus subinde ad lucem coloribus, & sensim *in alios* transeuntibus, atque in aliam se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet pennis, quorum unumquemque velut iris quaedam circuit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinante, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splendor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos alliciat, & cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum etiamsi aliquis plane mediterraneus sit & navigandi imperitus, tamen & ipse conscendere navim velit, & cir-

καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κούφως ἐπουριάζουσαν τὴν ὀθόνην, τὴν δὲ ναῦν προσηνῶς τε καὶ λείως ἐπ᾽ ἄκρων ἠρέμα διολισθαίνουσαν τῶν κυμάτων. Καὶ τοί- 13
νυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμῆσαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεῖραι, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκιμῆσαι παρασκευάσαι. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ ἴϋγγος ἢ Σειρῆνος τῷ κάλλει ἑλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς φανεῖσθαι καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. Ἕτερος δέ τις οὐκ 14
ἀγεννὴς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς φησι, καὶ μεταξύ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα λέγειν φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτη-

4 Διολισθάνουσαν τῶν κυμάτων) Ὡς καιναί σου αἱ παραδείξεις, Λουκιανέ; V.

9 Ἀπὸ ἴϋγγος) Ex Theocrito: ἴϋγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. G.

cumnavigare, & multum diſcedere de terra, idque inprimis ſi videat ab aura ſecunda leniter inflari vela, navim autem blando levique motu per ſummos labi fluctus. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta eſt, quae impellat ad dicendum, & dicentem excitet, & plauſum illi omni ratione paret. Equidem his ipſis moveor, & iam ſum motus, & in oecum dicendi cauſa ingreſſus ſum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, ſpe non parva fretus, etiamſi ad hunc diem informis noſtra fuit oratio, pulchram viſum iri, velut veſte honeſta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, ſed generoſa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, & abrumpere dictionem conata eſt, tum poſtquam deſii, non vera, ait, me dixiſſe, ſed mirari ſe, ſi aptiorem

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γρα-
φῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γάρ που τοὐναντίον
ἀποβαίνειν. μᾶλλον δὲ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λό-
γος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω,
ὅπῃ λυσιτελέστερον ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου,
καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε
οὐδὲν δέομαι δὶς περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη
λεγέτω, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ με-
15 ταστήσομαι. Ἄνδρες τοίνυν δικασταὶ, φησὶν ὁ λόγος,
ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἶ-
κον ἐπῄνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ
τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ
ὑπ᾽ ἐκείνου παραλελειμμένα προσθήσειν μοι δοκῶ. ὅσῳ
γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνηται, τοσῷδε ὑπεναντίως τῇ
τοῦ λέγοντος χρείᾳ δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ
γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ ἐκεῖνος ἐμνημόνευσε,

esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem oeci pictura & auro ornatam. Contrarium enim quodammodo evenire. Quin, si videtur, ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare commodiorem esse putet dicenti vilitatem loci atque deformitatem. Me quidem orantem iam audistis: ergo non opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero iam progressa in medium dicat: tacebo interim ego, & paulullum illi decedam. Sic igitur oratio: *Qui modo dixit orator, Iudices, multis & magno opere laudavit hunc oecum, suaque illum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem illius velim dicere, ut etiam praetermissa ab illo additurus mihi videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto magis contrarius dicentis usui ostendetur. Ac primum, quandoquidem mulierum, & mundi, & auri mentionem iste fecit, etiam mihi, ut*

καί μοι ἐπιτρέψατε χρήσασθαι τῷ παραδείγματι. Φημὶ
γὰρ οὖν καὶ γυναιξὶ καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν
ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον
τὸν πολὺν, ὁπόταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τοῦ
χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεὶς, ἀντὶ
τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χρόαν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆχυν, ἢ
δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφεὶς, ἐς τὴν σαρδὼ, ἢ τὸν σμά-
ραγδον, ἢ τὸν ὅρμον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥστε
ἄχθοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ
ἀγόντων σχολὴν ἐπαινεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ
πάρεργον αὐτῆς ποιουμένων τὴν θέαν. Ὅπερ ἀνάγκη, 16
οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγους δει-
κνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λε-
χθὲν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ συναρπάζεται, καθάπερ εἰ
λύχνον τις εἰς πυρκαϊὰν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι, ἢ
μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύοι. τοῦτο γοῦν
φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν φω-

ea similitudine utar, permittite. Aio enim ego, pulchris etiam mulieribus non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur, conferre, sed contrarium etiam esse mundum copiosum, cum videntium unusquisque ab auro & lapidibus pretiosis perculsus, pro eo, quod laudare debebat aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum, aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sardam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praetervideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus. Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delitescit enim, quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, & obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad

νὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως εὐφώνῳ καὶ ἠχήεντι οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοὴν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλὸν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελευστὰς ἡ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύματος ἦχον ἐπᾴδειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία,
17 καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἧττον. Καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἁπάντων ἐστὶν αἴσχιστον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίους φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδὺς, ἔπειτα φεύγοι πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων. τοῦτο δέ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ τοῦ Ὁμήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος, εὐμορφίας ἐλάχιστον φρον-

16 Καὶ ὁ τοῦ Ὁμήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος) Εἰς Πάριν Ἀλέξανδρον, ὥς φησιν Ὅμηρος, Ἀλέξανδρον θεοειδῆ, ὁ λόγος φησί. V.

haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo & sonoro oeco dicentis. Resonat enim, & reclamat, & contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una canant, aut celeusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, & ad silentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod dicebat adversarius, excitari a pulchro oeco dicentem, & alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit enim ac terret, & cogitationem perturbat, facitque timidiorem, dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat ante alios, cuius nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam

τίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς ἀΐδρει φωτὶ ἑαυτὸν
ἀπεικάσαι, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον φαίνηται τῶν λό-
γων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξετάσεως.
ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ
διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θέαν, καὶ τῆς φροντίδος
τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, τῆς ὄψεως ἐπικρατούσης, καὶ πρὸς
αὑτὴν καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἐώσης.
ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον ἐρεῖν αὐτὸν,
τῆς ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὁρωμένων ἔπαινον;
Ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς 18
τὴν ἀκρόασιν παρειλημμένοι, ἐπειδὰν εἰς τὸν τοιοῦτον οἶ-
κον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται.
καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμ-
φίων, ἢ Ὀρφεύς τις λέγων ἐστὶν, ὥστε ἀποσπάσαι τὴν
διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θέας. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπει-
δὰν μόνον ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀθρόῳ τῷ κάλλει περιχυ-
θεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν

13 Δημοδόκος, καὶ Φήμ.) Ὀνόματα μουσικῶν τε καὶ μελῳδῶν. G.

habuisse pulchritudinis; potius imperito omnium homini se assimilasse, ut ipsius pulchritudo orationis tanto admirabilior ex ipsa ad illam deformitatem comparatione appareret. Alioqui necesse est, ipsum dicentis animum occupari in spectaculo, & exquisitam illam curam remittere, cum vincat illa species, & ad se vocet, atque attendere ad orationem non patiatur. Quomodo ergo fieri potest, ut non omnino dicat deterius, occupato circa laudem eorum, quae videntur, animo? Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes & ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores fiunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est, vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit: verum unusquisque transmisso solum limine, conferta illa pulchritudine circumfusus, orationem illam, sive auditionem, nec omni-

ἀρχὴν ἀίοντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὁρωμένοις ἐστὶν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν.

19 Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχὺς ὄψει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθεὶς, τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν· ἐκεῖναι μὲν γὰρ ἐκήλουν τοὺς παραπλέοντας, μελῳδοῦσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ᾄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος διατριβῆς· καί που τὶς αὐτὰς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὂν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλοῦν, εὐθὺς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφώνους ἐποίει· ὡς δὲ ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος. ὥστε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ ταὼ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἐμαυτοῦ εἰρῆσθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἴ γέ τις

11 Τῶν Γοργῶν κάλλος) Ὅτι αἱ Γοργόναι κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξιστῶσαι οἱονεὶ ἀπελίθουν τοὺς ἀνθρώπους. V.

no audire videtur; ſed totus eſt in his, quae videntur, niſi quis forte plane caecus ſit, aut noctu, ut illud Areopagitarum conſilium, audiat. Neque enim ſatis valere vim verborum, quoties cum viſu pugnandum eſt, Sirenum etiam fabula, cum altera Gorgonum compoſita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo & adulando carminibus, detinebantque appulſos, & mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, & inaudita praetermiſit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae eſſet violentiſſima, & ad principes animae partes pertineret, ſtatim videntes extra ſe rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti ſunt. Igitur & quae de pavone paulo ante ad vos iſte dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat, in ſpecie ineſt, non in voce. Et ſi quis iux-

παραστησάμενος τὴν ἀηδόνα ἢ τὸν κύκνον, ᾄδειν κελεύοι, μεταξὺ δὲ ᾀδόντων παραδείξειε τὸν ταὼ σιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκεῖνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ᾄσμασιν. οὕτως ἄμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἡ δι' ὄψεως ἡδονή. Καὶ ἔγωγε, εἰ βούλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκουομένων τὰ ὁρώμενα. καί μοι σὺ ἤδη, ὁ κῆρυξ, προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου Ἁλικαρνασσόθεν· κἀπειδὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρείτω παρελθών. ἀναδέξασθε δὲ αὐτὸν, Ἰαστὶ πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ αὐτῷ ἔθος. Ἀληθέα τάδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταὶ, μυθέεται, καί οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρι, ὄψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὦτα γὰρ τυγχάνει ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἃ φησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῇ ὄψει ἀποδέδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτερόεντά ἐστι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν

ta collocatos hinc lusciniam & cygnum canere iubeat, hinc inter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; novi ego, transituram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo invictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contingit. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem, qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his, quae auditu percipiuntur, esse validiora. Et mihi tu iam, praeco, huc voca ipsum Herodotum, Lyxi filium, Halicarnasso. Et quando, praeclare ille quidem, obsecutus est, in medium progressus iam dicat testimonium. Patiemini autem illum Ionice vobiscum pro more suo loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices, loquitur, & credite illi, quae in hanc sententiam dixerit, visum esse praeferendum auditui: aures enim oculis fere sunt infideliores. *Auditis testem, quae dicat, ut primas tribuat visui. Merito sane. Verba enim alata sunt, & abeunt, & simul,*

ἀποπτάμενα· ἡ δὲ τῶν ὁρωμένων τέρψις, ἀεὶ παρεστῶσα, καὶ παραμένουσα, πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται.

21 Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστὴς, οἶκος οὕτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὤν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταὶ, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἑκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχυνθῆτε· συγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβὲς, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ ἀρχαίου τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκεῖσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἷόν τε γράψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ, οἶμαι, ἀκούοντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἄν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσαιτε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντά, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν

dum prodeunt, avolant. Verum delectatio ex his, quae videntur, adstans semper ac manens, subit omnino spectatorem. Quî igitur non validus dicenti adversarius sit oecus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quin, quod maximum est, nondum dico. Vos enim ipsi, iudices, dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros admirabamini, picturas examinabatis, conversi ad singulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in argumentis ita pulchris, ita variis. Ars enim exquisita, & historiae cum antiquitate utilitas, illecebras habent vere, & eruditis spectatoribus indigent. Et ne omnino relictis nobis eo respiciatis, age, quantum eius fieri potest, verbis illa vobis depingam. Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spectantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso nomine me laudabitis, & adversario praeponetis, ut qui & ipse ostendam oecum, & vo-

τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνευ χρωμάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου, συστήσασθαι τοσαύτας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἡ γραφὴ τῶν λόγων. Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμέμικται πάθος Αἰθιοπικὸν, ὁ Περσεὺς τὸ κῆτος φονεύει, καὶ 22 τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει, καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως· ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμήσατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν, καὶ θηρίου ὄψιν ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαιᾷ μὲν προδείκνυσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κήτους εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἤδη λίθος ἐστί· τὸ δ' ὅσον ἔμψυχον μένει, τῇ ἅρπῃ κόπτεται. Ἑξῆς δὲ μετὰ τήνδε 23 τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμμα γέγραπται δικαιότατον, οὗ τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους

luptatem vobis geminem. Difficultatem autem incepti mei videte; qui audeam ſine coloribus, & figuris, & loco, tot imagines conſtituere. Tenuis nempe eſt verborum pictura. Igitur ad dextram intranti Argolicae fabulae Aethiopicus affectus permixtus eſt. Perſeus cetum interficit, & liberat Andromedan, uxorem paulo poſt ſibi habiturus, abitque illam ducens. Agit hoc obiter in ſuo ad Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expreſſit artifex: pudorem virginis ac metum; inſpicit enim pugnam deſuper e ſcopulo: & auſum iuvenis amatorium, & difficilem oppugnatu ſpeciem belluae. Atque haec quidem irruit ſpinis horrens, ac terribilis rictu: Perſeus autem laeva Gorgonem obiicit, dextra ferit gladio; & qua parte vidit Meduſam cetus, iam lapis eſt; qua adhuc vivit, falce caeditur. Deinde poſt hanc imaginem, alia tabula picta eſt plena iuſtitiae, cuius animale exemplum ab Euri-

δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκόνα; τὼ νεανία τὼ ἑταίρω, Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τὰ βασίλεια, καὶ παρελθόντε, φονεύουσιν ἄμφω τὸν Αἴγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνῄρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δέ τινες, ὅπῃ φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμὼν, ἐμβραδύνοντας δὲ τοὺς νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ
24 φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο θεός ἐστιν εὔμορφος, καὶ μειράκιον ὡραῖον, ἐρωτική τις παιδιά· ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ἀνέχει λαγὼν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μειδιᾷ, τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παι-
25 δὶ παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ

pide vel Sophocle sumsisse pictor videtur, qui similem & ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo sodales, Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam putabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, & tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, & adolescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra sedens, leporem retinet, & alludit cani: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus utroque, & puero ludente, & tentante capturam cane. Post ista

Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκεῖνα τολμῶν, καὶ
ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέ-
πουσα τὸν Περσέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἴργασται, τὸ
δὲ ἔργον οὐχ ἑώρακέ πω, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς
Γοργόνος τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόστιμον τῆς ἀληθοῦς
ὄψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος, 26
Ἀθηνᾶς ναὸς πεποίηται, ἡ θεὸς λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆ-
μα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγού-
σης θεοῦ πολεμικῆς. Εἶτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηνᾶ, 27
οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. Ἥφαιστος αὐ-
τὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ φεύγει· κἀκ τῆς διώξεως Ἐριχθό-
νιος γίγνεται. Ταύτῃ ἕπεται παλαιά τις ἄλλη γραφή. 28
Ὠρίων φέρει τὸν Κηδαλίωνα, τυφλὸς ὤν. ὁ δ' αὐτῷ
σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν, ἐποχούμενος. Καὶ ὁ 29
Ἥλιος φανεὶς, ἰᾶται τὴν πήρωσιν, καὶ ὁ Ἥφαιστος
Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦ- 30
το, δῆθεν μεμηνὼς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρείδαις μὴ

6 Τῆς ἀντίθυρος) Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἡ ἀντίθυρ. V.

iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, & Medusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At ille peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam Gorgonis in clypeo suo imaginem: noverat nimirum, quanti constaret directo visu illam adspexisse. In medio pariete, superne, e regione ianuae aedicula Minervae facta est. Dea e candido marmore: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator: illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius. Hanc sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem: hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat. Oriensque Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit. Ulysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere

θέλων· πάρεισι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν ὑπεζευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δρωμένων· ἐλέγχεται δὲ ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμήδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυπλίου, συνεὶς τὸ γιγνόμενον, ἁρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φόβον τοῦτον σωφρονεῖ,
31 καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ὑστάτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαής, τὼ παῖδε ὑποβλέπουσα, καί τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τὼ δ' ἀθλίω καθῆστον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν
32 χεροῖν. Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁρᾶτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατήν, καὶ πρὸς τὴν θέαν ἀποστρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξῆλθον αὐτά, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολα-

cum Atridis nolit. Adſunt autem legati iam vocantes. Et ſimulatio ipſius ſatis illa quidem probabilis: currus, diſcrepantia iumentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. At deprehenditur tamen in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid ageretur, raptum Telemachum interfecturum ſe minatur, ſtricto iam gladio, & adverſus furoris ſimulationem iram & ipſe viciſſim ſimulat. At Ulyſſes ab hoc metu reſipiſcit, & fit pater, & ſimulationem ſolvit. Ultima Medea picta eſt zelotypia inflammata, pueros duos torvum adſpiciens, & dirum quiddam animo agitans. Iam enim habet gladium. At miſelli ſedent ridentes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, iudices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, & ad ſpectaculum avertant, ſolumque eum, qui dicit, relinquant? Atque ego iſta perſecutus ſum, non ut adverſarium meum, audacem rati ac teme-

βόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἑκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγνῶτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συναγωνίσησθε, καὶ ὡς οἷόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν. μόλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθείη οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συναγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος τῆς τοῦ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντιδίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ᾖ, βουλοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

rarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damnatum habeatis odio, atque in ipsa oratione destituatis; sed uti potius adiuvetis ipsi certamen, & conniventes, quantum eius fieri potest, verba illius audiatis, perpensa nimirum operis difficultate. Vix enim vel sic potuerit, etiamsi non iudicibus vobis, sed sociis, utatur, non usquequaque indignus magnifico isto oeco putari. Quod vero pro adversario ista peto, nolite mirari: ob amorem enim huius oeci, quisquis est, qui in eo dicit, velim probari.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ.

1 Ὄναρ τι τοῦτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κελευ-
σθεὶς προσφέρω σοι δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλαι
μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο
τῷ δευτέρῳ σου παιδὶ τοὔνομα· συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων,
τίνας ὁ θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακρο-
βίους, τότε μὲν ηὐξάμην τοῖς θεοῖς ἐπὶ μήκιστον ὑμᾶς
βιῶναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σούς· τοῦτο συμ-
φέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γέ-
νει, πρὸ δὲ τῶν ἁπάντων αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς
ἐμοῖς. καὶ γὰρ κἀμοί τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ
2 θεός. Σκεπτόμενος δὲ κατ᾽ ἐμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον,
εἰκὸς εἶναι τοὺς θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα
προστάσσοντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς

5 Συμβαλεῖν) Διακρῖναι, νοῆσαι. V.

LONGAEVI.

Somnio monitus hoc facere, o Quintille clarissime, munus ad te defero Longaevos: *somnio, inquam*, quod olim vidi, cum nomen poneres filio tuo secundo, ac narravi amicis. Sed quod coniicere non possem, quosnam Longaevos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis nuncupavi, ut quam longissime & tu vivas, & tui filii; utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum praeter ceteros & ipsi mihi & meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, cum viro doctrinae studiis operato haec imperent, iubere, de arte tibi *mea* aliquid ut offe-

τέχνης. ταύτην οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τήν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαινούσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτό τί σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπὶς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατά τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ. Νέστορα 3 μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεὰς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπὶ μήκιστον βιῶναι. Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ 4

ram. Hunc igitur auſpicatiſſimum ratus natalitiorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam ſenectutem perveniſſe, cum ſana mente & corpore integro, memorantur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello naſcatur: hinc animus alacris, & bona ſpes, fieri poſſe, ut ipſe quoque vivas quam diutiſſime; hinc quaedam *petita* ab exemplis diſciplina, ſi cognoſcas, ut quiſque maxime & corporis ſui & animi curam geſſerit, ita ad longiſſimam ſenectutem, cum valetudine integra, perveniſſe. Itaque Neſtorem, Achivorum ſapientiſſimum, ad tria ſecula extendiſſe *aetatem*, Homerus narrat, quem proponit nobis corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tireſiam vero vatem ad ſex uſque ſecula produxiſſe *vitam*, ait Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum, & puriore uſum victu, Tireſiam, vixiſſe longiſſime. Com-

τὴν δίαιταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμ-
ματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύ-
θων· Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκρι-
βῶς φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μά-
γοι, γένος τοῦτο μαντικὸν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, πα-
ρά τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χω-
ρασμίοις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ
παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐῤῥωμένοι τέ εἰσι, καὶ
πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαιτώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκρι-
5 βέστερον. Ἤδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ
Σῆρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι τριακοσίων ζῆν ἐτῶν, οἱ μὲν
τῷ ἀέρι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως προσ-
τιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ. ὑδροποτεῖν γάρ φασι τὸ
ἔθνος τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάκοντα
καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βιοῦν ἱστόρηται· καὶ τοὺς Χαλδαίους
ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. τούτους μὲν καὶ κριθίνῳ

memorantur autem genera quoque hominum integra longaeva propter victus rationem fuisse, ut Aegyptiorum, qui sacri scribae vocantur; Assyriorum autem & Arabum, qui interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in solidum vacantes philosophiae; & qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum & dicatum Diis, apud Persas, & Parthos, & Bactros, Chorasmiosque, & Arios, atque Sacas, & Medos, Barbaros denique multos alios, valentes sunt ac longaevi, cum ob magiae exercitium exquisitiore vivendi ratione ipsi quoque utantur. Iam vero gentes etiam totae diutissime vivunt, ut Seres referunt ad trecentos usque annos vitam proferre, cuius longae senectutis caussam alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam rationi victus: aquam enim bibere universam gentem, aiunt. Athotes etiam ad triginta & centum annos vivere, literis proditum est; & Chaldaeos supra centum an-

ἄρτῳ χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο φάρμακον· οἷς γε φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην δίαιταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐῤῥωμένας εἶναι. Ἀλ- 6
λὰ ταῦτα μὲν περί τε τῶν μακροβίων γενῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἅ τινά φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον διαγίγνεσθαι χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν ἀέρα, οἱ δὲ διὰ τὴν δίαιταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἄμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν ἐλπίδα ῥαδίως παράσχοιμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα ἀέρα, μακρόβιοι γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι, καὶ διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαίρεσιν δὲ 7
τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατά γε τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτόν γέ σοι τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατηγικοὺς ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἕνα καὶ εὐσεβεστάτη μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδὼν καὶ σὺ,

nos fertur vivere, hos etiam pane hordeaceo uti, acuti visus remedio: quibus nempe dicant ob talem victum reliquos etiam sensus supra reliquos homines vigere. Sed haec de longaevis & generibus hominum & gentibus, quos longissimo durare tempore aiunt, partim propter terram & aërem, partim propter rationem victus, partim propter utrumque. Aequum autem est, ut facilem tibi spem iniiciam, narrando, in omni solo, in aëre omni, longaevos fuisse viros, exercitationibus convenientibus, & aptissima ad sanitatem victus ratione usos. Distribuam vero orationem primo pro vitae generibus virorum, & initio quidem regii fastigii viros, aut exercituum duces, commemorabo; (quorum uno etiam pia magni augustique Imperatoris nostri Fortuna in supremum ordinem evecto, maximum beneficium suo terrarum orbi tribuit.) Sic enim respiciens tu

τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξεως καὶ τῆς τύχης, ἑτοιμότερον ἐλπίσειας γῆρας ὑγιεινὸν, καὶ μακρὸν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ
8 μέγιστόν τε ἅμα καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος Νουμᾶς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται
9 στεῤῥότατα βιῶσαι. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἑκάστου. ἐπὶ τέλει δέ σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς εἰς μήκιστον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσθεὶς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖ-

9 Αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται) Ἀντὶ τοῦ βιῶσαι. Participium pro infinitivo. *G.*

quoque ad longaevorum similes habitus ac fortunas, senectutem sanam longamque speraveris facilius; simulque aemulatus eos, longissimam pariter atque saluberrimam tibi vitam *eadem servata* victus ratione paraveris. Pompilius Numa, felicissimus Romanorum regum, & maxime circa Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse memoratur. Servius Tullius, rex & ipse Romanorum, supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero, ultimus Romanorum rex, exsul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur pervenisse. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos etiam reges, longam senectutem adeptos, & uniuscuiusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam,

στον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα ἀέρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείους ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε καὶ λιπαρὸν, τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένῃ βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησσίων βασιλεὺς, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἐτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἱέρων δὲ ὁ Συρακουσίων τύραννος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἑβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλατιανὸς, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἴστρον πο-

qui in reliqua Italia diutiſſime vixerunt. Digna enim literis ratio refutandi eos, qui iſtum aërem criminantur, hiſtoria. Quo meliorem nos quoque ſpem habemus, rata futura vota noſtra, ut in longiſſimam & pinguem ſenectutem perveniat terrae totius atque maris dominus, qui iam ſenex ſuum terrarum orbem regit. Arganthonius ergo, Tarteſſiorum rex, quinquaginta & centum annos vixiſſe dicitur, ut volunt Herodotus hiſtoricus, & poëta Anacreon. Verum iſta quibuſdam videtur fabula. Agathocles autem, Siciliae tyrannus, *cum eſſet* annorum quinque & nonaginta, mortuus eſt, ſicut Demochares ac Timaeus tradunt. Hiero, Syracuſanorum tyrannus, duo & nonaginta annos natus morbo finiit vitam, cum ſeptuaginta annos regnaſſet, ut Calatianus Demetrius & alii perhibent. Anteas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa

H 4

ταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ᾽ ἵππου λέγεται μάχεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, καθά φησι
11 Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἔτος ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτός φησιν Ἱερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μονοφθάλμου, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιός τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀν-

3 Ἐννενήκοντα τελῶν ἔτη) Τελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀντὶ τοῦ Ἕλλην ἐστί. τελεῖ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀντὶ τοῦ ἀνήρ ἐστι. τελεῖ δὲ εἰς ἐννενήκοντα ἔτη, ἀντὶ τοῦ ἐννενήκοντα ἐτῶν ἐστι. οὕτως γάρ φασιν οἱ Ἀττικοί. V.

Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bardylis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello contra Philippum, annos natus nonaginta. Teres, Odrysarum rex, ut refert Theopompus, duorum & nonaginta annorum *cum esset*, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco & Lysimacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset unius & octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus, Macedonum rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octogesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor & quadraginta annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut Medius refert, & scriptores alii. Sic etiam Antipater, Io-

τίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12
γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῖν τῆς τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπίκλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος, πρῶτος μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέσχεν, εὐνοῦχος ὤν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος. Ἄτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλεύων; πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν 13
βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκον-

10 Κατέστρεψε) Ἐτελεύτησε. V.

lai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum & octogesimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphi cognomen habuit, qui *solus* fratrum in paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cognomen habuit, Pergamenorum & ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Ponti rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mortuus est, cum vixisset quatuor & octo-

τα, ὥσπερ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ ἴσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περ-
14 δίκκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὅροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γενόμενος ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μέν τι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθεὶς, τὸ δέ τι, ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασά-
15 μενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δείνων ἱστορεῖ, τεσσάρων

ginta annos, ut refert Hieronymus, & ſcriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo & octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius ſuperſtes eſſe: ſed captus in proelio contra Perdiccam, & in crucem actus eſt. Cyrus, Perſarum rex, antiquus ille, ut indicant Perſarum atque Aſſyriorum cippi, quibus etiam Oneſicritus, vitae Alexandri ſcriptor, conſentire videtur, centum annorum cum eſſet, amicorum unumquemque requiſivit. Comperto autem, pleroſque interfectos a Cambyſe filio ſuo, qui ipſius ſe imperio feciſſe diceret, contriſtatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipſius coarguiſſet, vitam finiit. Artaxerxes, Memorioſi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Perſis, morbo finiit annos natus ſex & octoginta: ut vero Dino pro-

καὶ ἐνενήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς,
ὅν φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν ἑαυτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρα-
κηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα
βιοὺς, ἐπιβουλῇ τἀδελφοῦ Γωσίθρου ἐδολοφονήθη. Σι-
ναρθοκλῆς δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν
ἤδη γεγονὼς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς,
βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτά. Τιγρά-
νης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος ἐπο-
λέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτα νόσῳ.
Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τό- 16
πων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτε-
λεύτησε. Τήραιος δὲ ὁ μετὰ Ὑσπασίνην τρίτος βασι-
λεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιοὺς, ἐτελεύτα νόσῳ. Ἀρ-
τάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἕβδομος βασιλεύσας Χά-
ρακος, ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων
ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων
ἓξ καὶ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρου- 17

15 Καταχθεὶς) Ξενοδοχηθείς. V. Καταπλεύσας. C.

didit, quatuor & nonaginta. Artaxerxes, Perſarum rex alius, quem patrum ſuorum aetate regnaſſe dicit Iſidorus Characenus hiſtoricus, tres & nonaginta annos cum vixiſſet, inſidiis fratris ſui Goſithris periit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum iam agens octogeſimum, ab Sacauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos ſeptem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum geſſit, quinque & octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet. Hyſpaſines, Characis, & locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto & octogeſimo anno ex morbo deceſſit. Teraeus, tertius ab Hyſpaſine rex, duo & nonaginta annos cum vixiſſet, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo ſeptimus, qui Charace regnavit, ſexto & octogeſimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnaſcires, rex Parthorum, ſex & nonaginta annis vixit. Maſſiniſſa, Mauro-

σίων βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἄσανδρος δὲ ὁ
ὑπὸ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου, βασιλεὺς ἀνα-
γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὢν ἐνενήκοντα, ἱππομάχων
καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἥττων ἐφάνη· ὡς δὲ ἑώρα τοὺς
ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος
σιτίων, ἐτελεύτησε, βιοὺς ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα. Γόαι-
σος δὲ, ὥς φησιν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ
ἡλικίας Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ.
Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ
18 πρὸ ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ καὶ φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ περὶ
παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειάν πως καὶ οὗτοι ποιούμενοι
ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράψωμεν καὶ τού-
των τοὺς ἱστορημένους, καὶ πρώτους γε φιλοσόφους. Δη-
μόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς τεσσάρων καὶ
ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενόφιλος δὲ ὁ

rum rex, nonaginta annos implevit. Asander ille, qui a divo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renuntiatus fuerat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque milite deterior visus est. Cum vero videret, suos cives ad Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam ad tres & nonaginta annos produxerat. Goaesus, auctore Isidoro Characeno, ipsius aequali, Omanorum in turifera regione rex, quindecim supra centum annos cum haberet, e morbo obiit. Tot reges longaevos nobis tradiderunt, qui ante nos scripsere. Quando vero etiam philosophi, & omnino literarum cultores, qui curam & ipsi sui ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem pervenere; scribamus etiam de his, quotquot in literarum monumenta relati sunt, & primos quidem philosophos. Democritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum, abstinens a cibo vitam finiit. Xenophilus musicus, emi-

μουσικὸς, ὥς φησιν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγό-
ρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνῃσιν
ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἵτινες
τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος
ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχη- 19
γὸς, ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὅν φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγξασθαι, τί
μὲ βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀποσχόμενον
τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος
μαθητὴς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα οὗτος γε-
γονὼς ἔτη, φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χείλους, καὶ ἀποκαρ-
τερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἑταίρων τινῶν γραμμά-
των, προσενεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἠξί-
ουν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὖθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν
βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνου μὲν υἱὸς, Ἀρχελάου δὲ 20
τοῦ Φυσικοῦ μαθητὴς, ἐβίωσεν ἔτη ἓν καὶ ἐνενήκοντα.

11 Φῦμα) Ψυδράκιον, ψώρα. V. ibid. Καὶ ἀποκαρτερῶν) Ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ ἐξάγων. V.

nens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra quinque & centum annos Athenis vixit. Solon, & Thales, & Pittacus, qui de septem illis, qui sapientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo & nonaginta: quem aiunt, cum in concionem prodiret, & *lapsus* offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* [o terra!] reversumque domum, inedia vitam finiisse. Cleanthes autem, discipulus Zenonis & successor, novem & nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum supervenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumto perfecit, quae rogaverant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit. Xenophanes, Dexini filius, Archelai Physici discipulus, annos vixit nonaginta unum. Xenocra-

Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρα
καὶ ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδη-
μίας ἀρχηγὸς, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἓν
καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος,
Στωϊκὸς φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώ-
νιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, φιλόσο-
φός τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ
ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ
21 ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἓν καὶ ὀγδοήκον-
τα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκὸς, ὃς καὶ
διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' οὗ
ἡ Ταρσέων πόλις καὶ φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοή-
κοντα ἔτη βιοὺς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς
ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς
ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος
Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ
22 ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν

4 Ὁ Σελευκεὺς) Ἔστι γὰρ Σελεύκεια καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῷ ποταμῷ. V.

tes, Platonis auditor, quatuor & octoginta: Carneades, iunioris Academiae princeps, annos quinque & octoginta: Chrysippus unum & octoginta: Diogenes Seleuciensis ad Tigrim, Stoicus philosophus, octo & octoginta: Posidonius Apameensis Syriae, lege autem Rhodius, philosophus, & idem historicus, quatuor & octoginta: Critolaus Peripateticus, supra duos & octoginta. Plato divinus, unum & octoginta. Athenodorus, Sandonis filius, Tarsensis, Stoicus, qui divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis levata est Tarsensium civitas, duo & octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tarso, Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo & nonaginta: Xenophon, Grylli filius, supra nonaginta vixit an-

φιλοσόφων οἱ ἔνδοξοι, συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἐλλιπῆ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενείτης, ἓξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι· τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονὼς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέ-

nos. Hi philoſophi nobiles. Inter hiſtoricos Cteſibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor eſt in Chronicis Apollodorus. Hieronymus, in bellis verſatus, multos labores perpeſſus & vulnera, annos vixit quatuor ſupra centum, ut ait Agatharchides nona hiſtoriarum Aſiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit conſuetudini hominum, nec in ullius ſenſus uſu aut ſanitate quidquam deſideraverit. Hellanicus Lesbius octoginta & quinque, & Pherecydes Syrus ſimiliter octoginta & quinque. Timaeus Tauromenites ſex & nonaginta. Ariſtobulus Caſſandrinus ſupra nonaginta annos dicitur vixiſſe; hiſtoriam autem quatuor & octoginta annos natus coepit ſcribere, ut ipſe refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem

πεσε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενή-
23 κοντα. Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὅν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὅν φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως, καὶ ὑγιεινοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα καὶ ἓξ ἐτῶν γεγονὼς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε λόγον· περὶ ἔτη δὲ ἑνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγονὼς, ὡς ᾔσθετο Ἀθηναίους ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ νενικημένους, ποτνιώμενος, τὸν Εὐριπίδειον στίχον προσηνέγκατο, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρων,

Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεοῦ Καίσαρος

12 Ποτνιώμενος) Ἀνιώμενος, ποτνιῶμαι τὸ δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δεινοπαθήσεως ἱκετεύω. V.

obiit, annorum cum eſſet duorum & octoginta. Hypſicrates, Amiſenus ſcriptor, multiplici doctrina eruditus, *vixit* annos duo & nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem Sophiſtam quidam nominant, annos octo & centum. Abſtinentia vero cibi finiit: quem aiunt interrogatum de cauſa longae ſenectutis, & omnibus ſenſibus ſanae, reſpondiſſe, quod nunquam ab aliorum ſe conviviis paſſus ſit auferri. Iſocrates, ſex & nonaginta annorum cum eſſet, Panegyricam orationem ſcripſit: circa annum vero undecenteſimum, audito, Athenienſes a Philippo pugna ad Chaeroneam victos, lamentabili voce Euripidis verſiculum protulit, quem ad ſe referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

cumque ſubieciſſet, ſervituram eſſe Graeciam, e vita diſceſſit. Apollodorus Pergamenus, rhetor, Auguſti Caeſaris

Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ
τῷ Ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτα
τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ
ἄδοξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδο- 24
ποιὸς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ
ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ
τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικα-
σταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ
τοῦ δράματος, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνει· ὡς τοὺς δικαστὰς,
τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, καταψηφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ
αὐτοῦ μανίαν. Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, 25
ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ
τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ'
οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς, ὁμοίως
τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνενήκοντα ἔτη βιοὺς, κατέκειτο
μὲν ἐπὶ κλίνης ἠρεμῶν· θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρε-
σκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς

praeceptor, qui cum Athenodoro Tarſenſi philoſopho illum inſtituerat, ſicut Athenodorus annos vixit octoginta duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta. Sophocles, Tragicus poëta, glutito uvae acino ſuffocatus eſt, quinque & nonaginta annos cum vixiſſet. Hic ab Iophonte filio ſub finem vitae accuſatus dementiae, recitavit iudicibus Oedipum in Colono, oſtendens illa fabula, quam ſibi mente conſtaret, adeo ut iudices ipſum quidem vehementer admirarentur, filii autem furorem damnarent. Cratinus, Comicus poëta, ſeptem ſupra nonaginta annis vixit, cumque verſus finem vitae Pytinen docuiſſet, viciſſetque, non ita multo poſt obiit. Etiam Philemon Comicus, non minus, quam Cratinus, ſeptem & nonaginta annos natus, decumbebat quieſcens in lectulo. Cum vero videret aſinum paratas ſibi ficus devorantem, in cachinnos effundi-

γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ
ἀθρόῳ γέλωτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν,
ἀποπνιγεὶς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος
δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ
26 ἑπτὰ ἔτη λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν
ποιητὴς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησί-
χορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταὐτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος, ὑ-
27 πὲρ τὰ ἐνενήκοντα. Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν
ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικὸν, ἀλλὰ
καὶ ποιητὴν ἄν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλόσοφον, καὶ γεω-
28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
κοῦργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν
βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους, ἀθροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπε-
σχόμην καὶ Ῥωμαίων τινὰς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκη-
σάντων μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βου-
λομένων, ἱερώτατε Κυΐντιλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

tur; vocatoque ſervo cum multo *itidem* confertoque riſu imperat, ut aſino etiam merum ſorbendum addat: atque ipſum per riſum intercluſo ſpiritu moritur. Etiam Epicharmus Comicus ſeptem & nonaginta annos dicitur vixiſſe. Anacreon, canticorum poëta, vixit annos quinque & octoginta, & Steſichorus melicus totidem: Simonides autem Ceus ſupra nonaginta. Inter Grammaticos Eratoſthenes, Aglai filius, Cyrenaeus, quem non Grammaticum ſolum, ſed etiam Poëtam aliquis nominaverit, & Philoſophum, & Geometram; duo & octoginta hic vixit annos. Lycurgus, Lacedaemoniorum legislator, quinque & octoginta annos vixiſſe narratur. Tot potuimus reges & eruditos homines colligere. Cum vero promiſerim etiam Romanorum quoſdam, & Italicorum longaevorum referre, eos tibi, Diis volentibus, Quintille ſanctiſſime, alio libello indicabimus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

Ὅτι μὲν οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος φθάνει προτε- 1
θρυλλημένον. ἆρ' οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι
καὶ θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομί-
ζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρὶς αἰτία, καὶ διδάσκαλος
γεννησαμένη, καὶ ἀναθρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη.
πόλεων μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυ-
τελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ
στέργουσι πάντες· καὶ τοσοῦτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν
καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θέαν ἡδονῆς,
ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λή-
θην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. Ὅστις μὲν οὖν σεμνύνε- 2
ται πολίτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ

2 Ὅτι μὲν οὐδὲν) Τὸ παρὸν ἀναπόδοτον ὂν ἐσφάλθαι δοκεῖ. G. Errat. Nam est pleonasm. notus. V. ad *Musc. Enc.* c. 1. *Reitz.*

PATRIAE ENCOMIUM.

Sua *cuique patria nihil esse dulcius*, olim illud quidem tritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil, sed *tamen* augustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecunque augusta & divina putant homines, eorum causa & magistra patria est, quae genuerit ea, nutriverit, instituerit. Itaque magnitudines urbium & claritates, & sumtus aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant universi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatae se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos haben-

τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆ-
λός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριωτέρας ἔλαχε τῆς πα-
τρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾷν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.
πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειρωμένῳ, προσήκει μέ-
γεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθο-
νίαν. ὅπου δ' αἵρεσίς ἐστι πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἕλοιτο τὴν
λαμπροτέραν, ἐάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὔξαιτο μὲν ἂν
εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν,
3 ἕλοιτο δ' ἂν τὴν ὁποιανοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δί-
καιοι τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέ-
ρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς κἀγαθὸς, ἄλλον ἂν προτιμή-
σαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδὸς,
ἕτερον ἂν στέρξαι νέον, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νι-
κώμενοι, προσνέμουσι τοῖς παισὶν, ὥστε καὶ κάλλιστοι,
καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκο-
σμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δι-

dus sit patriae, ignorare mihi videtur; manifestumque est; aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam sortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens est, ut magnitudinem exigat, & pulchritudinem, & rerum venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur, nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit: sed optaverit ille quidem esse suam patriam beatis illis proximam; ceterum ipsam, qualiscunque demum sit, praetulerit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni parentes. Neque enim honestus bonusque iuvenis alium quemcunque patri praetulerit; neque, suo neglecto filio, pater iuvenem alium complectatur. Sed tantum *amore* victi patres ex se natis tribuunt, ut & pulcherrimi, & maximi, & rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videantur. Si quis vero talis non est filii sui iudex, ille non patris mi-

κάστης πρὸς τὸν υἱὸν, οὐ δοκεῖ μοι πατρὸς ὀφθαλμοὺς ἔχειν. 4 Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον πάντων· οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις ἀπονέμει τῷ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ ἡ φύσις κελεύει, προσηκόντως ἂν τὴν πατρίδα προτιμῆσαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆμα, καὶ ὁ τοῦ πατρὸς πατὴρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πατρῴων πρόεισιν ἀναβιβαζόμενον τὸ ὄνομα. 5 Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν, ὡς εἰκὸς, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὑτῶν ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἁπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θειότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὰν εἰς τοὺς οἰκείους ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ

hi oculos videtur habere. Ergo nomen patriae primum omnium & familiariſſimum: neque enim patre quidquam familiarius. Si quis vero iuſtum ſuo patri honorem habet, quod lex pariter ac natura praecipit, convenienter ille patriam praetulerit: quando ipſe quoque pater res patriae eſt, & patris pater, & qui propter hoſce ad nos pertinent ſurſum omnes: atque ad patrios uſque Deos retro aſcendens illud nomen progreditur. Gaudent ipſi quoque *ſuis* Dii patriis, & cum omnia inſpiciant humana, ut credere fas eſt, qui ſuae ditionis & terram & mare eſſe arbitrentur; tum in qua quiſque illorum natus eſt, eam urbibus praefert aliis omnibus. *Itaque* & urbes auguſtiores, quae Deorum patriae ſunt, & diviniores inſulae, in quibus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum grata Diis putantur, quae in domeſtica illis loca delatus

δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώ-
6 ποις πολύ γε μᾶλλον; Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεὸν, εἰ καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ᾽ οὖν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῷον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν· καὶ φωνῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ᾽ οὖν ἐχέτω καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πα-
7 τρίδος, πόλιν εἶναι μαθών. Πάντα δὲ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι· δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόν-

quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae, quidni multo magis hominibus? Etenim vidit solem primum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod primum ex illo *sibi* loco conspectus sit. Et vocem mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disceret, & Deos agnovit. Talem vero si quis patriam sortitus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem opus habuerit; habeat ille sane huius etiam institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius *alterius* urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem *eiusmodi* esse, didicisset. Ceterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent *suis quique* patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis.

τας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἕνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὰν εὖ πάθῃ πρός τινος, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. Ὤφθη δὲ οὐδεὶς οὕτως 8
ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἵ τε κακοπραγοῦντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρίς· οἵ τε εὐδαιμονοῦντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαι-

Verum ſi quis ſingulis etiam gratiam, prout iuſtum eſt, refert obligatus beneficio, multo magis patriae rependere iuſta convenit. Etenim malae tractationis parentum leges ſunt in civitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, & praemia pro alimentis, ipſaque adeo legum cognitione, rependere. Viſus autem eſt nemo adeo immemor patriae, qui in alia civitate conſtitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii, quibus adverſa in peregrinatione obveniunt, perpetuo in animum revocent, maximum bonorum eſſe patriam, tum quibus ſecunda ſunt omnia, quantumvis reliquis rebus felices, tamen hoc ſibi maximum putant deeſſe, quod patriam non inhabitant, ſed peregrinantur. Ipſa enim crimen *habet* peregrinitas. Ac videre licet ipſos, qui peregrinationis ſuae tempore, vel bonorum poſſeſſione, vel honorum gloria, vel eruditionis teſtimonio, vel laude fortitudinis, illuſtrati ſunt, in patriam

νον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς οὐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέσθαι τῆς πατρίδος, ὅσωπερ ἂν φαίνηται μειζόνων παρ᾽
9 ἄλλοις ἠξιωμένος. Ποθεινὴ μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτῳ καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὔχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν᾽, ὅθεν ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάθηται τῇ θρεψαμένῃ γῇ, καὶ τῶν πατρῴων κοινωνήσῃ τάφων. δεινὸν γὰρ ἑκάστῳ δοκεῖ ξενίας ἁλίσκεσθαι,
10 καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ γῇ. Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθάπερ νόθοι, ῥᾳδίας ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε εἰ-

tamen feſtinare omnes; ut qui inter meliores ſua oſtendere bona non poſſint. Ac tanto magis feſtinat unuſquiſque ad ſuam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipſum ſunt alii. Igitur iunoribus etiam amabilis eſt patria. His vero, qui pervenere ad ſenectutem, quanto maior quam iuvenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius ineſt patriae deſiderium. Senum enim unuſquiſque in patria finire vitam & ſtudet, & optat, ut, unde coepit vivere, ibi rurſus & altrici terrae corpus commendet, & maiorum ſuorum monumentis inferatur. Durum enim unicuique videtur, peregrinitatis damnari in terra aliena iacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus inſit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut ſpurii, migrationes facile ſuſcipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; ſed,

δότες, μήτε στέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἁπανταχῇ τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἡ πατρὶς, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, κἂν ὀλίγην ἔχωσι, κἂν τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· κἂν ἀπορῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πατρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ κἂν ἴδωσιν ἑτέρους σεμνυνομένους, πεδίοις ἀνειμένοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς διειλημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦσι.
11 Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν πατρίδα, κἂν νησιώτης ᾖ· κἂν παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ διδομένην ἀθανασίαν οὐ προσήσεται, προτιμῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς πατρίδος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τοῦ παρ' ἄλλοις πυρός.
12 Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ πᾶσιν ἡ πατρὶς, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἴδοι

11 Σπεύδει) De Ulyſſe. G.

neceſſariarum rerum copiam praeſto ſibi ubique futuram rati, menſuram voluptatis in ventris voluptatibus collocent. Quibus vero parens etiam eſt patria, hi amant in qua nati ſunt & alibi terram, licet parvam habeant, licet aſperam, & tenuem: &, licet non habeant, quam terrae virtutem commendent, laudes certe non deſunt illis, quibus ornent patriam. Verum etſi videant gloriantes alios campis laxis, pratiſque vario plantarum genere diſtinctis; ipſi tamen patriae laudum non obliviſcuntur, deſpectaque equorum altrice terra, laudant ſuae nutriculam pueritiae. Ac feſtinat in patriam aliquis inſulanus etiam, etiam cum felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam ſibi immortalitatem admittit, ſepeliri praeoptans in patria, fumuſque patriae igni apud alios ei clarior videbitur. Adeo autem carum ſuper omnia videtur patria, ut, qui ubique

τις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἑτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἂν ἀκούσας τούτου, κακὸς εἶναι θέλῃ. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

fuere legum latores, eos videas maximis quibuſque criminibus graviſſimam impoſuiſſe poenam, exſilium. Nec vero legum modo latores in ea ſunt ſententia; aliter animatis exercituum ducibus: quin ſub ipſa proelia ad eos, qui ſtant iam in acie, maximum illud adhortamentum eſt, bellum ipſis eſſe pro patria: neque quiſquam eſt, qui, hoc audito, ignavus eſſe velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

Της Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ 1
διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἄκαρπος, πεδινὴ ἅπασα, οὐ χλόην, οὐ πόαν, οὐ φυτὸν, οὐχ ὕδωρ ἔχουσα, ἢ εἴ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγου λείψανον, παχὺ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γοῦν ἐστι διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἄφορος οὖσα, καὶ πολλῷ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀὴρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἄβατον τὴν χώραν τίθησι. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, 2
εὐσταλὲς καὶ κοῦφον ἔθνος, ἄνθρωποι σκηνῖται, ἀπὸ θήρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐσβάλλουσι, θη-

DE DIPSADIBUS.

Quae ad auftrum fpectant Libyae, arena funt profunda, adufta tellus, deferta maiorem partem, infoecunda plane, univerfa campeftris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut fi quae etiam confiftentes locis cavis pluviarum tenues reliquiae, craffum & hoc atque odoris mali, nec fitienti licet homini potabile. Ergo propter ifta inhabitabilis eft: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida fit & fterilis, multoque fqualore obfita? cum vapor ipfe & aër igneus vehementer atque aeftuofus fit, & arena fervidiffima, inviam omnino regionem reddit. Garamantes foli accolae, gens fuccincta & levis, in tabernaculis vivere foliti homines, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus

ῥεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὁπότε τὰ πολὺ τοῦ καύματος σβεσθείη, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθείη, καὶ ἀμηγέπῃ βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δέ ἐστιν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ πολλῷ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὰν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγεῖσα δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἶτα ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυκτα γάρ ἐστιν, ἢν ὁ ἥλιος ἀνασπάσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερζέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην· τροφὴ γὰρ αὕτη τῷ

16 Τροφὴ) Ὥσπερ γὰρ τὶς τροφὴ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ ὑγρόν. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν ἅτε συγγενεστέρῳ μᾶλλον κρατύνεται

caussam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato tempore maxime pluvio, cum ardoris maior pars exstincta est, & conspersa arena, itineris copia utcumque contingit. Venatus autem est asinorum agrestium & marinorum passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se non possunt, & simiorum maxime, & interdum elephantorum. Haec enim sola durant ad sitim, & vexationem a multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, consumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur, veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehensi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim ulla superest effugiendi ratio, ubi sol, sursum tracto humore, exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios iaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui

πυρί. Καίτοι ταῦτα πάντα ὁπόσα εἶπον, τὸ θάλπος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἧττον ὑμῖν δυσχερῆ εἶναι δόξει τοῦ λεχθησομένου· καὶ διὰ τοῦτο φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἑρπετὰ γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, φύσαλλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ βουπρήστεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ πεζὸν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐναέριον, καὶ πτηνὸν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι, καὶ τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ 3

καὶ ἐπιδίδωσιν· τῷ δὲ θερμῷ μαραίνεταί τε καὶ ἀφανίζεται συναναιροῦσα τὸ ὡς ἐφ' ἑαυτῇ τὸ θερμόν. ἀεὶ γὰρ πρὸς ὀλίγον αὐτὴ μὲν ἡ ὑγρότης ὀλιγουμένη ἀκμάζειν ὑπενδίδωσιν, ὡς οἷα τρέφουσα τῷ θερμῷ. τέλος δὲ ἐξικμαζομένη καὶ πρὸς τὸ μὴ εἶναι χωροῦσα, ὡσπερεὶ παραθραύει καὶ παρακμάζειν ποιεῖ καὶ αὐτὴ τὸ θερμόν. εἰ καὶ μὴ τοῦτο πάσχειν δοκεῖ. ἄτοπον τ' ἤδη κεκρατηκέναι τῶν τέως ἐνίκμων τόπων. M.

alimentum igni praeſtet. Quamquam iſta, quae adhuc commemoravi, omnia, vapor, ſitis, ſolitudo, inopia copiarum terreſtrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam dicam: & propter hoc fugienda omnino iſta regio. Serpentes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero, formis peregrini, veneno *armati* invicto, terram paſcuntur; partim ſubmerſi, nido in arenae receſſibus defoſſo; alii in ſummo verſantur, bufones, & aſpides, & viperae, & ceraſtae, & bupreſtae, & iaculi, & amphisbaenae, & dracones, & ſcorpionum genus duplex, terreſtre alterum, pedeſtre, ingens, vertebras [*in cauda*] habens plures; aërium alterum & volucre, membranaceis quidem alis, quales ſunt locuſtis, & cicadis, & veſpertilionibus alae. Id ge-

ἐπιπετόμενα, οὐκ εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην.
4 Τὸ δὲ δὴ πάντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ὄφις οὐ πάνυ μέγας, ἐχίδνῃ ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν ἰὸν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἀλήκτους ἐπάγων εὐθύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πίμπρασθαι ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστα καταπονοῦν, καὶ κατατρύχον αὐτοὺς, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἑρπετῷ. διψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολήν· καὶ τὸ παραδοξότατον, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. οὐδ᾽ ἂν σβέσειάς ποτε τὸ δίψος, οὐδ᾽ ἢν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἴστρον ὅλον ἐκπιεῖν παράσχῃς, ἀλλὰ προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεννύοι.
5 Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ, ὀξυκίνητον γί-

nus volucres oberrantes multae difficilem accessu reddunt illam Libyam. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, importunissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperae similis, morsu violento, veneno crasso, immedicabiles statim dolores afferens. Nam exurit, & putredinem inducit, &, ut ardeant *morsi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni iaceant. Quae autem maxime illos conficit atque atterit, illa est affectio, a qua nomen accepit bestia. Sitiunt nempe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis intenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim exstinxeris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebibendum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accendas, velut si quis oleo exstinguere ignem tentet. Aiunt medicorum filii, istam esse causam, Venenum illud crassum

γνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἰκὸς, καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐδένα τοῦτο πε- 6
πονθότα εἶδον. μηδὲ, ὦ θεοὶ, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν, εὖ ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὅ μοι τῶν ἑταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνωκέναι, ἀνδρὸς οὕτως ἀποθανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπιὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι ἄλλως. ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἠϊόνα, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐφεστάναι, δηλοῦσαν τοῦ ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκολάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον μέν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἑστῶτα, καὶ ἀρυόμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν· τὸ θηρίον δὲ, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περιεσπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, καί τινας γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλησίον δὲ ὠὰ κεῖσθαι οἷα

potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liquidius ſic fiat, & diffundatur maxime. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam hominem talibus cruciatum ſuppliciis. Sed, bono conſilio, pedem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epigramma audivi, quod in ipſo ſe legiſſe cippo viri hoc modo defuncti ſodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, ſic narrabat, dum Aegyptum tranſit, iterque facit ad Syrtim maiorem, (neque enim poſſe aliter) ibi in monumentum incidit, ad oram maris, in ipſo litore: hic adſtare, ait, columellam, quae rationem interitus declaret. Inſculptum enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum ſtantem in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia. Beſtiam vero dipſada adhaereſcentem, ac pedi implexam, & mulieres quaſdam, aquam afferentes ſimul multas, ea hominem perfundere. In proximo autem ova iacere, qua-

τῶν στρουθῶν ἐκείνων, οὓς ἔφην θηρᾷν τοὺς Γαράμαντας. γεγράφθαι δὲ πρὸς τοὐπίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ᾽, οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἴθοπος ἰοῦ
Μηδαμὰ κοιμίσαι διψαλέην ὀδύνην.
Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον οὐκ ἀναπλῆσαι,
Αἰὲν ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὠῶν, καὶ ὡς
ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ᾽ οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκεί-
7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὠὰ, καὶ ἐσπουδάκασι περὶ
αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ
σκεύεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται
ἀπ᾽ αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμαν
εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὑρεθείη, καὶ πῖλοι γί-
γνονται δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἑκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἑκά-
8 τερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λο-

14 Πῖλοι) Εἶδον τοιαῦτα. καὶ οὐ ψευδὲς τὸ λεγόμενον. M.

lia illorum ſtruthiocamelorum, quos venantur, ut dixi, Garamantes. Adſcriptum autem eſſe Epigramma... nihil vero prohibet ipſum recitare,

Fallor, an haec talis de nigro accenſa veneno,
Tantale, vexavit te ſine ſine ſitis.
Tale olim, proles Danai numeroſa, replere
Fruſtrato te hauſtu vas voluiſſe, reor.

Adhuc alii verſiculi quatuor ſunt de ovis, & ut, dum tollit illa, morſus ſit; ſed eorum non amplius memini. Colligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo cauſa, ſed evacuatis etiam utuntur in ſupellectile, & pocula ſibi inde faciunt, cum fingere de luto non poſſint, quod *mera* arena illorum ſolum eſt. Si vero ſatis magna inveniantur, etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidiatum enim ovum unumquodque capiti cum ſufficiat, pileus eſt.

χῶσιν αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὦα, καὶ ἐπειδὰν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων ἀεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλάμενος οὐδέποτε. Ταῦτα οὐ, μὰ Δία, πρὸς Νίκανδρον τὸν 9
ποιητὴν Φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε ὡς οὐκ ἀμελὲς γεγένηταί μοι, φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἑρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλά μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φιλίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν) ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δίψος ἄσχετον ὑπεκκαίεταί μοι,

7 Φύσεις) Δύναται καὶ οὕτως εἶναι, ἵν' ᾖ οὕτως] ὡς οὐκ ἀμελὲς πρὸς τὸ εἰδέναι ἡ φύσις τῶν Λιβυκῶν ἑρπετῶν γεγένηταί μοι. δυσχερέστερον δέ. M.

15 Ἄσχετον) Ἄσπετον habent C. Γραι. ἄσχετον. G.

Ibi ergo insidiantur apud ova dipsades: &, cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi eveniunt illa, quae paulo ante dicta sunt, ut bibat semper, & magis sitiat, & nunquam satietur. Haec, ita me Iuppiter, non contendendi quodam adversus Nicandrum poëtam studio a me dicta sunt, neque uti vos cognosceretis, nonnihil me curae in discendis serpentium Libycorum ingeniis posuisse. Ista enim Medicorum magis laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut etiam depellere illa ex arte possint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos amicitiae praesidem *Iovem rogo*, nolite offendi transumta a bestiis imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a dipsade morsi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim prodeo in conspectum vestrum, tanto magis eius rei sum cupidus, sitisque me urit, quae reprimi nullo modo potest,

καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλήσεσθαί ποτε τοῦ τοιούτου ποτοῦ, καὶ μάλα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διειδεῖ τε καὶ καθαρῷ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ δηχθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ δήγματι, ἐμφοροῦμαι χανδὸν, ὑποθεὶς τῷ κρουνῷ τὴν κεφαλήν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιῤῥέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κεχηνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὡς δίψους γε ἕνεκα τοὐμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν ἀεί. κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

nec unquam illo ſatiari potu mihi poſſe videor. Nec iniuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo & puram incidam? Itaque ignoſcite, ſi morſus & ipſe in animo meo morſum iſtum ſuaviſſimum ſaluberrimumque, pleno me hauſtu, caput ſalienti ſupponens, ingurgitem. Modo illud mihi contingat, ne, quae a vobis affluunt, deficiant, nec exhauſtum veſtrum audiendi ſtudium hiantem me & ſitientem deſtituat. Quantum quidem ad meam veſtri ſitim attinet, nihil obſtat, quo minus ſemper bibam. Platone enim auctore ſapientiſſimo, Pulchrorum nulla ſatietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

ΛΥΚ. ἈΛΛΑ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε, 1 καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτός τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἔνθεα γὰρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δήποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὡς διὰ τοῦτο λάβοις τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ᾠδὴν παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως κλείοις καὶ ὑμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεσπίζοις τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξενήνοχας· θεῶν τε γενέσεις διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικάς, καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμή-

1 ΗΣΙΟΔΟΝ) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀγχινοίας. G. 4 Ἔνθεα) Θείῳ πνεύματι κινούμενα. V.

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. VERUM enimvero poëtam quidem optimum esse te, Hesiode, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia atque augusta: & nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum de te ipso praedixisses, hanc te ob causam divinum illud a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque praeterita, ac divinares futura; alterum quidem, idque perfecte omnino perfecisti, Deorum generationibus enarrandis, usque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Coelum, & Amorem; insuper etiam mulierum *commemorandis* virtutibus, & praeceptis agriculturae, & quae de Pleiadibus, ac de tem-

του, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἁπάντων. Θάτερον δὲ, καὶ ὃ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον ἐοικὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολύϊδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἳ μηδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυχόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνουν χρᾷν τοῖς
2 δεομένοις. Ὥστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, [οὐχ] ὡς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπον φυλάττεις τὴν δωρεὰν, οὐ μεταδιδοὺς αὐτῆς τοῖς δεομένοις· ἢ γέγραπται μέν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολλὰ, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδα

poribus arandi, messis, navigationis, reliquarumque rerum omnium, *dici possunt:* alterum vero, quod multo utilius futurum erat vitae, & Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita, nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Musis, tamen divinarunt, nec oracula reddere consulentibus dedignati sunt. Itaque trium horum criminum in uno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim, quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae invidia occultas, in sinuque *absconditum* servas munus, non impertiens illud indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam in hoc genere multa; tu vero nondum ea seculo tra-

εἰς ὃν καιρόν τινα ἄλλον ταμιευόμενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμ' ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μοῦσαι δύο σοι παρέξειν ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν· λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν ἐν τῷ ἔπει ὑπεσχημέναι. Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἄν; πρέπον γὰρ ἄν, ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἑάων εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴστε, καὶ λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐνῆν μέν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥᾳδίαν ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαί σοι περὶ ἁπάντων, ὅτι μηδέν ἐστι τῶν ἐρραψῳδημένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν. καὶ ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε εἰρημένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ

I Εἰς ὃν καιρόν τινα) Ὑπέρθεσις τοῦ εἰς ὅντινα ἄλλον καιρὸν, ἵνα περικαλλῆ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς ἐν τῷ, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο, ὁπόταν οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἓν ἄλλο ὑπερθέντες εἴπωσιν, εἴτι χρὴ Ἑρμογένει πιστεύειν. V.

II. Ἐνῆν μέν μοι) Δυνατὸν ἦν. V.

didifti, cum ufum eorum ad nefcio quod aliud tempus reponas. Illud enim neque aufim dicere, Mufas, duo tibi praeftare pollicitas, alterum quidem dediffe, ex dimidia vero parte promiffionem fuam, de futurorum cognitione loquor, revocaffe, cum tamen prius illam in verfu pollicitae effent. Ifta ergo numquid ab alio, Hefiode, quam ab ipfo te, aliquis poteft difcere? Decuerit enim, quemadmodum ipfi Dii bonorum funt auctores, ita etiam vos illorum amicos atque difcipulos, cum veritate omni, quae noftis enarrare, & fi qua nobis videntur dubia, ea refolvere.

Hef. Licebat mihi, vir optime, facili refponfione defungi de omnibus, nihil effe eorum carminum, quae a me confuta funt, mihi proprium, fed Mufarum: ab his proinde rationem dictorum pariter & praetermifforum effe po-

ὑπὲρ μὲν ὧν ἰδίᾳ ἠπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ ποιμαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἴην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὑτῶν δωρεὰς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· οὐ γὰρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἑκάστην ἐντελῆ πάντως τὰ εἰρημένα, κἂν εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραῤῥυὲν λάθῃ, πικρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι, ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεῖα ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὁρᾷς ὅσα τῆς

2 Καὶ βδάλλειν) Ἀμέλγειν. καὶ βδαλεὺς τὸ ἀμολγεῖον. V.

ſcendam: me vero de his, quae per me ſciebam, de paſcendo, inquam, curandoque grege, & exigendo, & mulgendo, reliquiſque, quae paſtorum opera ſunt ac diſciplina, cauſam dicere merito: Deas quidem ſua munera, quibuſcunque voluerint, & in quantum decere putent, impertiri. Interim tamen neque poëtica mihi apud te defenſio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poëtis tenuiter nimis & minuto ſtudio repoſcere, ſyllabatum tenus omnium, perfecta omnino, quae dixere, & ſi quid in ipſo poëſeos curſu non animadverſum effluat, acerbe illud exigere; verum ſcire, multa nos & modulorum cauſa & ſoni inculcare. Quaedam autem carmen ipſum ſaepe, utpote laevia *ac polita*, neſcio quomodo aſſumit. At tu maximo nos noſtro bono is privatum, libertatem dico, & in fingendo poteſtatem. Et reliqua in poëſi pulchra non vides; ſed ramenta

ποιήσεως καλά. σκινδαλάμους δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ ἐμοῦ Ὁμήρου κατακνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἅττα διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν 6
ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνωθι, ὦ οὗτος, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ γὰρ ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ, μαντικῶς ἅμα καὶ προφητικῶς προτεθέσπισταί μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα τῶν γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παραλελειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ, παῦροι δέ σε θήσονται,

1 Σκινδαλάμους) Σκινδάλαμοι τὰ τῶν καλάμων ἀποξύσματα ἢ σκόλοπες, ἢ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν. σκινδάλαμος. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν εὐθείας ὀξύνεται. σκινδαλάμους οὖν λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους μαθήσομαι. V.

4 Κατακνίζουσι) Κεντῶσι. V. Κατατέμνουσι, καταλιποῦσι. C.

5 Ἅττα) Τινά. ἢ ἅτινα. ἢ παραπλήσια. ἢ ὀλίγα. G.

13 Φορμῷ) Φορμὸς, προκαλυμμένον ἢ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ, ἐν ᾧ εἰώθεισαν ἰσχάδας κομίζεσθαι. G.

quaedam & ſpinas eligis, anſaſque quaeris calumniae. Neque vero ſolus tu talia, neque contra me ſolum, ſed multi etiam alii *ſunt*, *qui* Homeri, eandem artem profeſſi, carmina vellicant, ita minuta omnino & valde exigua diſputantes. Si vero opus eſt cominus congredi cum crimine, & eam dicere cauſam, quae veriſſima eſt, lege, tu homo, Opera mea ac dies. Intelliges enim, quot res in illo carmine, divine & tanquam a vate praedictae a me ſint, quae exitus praeſignificent cum eorum, quae recte & ſuo tempore peraguntur, tum illorum, quae praetermiſſa ſunt, noxas. Iam illud:

Corbe feres raro, *rarus tibi* & accola *plaudet*:

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο.

7 ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν, ὦ θαυμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηταί σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοιαν, αὐτὸς οὐδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δὲ, οὐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοὶ, καὶ ἄριστα μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τοῦ θεοῦ, εὐθαλῆ ἔσται τὰ δράγματα· ἢν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ μεσοῦντος θέρους χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ ἄν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκῆ ἐκχυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἀμᾶν χλωρὸν ἔτι τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὑρεθήσεσθαι τὸν καρπόν. οὐ μὴν οὐδ' ἐκεῖνο μαντείας δεῖται, ὡς ἢν μὴ καλύψῃς τὰ σπερ-

3 Καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηταί σοι) Ἀντὶ τοῦ ἁπλούστατον καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐήθειαν. V.

& rurſus, quae bona recte colentibus agrum ſuperfutura ſint, utiliſſima vitae divinatio iure habeatur.

Lyc. Iſtuc quidem, vir admirabilis Heſiode, plane pro paſtore a te dictum eſt, videriſque confirmare illum Muſarum afflatum, qui neque cauſam dicere pro verſibus poſſis. At non iſtam nos quidem divinationem a te ac Muſis exſpectabamus: cum ad talia multo vobis diviniores ſint ruſtici, & optime nobis de illis rebus vaticinentur, ſi pluat Deus, florentes futuros eſſe manipulos; [*meſſem copioſam*] ſi vero aeſtus invaleſcat, ſitiantque arva, fieri non poſſe, quin fames ſitim illorum conſequatur; nec oportere media aeſtate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fuſis fruſtra ſeminibus; neque metendum ſpicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque ſane divinatione ad illud opus eſt, niſi obruas ſemina, &

ματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίη τῆς γῆς αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατέδεῖται τὴν ἅπασαν τοῦ θέρους ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραι- 8
νέσεις μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἄν τις ἁμαρτάνοι. μαντικῆς δὲ πάμπολυ ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἧς τὸ ἔργον τὰ ἄδηλα, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερὰ προγιγνώσκειν· ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωϊ προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ μέλιτος πίθῳ ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνῦσαι τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει ἁλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γάρ ἡ μαντική. ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθείη, οὐκ ἂν φθάνοι κἀμὲ μάντιν λέγων. προερῶ γὰρ, καὶ προθεσπιῶ, καὶ ἄνευ Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρίποδος Δελφικοῦ, ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοστῇ τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἠπίαλος οὐ μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιούτῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου

15 Ἠπίαλος) Ῥιγοπύρετος. V.

ligone armatus servus terram iis inducat, devolaturas aves, omnemque spem aestatis interceptam devoraturas. Talia enim si quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit; a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus videtur, cuius sit obscura & nusquam nullo modo manifesta ante cognoscere. Quale est illud, cum Minoi praedictum est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium, & cum praesignificata Achivis causa irarum Apollinis, itemque anno decimo captum iri Ilium. Haec enim sunt divinatio. Alioqui si ista quoque *superiora* ad divinationem aliquis referat, effugere non poterit, quin me quoque vatem dicat. Praedicam enim ac divinabo, idque sine Castalia, & lauru, & tripode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet, pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem rigor cum tremore non parvus invadet: &, quod magis

μαντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
9 ἂν εἴη μεμνῆσθαι. Ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ᾔδεις τῶν λεγομένων, ἀλλά τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα, οὐ πάνυ οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὖσα. οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπετέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰδ' ἀτελῆ ἀπελίμπανεν.

adhuc divinum eſt, etiam calor poſtea, ut probabile eſt, ſuperveniet, & multa in hoc genere, quorum meminiſſe ridiculum fuerit. Itaque hoc genus defenſionis & divinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit, quod recipiatur, nihil te ſciviſſe eorum, quae diceres, ſed afflatu quodam divino ſubiecta tibi carmina, quamquam ne illud quidem ſatis firmum eſt: neque enim ille alia quidem promiſſorum impleturus erat, alia vero imperfecta relicturus.

ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ, ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ΛΥΚ. Οὐκ ἐγὼ 'λεγον ὅτι θᾶττον τοὺς γῦπας ἕωλος νεκρὸς ἐν φανερῷ κείμενος, ἢ θέαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάθοι, κἂν εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ θέοντα ἀπιέναι διὰ τοῦτο; οὕτω φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα. 1

ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφὼ, σέ τε καὶ Σάμιππον τουτονὶ, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄστεος ἥκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον.

4 Οὐκ ἐγὼ 'λεγον) Κρᾶσις τοῦ ω καὶ τοῦ ε εἰς τὸ ω τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ ἔλεγον. V.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS, ET ADIMANTUS.

Lyc. NONNE dicebam ego, facilius poſſe fieri, ut vultures effugiat iacens in propatulo antiquum cadaver, quam Timolao mirabilis ſpectaculi aliquid *ſubducatur*, etſi uno ſpiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat; adeo tu ſpectaculorum avidus, & impiger ad talia.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otioſo, qui audiſſet, ingentem adeo, vel immenſam potius navem in Piraeeo appulſam, de illarum numero unam, quae annonam ex Aegypto in Italia madvehunt? Puto autem, vos quoque, te, *inquam*, & Samippum hunc, non alia, quam ſpectandae huius navis cauſa ex urbe venire.

ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυῤῥινούσιος εἵπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεὼς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτὴν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προῄεις· μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἶτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέραις. καί με διὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὤν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, οὔτε ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

2 ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν, ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μειράκιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τοὐπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφότερα τοῦ μετώπου ἀπηγμένην. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν

12 Θαλάμης) Θαλάμη καὶ θάλαμος, οἶκος ἢ κοιτών. V.

13 Ἐνδεδεκὸς) Σημειοῦ τὸ ἐνδεδεκὸς, ἀντὶ τοῦ ἐνδεδεμένον. V.

Lyc. Sic eſt, per Iovem. Etiam Adimantus nos ſequebatur Myrrhinuſius. Verum ubi ille nunc ſit, neſcio, in ſpectatorum turba errore quodam a nobis diſtractus: ad navim quidem uſque una venimus: cumque in illam aſcenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: poſt te erat Adimantus, tum ego poſt illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehenſum ducebat calceatum diſcalceatus ipſe. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque poſtquam deſcendimus.

Sam. Noſti, Lycine, ubi nos reliquerit? puto *ego ibi*, ubi formoſus ille puer de diaeta progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro comam revinctus, utrinque a fronte abductam. Si ergo Adimantum ego novi, puto, *hominem*, eleganti adeo ſpectaculo viſo, longum valere iuſſo naupego

φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἴωθε· ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλῆξαι, ᾧ τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἕπονται, πάντες ἐλεύθεροι, στωμύλοι τὸ φθέγμα, παλαίστρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρῦσαι οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μελάγχρους εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συνεχὲς, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τοὐπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, οὐκ ἐλευθέριόν φησιν αὐτὸν εἶναι.

ΤΙΜ. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκῖνε, σημεῖόν ἐστιν 3
Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι

13 Συνεσπειραμένος) Συνεστραμμένος. G.

Aegyptio, qui monſtrabat navim, adſtitiſſe lacrimantem, ut ſolet. Facilis enim vir eſt, ubi amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum pulcher mihi, Samippe, puer videbatur, ut Adimantum etiam percelleret, quem tot Athenis formoſi ſectantur, liberi omnes, iucundi ſermonis, olentes palaeſtram, apud quos forte lacrimari etiam non ignavum fuerit. At iſte, praeterquam quod niger, labioſus etiam eſt, & tenui nimis crure, & tractum quiddam *de imo gutture*, continuatumque nimis & volubile loquitur, Graece ille quidem, ſed *ita*, *ut* patrium quiddam ſibilo atque tenore vocis *prodat*. Coma vero, & actus ille retro tortuſque in ſpiram cincinnus, non liberalem eſſe indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae ſignum eſt, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt,

παῖδες ἀναπλέκονται, ἔς τε πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾷν τοὺς γέροντας, ἀναδουμένους κρώβυλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμιμνήσκεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὁπότε οἱ τότε συναπῳκίσθησαν.

4 ΛΥΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἱστὸν ἐπιπολὺ ἑστήκεμεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων, εἶτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα, τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐν-

3 Κρώβυλον) Κρώβυλος εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ καταλῆγον. V. (Εἶδος ἐμπλοκῆς. *Thucyd.* in I. *Suidas*. C.)

14 Τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον) Τὰ νῦν κάρια λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρίκους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores nostri: quibus pulchrum visum est, comam alere seniores, revinctam in cincinnum aurea cicada comprehensum.

Sam. Bene *facis*, Timolaë, quod Thucydidis nos scriptorum admones, quae in prooemio dixit de veteri luxu nostro, *ubi* & de Ionibus, quando, qui tum erant, una inde deducti sunt.

Lyc. Verum, Samippe, iam recordor, ubi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum staremus multum suspicientes numerantesque coniectus *telorum* in coriis, atque admirantes ascendentem per rudentes nautam, deinde per antennam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

Sam. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis faciendum

ταῦθα; καραδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνειμι ἐς τὸ πλοῖον;

ΤΙΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὑρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδείμαντος, καὶ δέος οὐδὲν, μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ.

ΛΥΚ. Ὁρᾶτε μὴ σκαιὸν ᾖ, φίλον ἀπολιπόντας αὐτοὺς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο δοκεῖ.

ΣΑΜ. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἤν πως ἀνεῳγυῖαν τὴν παλαίστραν ἔτι καταλάβωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λόγων, ἡλίκη ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα τούτου· καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ᾗ βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἱστὸς, ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν,

eſt? exſpectandusne eſt, an vis, in navem ego redeam?

Tim. Nequaquam: ſed pergamus. Credibile enim eſt, illum per tumultuariam feſtinationem praeteriiſſe iam nos in urbem, cum non amplius invenire non poſſet. Sin minus; at novit certe viam Adimantus, nec metus eſt, ne relictus a nobis in devium errorem incidat.

Lyc. Videte, ne ſiniſtrum ſit, nos relicto amico abire. Abeamus tamen, ſi idem etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita videtur, ſi qua apertam adhuc palaeſtram inveniamus. Verum, ut interim aliquid loquamur, quanta haec navis! centum & viginti cubitorum longitudinem eſſe dicebat naupegus, latitudinem autem ſupra quartam huius partem; ac de conſtrato navis in fundum, ubi profundiſſima eſt, ad ſentinam, undetriginta. Ceterum quantus eſt malus! quantam vero ſuſtinet antennam, quan-

οἵῳ δὲ προτόνῳ συνέχεται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἠρέμα καμπύλη, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῷρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὼς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἶσιν ἑκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ, καὶ τοῦ ἱστίου τὸ παράσειον πυραυγὲς, καὶ πρὸ τούτων αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ μετὰ τὴν πρύμναν οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.

6 Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν τις εἰκάσειεν. ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. κἀκεῖνα πάντα μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ἐδείχθη γάρ μοι ἀναφαλαντίας τις, οὖλος, Ἥρων, οἶμαι, τοὔνομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμ-

6 Τοῦ ἱστοῦ τὸ παράσειον) Τὸ καρχήσιον. V.

12 Κάμακι) Κάμαξ, χάραξ· ὀρθὸν ξύλον. λέγεται θηλυκῶς. V.

to opus habet & continetur protono! Ut vero puppis assurgit sensim incurva, cui cheniscus impositus est aureus; ab altera parte iusta proportione prora extollitur in adversum porrecta, habens ab utraque parte cognominem navis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, & supparum veli colore flammeo, & ante istaec ancorae, & versoria, & circumactoria, & illae ad puppim habitationes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia parvus aliquis homuncio, iam senex, servabat, parva pertica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mihi est recalvaster aliquis, *cetera* crispus, Heron nomine, arbitror.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, &

πλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα. Ἠκούσατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπαθον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν; 7

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως δ' ἂν ἀκούσαιμεν.

ΤΙΜ. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἑβδομαίους ἰδεῖν τὸν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενεχθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι μεγάλῳ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλῶνος ἐλθεῖν· ἔνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυχίους δῦναι ἅπαντας. Οἶδα 8 δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, ἡλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κῦμα, καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λίβα, ὁπόταν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου. κατ' ἐκεῖνο γὰρ δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυκιακῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν ῥευ-

doctus *circa* maritima supra Proteum. Audistis autem, quomodo huc deduxerit navem, quae illis inter navigandum acciderint, & quomodo stella ipsos servarit?

Lyc. Non, Timolaë, sed iam libenter ex te audiverimus.

Tim. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, & consuetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acamantem: tum reflante Zephyro obliquos Sidonem usque esse delatos. Inde autem magna tempestate die decimo per Aulonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse, quin submersi omnes perirent. Novi autem, cum ipse aliquando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi locorum fluctus surgat, & maxime spirante Africo, cum Notum etiam assumsit. Post hoc enim evenire solet, ut a Lycio mari dividatur Pamphylium: fluctusque, utpote ab

μάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι δέ εἰσι πέτραι, καὶ ὀξεῖαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν· καὶ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομεγέθες τῷ
9 σκοπέλῳ. Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδεῖξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καί τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, καὶ κατευθῦναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἤδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τοὐντεῦθεν δὲ ἅπαξ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἑβδομηκοστῇ ἀπ᾽ Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς Ἐτησίας πλαγιάζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

3 Κυματωγὴν) Γραι. κυμαγωγήν. G.

undis pluribus circa ipsum scissus promontorium, (sunt autem petrae abruptae & ab alludentibus aquis acutae) terribili cum sonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo magnitudine aequalis est. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset & merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos *misericordia* Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedisse carchesio, ac direxisse navim sinistrorsum in mare, cum iamiam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi adversum Etesias cursu, in Piraeeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, iam esse in Italia.

ΛΥΚ. Νὴ Δία, θαυμάσιόν τινα φὴς κυβερνήτην τὸν
Ἥρωνα, ἢ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπε-
σφάλη τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖ- 10
νός ἐστι;

ΤΙΜ. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυῤῥινούσιον, τὸν Στροβίχου.

ΛΥΚ. Δυοῖν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ
ἐκκεκώφωται· Ἀδείμαντος γὰρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι,
πάνυ ἤδη σαφῶς ὁρῶ, καὶ θοἰμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ
βάδισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ
ὅμως τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἢν μὴ 11
τοῦ ἱματίου λαβόμενοί σε ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαν-
τε, οὐχ ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ καὶ φροντί-
ζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινὸς, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκατα-
φρόνητον πρᾶγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ Λυκῖνε, χαλεπὸν, ἀλλά με

Lyc. Admirabilem, ita me Iuppiter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid iſtuc? Nonne iſte Adimantus eſt?

Tim. Omnino ipſe eſt Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinuſium, Strobichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis eſt, aut aurium uſum amiſit. Adimantus enim eſt, non alius. Satis iam clare video: & veſtimentum ipſius eſt, & inceſſus, & brevis ad ipſam cutem tonſura. Acceleremus tamen gradum, ut ipſum aſſequamur. Niſi veſte te prehenſum advertamus, Adimante, non exaudies nos inclamantes; ſed videris etiam profundae cogitationi immerſus, non parvum neque contemtibile negotium animo agitare ac revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, ſiniſtrum: ſed nova me inter eun-

καινή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα, παρακοῦσαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ λογισμῷ ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὐτη; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν, εἰ μή τις ἐστὶ τῶν πάνυ ἀποῤῥήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· οὕτω γὰρ μειρακιῶδες ὑμῖν δόξει τὸ φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί ἐστιν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δᾳδὶ καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

12 ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλά τινα πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ

5 Ἐτελέσθημεν) Ὡς μόνον ἀποῤῥήτου ὄντος τῷ τὰ μυστήρια ἀμυήτῳ ἐξειπεῖν. τοῦτο οὖν αὐτοῦ ἀποκλείοντος, φησὶν ὡς οὐκ ἐξόν σοι οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἀπόῤῥητον, εἴγε καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις ἀποκρύπτειν, ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐκφέρειν καθίσταται, μεμυήμεθα γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν πρὸς οἰκεῖον χορὸν ἐρεῖς. V.

13 Κενὴν μακαρίαν) Τὰ πρὸς ῥᾳστώνην καὶ εὐημερίαν τείνοντα, εἴτε ἐγρηγορούντων εὐθυμία, εἴτε καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφήμισαν. V.

dum cogitatio ſubiens, ut inauditam praetermitterem veſtram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum haberem.

Lyc. Quaenam eſt illa? Ne enim cunćteris dicere, niſi eſt de valde ſecretis. Quamquam initiati, ut noſti, ſumus, ac celare *commiſſa* didicimus.

Adim. Sed pudet me nimirum apud vos dicere: adeo puerilis vobis videbitur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium quid eſt? neque enim hoc etiam profanis nobis enarraveris, ſed *hominibus* ad claram facem ipſis quoque initiatis.

Adim. Nihil tale, o noſter. Sed divitias mihi quaſdam ipſe fingebam animo, quam fictitiam Beatam *inſulam* omnes

πολλοὶ καλοῦσι· καί μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ τρυφῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρμᾶς, φασι· καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον· ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδειμάντου τρυφῆς.

ΑΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεί σε, ὦ Λυκῖνε, κατέστησα ἐς τὸ ἀσφαλές. περιμετροῦντος γάρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ μέγεθος, οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ πάντα, ἠρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν ὁπόσην ἀποφέρει ἡ ναῦς τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιτοπολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθοφορίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ πρὸς τοὐλάχιστόν τις λογίζοιτο. τοὐντεῦθεν οὖν ἐπανιὼν, ἐλογιζόμην, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς

14 Πρὸς τοὐλάχιστόν τις λογίζοιτο) Ναυτικά. V.

vocant; vosque in ipso mihi divitiarum & voluptatis fastigio supervenistis.

Lyc. Itaque illud *hic valeat* expeditissimum, communis esto Mercurius! aiunt: atque in medium allatas depone divitias: aequum enim est, in partem venire nos, qui amici sumus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem relictus sum in primo statim in navim ingressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem. Dimetiente enim me ancorae magnitudinem, vos nescio quo discesseratis. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nautarum aliquo, *Quantum plerumque mercedis domino singulis annis ea navis referat?* At ille, *Duodecim*, inquit, *talenta Attica, si quis, quod minimum est, computet.* Hinc ergo rediens ita cogitabam, *Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens ami-*

φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας ἐκπέμπων· εἶτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων, οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρῴαν ἀφεὶς, καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἁπάντων εὐδαιμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονονουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόῤῥωθεν ἀποβλέποντι, ἐπιστὰς, ὦ Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας εὖ φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

14 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγὸν, ὥς τινα πειρατὴν, ἢ καταποντιστὴν, ὃς τηλικοῦτον ναυάγιον εἴργασμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαί σου τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βούλει,

cis, interdum ipse navigans, emittens nonnunquam servos. Deinde de duodecim illis talentis domum iam aedificabam loco opportuno, paulo supra Poecilen, relicta illa ad Ilissum paterna: & servos emebam, & vestes, currusque, & equos. Iamque & navigabam, felixque praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex *ab illis* habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, & in portum prospectanti e longinquo, *tuo*, Lycine, adventu demersisti divitias, evertisti, dum bene & secundo votorum flatu fertur, navigium.

Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui tanti tibi naufragii causa fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraeea atque urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque, si vo-

καλλίω καὶ μείζω τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ καταδῦναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείτω σιταγωγίαν, εἰ καὶ, ὦ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἶ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὡς γὰρ ἔτι ἑνὸς πλοίου τουτουῒ δεσπότης ὢν, παρήκουες βοώντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς φίλους. σὺ μὲν οὖν εὔπλοει, ὦ βέλτιστε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ που τὸ μέγα Ἀδειμάντου πλοῖον, τὴν Ἶσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς, διὰ τοῦτο ὤκνουν εἰπεῖν ἃ ἐνενόουν, εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμματι ποιήσεσθέ μου τὴν εὐχήν. ὥστε ἐπιστὰς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσοῦμαι πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ

lueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo, navigia, &; quod maximum eſt, quae mergi non poſſint: ac celeriter tibi, quinquies ſingulis annis, frumenta unumquodque advehat: te vero, nauclerorum praeſtantiſſime, intolerabilem nobis tum futurum apparet. Qui enim modo unius huiuſce navigii dominus cum eſſes, inclamantes non audieris, ſi quinque poſſideas, praeter hanc, trium omnes velorum, quae perire non poſſint, nec reſpicies nimirum amicos. Itaque feliciter, amice, naviga. Nos in Piraeeo ſedebimus, rogantes, qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num forte magnum Adimanti navigium, Iſidem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea dicere, quae cogitabam, cunctabar, qui ſcirem, riſui vos & ludibrio votum meum habituros. Itaque reſiſtam paululum, dum vos proceſſeritis,

ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελᾶσθαι.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, προεισελθών.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσνηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἴου σοὶ μὲν εἶναι ῥᾴδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ· ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον καὶ ἐς Αἴγιναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐνοδίας τελετὴν, οἶσθα ἐν ἡλίκῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδέν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζᾷς γε, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ

11 Καὶ ἐς Αἴγιναν) Ἑορτὴ ἐν Αἰγίνῃ. V.

16 Ὑπερμαζᾷς γὰρ) Λέγεται τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἄγαν πενίας

ac navim deinde rurfus folvam. Praeftat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, refiftemus & ipfi, ut confcendere tecum poffimus.

Adim. At ego praegreffus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos annatabimus. Numquid enim putas, facile tibi effe tot ac tantas poffidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non impetraturos a Diis, ut multa ftadia nihil fatigati natare poffimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates caerimonias, nofti, quam parva in fcaphula omnes fimul amici quaternis quifque obolis traiecerimus, nec moleftum tibi tum erat nobifcum navigare: nunc autem fers graviter, fi tecum infcendamus, & praegreffus auferre vis ponticulum: nimis enim intumefcis, Adimante, & in finum

ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις, οὐδὲ οἶσθα ὅστις ὢν ναυκληρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολούθων τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ, πρὸς τῆς Ἴσιδος, κἂν τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον ἀπὸ τοῦ Κανώπου, ἢ Ἶβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ ναῦς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

ΤΙΜ. Ἅλις παιδιᾶς, ὦ Λυκῖνε· ὁρᾷς ὡς ἐρυθριᾷν 16
Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιῤῥέον· καὶ ἐπείπερ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπόν ἐστι πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίους, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δοκῇ παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὅ, τε κάματος λάθοι, καὶ ἅμα εὐφρανούμεθα, ὥσπερ ἡδίστῳ ὀνείρατι

ἀρξαμένων πλουτεῖν, ἔπειτα σοβαρόν τι τοῖς συνήθεσι τέως ἐνορώντων καὶ ὑπεροπτικὸν, ὅθεν καὶ ὑπερμαζᾷν λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάζης πρὸ τοῦ εὐπορηκότος. Ταύτῃ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἔταξε λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν κούφως φερομένων, καὶ ἀλαζόνων φησὶ τὸ μηδὲ εἰς τὸν κόλπον πτύειν, οὓς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπτύστας σκωπτικῶς ὀνομάζει. V.

tuum non despuis, neque, quis homo sis, tantus iam nauclerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherrimo urbis loco aedificata, & multitudo pedissequorum. Sed per Isidem, amice, certe Nilotica illa salsamenta, illa tenuia afferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit, unam etiam pyramidum.

Tim. Satis ioci, Lycine. Vides, ut ruborem Adimanto inieceris; multo risu ita perfudisti navigium, ut exhauriri iam non possit, nec undarum vim sustinere. Et quando adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim & laborem fefellerimus, & oblectaverimus animum, tanquam in sua-

ἑκουσίῳ περιπεσόντες, ἐφ᾽ ὅσον βουλόμεθα εὖ ποιήσοντι ἡμᾶς. παρ᾽ αὐτῷ γὰρ ἑκάστῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείσθωσαν παρέξοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανα ἔσται. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιτο τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο.

17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαί σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὔξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾷν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἶτα μετὰ σὲ, οὑτοσὶ Σάμιππος, εἶτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον

vissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quamdiu voluerimus, voluptatem nobis afferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensura, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documento ipsum hoc fuerit, ecquis optime usurus sit divitiis, atque voto: ostendet enim, qualis homo esset, si dives esset.

Sam. Praeclare *istuc*, Timolaë: equidem tibi obtempero, & cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam *idem* videri.

Lyc. Divites ergo simus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar.

Adim. Quis ergo primus incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi semistadii spatio ante portam

τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἷόν τε παραδραμών.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18 νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδῷος ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἥδιστον κτημάτων ἁπάντων.

ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηΐ.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα φὴς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομήτην; κἀκεῖνος οὖν ἔστω ἐμός· ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον ἐστὶν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσοῦτοι Δαρεικοί.

ΛΥΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεταί σοι τὸ 19 πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ ἰσαρίθμου χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ἐπειδὰν εἰς σὲ

geminam votum aggressus, quantum potero, percurram.

Adim. Proinde ego ne nunc quidem a nave discedam: verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adiiciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis mea, & quidquid in illa est, sarcinae, vectores, mulieres, nautae, & si qua ibi alia possessionum omnium suavissima.

Sam. Oblivisceris, te in navi esse.

Adim. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quantum vero est tritici, universus ille numerus, aurum signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adimante? mergetur tibi navigium, nec enim idem pondus tritici, & pari numero auri.

Adim. Noli invidere mihi, Lycine: sed cum ad te optan-

παρέλθῃ ἡ εὐχὴ, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσῆν ποιήσας ἔχε, κἀγὼ σιωπήσομαί σοι.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποιησάμην, ὡς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια, τὸ μειράκιον δὲ τὸ ὡραῖον, ἀποπνιγήσεται ἄθλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον.

ΤΙΜ. Θάῤῥει, ὦ Λυκῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις κιθαρῳδὸν μέν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ᾠδῆς, καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικοῦ;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμετρεῖς τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

ΤΙΜ. Ἄμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ

10 Καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον) Μελικέρτην φησὶ τὸν τῆς Ἰνοῦς παῖδα, ἐπιδιώκαντος τοῦ Ἀθάμαντος αὐτόν. V.

di ſors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, & ego tibi praeſtabo ſilentium.

Lyc. Verum pro tua ego hoc ſecuritate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formoſus ille adoleſcentulus periret, qui nare neſciat.

Tim. Bono es animo, Lycine. Delphini enim ſubeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis ſervatum cantus ſui mercedem percepiſſe; & mortuum adoleſcentulum alium in Iſthmum Delphini tergo ſimiliter exportatum, Adimanti autem ſervulo recens emto, amatorium Delphinum eſſe defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolaë, Lycinum imitaris, & adiicis ludibria, ipſe auctor *huius ſermonis* cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, maiori cum probabilitate hoc

τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεὶς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθὺς οὖν, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι· ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἴσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον, καὶ ὅλως εἴ πού τι ἢ συνηρεφὲς, ἢ ἔνυδρον, ἢ εὔκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὁλκήν.

ΛΥΚ. Εἶτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλῆρες οὕτω βαρὺ 21

facere, ac thefaurum quendam invenire fub lecto, ne tantum negotii tibi faceffat transferendus e navi in urbem thefaurus.

Adim. Recte mones. Effoffus efto thefaurus fub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mille auri fignati. Statim ergo de fententia Hefiodi, *Prima domus*, ut fplendidiffime habitem: iam, quae circa urbem funt, emam omnia: quin etiam quae Ifthmi, & Pythone; & Eleufines maritima, & pauca circa Ifthmum, ludorum caufa, fi quando ad Ifthmia fpectanda ibi commorer; & campum Sicyonium, & in univerfum, fi quid ufquam aut opacum, aut irriguum, aut foecundum in Graecia, brevi tempore Adimanti funto omnia. Aurum nobis efto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Echecratis, fed talentorum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum gra-

ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιόν τι βάρος ἀναδιδόντος;

ΑΔΕΙΜ. Ἄνθρωπε, μή μ' ἀνάλυε τὴν εὐχήν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλίνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτούς.

ΛΥΚ. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδᾳ, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄθλιος ἀπόλῃ, λιμῷ διαφθαρεὶς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε,
22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν αὐτὸς αἰτῇς. Ἐσθὴς ἐπὶ τούτοις ἁλουργὶς, καὶ ὁ βίος οἷος ἁβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἥδιστος· φίλων πρόσοδοι, καὶ δεήσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἕωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθοῦσί

1 Οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιόν τι βάρος) Τῷ γὰρ Σισύφῳ πέτρον ἐν ᾅδου ἀνοχλίζειν ὁ μῦθος ποιεῖ. V.

ve adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies ſine moleſtia non ſcyphum, ſed Siſyphium quoddam onus tibi praebente?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego vero menſas etiam ex auro ſolidas mihi faciam, & lectos aureos, ac, niſi tacueris, ipſos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi & potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miſer, fame ſumtuoſa enectus.

Adim. Tua paulo poſt probabilius ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipſe. Veſtis poſthaec *mihi erit* purpurea, & victus quam molliſſimus, ſomnus, quamdiu erit iucundus; ſalutationes amicorum & preces, atque illud, ut revereantur omnes ac ſupplicent. Atque alii a ſummo mane ad ianuas inambulabunt ſurſum deorſum, inter illoſque Cleaenetus & Democrates, ſummi viri: & accedendibus illis,

γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιοῦσι,
θυρωροὶ ἑπτὰ ἐφεστῶτες, εὐμεγέθεις βάρβαροι προσ-
αραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐ-
τοὶ ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὁπόταν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ
ἥλιος, ἐκείνων μὲν οὐδ᾽ ἐπιβλέψοιμι ἐνίους· εἰ δέ τις πέ-
νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι
τοῦτον, καὶ λουσάμενον ἥκειν κελεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ
δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγήσονται οἱ πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχή-
ματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὡραίους, ὅσον δισχιλίους ἐξ
ἁπάσης ἡλικίας, ὅ, τι περ τὸ ἀνθηρότατον. Εἶτα δεῖπνα 23
ἐπὶ χρυσοῦ, (εὐτελὴς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ᾽ ἐμὲ)
τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ
ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ
ὄψα πανταχόθεν, καὶ σύες, καὶ λαγὼς, καὶ ὅσα πτη-
νὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταὼς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλε-

12 Οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας) Ὃν Φάλερνον φασί. τῆς κάτω δὲ Ἰβηρίας τῆς πρὸς τὰ Γάδειρα λέγει, πολλὰ γὰρ ἐκεῖθεν ἰχθύηρα ταρίχη ἐκομίζετο, ἰχθύας φερούσης οὐ κατὰ τὴν ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλῷ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ λίπει τοὺς ἄλλους παρευδοκιμοῦντας. V.

intromittique ante alios volentibus, adſtantes ianitores ſeptem bene magni, barbari, in ipſam frontem iam impingant ianuam, ut nunc ipſi faciunt. Ego vero, ubi viſum fuerit, ſolis inſtar exoriens quoſdam illorum neque adſpiciam. Si quis vero pauper *adſtet*, qualis ego ante theſaurum fueram, hunc tractabo humaniter, & poſt balneum iuſto tempore venire ad coenam iubebo. Iſti vero rumpentur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formoſos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentiſſimum. Tum coenae in auro; vile enim nimis argentum, nec me dignum: ſalgama ex Iberia; ex Italia vinum; oleum ipſum quoque ex Iberia; mel autem noſtras illud ſine igne depuratum; & opſonia undique, & apri, & lepores; & quod ad volucria, gallina e Phaſide, & ex India

κτρυὼν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταί τινες, περὶ πέμματα καὶ χυμοὺς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προπίοιμι, σκύφον ἢ φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπιὼν ἀποφερέτω
24 καὶ τὸ ἔκπωμα. Οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἶροι καὶ προσαῖται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἀργυροῦν πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ᾽ ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἄν, αἱ μὲν διανομαὶ, κατὰ μῆνα ἕκαστον δραχμαὶ τῷ μὲν ἀστῷ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἥμισυ τούτων· δημόσια δὲ ἐς κάλλος θέατρα, καὶ βαλανεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἥκειν, κἀνταῦθά που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι μεγάλῳ τοῦ ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὁρμεῖν,
25 καταφανὲς ὂν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ. Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου πα-

pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent fingula, fophiftae quidem *sunto* in coquendo & fuccis parandis occupati. Si cui vero propinem fcypho poftulato aut phiala, qui ebibit, poculum quoque ipfum auferat. Qui vero iam funt divites, Iri ad me & mendici nimirum *sunto* omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam, aut poculum, in pompa oftentabit Dionicus; praefertim ubi viderit, fervos meos tanto uti argento. Civitati vero haec a me infignia *munera* contigerint. Divifiones menftruae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, & balineae, & ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] ufque perveniat, atque hic circiter portus fit, adducta per magnam foffam aqua, ut prope appellere navis mea poffit, ab ipfo inde Ceramico iam confpicua. Amicis autem meis, Samippo quidem viginti medimnos auri fignati difpenfato-

ραμετρῆσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἄν, Τιμολάῳ δὲ πέν-
τε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου τὴν εὐχήν.
τοῦτον ἐβουλόμην βιῶναι τὸν βίον, πλουτῶν ἐς ὑπερβο-
λὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνως χρώ-
μενος. εἴρηκα. καί μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ 26
λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὑτοσὶ πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἢν
ἐκείνη ἀποῤῥαγῇ, πάντα οἴχεται, καὶ ἄνθρακές σοι ὁ
θησαυρὸς ἔσται;

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὁπόσον χρόνον βιώσεις πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἔτι παρακειμένης σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύσασθαι τοῦ ταὼ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρυόνος, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκεῖνα

rem meum admetiri iubeam; Timolao choenices quinque; Lycino autem choenicem, abrasam ipsam quoque, quod garrulus est, meumque votum irridet. Hanc ego vellem vitam vivere, divitiis supra modum affluens, & deliciis voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo universae istae divitiae suspensae sint, quo rupto, perierint omnia, & carbones tibi pro thesauro relinquantur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est, vir bone, quamdiu sis in istis divitiis victurus. Quis enim novit, an non apposita adhuc mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac gustes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula hinc abeas, vulturibus & corvis relinquens ista omnia?

καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαί σοι τοὺς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βασκάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων;
27 Ἵνα δέ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τό, τε ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἴει σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὁρᾷς πολλοὺς τῶν πλουσίων κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ τυφλοὺς, ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἂν ἕλοιο, πλουτῶν δὶς τοσοῦτον πλοῦτον, ὅμοια πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι ὡς ἐκεῖνος, εὖ οἶδα κἂν μὴ εἴπῃς. ἐῶ λέγειν ὅσας ἐπιβουλὰς οἶδα μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ λῃστὰς, καὶ φθόνον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὁρᾷς οἵων σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

An vis, ut eos tibi recenſeam, qui ſtatim, ante quam fruerentur divitiis, mortui ſunt; quoſdam vero, dum viverent, iis, quae habebant, ab invido quodam ad talia daemone privatos? Audis enim forte, Croeſum & Polycratem, multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidiſſe? Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem tibi tanquam ſponſore quodam certam firmamque futuram arbitraris? aut non vides, multos divitum miſere a doloribus habere, quoſdam ne incedere quidem valentes, aliquos caecos, aut inteſtino quodam dolore laborantes? Te enim nec cum altero tanto divitiarum optaturum eſſe ea pati, quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iſte, effeminari, etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot inſidias novi cum divitiis *coniunctas*, & latrones, & invidiam, & odium multitudinis. Vides, quot tibi negotia faceſſat theſaurus?

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίος· ὥστε οὔτε τὴν χοινικίδα ἔτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων.

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὔχου.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἠπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκὰς, ἐκ 28
Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι γενέσθαι, ἥν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέσθαι, οὐχ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρὸς, ἦρξεν· ἀλλά μοι τὸ πρῶτον

Adim. Semper tu mihi, Lycine, adverſaris. Itaque nec choenicem iam accipies, qui perpetuo votum meum calumnieris.

Lyc. Iſtuc iam pro more vulgi divitum *facis*, *quod* retractas & revocas promiſſum. Sed tu iam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut noſtis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non optabo, quippe quam oſtendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dîs rationes putabo, uti theſaurum optem ac dimenſum aurum. Verum, (poſſunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, & lex optandi *haec eſt*, quam Timolaus poſuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut ſi quis alius acceptum a patre regnum te-

ἀπὸ ληστείας ἀρξαμένῳ, ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἶτα κατ᾽ ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ᾽ ἄλλους· εἶτα χίλιοι, καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ, μύριοι· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ
29 τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ᾽ ἁπάντων προκριθεὶς ἄρχων, ἄριστος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὡς τοῦτό γε αὐτὸ ἤδη μεῖζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενόμενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδειμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι᾽ αὑτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων σύγε ᾔτησας,

nuit. Sed mihi primum a latrociniis auſpicanti ſodales contingant & coniurati circiter triginta, fideles maxime atque alacres. Tum accedentes paulatim trecenti alii poſt alios; tum mille, & non ita multo poſt, decies mille. Et in univerſum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero circiter quinquies mille. Ego vero ſuffragiis omnium praelatus imperator, qui optime videar hominibus praeeſſe, & tractare negotia: ut eo ipſo iam maior ſim regibus ceteris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum, non heres factus alterius, qui in regno *parando* elaborarit: quando hoc theſauro Adimanti valde ſimile eſt, neque res aeque iucunda, quam ſi quis per ſe ſibi partum imperium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, ſed ipſum caput bonorum tu quidem petiiſti, tantae multitudini armatorum

ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθεὶς ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμει τό, τε ἱππικὸν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι οἷ βαδιεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκῖνε, μᾶλλον δὲ, εἴ σοι φίλον, 30
ἀκολούθει μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικὸν, προσκυνῶ σε περιαγαγὼν ἐς τοὐπίσω τὼ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν ὀρθὴν οὖσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρωμένων τούτων τινὰ ποίησον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ. δέδια τοίνυν μὴ τοῦ σαλπιγκτοῦ ἐποτρύναντος, καταπεσὼν

imperare, praestantissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Talem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, & duc milites, adorna equitatum, & viros scutatos. Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, si volueris, comitare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum in morem te adoro, reductis in tergum manibus, tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema: at tu de robustis hisce unum fac praefectum equitum. Ego enim vehementer a re equestri abhorreo, nec omnino equum superiori tempore conscendi. Metuo igitur, ne, classicum canente tubicine, delapsus ego in turba

ἔγωγε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὁπλαῖς, ἢ καὶ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκῃ με, τὸν χαλινὸν ἐνδακὼν, ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δεήσει καταδεθῆναί με πρὸς τὸ ἐφίππειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἕξεσθαι τοῦ χαλινοῦ.

31 ΑΔΕΙΜ. Ἐγώ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἱππέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμνοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἱππέας, εἰ δέξονταί σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ δοκεῖ, ὦ ἱππεῖς, Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα· πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· οὑτοσὶ δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάξεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὰν αὐτοὶ συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βούλωνταί τινας.

4 Πρὸς τὸ ἐφίππιον) Τὴν ἀστράβην φησὶν, ἤτοι τὴν ἐφεστρίδα, ἣν νῦν σέλλαν καλοῦσι. V.

conculcer a tot ungulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium deligandus sim, ut supra manere ac retinere frena possim.

Adim. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat: dignus autem esse videor, qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, utrum te recipiant suum praefectum futurum. *Qui censetis, equites, Adimantum equitatui praefici, manum tollitote.* Omnes, ut vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum *cornu* habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media acie, ut mos est Persarum regibus, cum sibi legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt aliquos. Iam vero progredia-

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διΐ. κἀπειδὰν τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρωσώμεθα, (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ᾽ ἀκονιτὶ κρατήσομεν) ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς ἐμβιβάσαντες (παρεσκεύασται δ᾽ ἐν Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ τἄλλα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον ἐς τὴν Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες ῥᾳδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες, προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἶτα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα. 32

ΛΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατράπην τῆς Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἡδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ 33

mur Corinthum versus per montana, votis antea Iovi regum custodi nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subegerimus, (neque enim quisquam nobis armatus, qui tanto numero simus, occurret, sed citra pulveris iactum superabimus) conscensis triremibus, impositisque in hippagines equis, (paratum autem est Cenchreis frumenti multum, & navium quod satis est, & reliqua omnia) per Aegeum navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae facto, captisque facile urbibus non munitis, relictisque earum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Lyciam, & Pamphyliam, & Pisidas, & maritimam montanamque Ciliciam, donec perveniamus ad Euphratem.

Lyc. Me, Rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae. Meticulosus enim sum, & longe discedere domo non facile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque

Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα φῦλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὔστοχα, ὥστε ἄλλῳ παραδοὺς τὸ δεξιὸν, ἐμὲ Ἀντίπατρόν τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μή μέ καὶ διαπείρῃ τις οἰστῷ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνὰ, περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τῆς φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον, δειλὸς ὤν. ὁ δὲ νόμος ἀποτετμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ᾽ ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη ἐσμὲν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔζευκται, καὶ κατόπιν ὁπόσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα ὕπαρχοι κατέχουσιν, ὑπ᾽ ἐμοῦ ἑκάστῳ ἔθνει ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἶτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαξόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν ἄγων, εἶτα ἐγὼ, καὶ μετ᾽ ἐμὲ οὑτοσὶ Τιμόλαος. ἐπὶ
34 πᾶσι δὲ τὸ ἱππικὸν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν

3 Ἀντίπατρόν τινα ἔασον) Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας· κἀκεῖνος γὰρ περαιούμενος τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἀντ᾽ αὐτοῦ καταλείπει. V.

Parthos, gentes pugnaces, & ſagittis bene collineantes. Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quendam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi duco, ſagitta aliquis miſerum, circa Suſa aut Bactra, qua parte inteċtus ſum, traiiciat.

Sam. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex eſt, capite plecti, ſi quis ordines deſeruiſſe deprehendatur. Sed quando iam ſumus ad Euphratem, & iunctus eſt *ponte* fluvius, & a tergo quae reliquimus, tuta ſunt omnia: atque omnia tenent praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero diſceſſerunt, qui Phoenicen nobis interea, & Palaeſtinam, deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto, transiice: tum ego: & poſt me hic Timolaus: poſt omnes autem tu equitatum, Adimante,

τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἑκόντες αὐτούς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἴσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζεται ἱππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἴκοσιν ἱπποτοξότας· καίτοι οὔπω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν, οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων καὶ προαστείων τῆς ἀρχῆς· οὕτω ῥᾳδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μέν φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ πεζὸν

ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex improviso intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, & sagittariis funditoribusque. Renuntiant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Bactriani, sed de partibus modo vicinis & suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coëgit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

Adim. Nimirum ego aio, oportere vos pedites Ctesiphon-

ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἱππικὸν αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάξοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδειλιᾷς καὶ σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε;

ΤΙΜ. Ἁπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, μηδὲ περιμένειν ἔστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, πανταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδόν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκῖνε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὁπότε κατῄειμεν ἕωθεν ἐς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νῦν δὲ ἤδη τριάκοντά που σταδίους προκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα, ἐνταῦθά που ἐπὶ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἶτα οὕτως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ.

tem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis conſtitutus prope periculum. Tibi vero, Timolaë, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hoſtes aggredi, nec exſpectare, donec parent ſe melius, affluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via ſunt hoſtes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid cenſes?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati ſumus, qui hodie mane deſcenderimus in Piraeeum, nunc vero iam triginta circiter ſtadia progreſſi ſimus, & ſol [*ardor*] multus: (circa meridiem enim eſt) ut hic alicubi ſub oleis, in everſa illa columella aſſidentes, requieſcamus, ac deinde ſurgentes, ſtudioſe redeamus in urbem.

ΣΑΜ. Ἔτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκαπούμενος.

ΛΥΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ᾤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες 36
ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον φρόνημα· ἤδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὰν σημάνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίξαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὐτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπα-

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc eſſe, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros ſedeas tot inter milites, diſputans de bello.

Lyc. Repoſuiſti me in memoriam. At ego putabam me ſobrium eſſe. Iam tuum eſt dicere ſententiam.

Sam. Aggredimur ſane, ſi tibi videtur. Et *mementote*, ut viri fortes ſitis in periculis, nec prodatis ſenſum illum patrium: iam enim alicubi invadunt hoſtes. Itaque teſſera erit *Mars!* Vos vero, cum claſſicum cecinerit tubicen, clamore ſublato, incuſſis in clypeos haſtis, urgete manus conſerere cum hoſtibus, & intra teli iactum venire, ut nec excipiamus ictus, iaculandi facultate illis data: & cum ad manus iam venerimus, ſiniſtrum *cornu* & Timolaus iam in fugam verterunt ſibi oppoſitos Medos, ſed meum agmen

λον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκῖνε, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

37 ΛΥΚ. Ὦ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἱππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι· καί μοι δοκῶ, ἢν βιάζωνται αὐτομολήσειν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπών.

ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὁρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδῦναι πάντως αἰσχρόν.

ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μέν μοι τὸ τραῦμα,

aequo adhuc Marte pugnat: ſunt enim Perſae & rex inter ipſos. Equitatus autem barbarorum univerſus in dextram *aciem* noſtram invehitur: itaque, Lycine, & ipſe vir fortis eſto, & tuis, ut impetum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites univerſi: & ſolus idoneus ſum viſus, in quem irruant. Videor mihi, ſi vim faciant, fugere curriculo in palaeſtram, & adhuc pugnantes vos deſerturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam ſolitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, & retrocedere omnino turpe eſt.

Lyc. Per Iovem, etiam mox ab illo vulneraberis: regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio.

Sam. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minime-

καὶ οὐκ εἰς τὰ φανερὰ τοῦ σώματος· ὡς μηδὲ τὴν οὐλὴν ὕστερον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς ὅπως ἐπελάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείς; εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ᾽ ἁπάντων. Οἱ βάρβαροι προσκυνείτωσαν· 38
ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἷς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἐμαυτοῦ οἰκιῶ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἑλὼν κατὰ κράτος, αἳ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἁπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὅμορος ἤδη ὤν μοι, ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ᾽ ὀλίγον ἐς τὸ εἴσω τῶν ὅρων.

ΛΥΚ. Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε 39
ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκστάδιος γὰρ, οἶμαί, σοι ἡ

16 Ἐξστάδιος γὰρ, οἶμαί, σοι) Ἐξσταδίων, εἴρητο γὰρ ἤδη αὐτοῖς ὁπόσων σταδίων ἀπέχοι ἂν ἀφικομένου ἡ κενὴ μακαρία. V.

que aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in poſterum deformis futura ſit. Verum vides, ut invectus ego ictu uno ipſum cum equo emiſſa haſta traieci, ac deinde capite abſciſſo, ablatoque diademate, rex iam factus ſum. Ac barbari quidem nos adorent: vobis *autem* Graeco more unici Praetoris nomine imperabo. Poſt haec igitur cogitate, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus ſim, quot contra vi captas ſim vaſtaturus, ſi qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydiam divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum eſſet, agro me, ingreſſus paulatim intra fines, expulit.

Lyc. Deſine iam, Samippe. Tempus enim eſt, te iam, qui talem pugnam viceris, Babylone epulari victoriae cauſa,

ἀρχὴ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὔχεσθαι ὅπερ ἂν ἐθέλῃ.

ΣΑΜ. Τί δ᾽ οὖν, ὦ Λυκῖνε, οἷά σοι ᾐτῆσθαι δοκῶ;

ΛΥΚ. Παραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπιπονώτερα καὶ βιαιότερα τῶν Ἀδειμάντου, παρ᾽ ὅσον ἐκεῖνος μὲν ἐτρύφα, διτάλαντα χρύσεα ἐκπώματα προτείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ, καὶ ἐτιτρώσκου μονομαχῶν, καὶ ἐδεδίεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ᾽ ἡμέραν· οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερὰ ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαι, καὶ φθόνος παρὰ τῶν συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ οὐδεὶς ἀληθὴς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μέν γε, οὐδὲ ὄναρ τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορφυρὶς χρυσῷ ποικίλη, καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόντες. τὰ δ᾽ ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ ἢ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἥκουσι δεῖ

(ultra ſtadia enim *tua decem*, puto, tibi iam proceſſit imperium) ac Timolaum iam ſuo loco optare, quidquid voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine, qualia optaſſe tibi videor?

Lyc. Multum, maxime admirabilis regum, laborioſiora & magis violenta *votis* Adimanti, quatenus ille quidem luxurioſe vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans convivis: at tu & vulneratus es in pugna ſolitaria, & metuiſti, & ſollicitus noctes dieſque fuiſti. Neque enim ab hoſte tibi ſolo metuendum erat, ſed inſidiae ſexcentae, & invidia a familiaribus, & odium, & adulatio: amicus autem nemo verus, ſed ad metum omnes aut ad ſpem benevoli qui eſſe videantur. Fructus rerum ſuavium ne per ſomnum quidem, ſed gloria ſola, & diſtincta auro purpura, & taenia circa frontem alba, & praecedentes ſatellites: ceterum labor intolerabilis, & multum iniucunditatis; cum aut opera danda ſit his, qui ab hoſtibus veniunt, aut ius dicen-

ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα. καὶ ἤτοι ἀφέστηκέ τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ ὅλως ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζεσθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δέδιε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπόταν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσὼν, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότιμος, ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ ἐκεῖναι, καὶ νεὼς, οὓς ἀνιστᾶσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ'

dum, aut mittenda civibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere ergo oportet omnia, & ſuſpicari, atque in univerſum omnibus potius, quam tibi ipſi, videri beatum. Etenim illud etiam quî non humile, quod aegrotabis non minus, quam privati, nec febris te regem eſſe internoſcit, neque metuit mors ſatellites; ſed, cum ipſi viſum fuerit, ſuperveniens, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu vero de loco ita excelſo delapſus, detractuſque de throno regio, eandem abis viam, aequatus vulgo, abactus cum grege mortuorum, tumulum in terra relinquens excelſum, & columnam longam, aut accurate deſcriptam angulis pyramidem, in quibus ſero homines, cum nihil iam inde ad ſenſum ipſorum perveniat, ſuperbiunt. Statuae autem illae & templa, quae excitant colendi cauſa civitates, & magnificum illud nomen, paulatim defluunt omnia, & negle-

ὀλίγον ἀποῤῥεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα. ἢν δὲ καὶ ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον παραμένῃ, τίς ἔτι ἀπόλαυσις ἀναισθήτῳ αὐτῶν γενομένῳ; ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἕξεις πράγματα δεδιὼς, καὶ φροντίζων, καὶ κάμνων, οἷα δὲ
41 καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται. Ἀλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα.

ΤΙΜ. Σκόπει γοῦν, ὦ Λυκῖνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὔξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύναι τὶς δυνηθείη. χρυσὸν μὲν οὖν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους, καὶ δείματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ εἰκότως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι, ἀβέβαια γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, καὶ πλέον
42 τοῦ ἡδέος τὸ ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναί τινας δακτυλίους τοιούτους τὴν δύναμιν, ἕνα μὲν, ὥστε ἀεὶ ἐῤῥῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν

cta abeunt. Si vero vel maxime ad longiſſimum tempus permaneant, quis adhuc fructus ad eum pervenire poteſt, qui nihil ſentiat? Vides, quas moleſtias vivus adhuc ſis habiturus, metuens, ſollicitus, laborans; & quis poſt mortem ſtatus futurus ſit? Sed iam optare tuum eſt, Timolaë, & ut illos ſuperes, ut *facturum* probabile eſt virûm prudentem, & uti rebus ſcientem.

Tim. Vide igitur, Lycine, ſi quid reprehenſione dignum optaturus ſim, & quod corrigere aliquis poſſit. Aurum proinde ac theſauros, & modios numûm, aut regna, & bella, & metus pro imperio, quae merito reprehendiſti, non poſcam. Nam iſta quidem infirma, & inſidiis expoſita multis, & plus, quam ſuavitatis, in iis moleſtiarum ineſt. Ego autem optem, ab occurrente mihi Mercurio anulos dari quoſdam, qui virtutem habeant huiuſmodi: unum,

τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὡς
μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιθέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δέ
τινα, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἄνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος
ἅμα μυρίοι κινῆσαι μόλις δύναιντο, τοῦτό με ῥᾳδίως
μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ
τῆς γῆς ἀρθέντα· καὶ πρὸς τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τι-
να, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾷν, ὁπόσους ἂν ἐθέλω,
καὶ ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλω-
μένου τοῦ κλείθρου, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦ-
τα ἀμφότερα εἷς δακτύλιος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, 43
ἄλλος τις ἔστω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναί
με, περιθέμενον παισὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναιξὶ, καὶ δή-
μοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτῳ μὴ πο-
θεινότατος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖ-
κας οὐ φερούσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς, καὶ
τὰ μειράκια ἐπιμεμηνέναι μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι δο-

ut valeat semper corpus & salubre sit, & vulneri nulli, aut morbo penetrabile; alterum, cuius auxilio non videatur, qui induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut plus decies mille hominum robur habeam, & quod onus vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut facile solus transferre possim: insuper volare ut possim, multum elatus de terra, ad hoc quoque sit mihi anulus. Verum somno sopire *ut queam*, quoscunque voluero, & ianua mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxato claustro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idemque valeat anulus. Quod vero caput est, sit etiam alius omnium ille iucundissimus, quo induto amabilis sim formosis pueris, & mulieribus, & totis populis, ut nemo sit, quin me amet, desideret, in ore habeat; adeo ut multae mulieres amoris impatientia se suspendant, & prae amore mei insaniant adolescentuli, beatusque videatur, si quem

κεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ'
ὑπερορῴην, κἀκεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως,
ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον, ἢ Ὕλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναί
44 με. Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα,
μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ'
ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ
ἑπτακαίδεκα ἔτη ἀεὶ ἀποδυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ
ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ
ἐμὰ ἦν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας
ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶ-
ναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑπερβορέοις θέαμα πα-
ράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἡδέα,
οὐ μεταστειλάμενος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέ-
λαυον ἁπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρὺψ, ὑπόπτερον θη-
ρίον, ἢ φοῖνιξ, ὄρνεον ἐν Ἰνδαῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ
δὲ καὶ τοῦτο ἑώρων ἄν, καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νείλου

illorum modo adſpiciam; ſi vero negligentius tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque in univerſum ſupra Hyacinthum, aut Hylan, aut Chium Phaonem ego ſim. Et omnia haec habeam, non parvae aetatis homo, neque ad menſuram vitae humanae vivens; ſed annos mille iuventutem unam poſt alteram vivam, interiectis ſeptemdecim quibuſque annis exuens ſenectutem inſtar ſerpentum. Haec ſi habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fuerint, quae aliorum ſunt omnia, in quantum aperire poſſem ianuas, & cuſtodes ſopire, & oculos omnium effugere, dum intro. Si quod vero apud Indos aut Hyperboreos ſpectaculum nobile, aut pretioſa poſſeſſio, aut quaecunque in cibo vel potu iucunda ſunt, ea non afferri demum curarem, ſed advolans ipſe ad ſatietatem illis fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoenix avis apud Indos ſpectata nemini; ego etiam iſta viderem: & fontes Nili vide-

μόνος ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥᾳδίως ἂν ἔγνων, ἀπαθὴς ὢν τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἥδιστον, αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρίᾳ, δειπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τούς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστής, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ὁμιλεῖν ἀκωλύτως ἂν ἐξῆ, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ κἀκεῖνο ἦν, τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ

rem ſolus, & quantum telluris inhabitabile eſt; & ſi qui converſis ad nos veſtigiis auſtrale telluris hemiſphaerium habitant. Inſuper vero ſtellarum naturam & Lunae, ipſiuſque adeo Solis facile cognoſcerem, in quem nihil ignis valeat. Quodque omnium ſuaviſſimum, eodem die nuntiare poſſem Babylonem, Olympia quis vicerit; & pranſus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimicus ſit, ulciſci eum quoque ex occulto liceret, impacto in caput illius ſaxo, quo conteratur ipſi cranium; contra benefacere amicis, affuſo dormientibus auro. Quin ſi quis contemtor ſit, aut tyrannus, dives, contumelioſus, ſublatum ad viginti ſtadia, demitterem caſurum per praeceps. Amoribus autem meis frui nemine prohibente liceret: ingreſſus quippe nemine vidente ſopirem omnes, praeter illos ſolos. Quale autem illud fuerit, inſpectare proeliantes ultra iactum teli ſublatum? Et, ſi videretur mihi, accedens

δόξειέ μοι προσθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρεῖχον τοῖς φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι δυναμένη, καὶ μά-
45 λιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. Τί ἂν αἰτιάσαιο, ὦ Λυκῖνε, τῆς εὐχῆς;

ΛΥΚ. Οὐδὲν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρακεκινηκότα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχούμενον, ὄρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπέραστον πᾶσι, καὶ ταῦτα φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥῖνα σιμόν; ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δή ποτε οὐχ εἷς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναταί σοι, ἀλλὰ τοσούτους

13 Παρακεκινηκότα τὴν γνώμην) Οἷον μωραίνοντα. V.

ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reversis. Atque in universum, lusum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, & Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae insidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Timolaë: neque enim tutum fuerit adversari volucri viro, & supra decies mille alios robusto. Verum illud tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in tot, quas supervolasti, gentibus, senem hominem adeo mente non constantem, qui veheretur parvo anulo, totos qui montes extremo movere digito posset, amabilem omnibus, idque calvus cum sit & simo naso? Verum hoc quoque mihi dicas. Quid tandem est, quod non unus anulus haec tibi potest omnia? sed tot in-

περιημμένος βαδιῇ, τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος κατὰ δάκτυλον ἕνα; μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὃς περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποθείς.

ΤΙΜ. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκῖνε, καὶ αὐτὸς εὔξῃ τι 46
ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἥκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὑτοσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες· ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιόν τινα πλοῦτον, ἀνιαθῆναι μετ' ὀλίγον

1 Τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος) Ἐπὶ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς δακτυλιδιοφοροῦσι. V. (δακτύλιον φοροῦσι C. D. M.)

dutus ambulabis, oneratae finistrae unoquoque digito? quin excedit numerus, ut dextram subvenire oporteat. Quamquam tamen unus deest maxime necessarius, quo induto ineptire, detersa illa multa coryza, desinas. An hoc idem praestabit potus meracior hellebori?

Tim. Sed omnino, Lycine, ipse quoque iam tandem aliquando optabis aliquid; ut videamus, quam tu irreprehensibilia, & crimine omni vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mihi opus est: Venimus enim iam ad portam geminam: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem depugnat, & tu, Timolaë, dum pransus in Syria, in Italia coenas, his etiam, quae mihi assignata erant, stadiis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim ego post brevem fructum irritarum inaniumque divitiarum

ψιλὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἴχηται ἀποπτάμενος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὑρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγῳδοὶ, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λιμώττοντές οἱ πολλοὶ, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὁπόταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἅπαντας ἀποῤῥυέντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανὸν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ᾐτήσατε, τοιούτοις οὖσι, καὶ ταῦτα φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

molefte ferre paulo poft, cum mifera puls devoranda eft: quale quid vobis paulo poft eveniet, cum illa vobis felicitas & multae divitiae avolaverint, vos autem a thefauris illis diadematifque delapfi, & tanquam e fuaviffimo fomnio excitati, diffimilia omnia domi inveneritis, ut illi, qui reges egerant, Tragoedi, egreffi de theatro plerumque efuriunt, idque cum Agamemnones paulo ante aut Creontes fuerint. Dolebitis ergo, ut credibile eft, & difplicebunt vobis domeftica, tibi praefertim, Timolaë, cum idem tibi, quod Icaro, eventurum fit, ut folutis alis de coelo delapfus humi incedas, perditis illis omnibus, qui de digitis defluxerint, anulis. Mihi vero hoc etiam pro thefauris omnibus, ipfaque Babylone, fatis eft, quod fuaviter ridere poffum, quae vos petiiftis, cum fint talia! eaque *homines*, qui philofophiam laudatis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

ΓΛΥΚ. ΤΟΝ στρατιώτην, Θαΐ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλησαι τὸν ἄνθρωπον;

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἁλώοις. τί δὲ τοῦτο; ἐῴκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγεῖσθαι.

ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἡ παμπόνηρος, φίλη δοκοῦσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγοῦσα.

DIALOGI MERETRICII.

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. MILITEMNE iſtum, Thais, Acarnanem, qui Abrotonum quondam habuit, poſtea autem me amavit, purpuratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo noſti, an hominis oblita es?

Thais. Quin novi, Glycerium, & potavit nobiſcum ſuperiore anno, ſacris arealibus. Quorſum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum ſceleſtiſſima, quae amica tum videbatur eſſe, dolo ſubductum a me abſtraxit.

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόσεστι, Γοργόναν δὲ ἑταίραν πεποίηται;

ΓΛΥΚ. Ναὶ, ὦ Θαΐ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως μου ἥψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἑταιρῶν. οὐκοῦν χρὴ οὔτε ἀνιᾶσθαι ἄγαν, οὔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ. οὐδὲ γάρ σε Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο, καίτοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπῄνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι τυφλός ἐστιν, ὃς οὐχ ἑωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν ἀραίας ἔχουσαν, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμένας· τὰ χείλη δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος λεπτὸς, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ῥὶς μακρά. ἓν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθὴ, καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἴει γὰρ, ὦ Θαΐ, τῷ κάλλει ἠρῆσθαι τὸν

Thais. Nunc igitur tecum non eſt, ſed amicam ſibi adſcivit Gorgonam?

Glyc. Ita ſane, Thais, nec mediocriter illa me res movit.

Thais. Malum iſtuc quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem: ſed quod fieri a nobis meretricibus ſoleat. Quare nec aegre nimis ferre par eſt, nec accuſanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius cauſa accuſavit olim, quamvis eſſetis amicae. Verum illud miror, quod probaverit in illa hic miles, niſi plane caecus eſt, qui non viderit, capillos illam raros habere, & multum a fronte abductos. Labia autem livida *ei ſunt* atque cadaveroſa, cervix tenuis, eminentibus in ea venis, & naſus longus. Unum modo *habet, quod* procera eſt, & recta, & illecebroſum quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem?

Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶσθα, ὡς φαρμακὶς ἡ Χρυσάριον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλάς τινας ᾠδὰς ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατάγουσα; φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός· ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν φαρμάκων ἐγχέασα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

Non nosti, veneficam esse Chrysarium illius matrem, Thessalas quasdam incantationes quae sciat, ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

Thais. Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere iube.

II.

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. ΓΑΜΕΙΣ, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τοῦ ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασίν. οἱ τοσοῦτοι δὲ ὅρκοι, οὓς ὤμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἴχεται, καὶ ἐπιλέλησαι Μυρτίου νῦν, καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὁπότε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τοῦτο γοῦν

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myrt. DUCIS, Pamphile, Philonis naucleri filiam: & iam duxisse te aiunt: repetitum autem toties iusiurandum, & lacrimae, momento temporis abierunt omnia, & Myrtii nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octavum iam mensem fero uterum. Hoc nempe solum amoris tui pre-

καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἑταίρᾳ βαρύτατον. οὐ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθὲν, καὶ μάλιστα εἰ ἄῤῥεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἕξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γεγένησαι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' οὐ καλὴν παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἔναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς, οὐδέπω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἔτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἴδου αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μή σε ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὁρῶσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα ἑώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.

ΠΑΜΦ. Ἔτι σου ληρούσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι,

tium habeo, quod tantum mihi ventrem conciliasti, & paulo post alendus erit infans, negotium meretrici molestissimum. Neque enim, quod natum erit, exponam, inprimis si virile secus erit: sed Pamphilium nominabo, habitura illum amoris mei solatium: tibi vero aliquando ad te accedens obiiciet, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, & faciem, & oculos adspice; nec aegre ferto, si plane caesios habet, neque quod strabi sunt, & se invicem respiciunt. Quin Philonem vidisti, patrem sponsae: faciem illius nosti; itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam,

παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης. ἐγὼ δὲ ἢ σιμήν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὡραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρὶ, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἐδέδοκτό μοι, τὴν τοῦ Δημέου θυγατέρα τὴν τοῦ πέρυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφεὶς, καὶ ταῦτα πρὸς μητρὸς ἀνεψιὰν οὖσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμουν ἄν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντέθηκας αὐτὴ, ὦ Μύρτιον, καινάς τινας ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκοῦν οὐ γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε;

2 Ὁ Ἀλωπεκῆθεν) Δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. δῆμος Ἀττικὸς ἡ Ἀλωπεκίς. V.

virgines mihi & nauclericas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram sponsam novi? aut Philoni Alopecia, (illum enim puto te dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, solvere noluit. At ille ad eos, qui nautis ius dicunt, traxit hominem, & aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Philonis *puellam* ducerem? Tu vero unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium, finxisti novas, quibuscum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

ΠΑΜΦ. Μέμηνας, ὦ Μύρτιον, ἢ κραιπαλᾷς. καίτοι χθὲς οὐ πάνυ ἐμεθύσθημεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρὶς αὕτη ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαιτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὔξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχοῦσαν αὐτῇ . . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ, ὦ Δωρὶ, λέγε, ἅπερ ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἀλλ' ἐπιτριβείην, ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, καί φησιν, ὁ ἐραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφιλος γαμεῖ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπιστοίην, ἠξίου με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστεμμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυβον, καὶ Ὑμέναιον ᾄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία,

Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non plane fuimus ebrii.

Myrt. Doris me ista in dolorem coniecit. Missa enim, ut lanas mihi emeret ad ventrem, & votum pro me Lucinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam... Quin tute huic, Doris, quae audiisti, dicito, nisi ea confinxisti.

Dor. At ego disperеam, hera, si quid mentita sum. Cum enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit Lesbia, quae subridens dicebat, *Amator vester Pamphilus Philonis ducit filiam.* Si vero non crederem, iubebat me vestrum in angiportum inspicere, ac videre sertis exornata omnia, & tibicinas, ac tumultum, & Hymenaeum canentes aliquos.

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, & vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te,

Δωρὶ, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τἀληθῆ ἀπήγγελκας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὔτε γὰρ παρ᾽ ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὁπότε χθὲς ἀνέστρεψα παρ᾽ ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταινέτου υἱὸς, γαμεῖ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἑταίρᾳ σύνει; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἶτα ἕωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρὶς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὖθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρὶ, ἀκριβῶς ἴδε, μὴ τὸν στενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη· εὑρήσεις γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγξάμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ᾽ οὕτω μανείην, ὡς ἐκλαθέσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα ἤδη μοι κυούσης παιδίον.

Dori, mentita eſt Lesbia: & tu vera narraſti Myrtio. Verum turbatae fruſtra eſtis. Neque enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum rediſſem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini noſtri Ariſtaeneti filius, uxorem iam ducit, & frugi eſt. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec aure parum attenta cum ex illa audiſſem, obdormivi: deinde mane domo egreſſus ſum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rurſus abi, Dori, & accurate inſpice, non angiportum, ſed ianuam, utra coronata ſit. Invenies enim, *eſſe* vicinorum.

Myrt. Servaſti me, Pamphile. Suſpenderem enim me, ſi quid tale fieret.

Pamph. Sed nihil factum eſt. Neque ita ego inſaniam, ut obliviſcar Myrtii, idque ferentis ex me uterum.

III.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. Ἐμάνης, ὦ Φίλιννα, ἢ τί ἔπαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ χθές; ἧκε γάρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἕωθε δακρύων, καὶ διηγήσατό μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ διακωλύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα φιλῆσαι Λαμπρίαν τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον, ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάθευδες. καταλιποῦσα δὲ δακρύοντα, μόνη ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέκεισο ᾄδουσα, καὶ λυποῦσα ἐκεῖνον.

ΦΙΛ. Τὰ γάρ αὐτοῦ σοι, ὦ μῆτερ, οὐ διηγήσατο. οὐ γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε

7 Καταλιποῦσαν αὐτὸν ἐπελθεῖν ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον. αὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τούτων γενομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάθευδες (μετ' αὐτοῦ) καταλιποῦτα. V.

14 Συνηγόρευες) Γραι. συνηγόρεις. G.

MATER ET PHILINNA.

Mat. FUREBASNE, Philinna, aut quid tibi erat heri in convivio? Venit enim ad me Diphilus mane plorans, &, quae perpeſſus a te eſſet, narravit. Ebriam te fuiſſe, progreſſamque in medium, ſe licet prohibente, ſaltaſſe: ac deinde oſculum dediſſe ſodali ipſius Lampriae: cumque graviter id ferret, ſe relicto, abiiſſe ad Lamprian, eumque amplexatam eſſe: ſe vero hiſce factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum ipſo cubuiſti, ſed plorantem relinquens ſola iacuiſti in proximo lectulo, canens, moleſtia illum afficiens.

Phil. Nimirum quae ipſe fecerit, mater, non enarravit. Neque enim cauſam illius, contumelioſi hominis, ageres,

ἀφέμενος ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσαν εἶδέ με, καὶ διένευσα αὐτῷ οἷα ποιεῖ, τοῦ ὠτὸς ἄκρου ἐφαψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χείλη, εἶτ' ἐγὼ μὲν ἐδάκρυον, ὁ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῒς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ προσϊόντα ᾔσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέσθησάν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν κατεκλίθην, ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαῒς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνη καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ ὑπερεπῄνει τὸ εὔρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ ποῦς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν, καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν

1 Ἀφέμενος) Ἀποστάς. G.

qui me relicta sermones misceret cum Thaide, amica Lampriae, cum ille nondum adesset. Cum vero aegre me ferre videret, nutu, quid ageret, significantem; extrema Thaidis aure prehensa, reflexaque cervice, ita arcte illam osculatus est, vix ut labia retraheret. Tum plorare ego; at iste ridere, & multa in aurem dicere Thaidi, contra me scilicet. Ac subridebat Thais, ad me respiciens. Cum vero advenientem sentirent Lamprian, & satiati tandem essent osculis mutuis; ego tamen apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nudatis multum talis, quasi pulchros sola habeat; cumque desisset, tacente Lampria, & nihil dicente, Diphilus laudare numerosam saltationem & accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes *congrueret*, quam pulcher talus, & sexcenta alia, quasi qui Sosandram lau-

ἐπαινῶν, ἀλλ᾽ οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλουομένην ἡμῖν, οἷά ἐστι. Θαῒς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθὺς ἐς ἐμέ; εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα. τί ἂν λέγοιμι, ὦ μῆτερ; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαΐδα ἐᾷν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον;

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θύγατερ, οὐδὲ φροντίζειν γὰρ ἐχρῆν· λέγε δ᾽ ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπῄνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος ὕπτιον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν, ἄχρι δὴ καμοῦσα ἐπαυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ μεταβᾶσαν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾷς; οὐκ ἔτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

4 Αὐτὴ ἀναστᾶσα) Γραι. ἐξαναστᾶσα. G.

6 Ἐπαληθεύειν) Ἀληθινὸν ποιεῖν. G.

daret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis ſit, noſti, cum lavet nobiſcum. Thais vero qualia ſtatim in me iecit? *Si quam*, inquit, *non pudet crurum exilitatis*, *ſaltatum & ipſa ſurgat!* Quid dicerem, mater? Surrexi nimirum, & ſaltavi. Quid enim facerem? ferrem, & confirmarem illius dictum, Thaida tyrannidem habere convivii paterer?

Mat. Ambitioſius quidem iſtuc, filia; nec enim curare oportebat: ſed dic tamen, quid poſtea factum ſit.

Phil. Alii laudabant. Solus Diphilus ſupinum ſe abiecerat, lacunar reſpiciens, dum fatigata deſinerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian oſculata es, &, tranſiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam venia indigna ſunt.

Phil. Viciſſim, quod illum morderet, volebam facere.

ΜΗΤ. Εἶτα οὐδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ᾖδες, ἐκείνου δακρύοντος; οὐκ αἰσθάνῃ, ὦ θύγατερ, ὅτι πτωχαί ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσι χειμῶνα διηγάγομεν ἄν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἔπεμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

ΜΗΤ. Ὀργίζου μέν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρῶντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ ἀεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀποῤῥήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλώδιον.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

ΜΕΛ. Ει τινα οἶσθα, Βακχὶ, γραῦν, οἵαι πολλαὶ

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam nosti, mea Bacchis, anum, quales esse in

Θετταλαὶ λέγονται ἐπᾴδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιοῦσαι, εἰ καὶ πάνυ μισουμένη γυνὴ τυγχάνοι, (οὕτως ὄναιο) παραλαβοῦσα ἧκέ μοι. θοἱμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ προείμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὖθις ἀναστρέψαντα Χαρῖνον, μισήσαντα Σιμμίχην, ὡς νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί φῄς; οὐκ ἔτι σύνεστιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μέλιττα, οἴχεται Χαρῖνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο, οὐ βουληθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

ΜΕΛ. Ἅπαντα ἐκεῖνα οἴχεται, ὦ Βακχὶ, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' ἑώρακα ὅλως αὐτὸν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῷ συνεφήβῳ Παμμένει αὐτός τε καὶ Σιμμίχη.

ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὦ Μέλιττα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέστησεν; ἔοικε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

Theſſalia multae dicuntur, quae incantent & amabiles praeſtent, ſi qua etiam valde exoſa ſit mulier; illa aſſumta, ita beata ſis! ad me venito. Veſtes enim integras & hoc aurum lubens abiiciam, modo videam redeuntem ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me, habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum eſt, ſed ad Simmichen, mea Meliſſa, tranſiit Charinus, propter quam tantas parentum iras ſuſtinuit, divitem illam recuſans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Iſta enim ex te audire memini.

Mel. Abierunt iſta, Bacchis, omnia: & quintus hic dies eſt, quod omnino illum non vidi: ſed apud ſodalem ipſius Pammenen bibunt ipſe pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpeteris, Meliſſa. Sed quid vos disiunxit? videtur enim non parvum quiddam illud eſſe.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρώην δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαιτήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, οὔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμοῦσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, Ἄπιθι, φησὶ, πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφην, ἢ ποίαν στήλην λέγεις; ὁ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφείς. πόσα οἴει ἐπὶ τοῦτον μεμηχανῆσθαί με περιβάλλουσαν, ἐπιστρέφουσαν, φιλοῦσαν ἀπεστραμμένου τὸ μετάφρενον; ὁ δ' οὐδ' ὁπωστιοῦν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, φησὶν, ἐπὶ πλέον ὀχλήσειας, ἄπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσίν.

ΒΑΚΧ. Ὅμως ᾔδεις τὸν Ἑρμότιμον.

ΜΕΛ. Ἀλλά με ἴδοις, ὦ Βακχὶ, ἀθλιώτερον διά-

Mel. Totum nec ipſa habeo dicere. Sed nuper reverſus ex Piraeeo, (deſcenderat enim miſſu patris, debiti puto cuiuſdam exigendi cauſa) nec adſpexit me intrans, nec admiſit meo more accurrentem, ſed ample&ti volentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauclerum Hermotimum, aut ſcripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina veſtra ignominiae cauſa in pila proſcripta ſunt. Quem tu mihi*, inquam, *Hermotimum, aut quam pilam narras?* At ille nihil reſpondens, nec coenatus, averſus iacuit. Quas tu me putas admoviſſe illi machinas? amplexa ſum illum, convertére ad me ſtudui, dorſum averſi oſculata ſum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolliri ſe paſſus, *At ſi mihi*, inquit, *diutius moleſta fueris, iam ſtatim, media licet nocte, abeo.*

Bacch. Tamen noſti Hermotimum.

Mel. At miſerius me viventem, quam nunc habeo, vi-

O 2

γουσαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἕωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος εὐθὺς ᾄσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τοὔνομα ἐν Κεραμεικῷ· ἔπεμψα οὖν Ἀκίδα κατασκεψομένην· ἡ δ᾽ ἄλλο μὲν οὐδὲν εὗρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μέλιττα φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὖθις ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος φιλεῖ Μέλιτταν.

ΒΑΚΧ. Ὦ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνίημι γάρ. λυπῆσαί τις θέλων τὸν Χαρῖνον, ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δέ που ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι.

ΜΕΛ. Ποῦ δ᾽ ἂν ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σύνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ᾽ ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ᾽ εἴ τινα εὕροιμι, ὦ Βακχὶ, γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσοι γὰρ ἂν φανεῖσα.

deas, ſi quem ego nauclerum novi Hermotimum. Verum ille ſub galli cantum ſurgens mane abiit. Ego memineram, illum dicere in pariete ſcriptum nomen in Ceramico. Miſi ergo viſuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc ſolum ſcriptum ad dextram introëuntium verſus portam geminam, *Meliſſa amat Hermotimum*, & paulo inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Meliſſam.*

Bacch. Male ſedulos iſtos adoleſcentulos! Intelligo enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inſcripſit, qui zelotypia ipſum laborare ſciret. Atque ille ſtatim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc eſt atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui ſe cum Simmiche incluſerit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim ſua me praeſentia ſervaret.

ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ φιλτάτη, ὅτι χρησίμη φαρμακὶς, Σύρα τὸ γένος, ὠμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἥ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα κἀκεῖνον εἰκῆ, ὥσπερ Χαρῖνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπῳδῶν ἧκεν αὖθις ἐπ' ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι;

ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολὺν, ὦ Μέλιττα, τὸν μισθὸν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἁλῶν, καὶ ὀβολοὺς ἑπτὰ, καὶ θεῖον, καὶ δᾷδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεκεράσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην. δεήσει δέ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἤ τι τῶν τοιούτων.

ΜΕΛ. Ἔχω τὰς κρηπῖδας αὐτοῦ.

ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμιᾷ τῷ θείῳ, πάττουσα καὶ τῶν ἁλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει

Bacch. Eſt, cariſſima, praeſtantiſſima venefica, Syra genus, cruda adhuc & campacta, quae mihi Phaniam, cum aſperum ſe & ipſe, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit poſt quatuor integros menſes, ubi ille incantationum beneficio ad me iam deſperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, ſi adhuc meminiſti?

Bacch. Capit mercedem non multam, Meliſſa, ſed drachmam & panem. Et appoſitos eſſe oportet cum ſalibus etiam ſeptem obolos, & odores ſacros, & facem. Haec quoque anus ſibi aufert. Et poculum temperatum eſſe oportet, eamque ſolam illud ebibere. Oportet autem ipſius viri praeſto eſſe aliquid, velut veſtes, aut ſoleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius ſoleas.

Bacch. Has de clavo ſuſpenſas ſuffitu ex odoribus facto imbuit, de ſale etiam aliquid in ignem coniicit, pronun-

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπῳδήν τινα λέγουσα, ἐπιτρόχῳ τῇ γλώσσῃ, βαρβαρικὰ καὶ φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας ἅμα, καὶ τῶν συνεφήβων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ᾗ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης, ἧκέ μοι τὸ πλέον ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τοῦτό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσηθρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἴχνος ἐπὰν ἀπολίποι ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἔμπαλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπεράνω εἰμὶ, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχὶ, κάλει ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δὲ, ὦ Ἀκὶ, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπῳδὴν εὐτρέπιζε.

tians ſimul nomina utriuſque, & ipſius, & tuum. Tum prolatum de ſinu rhombum intorquet, carmen ſimul volubili lingua dicens, barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fecerat, cum non ita multo poſt Phanias, ſodalibus licet illum reprehendentibus, & multum rogante, quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime incantamento adductus. Inſuper vero illud mihi valde odii contra Phoebidem excitandi remedium commendavit, ut obſervatum illius veſtigium, cum primum illud reliquiſſet, ipſa delerem, ita ut ſiniſtro illius meus dexter *pes*, ſiniſter autem contra dextro *veſtigio* inſiſteret, diceremque, *conſcendi te*, *& ſuperior ſum!* ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis, panem & odores, & reliqua omnia ad incantationem compara.

V.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

ΚΛΩΝ. Καινὰ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν, ἐρᾷν σου ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιούσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἰπὲ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν.

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δὲ, ἀλλόκοτον γάρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε ὅταν συνῆτε; ὁρᾷς; οὐ φιλεῖς με, οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲν, εἰ καί τινα ἄλλην· ἡ γυνὴ δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.

ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μή τις ἑταιρίστρια τυγχάνει οὖσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγου-

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. Nova de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incenſam, & coire vos, neſcio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuiſti? verum dic, an vera ſint iſta?

Leae. Vera, Clonarion, ſed pudet me: eſt enim abſurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii eſt, aut quid ſibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una eſtis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem, ſi quam aliam. Illa vero mulier vehementer maſcula eſt.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, niſi forte quaedam maſcula amica eſt. Tales enim Lesbi eſſe aiunt mulieres,

σι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτό τι.

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λέαινα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ συνεπείσθης, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσα αὐτὴ, καὶ Δημώνασσα ἡ Κορινθία, πλουσία δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήφασί με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιθάρισα, καὶ ἀωρὶ ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μέγιλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν μέση ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο;

ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ αὐτὰ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χείλη, ἀλλ' ὑπανοί-

quae viros quidem pati recuſent, ipſae vero mulieribus fruantur, ut viri.

Leae. Tale quid eſt.

Clon. Ergo, mea Leaena, illud ipſum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi perſuaſum ſit, & quae ſequuntur.

Leae. Convivium inſtituerat cum Corinthia Demonaſſa, divite & ipſa, atque eandem artem, quam Megilla, exercente: aſſumſerant autem me, quae cithara ipſas oblectarem. Cum autem ceciniſſem, & ſerum eſſet, atque tempus eundi cubitum, eſſentque bene potae, *Age ſane, mea Leaena*, inquit Megilla, *dormiendi iam tempus eſt, hic apud nos cuba utrarumque media.*

Clon. Accubuiſti ergo: deinde quid actum eſt?

Leae. Oſculabantur me primum ut viri, non ipſa modo applicantes labia, ſed os etiam aliquantum aperientes:

γουσαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἔθλιβον· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφιλοῦσα. ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἤδη οὖσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία, καὶ προσφυής, καὶ ἐν χρῷ ὤφθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἐταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, Ὦ Λέαινα, φησιν, ἑώρακας ἤδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταθήλυνέ με, ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι ταύτην τὴν Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφην, Οὐκοῦν σὺ, ὦ Μέγιλλε, ἀνήρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι

amplexabantur, opprimebant papillas: Demonaſſa autem inter oſculandum etiam mordere. Ego vero, quid res ſibi vellet, nondum coniicere. Tandem Megilla, quae iam incaluiſſet, fictitiam de capite comam aufert; impoſitam autem habebat valde ſimilem & bene applicitam; atque apparet accurate ad ipſamque cutem, ut viriliores athletae, detonſa; ut ego ipſo adſpectu perturbarer. At illa, *Mea Leaena*, inquit, *vidiſtine iam pulchrum adeo iuvenem? Ego vero*, inquam, *non video hic iuvenem, Megilla. Noli me*, inquit, *facere feminam. Megillus enim vocor, & olim duxi hanc Demonaſſam, & mea uxor eſt.* Riſi ego hoc, Clonarium, &, *Tu igitur, Megille*, inquam, *cum vir ſis, imprudentibus nobis, ſicut de Achille dicunt, inter virgines delituiſti? & illud habes, quo viri cenſentur, & Demonaſſae facis, quod viri? Illud equidem*, inquit, *Leaena, non habeo: ſed neque omnino illo indigeo: ſed*

δὲ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδίω παραπολὺ ὁμιλοῦντα ὄψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφότερα ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὔ, φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνήρ εἰμι. Ἤκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνήρ· ὁ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τοὔνομα. μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέπονθας; Οὔκουν, ὦ Λέαινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τἄλλα πάντα, ἀνδρός ἐστί μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία. Πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ πάρεχε, ὄψει γάρ. παρέσχον, ὦ Κλωνάριον, ἱκετευούσης πολλὰ, καὶ ὅρμον τινά μοι δούσης τῶν πο-

proprio quodam modo & multum iucundiore coëuntem me videbis. Ego, *Numquid ergo*, inquam, *Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habens utraque?* Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. *Non*, inquit, *sed omnino vir sum.* Hic ego, *Audivi*, inquam, *Boeotiam tibicinam, Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem optimum: puto, Tiresiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu venit? Neutiquam*, ait, *mea Leaena: sed ita nata sum, ut vos reliquae: sed animus, & libido, & reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est*, inquam, *libido? Quin tu praebe*, inquit, *Leaena, si fidem mihi non habes, &, nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim.* Praebui, Clonarium, multum supplicanti, & monile mihi donanti pretiosum, atque lintea te-

λυτελῶν, καὶ ὀθόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἤσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἥδεσθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα; ἢ τίνα τρόπον; τοῦτο γὰρ μάλιστα εἰπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

nuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, basiavit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curiose exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Coelestis Venus, non dixerim.

VI.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. Ὦ ΚΟΡΙΝΝΑ, ὡς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μειρακίου μὲν ὡραίου γενομένη, μνᾶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα κομισαμένη, ἐξ ἧς ὅρμον αὐτίκα ὠνήσομαί σοι.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. IGITUR, mea Corinna, quam non valde formidandum fuerit, quod putabas, mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae cum pulchro adolescentulo fueris, & minam mercedem primam abstuleris, de qua monile iam statim tibi emam.

ΚΟΡ. Ναὶ, μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαινίδος ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τἄλλα παρ' ἐμοῦ, ἅ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὦ θύγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατὴρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκοῦσαι διομνυμένων, ἦ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφῦραν δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατάγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμην τὰ σιτία μόλις· ἔβοσκον δέ σε, ὦ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

Cor. Ita ſane, mea matercula. Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris, quale eſt Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi vero ex me, quae facienda tibi ſunt reliqua, & quomodo viri tractandi ſint. Nec alia enim nobis eſt, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non noſti, quam tenuiter ac miſere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipſius erat in Piraeeo nomen: eſtque audire deierantes omnes, non futurum poſt Philinum fabrum alium. At poſt mortem illius, primo quidem forcipes, & incudem, & malleum, duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo ſubtemen, aut ſtamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, ſpem exſpectans.

ΚΟΡ. Τὴν μνᾶν λέγεις;

ΚΡΩΒ. Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμην ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥᾳδίως, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἕξεις ἁλουργεῖς, καὶ θεραπαίνας.

ΚΟΡ. Πῶς, ἔφης, μῆτερ; ἢ τί λέγεις;

ΚΡΩΒ. Συνοῦσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ.

ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δάφνιδος θυγάτηρ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Ναί.

ΚΟΡ. Ἀλλὰ ἐκείνη ἑταίρα ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἕξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοί εἰσιν αἱ ἑταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δάφνιδα γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὦ φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐ-

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes ſubducebam, te, ubi ad hanc aetatulam perveniſſes, me quidem alituram eſſe, te ipſam vero exornaturam facile, & futuram divitem, & veſtimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adoleſcentulis una ſis, & bibas cum illis, & mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita ſane.

Cor. At illa meretrix eſt.

Crob. Nihil iſtoc mali. Nam tu quoque dives eris, ut iſta, & multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, & quanto in honore ſint meretrices, & quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adra-

τὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην, ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς οἵα πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαιναι τέσσαρές.

ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα εκτήσατο ἡ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Τὸ μὲν πρῶτον καταικοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλὴς οὖσα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καγχάζειν ῥᾳδίως, καθάπερ σὺ εἴωθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἶτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μήτε Φενακίζουσα εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψειε, μήτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἢν δέ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκεται, (καταγέλαστον γὰρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας) οὔτε ὑπερεμΦορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ᾽ ἀμΦοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, πίνει δὲ ἠρέμα, οὐ χανδὸν, ἀλλ᾽ ἀναπαυομένη.

ſtea! pannis ante veſtitam, quam ad maturam viris aetatem perveniſſet. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, veſtis florida, ancillae quatuor.

Cor. Quomodo vero illa ſibi Lyra paravit?

Crob. Primo quidem decenter ſe ornavit, bene compoſita, & iucunda ad omnes, non eo uſque, ut in cachinnos facile ſolveretur, quod tu ſoles, ſed ſuave quiddam & illecebroſum ſubridens: deinde dextre verſata eſt *cum hominibus*, ut nec illuderet plane, ſi quis adiret ipſam vel deduceret, nec vero ipſa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur, (deriſui enim illud opportunum, & oderunt viri, ſi qua talis ſit) neque cibis, tanquam inſueta bonarum rerum, ſe ingurgitat; ſed extremis modo digitis attingit, ac ſilentio *ſumit* bucceas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno hauſtu, ſed interquieſcens.

ΚΟΡ. Κἂν εἰ διψῶσα, ὦ μῆτερ, τύχοι;

ΚΡΩΒ. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος φθέγγεται, οὔτε ἀποσκώπτει ἔς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει· καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, ἀσελγὲς οὐδὲν, οὐδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἄν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἓν τοῦτο θηρᾶται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκεῖνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τά γε ἄλλα παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο οὐδὲν, ὦ φίλη Ἀδράστειά, φημι, ζῴης μόνον.

ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὦ μῆτερ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοιοῦτοί εἰσιν, οἷος ὁ Εὔκριτος, μεθ' οὗ χθὲς ἐκάθευδον;

ΚΡΩΒ. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ἤδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

11 Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπονεμεσῶσαν. V.

Cor. Etiamsi forte sitiat, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in praesentium quemquam dicta iacit, sed solum illum, qui se conduxit, adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, & suum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatae nos quoque erimus: quandoquidem, quod ad reliqua, multum tu ista.... Verum nihil, cara Adrastea! dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eucritus, quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles; alii forma non satis a natura felici.

ΚΟΡ. Καὶ τούτοις συγκαθεύδειν δεήσει;

ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὦ θύγατερ· οὗτοι μέντοι καὶ πλείονα διδόασιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω ἀεὶ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεῖ λέγειν ἁπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὁρᾷς τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί φής; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγώ, καὶ προέξεις ἁπασῶν ῥαδίως. νῦν δ' ἄπιθι λουσομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μειράκιον ὁ Εὔκριτος· ὑπισχνεῖτο γάρ.

8 Πράξεις ἅπαντα ῥαδίως. G.

Cor. Etiam cum his cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia: hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi vero semper sit cura maioris lucri, si vis, brevi tempore mulieres omnes dicere, digito te monstrata, *Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam supra fidem dives est, ut ter beatam matrem praestitit!* Quid ais? facies ista? facies, novi ego; & facile principatum tenebis omnium. Nunc vero lotum abi, si forte hodie quoque venerit adolescentulus Eucritus: certe promisit.

VII.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

ΜΗΤ. Αν ἔτι τοιοῦτον ἐραστὴν εὕρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεή-

MATER ET MUSARIUM.

Mat. Si talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Popula-

σει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανίᾳ δὲ, καὶ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν ἑκατέρᾳ, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότειραν, καὶ ὅλως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα. νῦν ὁρᾷς γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλίκα λαμβάνομεν, ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδεπώποτέ σοι δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα, οὐχ ὑποδήματα, οὐ μύρον, ἀλλὰ προφάσεις ἀεὶ, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακραὶ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐὰν ὁ πατὴρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῴων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὀμωμοκέναι αὐτὸν φὴς, ὅτι νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται.

ΜΟΥΣ. Ὤμοσε γὰρ, ὦ μῆτερ, κατὰ ταῖν θεαῖν, καὶ τῆς Πολιάδος.

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδή; καὶ διὰ τοῦτο πρώην οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν, τὸν δακτύλιον δέδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε, καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἰωνικὰ, ἕλκοντα ἑκάτερον

2 Πλουτοδότειραν) Γῆν. G. 14 Συμβολὴν) Ὁ ἔρανος. V.

ri *Veneri* albam capellam, Coelesti vero & Hortensi buculam unicuique, & coronare divitiarum donatricem *Iunonem*: atque in universum beatae ac ter felices erimus. Nunc enim vides, quantum accipiamus ab hoc iuvene, qui obolum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos, non unguentum; sed *apud illum* excusationes semper, & promissiones, & longae spes, & multum illud, *Si pater*, & *Si dominus paternorum fuero!* &, *Tua erunt omnia!* Tu vero etiam iurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te ducturum.

Mus. Iuravit enim, mater, per Liberas & Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! & propterea nuper, symbolam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me, dedisti? quem ille venditum abliguriit; & rursus duo illa monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendentia, quae

δύο Δαρεικοὺς, ἃ σοι ὁ Χῖος Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὀθόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαιόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν οὗτος.

ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ φησὶν ἐρᾷν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχητος υἱός ἐστι τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καὶ φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ᾽ αὐτοῦ, ἢν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, ἐὰν ὑποδήσασθαι δέῃ, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ᾽ ἡμῶν λάβε· καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἢν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περίμεινον, φήσομεν, ἔστ᾽ ἂν Λάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποθάνῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνη τῶν ἑται-

tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream eranum conferre cum sodalibus. Vela enim & tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, & magnum lucrum hic nobis homo oblatus est.

Mus. Sed pulcher est, & imberbis, & amare se dicit, & lacrimatur, & Dinomaches Lachetisque Areopagitae filius est: & se ducturum nos promittit, & magnas ab eo spes habemus, modo senex *moriens* conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, & postulabit sutor didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis:* & ad pistorem eadem: & cum mercedem habitationis exigemur, *Exspecta*, dicemus, *dum Laches Colyttea* [tribu] *moriatur: solvemus enim tibi post nuptias.* Nonne te pudet, quae sola mere-

ρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὅρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;

ΜΟΥΣ. Τί οὖν, ὦ μῆτερ, ἐκεῖναι εὐτυχέστεραί μου, καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἑταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἶ πιστὴ, καὶ φίλανδρος, οὐδὲ προσίῃ ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρώην ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἧκε δύο μνᾶς κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἴνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τοῦ πατρὸς πέμψαντος) σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας, καθεύδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος Χαιρέου.

ΜΟΥΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χειρέαν καταλείψασαν παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός μοι, φασὶ, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος.

ΜΗΤ. Ἔστω. ἐκεῖνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ.

tricum nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas?

Mus. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt?

Mat. Non: sed prudentiores, & norunt artem meretriciam; neque verbulis credunt, & adolescentulis, in extremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero fidelis es, & viri amans, neque admittis quemquam, solum praeter Chaerean: & nuper ille ex Acarnania rusticus cum veniret, imberbis & ipse, minas ferens duas, (vini enim pretium patris missu acceperat) tu illum quidem superbe reiecisti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Mus. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, & porcellus, quod est in proverbio, Acarnanius.

Mat. Esto. Agrestis iste, & male olet. Cur etiam Anti-

τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μνᾶν ὑπισχνούμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστεῖος, ἡλικιώτης Χαιρέου;

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἠπείλησε Χαιρέας ἀποσφάξειν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκοῦν ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις, καθάπερ οὐχ ἑταίρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱέρειά τις οὖσα; ἐῶ τἄλλα, σήμερον Ἁλῶα ἐστί· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν;

ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὕρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσοντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ

9 Σήμερον Ἁλῶα ἐστὶ) Ἁλῶα, ἑορτή ἐστιν Ἀθήνησιν, μυστήρια περιέχουσα, Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γεύσει τοῦ οἴνου, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. V.

phontem, Menecratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, & urbanus, aequalis Chaereae?

Mus. At minatus erat Chaereas, se interfecturum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, & pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae *Cereris* sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa?

Mus. Non habet, *quod det*, matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non servum immisit deceptorem? non a matre petiit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed

μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδοὺς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἐῶν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἴει, ὦ Μουσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν ἀεὶ ἔσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσειν Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἡ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται οἴει τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν φιλημάτων, ἢ τῶν ὅρκων, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται ἐκεῖνος· δεῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἠρνήσατο.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δέ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.

desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet? Memor erit tum, putas, lacrimarum, & basiorum, & iurisiurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor sane erit. Argumentum eius rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiatur! Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠ. Εἴ τις δὲ, ὦ Χρυσὶ, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀρ-

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. Si quis vero, mea Chrysis, neque zolotypus est,

γίζεται, μήτε ἐῤῥάπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστὴς ἐκεῖνός ἐστιν;

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελὶ, δείγματα;

ΑΜΠ. Ναὶ, ταῦτ᾽ ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τἄλλα, φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ φυομένου ἔτι· τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σὲ, ὡς φῂς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὔχου ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; ἀεὶ ῥαπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχὶ, ἀλλ᾽ ἀνιᾶσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σύ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις;

ΧΡΥΣ. Ἀλλ᾽ οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε

neque irafcitur, neque alapam inflixit unquam, aut comam abfcidit, aut difcidit veftem; illene adhuc amator eft?

Chryf. Numquid ergo, Ampelis, haec fola amantis argumenta?

Amp. Sane quam calidi viri haec *funt.* Nam reliqua, ofcula & lacrimae, & iusiurandum frequens, & adventus creber, incipientis amoris fignum & adhuc nafcentis: at ignis totus a zelotypia eft. Itaque fi te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, & zelotypus eft, bona fpera, &, femper eadem facere illum, opta.

Chryf. Eadem? Quid ais? femper eum mihi dare alapas?

Amp. Non iftuc: fed indigne eum ferre, nifi ad ipfum folum refpicias. Quandoquidem fi non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irafceretur?

Chryf. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere

τὸν πλούσιόν μου ἐρᾷν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ.

ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἴεσθαι σπουδάζεσθαί σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ Φιλοτιμήσεται, ὡς μὴ ὑπερβάλοιντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥαπίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἀλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθήσονται.

ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ῥαπίσματα λαμβάνειν βούλει με, ὦ Ἀμπελίδιον.

ΑΜΠ. Οὐκ· ἀλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίγνονται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιστεῦσαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεταί πως ἡ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σὲ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἔλαττον, οὖσα τυγχάνεις. εἰ

suspicatus est, amari me a divite, eo quod casu quodam illius aliquando mentionem inieci.

Amp. Etiam hoc iucundum, si a divitibus coli te suspicetur: ita enim magis etiam aegre feret, & honorem suum in eo putabit agi, ne rivales ipsum superent.

Chrys. Verum enimvero hic solum irascitur, & infligit alapas, ceterum dat nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet.

Chrys. Nescio, cur alapas accipere me velis, mea Ampelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbitror, magni amores etiam sic fiunt, si se putet *amator* negligi. Si vero solus potiri se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabo

βούλει δὲ, καὶ διηγήσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πάνυ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἤρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστὴς, ὁ κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἠξίου δεσπότης εἶναι. ἤρα δὲ, ὦ Χρυσὶ, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε δακρύων, οὔτε ἀωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκάθευδέ μοι ἐνίοτε, καὶ τοῦτο διὰ μακροῦ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα, (Καλλιάδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμὰς πεπομφὼς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλαὶ μὲν διῆλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλλιάδης δὲ ἔνδον ἦν αὖθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς ποτε, ἀνεῳγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπείλει φονεύσειν, περιερρήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοὺς, μό-

tibi, quae quondam mihi ante annos non ita multos acciderunt. Amabat me Demophantus danista, qui post Poecilen habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmis dederat, & herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis, amorem quendam in summo tantum innatantem, nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intempesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc agebat, ut interdum mecum cubaret, idque sat longis intervallis. Cum vero advenientem aliquando exclusissem, (Calliades enim pictor intus erat, qui drachmas decem miserat) primo quidem conviciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis diebus non mitterem ego; Calliades autem intus esset rursus: tum demum incalescens Demophantus & ipse ad eam rem inflammatur: & cum adstans aliquando apertam observasset ianuam, ploravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, vestem discidit, fecit omnia; ac tandem talento dato, so-

νος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλοτυπία, τὸ φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσὶ, καὶ σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ φαρμάκῳ. πλούσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἤν τι ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάθῃ.

lus me habuit menſes octo integros. Uxor autem ipſius dictare omnibus, me venenis in furorem illum egiſſe: nempe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chryſis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit adoleſcentulus, ſi quid patri illius acciderit.

IX.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΔΟΡΚ. Ἀπολώλαμεν, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὥς φασιν· ἑώρακα δὲ κἀγὼ αὐτὸν, ἐφεστρίδα περιπόρφυρον ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολούθους ἅμα πολλούς. καὶ οἱ φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτὸν ἀσπασόμενοι. ἐν τοσούτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν ἑπόμενον, ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτοῦ, ἠρόμην, καὶ,

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS, POLEMO.

Dorc. PERIIMUS, hera, periimus! E bello rediit Polemo, dives, ut aiunt. Vidi autem illum ipſa quoque: ſagum purpura praetextum fibula confixum habet, & pediſſequos ſimul multos. Et amici ut viderunt, ſalutandi cauſa ad ipſum concurrere: interea famulum conſpicata a tergo ſequentem, qui cum illo peregre abſuerat, interroga-

εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθειτε;

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθὺς, ἀλλ᾽ ἐκεῖνα, Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διῒ, καὶ Ἀθηνᾷ στρατείᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο ἀεὶ, τί πράττοιτε; καὶ ἔνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο προσέθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ ἀεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἄμεινον ἦν παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δέ σε οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρός γε Παρμένωνα οὕτως ἠρξάμην. ἦ που, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; ἀεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἑκάστην.

vi, &, cum salutassem prius, *Dic mihi*, inquam, *Parmeno, ut egistis nobis, & utrum dignum quidpiam bellis habentes reversi estis?*

Pan. Non oportebat hoc statim: sed ista, *Cum salvi rediistis, multas gratias agimus Diis, & hospitali praesertim Iovi, & Minervae bellicae. Hera autem semper interrogavit, ut ageretis? & ubi essetis?* Si vero illud etiam addidisses, *Lacrimavit etiam, & semper memoriam usurpavit Polemonis*, multo fuerat melius.

Dorc. Praedixi initio statim haec omnia: apud te vero nolebam *iterum* dicere, sed ea solum, quae audivi. Nempe apud Parmenonem sic inceperam, *Numquid, Parmeno, tinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis hera mea meminerat, & maxime si quis rediisset e proelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, & pectus plangere, & ad unumquemque nuntium lugere.*

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκὰς, οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Εἶτα ἑξῆς μετ' οὐ πολὺ ἠρόμην ἐκεῖνα. ὁ δὲ πάνυ λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω κἀκεῖνος οὐδὲν προειπὼν, ὡς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ηὔχετο ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεΦάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέΦαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῷ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνῳ, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆΦος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἴασα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγεῖσθαι ὡς τὸν Ἅλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαγγελοῦσα, ὡς περὶ τῶν

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo poſt iſta rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *rediimus*.

Pan. Itane ille quoque ſine prooemio, quam meminiſſet mei Polemo, aut deſideraſſet, aut vivam invenire optaſſet?

Dorc. Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renuntiavit, divitias multas; aurum, veſtem, pediſſequos, ebur; argentum enim nec numero illum advehere, ſed dimenſum modio, modios multos. Habebat autem ipſe quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multiangulum, & gemma in eo de tricoloribus illis, ſuprema quidem facies rubicunda. Paſſa ergo ſum volentem mihi enarrare, ut, Halye traiecto, Teridatem quendam interfecerint, & ut in proelio contra Piſidas ſe geſſerit Polemo, & haec tibi nuntiatura tranſcucurri, uti de

παρόντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος, εὕροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἴει ποιήσειν αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκὰς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαντον ἔναγχος δεδωκότα, καὶ τἄλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος ποιήσειεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκὰς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται.

ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς ἄν με ἡ γῆ καταπίοι;

ΦΙΛ. Τί οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί;

omnibus deliberes. Si enim adveniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) resciverit, & intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin & multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, & tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

Pan. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

ΠΑΝ. Ἄνθρωπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πολέμων, χρόνιος φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστιν ὁ προσιὼν ὑμῖν; σιωπᾷς; εὖγε, οἴχου, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια μέντοι πέπονθα, καί σοι χάριν ἔχω, οὐκ ἔτι γὰρ ἁρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεὺς, Πανδίονος φυλῆς, ἀκούεις; χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννυχίδος, ὅτε ᾤμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγὲ, Παννυχὶς ἐμή ἐστι, καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὰν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολούθει μοι, ὦ Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἔα.

Pan. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde advenis!

Pol. Iste ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stiriensis, tribu Pandionia, audin'? qui primum mille armatos duxi, iam quinquies mille hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam adhuc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea est Pannychis, & talentum accepit: accipiet autem iam etiam alterum, cum sarcinas disposuerimus. Et iam sequere me, Pannychis: hunc vero mille hominibus praeesse apud Odrysas iube.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μέν ἐστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἢν ἐθέλῃ.

ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ οὐκ οἷόν τε παρεῖναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσίωμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε τήμερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσούτοις φόνοις ἐγγεγυμνασμένος πάρειμι. τοὺς Θρᾶκας, ὦ Παρμένων.

ΠΑΡΜ. Ὡπλισμένοι ἧκον, ἐμφράξαντες τὸν στενωπὸν τῇ φάλαγγι· ἐπὶ μετώπου μὲν τὸ ὁπλιτικὸν, παρ᾽ ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα, ὦ μισθοφόρε, ἡμῖν λέγεις, καὶ μορμολύττεις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τά-

Dorc. Libera quidem eſt, & ſequetur, ſi voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intraſſe melius erit. Irato enim adeſſe Polemoni non convenit: & magis ipſa zelotypia intendetur.

Pan. [*ad Philoſtratum*] Si vis, intremus.

Pol. Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potaturos; aut fruſtra ego tot caedibus exercitatus adſum. Heus, Parmeno, Thraces *adduc.*

Par. Armati venerunt, phalange obſepſere angiportum: in fronte gravis armatura, in utroque cornu funditores & ſagittarii, reliqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis infantibus iſta, mercenarie, dicis? & larva quaſi terrere nos poſtulas? Tu enim gallum gallinaceum an interfeciſti unquam? aut bellum vidiſti? ca-

χα διμοιρίτης ὢν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ θεάσῃ, στίλβοντας τοῖς ὅπλοις.

ΦΙΛ. Ἥκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἕπεταί μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε, καὶ ὀστράκοις, οὕτω διασκεδάσομεν, ὡς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

1 Διμοιρίτης ὢν) Διμοιρίτης, τούτῳ ἐνίοτε τὸ τριόβολον ἀποδεδώκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο δίμοιρον ἐστὶ τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγετο. ἔστι δέ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχαγὸς, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταὐτό φασι. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας. V.

ſtellum forte inſediſti, dimidii dux manipuli[1], ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin ſcies paulo poſt, ubi accedentes nos protenſis haſtis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo inſtructi. Ego autem & Tibys iſte (ſolus enim hic me ſequitur) lapidibus vos ac teſtis ita diſpergemus, ut neque, quorſum effugiendum ſit, reperiatis.

X.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

ΧΕΛ. ΟΥΚ ἔτι φοιτᾷ παρὰ σὲ, ὦ Δροσὴ, τὸ μειράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. NON amplius ad te ventitat, mea Droſe, adoleſcentulus ille Clinias? Diu enim eſt, cum illum apud vos non vidi.

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον· ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσιέναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός γε φίλος μοι.

ΔΡΟΣ. Οὐκ· ἀλλ' ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μειρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἑλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὡμίλησέ μοι) τριῶν τούτων ἑξῆς ἡμερῶν,

Drof. Non amplius, mea Chelidonium: magifter enim interdixit, ne amplius ad me accedat.

Chel. Quis eft ifte? Diotimumne dicis, ludi gymnici magiftrum? nam ille quidem mihi amicus.

Drof. Non: fed *eft* perditiffimus ille philofophorum Ariftaenetus.

Chel. Triftem illum dicis, hirfutum, barba prolixa, qui cum adolefcentibus inambulare folet in Poecile?

Drof. Illum dico impoftorem, quem utinam videam peffime perire, barba tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem illi venit, quod iftuc perfuafit Cliniae?

Drof. Nefcio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctaverit, a quo tempore ufum habere mulieris coepit, (primum autem fuit mecum) tribus hifce deinceps diebus

οὐδὲ προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην, (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως τὶ ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκεψομένην αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν Ποικίλῃ· ἡ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταινέτου, νεῦσαι πόῤῥω, ἐκεῖνον δὲ ἐρυθριάσαντα κάτω ὁρᾷν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἶτ' ἐβάδιζον ἅμα ἐς τὴν πόλιν· ἡ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν, οὐδὲν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἴει διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτὸν, ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκώλυσεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δὲ περὶ δείλην ὀψίαν ἧκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμμάτιον τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἶσθα γὰρ δήπου γράμματα.

7 Τὴν Ἀκαδημίαν) Γραι. τὴν πόλιν. G.

neque acceſſit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem, (neſcio vero quid de illo mihi praeſagiebat animus) miſi Nebridem, quae circumſpiceret illum in foro verſantem, vel in porticu. Illa vero inambulantem ait ſe vidiſſe cum Ariſtaeneto, & innuiſſe ei e longinquo. Ipſum vero cum rubore deieciſſe vultum, nec amplius eo oculum adieciſſe. Deinde una in urbem iiſſe. Illa ad portam uſque geminam proſecuta, cum nec omnino ſe converteret, rediit nihil certi habens, quod renuntiaret. Quid animi mihi putas ab eo inde tempore fuiſſe, quae coniectare non poſſem, quid factum eſſet adoleſcentulo? Sed, *numquid aliqua in re ipſum offendi?* dicebam; *an alterius amore captus me odit? At pater prohibuit?* Multa talia verſabam in animo. Iam vero ſero veſpere venit Dromo, hanc ab illo epiſtolam ferens. Sume, lege, Chelidonium: noſti enim ſane literas.

ΧΕΛ. Φέρ', ἴδωμεν τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένα, δηλοῦντα ἔπειξίν τινα τοῦ γεγραφότος. λέγει δὲ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὴ, τοὺς θεοὺς ποιοῦμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἴ αἴ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαί σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταινέτῳ παρέδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. κἀκεῖνος (ἔμαθε γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἑταίρᾳ συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾷν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον.

ΧΕΛ. Ὥστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολουθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως οὐδὲ προσβλέπειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ

Chel. Age, videamus literas, non valde disertas, sed sibi implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Dicunt autem, *Quam te amaverim, mea Drose, Deos facio testes.*

Dros. Hei, hei! miser ne salutem quidem adscripsit.

Chel. *Et nunc non odio, sed necessitate, discidium a te facio. Pater enim Aristaeneto me commendavit, apud quem philosophiae dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis & Erasicleae filium: multo enim melius esse, virtutem praeferre voluptati.*

Dros. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum!

Chel. *Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequitur & custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si*

σωφρονοῖμι, καὶ πάντα πεισθείην αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαί με, καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἐμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολὴ, ὦ Χελιδόνιον;

ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Κἀμοὶ οὕτως ἔδοξεν· ἀπόλλυμαι δ' οὖν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστήν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων, συνεῖναι τοῖς ὡραιοτάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχνούμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγιγνώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς τινας λόγους τῶν παλαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ ὅλως περὶ τὸ

vero modestus sim, & per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum me futurum, & virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec aegre tibi ut scriberem, me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae.

Dros. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium?

Chel. Cetera *velut* Scytharum dictio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Dros. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristaenetum, & disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis adolescentulis, & privatim sermones habere cum Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dîs parem facturus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam antiquorum philosophorum suis cum discipulis sermones,

μειράκιόν ἐστιν· ἠπείλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσὴ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.

ΔΡΟΣ. Ἐγάστρισα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι. κέκνισται γὰρ κἀκεῖνος τῆς Νεβρίδος.

ΧΕΛ. Θάῤῥει, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἴωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει Κλεινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτὸς, ὦ Δροσὴ, ἄνθρακα ποθὲν λαβοῦσα.

ΔΡΟΣ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταινέτου.

3 Γαστρίσαι) Λαμπρότερον τρέψαι. G.

& totus eſt in hoc adoleſcentulo. Minatus autem eſt *Dromo*, ſe patri Cliniae denuntiaturum iſta.

Chel. Oportebat, Droſe, cibo corruptum impellere Dromonem.

Droſ. Feci: & praeterea meus eſt; prurit enim & ille in Nebridem.

Chel. Bono animo eſto. Bene ſuccedent omnia. Ego vero etiam inſcribere cogito in pariete in Ceramico, ubi inambulare ſolet Architeles, *Ariſtaenetus corrumpit Cliniam!* ut etiam ex hac parte adiuvem Dromonis delationem.

Droſ. Quomodo vero ſatis occulte poteris ſcribere?

Chel. Noctu, Droſe, ſumto alicunde carbone.

Droſ. Euge, iuva modo, Chelidonium, pugnam adverſus impoſtorem Ariſtaenetum.

XI.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. Ἑταίραν δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δοὺς, καθεύδει ἀποστραφεὶς, δακρύων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δειπνῆσαι μόνος ἠθέλησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἑώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφος. ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

ΧΑΡΜ. Ἔρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν.

ΤΡΥΦ. Ἀλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἐρᾷς, δῆλον. οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἠμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ με περιπλέκεσθαι θέλουσαν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. MERETRICEM autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, averſus deinde iacet lacrimans & ingemiſcens? Sed neque bibiſti, puto, iucunde, neque coenare ſolus voluiſti. Ploraſti autem in coena etiam, vidi enim: & nunc non deſinis pueruli inſtar eiulare. Iſta ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigilatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius poſſum.

Tryph. Sed me non eſſe, quam amas, illud quidem ſatis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, & amplexari te volentem repelleres, & tandem quaſi murum inter nos quendam veſte interpoſita feciſſes, metu, ne forte

ἐστὶν, εἰπέ. τάχα γὰρ ἄν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὴν, κἀκείνη σέ. οὐ γὰρ ἀφανὴς ἑταίρα ἐστιν.

ΤΡΥΦ. Εἰπὲ τοὔνομα, ὦ Χαρμίδη.

ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

ΤΡΥΦ. Ὁποτέραν λέγεις; δύο γάρ εἰσι· τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἧς ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τοῦ νῦν στρατηγοῦντος υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ ἑάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκοῦν δι᾽ ἐκείνην ἔκλαες;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἐστι σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελής τις εἶ;

te attingam. Quae tamen eſt illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adiuvero: certe, ut miniſtranda ſint talia, novi.

Charm. Quin noſti illam, & accurate quidem, & illa te. Nec enim obſcura eſt meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim ſunt: illam ex Piraeeo, quae nuper demum devirginata eſt, quam Damyllus amat, eius, qui nunc Praetor eſt, filius: an illam alteram, cui Pagidis [*Laquei*] nomen eſt?

Charm. Hanc ipſam. Equidem captus ab illa atque irretitus ſum.

Tryph. Propter hanc ergo ploraſti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus eſt, ex quo amas, an nuper demum initiatus es?

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελὴς, ἀλλὰ μῆνὲς ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος φανερὰ, ἃ εἶδες, Φιλημάτίου, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγονυῖαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὸν ἐσόμενον Ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποτέροις πιστεύσειας ἂν, τοῖς ἐκείνης ὅρκοις, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα φενάκη βαθεῖα· περὶ δὲ τοὺς κροτάφους ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ᾧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλά· καίτοι τί τοῦτο; βιάσαι ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτέ μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

Charm. Non nuper initiatus; fed menfes fere feptem funt a Bacchanalibus inde, cum primum illam vidi.

Tryph. Verum vidiftine totam accurate; an facies fola *eft*, & partes corporis apertae, quae vidifti in Philematio, ut nempe conveniebat mulieri quinque & quadraginta annos iam natae?

Charm. At illa deierat, duo & viginti fe Februario proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri credendum putas, illine deieranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos confiderandis illius temporibus, ubi folum fuos ipfius capillos habet, reliqua omnis coma prolixa adfcititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana eft. Quamquam quid hoc eft? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo ufque mihi indulfit.

ΤΡΥΦ. Εἰκότως· ἠπίστατο γὰρ μυσαχθησόμενόν σε τὰς αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύτῃ μὴ συνών; ἤπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

ΧΑΡΜ. Ναὶ, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι ῥᾳδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτὴν, σὲ παρείληφα.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἧκον, εἴ μοι προεῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τούτοις παραλαμβανοίμην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σορόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ᾖσεν ἀλεκτρυών.

ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐστιν ἃ φῂς περὶ Φιληματίου, τὴν φενάκην,

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, nauſeaturum te illius vitiligines. Tota autem a cervice inde ad genua pardali ſimilis eſt. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi eſſe non licuit? Numquid fortaſſe etiam male te tractavit, & contemtim habuit?

Charm. Ita ſane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poſcenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parcus pater alat; Moſchione recepto, me excluſit; pro quo dolorem ipſi ut regeram, te aſſumſi.

Tryph. Ita me Venus, non veniſſem, ſi quis mihi praedixiſſet, ideo me arceſſi, uti aegre alii fieret: idque Philematio illi capulari. Sed diſcedo. Iam enim tertium hoc gallus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim vera ſunt, quae narras de Philematio, de coma adſcita, & quod

καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλουται μετ' αὐτῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν κἂν ὁ πάππος διηγήσεταί σοι, εἴγε ζῇ ἔτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφῃρήσθω μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους, καὶ φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ πολλὰ χαιρέτω.

tingitur, & illud de vitiliginibus, nec adſpicere illam poſſim amplius.

Tryph. Matrem interroga, ſi quando cum illa laverit: de annis enim vel tuus tibi avus narrabit, ſi adhuc vivit.

Charm. Cum igitur illa talis ſit, auferatur iam murus, complectamur nos invicem, & amemus, & bona fide una ſimus: longum vero valeat Philematium!

XII.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣ. ΘΡΥΠΤΗ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ᾔτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἔνδον ἕτερος, εἰποῦσα· μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοί τι κομίσαι, ὁποῖα αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρ-

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioëſ. DELICATUS es, Lyſia, adverſus me? & iure quidem, quae neque argentum unquam te popoſcerim, neque excluſerim venientem, dicens, *intus iam alius!* neque te ſubegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumſcripto, aut ſpoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; ſed ſta-

χῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην; Ἠθοκλέα τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σου Μέλισσον, καίτοι ἔναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινα προσβλέπουσα ἕτερον, οὔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ᾤμην γὰρ ἡ ἀνόητος ἀληθῆ εἶναι ἃ ὤμνυες, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς φίλας ἐγκαλούσης· σὺ δὲ ἐπείπερ ἔμαθες ὑποχείριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ σοὶ, ἄρτι μὲν Λυκαίνῃ προσέπαιζες, ἐμοῦ ὁρώσης, ὡς λυποίης ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπῄνεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν· ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη. πρώην δὲ ὁπότε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφιλος, παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρὶς Κυμβάλιον, καὶ Πυραλ-

tim ab initio ſine mercede te, ſine ſymbola receperim. Noſti, quot amatores reiecerim, Ethoclen, qui nunc in magiſtratu eſt, & Paſſionem nauclerum, & aequalem tuum Meliſſum, licet, mortuo ipſius nuper patre, ſuarum rerum poteſtatem ipſe adeptus ſit. At ego te mihi Phaonem ſolum habui, nec adſpiciens quemquam, neque admittens praeter te: putabam enim demens ego, vera eſſe, quae iurabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram, increpante matre, & apud amicas me accuſante. Tu vero ubi ſenſiſti, me tibi obnoxiam, tibi intabeſcere, modo Lycaenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; modo apud me iacens laudabas pſaltriam Magidium. Ego autem ob iſta ploro, & contumelia me affici intelligo. Nuper autem cum una biberetis, Thraſo, tu, & Diphilus, aderant quoque Cymbalium tibicina, & Pyrallis mihi inimica.

λὶς, ἐχθρὰ οὖσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν Κυμβάλιον μὲν οὔ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην φιλῶν· Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἔνευες, καὶ πιὼν ἂν ἐκείνῃ μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδιδοὺς δὲ τῷ παιδὶ πρὸς τὸ οὖς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλὶς αἰτήσειε, μὴ ἂν ἄλλῳ ἐγχέαι· τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀποδακὼν, ὁπότε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολούμενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι·) προκύψας πως, εὐστόχως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, αὐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα οὖν τίνος ἕνεκα ποιεῖς; τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι τις Θεὸς ἡ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁρᾷ· σὺ δέ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκούσῃς τι περὶ ἐμοῦ

Tu vero haec cum ſcires, Cymbalium quidem quod quinquies oſculatus es, non vehementer curavi, tibi enim feciſti hac oſculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties innuebas? & cum biberes, illi occulte monſtrabas poculum, tradens autem ſervulo, ad aurem illi imperabas, niſi Pyrallis poſtularet, alii ne infunderet. Tandem vero pomum a te demorſum, obſervato, Diphilum aliud agere, qui cum Thraſone loqueretur, antrorſum inclinatus, accurateque collineans, in ipſius ſinum coniiciebas, ita ut ne ſtuderes quidem meum conſpectum effugere; quod illa oſculata intra papillas ſub ſtrophio abſcondidit. Haec igitur qua cauſa facis? qua vel parva ego te vel magna iniuria affeci? quem tibi obieci dolorem? quem adſpexi alium? nonne ſoli tibi vivo? Non magnum eſt, quod facis, Lyſia, miſeram mulierculam dolore cum afficis, inſano tui amore flagrantem. Eſt aliqua ultrix Dea, & videt talia. Forte

κειμένην με, ἤ τοι βρόχῳ ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσοῦσαν· ἢ ἕνα γέ τινα τρόπον εὑρήσω θανάτου, ὡς μηκέτ᾽ ἐνοχλοίην βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρίῃ τοὺς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπὲ, Πυθιὰς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τοῦτο, οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχῃ καταλιπών με; ὁρᾷς, ὦ Πυθιὰς, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΥΘ. Ὦ τῆς ἀγριότητος, τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης, λίθος οὐκ ἄνθρωπός ἐστι· πλὴν ἀλλ᾽ εἴγε χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειρας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παύου, ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἤν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ δὶς ἀπόκλεισον ἐλθόντα. ὄψει γὰρ ἀνακαιόμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀντιμεμηνότα ἀληθῶς.

audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem desiliisse in puteum, aut unam certe mortis viam invenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum, tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis, & dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem iudicabit. Quid hoc? ne respondens quidem me relicta discedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse? Lapis, non homo est. Verum, si, quod res est, dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corrupisti, quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis. Oportebat vero non nimis illum studiose colere. Superbi enim, eo animadverso, fiunt. Desine plorare, misella, &, si me audis, semel aut bis venientem exclude. Videbis enim, illum plane accendi, & mutatis vicibus in te furere.

ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μηδ' εἴπῃς, ἄπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς ἀποσταίη Φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς, ἠκρόαταί σου ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθιάς, ἐπανελήλυθα, ἣν οὐδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην οὖσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καταγιγνώσκῃς ἐμοῦ, καὶ λέγῃς ἄν, ἄτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, Ἰόεσσαν τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ;

ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἑταίρα ἐστι. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας;

ΛΥΣ. Ἕκτην σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νὴ Δί', ἕκτην

14 Πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς) Γραι. πῶς. G.

Ioëſ. Tu vero ne quid *tale* dicas: apage! ego Lyſiam excludam? utinam ne ille prior diſceſſionem faciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioëſ. Perdidiſti nos, Pythias: audivit forte, de excluſione cum diceres.

Lyſ. Non propter iſtam redii, Pythias, quam nec adſpicere amplius, talem *mulierem*, digner: ſed propter te, ne me condemnes, aut dicas, nimium iracundus homo eſt Lyſias.

Pyth. Quin hoc ipſum modo dicebam, Lyſia.

Lyſ. Ferre igitur me iubes, Pythias, iſtam plorantem modo Ioëſſam, qui iuxta adſtiterim aliquando ipſi dormienti cum adoleſcentulo, me deſerenti?

Pyth. Lyſia, ut in ſumma dicam, meretrix eſt! quando vero illos una cubantes deprehendiſti?

Lyſ. Sextus fere hic dies eſt. Recte, ſextus ipſe, ſecun-

γε, δευτέρᾳ ἱσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἑβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ᾗ ταπεινότατον ἦν, ἀναδέξασθαί με ἐπὶ τῶν νώτων· ῥᾷον γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἧκον, τὴν αὔλιον εὗρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα τὴν θύραν, ἤδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρῆλθον ἀψοφητὶ, ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἶτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ.

ΙΟΕΣ. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ.

ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἑώρων τὸ ἆσθμα ἓν, τὸ μὲν πρῶτον ᾤμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκαθεύδειν, τόδ' οὐκ ἦν,

5 Τῷ θριγκῷ) Θριγκοὶ λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἴκων ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γεῖσα. G.

Θρίγκον) Θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν οἴκων. V.

do menſis die: hodie autem eſt ſeptimus. Pater cum ſciret, me olim amore bonae iſtius captum, me incluſerat, &, ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non poſſem, niſi cum illa eſſem, Dromonem iuſſi ad conſeptum aulae, qua parte humillimum eſt, acclinatum adſtare, meque recipere tergo, qua ratione facile tranſcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Tranſcendi, veni: ianuam atrii cum cura clauſam reperi: media enim nox erat. Non pulſavi igitur, ſed ſublata ſilentio ianua, quod alias iam feceram, ſupra cardinem, intravi ſine ſtrepitu. Dormiebant omnes: tum palpando murum ad lectum adſto.

Ioëſ. Quid dices, ſancta Ceres! vehementer enim laboro!

Lyſ. Cum autem ſimplicem ſpiritum non duci ſentirem, primo putabam equidem, dormire cum iſta Lyden. At hoc

ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψάμενος εὗρον ἀγένειόν τινα πάνυ ἁπαλὸν, ἐν χρῷ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ὤκνησα, εὖ ἴστε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγεῖσθαι;

ΙΟΕΣ. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιὰς αὕτη μοι συνεκάθευδε.

ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν.

ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιὰς ἦν, φίλτατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ἐλυπούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα.

ΛΥΣ. Πυθιὰς, ὁ ἐν χρῷ κεκαρμένος; εἶτα δι' ἕκτης ἡμέρας ἀνεκόμησε τοσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρήσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθετο.

15 Τὴν πηνήκην) Πηνήκη, τὸ κεφαλοδέσμιον καὶ ἡ περίθετος κόμη ἀπατῶσα τοὺς πολλούς. V.

non erat, Pythias. Sed palpando deprehendi imberbem quendam, molliculum, ad cutem detonſum, unguenta redolentem & ipſum. Hoc videns, ſi quidem cum gladio veniſſem, non cunctatus eſſem.... iam ſcitis... Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi narrare videor?

Ioëſ. Hoc igitur te, Lyſia, male habuit? Haec ipſa mecum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioëſſa, dicere.

Ioëſ. Quidni dicam? Pythias erat, cariſſime, vocata a me, ut una dormiremus. Triſtis enim eram, quae te non haberem.

Lyſ. Pythias, ille ad cutem detonſus? tum deinde intra ſex dies tanta illi coma renata eſt?

Ioëſ. Ob morbum radi ſe curavit, mi Lyſia: defluebant enim illi comae. Iam vero etiam capillamentum impoſuit.

δεῖξον, ὦ Πυθιάς, δεῖξον οὕτως ὄν, πεῖσον αὐτόν. ἰδοῦ τὸ μειράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις.

ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν;

ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βούλει δὲ ἀντιλυπήσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΛΥΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιὰς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σὲ, ὦ γενναιότατε νεανίσκων Πυθίας.

ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μή μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὅρα, ὦ Λυσία, μή τινι εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

Oſtende, Pythias, oſtende, rem ita ſe habere: fidem fac viro: en tibi adoleſcentulum, moechum illum, propter quem eras zelotypus!

Lyſ. Nonne vero oportebat, Ioëſſa, idque amantem, qui *ſuis ipſe manibus* illum palpaſſet?

Ioëſ. Ergo tibi quidem iam ſatisfactum eſt... Viſne autem, ut viciſſim ego tibi dolorem obiiciam, iuſte ipſa viciſſim tibi iraſcens?

Lyſ. Minime vero; ſed bibamus iam, & nobiſcum Pythias: aequum enim eſt, illam noſtro foederi intereſſe.

Ioëſ. Aderit. Quid ego propter te perpeſſa ſum, generoſiſſime iuvenum, Pythias?

Pyth. Verum etiam idem ego vos conciliavi. Itaque noli mihi irata eſſe. Verum illud... vide, Lyſia, ne cui dicas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΥΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἰπὲ, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθὺς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἳ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἑπτὰ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη φευγόντων.

ΧΗΝ. Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. In pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida, quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, & quomodo Gallograeci, fortes licet, ſtatim ad meum conſpectum pertimuerint, & nemo amplius reſtiterit. Tum igitur emiſſa haſta ducem equitatus illorum ipſo cum equo traieci. In reliquos autem, qui conſtiterant adhuc, (erant enim quidam, qui manerent, ſoluta quidem phalange, ſed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur ſtricto gladio animoſe invadens, ipſa equi impreſſione ſeptem duces everto; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipſo cranio caput diſſecui: vos autem, Chenida, paulo poſt aderatis, illis iam fugientibus.

Chen. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam ſo-

ἐμονομάχησας τῷ Σατράπῃ, οὐ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε;

ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὁπλομάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλληνικοῦ, προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, προὐκαλεῖτο εἴ τις ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγεσαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὤν. Ἀρίσταιχμος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως, καὶ τοὺς ἑταίρους ἐπιλαμβανομένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὁρῶντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.

ΧΗΝ. Κἀγὼ ἔδεισα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα

litaria pugna depugnares cum Satrapa; nonne magnifica tum quoque opera edidisti?

Leont. Bene admones me actionis & ipsius non ignavae. Satrapa enim, vir maximus, qui armatorum videretur esse praestantissimus, Graeci nominis contemtor, in medium progressus provocabat, si quis pugnare secum vellet. Reliqui ergo perturbari, decuriones, & ductores ordinum, & ipse adeo imperator, quamquam vir minime ignavus. Aristaechmus enim ducebat imperator Aetolus, iaculator optimus, ego tum tribunatu adhuc fungebar: audacia tamen sumta, dimotis, qui me retinere vellent, sodalibus; timebant mihi nimirum, videntes fulgentem aureis in armis barbarum, magnum, cristaque & vibrata hasta terribilem...

Chen. Ego quoque tum, Leontiche, timebam, & nosti,

ὡς εἰχόμην σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν· ἀβίωτα γάρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέσον, οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ὡπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοὴ εὐθὺς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ κἀκεῖνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν φαλάρων, καὶ τοῦ λόφου. εἰπὲ, ὦ Χηνίδα, τίνι με πάντες τότε εἴκαζον;

ΧΗΝ. Τίνι δὲ ἄλλῳ, ἢ Ἀχιλλεῖ, νὴ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μέν σοι ἡ κόρυς, ἡ φοινικὶς δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν.

ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψαύσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ, παίω διαμπὰξ εἰς τὸ στέρνον, εἶτ' ἐπιδραμὼν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥᾳδίως, καὶ τὰ ὅπλα ἔχων ἐπαν-

quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro aliis subires: neque enim, te mortuo, vivendum mihi putabam.

Leont. Sed ego, audacia sumta, in medium progredior, non deterius Paphlagone armatus, sed totus ipse etiam aureus. Itaque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum noverant a pelta maxime, & phaleris, & crista. Dic, Chenida, cui me omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam Achilli, per Iovem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat.

Leont. Cum vero congressi essemus, leviter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta perstringens paulum supra genu. Ego vero, clypeo illius sarissa mea perfosso, mediam pectoris compagem traieci, tum accurrens facile

ἦλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ φόνῳ.

ΥΜΝ. Ἄπαγε, ὦ Λεόντιχε, μιαρὰ ταῦτα καὶ φοβερὰ περὶ σαυτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἄν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψειέ τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθείη. ἔγωγε οὖν ἄπειμι.

ΛΕΟΝΤ. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

ΥΜΝ. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

ΛΕΟΝΤ. Μὴ δέδιθι, ὦ Ὑμνί· ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

ΥΜΝ. Ἀλλ' ἐναγὴς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσταζέ σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἣν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαρίσσῃ. εἶτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ φιλήσω; μή, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμείνων τοῦ δημίου.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἠράσθης ἄν.

caput gladio amputavi: ſic cum armis viri redeo, caput ſimul fariſſa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda iſtaec & terribilia de te narras, nec te ulla amplius adſpicere ſuſtineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equidem hinc diſcedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non ſuſtineo ego iacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagones iſta acta ſunt: iam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, ſtillavitque in te ſanguis de capite barbari, quod ferebas in fariſſa. Deinde talem ego hominem complectar, & oſculer? Abſit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quin ſi in armis me videres, bene novi, me amares.

ΥΜΝ. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὁρᾶν, καὶ τὰ εἴδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀθλίου λοχαγοῦ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διῃρημένου· τί οἴει τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαίμην, καὶ κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρυόνα πώποτε φονευόμενον εἶδον.

ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννὴς, ὦ Ὑμνὶ, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ᾤμην ἡσθήσεσθαί σε ἀκούουσαν.

ΥΜΝ. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὕροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἕπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἔρρωσο, χιλιάρχων ἄριστε, καὶ φονεῦ, ὁπόσων ἂν ἐθέλῃς.

ΛΕΟΝΤ. Μεῖνον, ὦ Ὑμνὶ, μεῖνον. ἀπελήλυθε.

ΧΗΝ. Σὺ γὰρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῆ παιδίσκην κατε-

Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, nauſeo, & horreo, & umbras mihi videre videor ac ſpectra interfectorum, & miſeri praeſertim decurionis, cui in duas partes caput a te diſſectum eſt: quid putas, ipſum opus & ſanguinem ſi viderem, & iacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, & puſilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri ſperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, ſi quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies eſt. Sequere tu quoque, Gramme. Tu vero vale, tribunorum fortiſſime, & interfector, quotcunque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane ... Diſceſſit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam ſimplicem perter-

φόβησας, ἐπισείων λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας διεξιών· ἐγὼ δὲ ἑώρων εὐθὺς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγουμένου, καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης.

ΛΕΟΝΤ. Ὤμην ἐρασμιώτερος αὐτῇ φανεῖσθαι. ἀλλὰ καὶ σύ με προσαπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλών.

ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γάρ συνεπιψεύδεσθαί σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γάρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης, ὥστε σου καταῤῥεῖν τὸ αἷμα;

ΛΕΟΝΤ. Τοῦτο μιαρὸν, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τά γε ἄλλα οὐ κακῶς συνεπέπλαστο. ἄπιθι δ' οὖν, καὶ πεῖσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν.

ruiſti, quatienda criſta, & incredibilibus facinoribus enarrandis. Ego vero ſtatim videbam, quomodo expalleſceret, te adhuc illa de decurione narrante, & vultum mutaret, & perhorreſceret, cum diffidiſſe te caput diceres.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi viſum iri. At tu inſuper me, Chenida, perdidiſti, ſubiicienda mihi illa pugna ſolitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adiuvare mendacia, cum tuae illius gloriationis cauſam viderem? Tu vero ita terribile illud feciſti. Eſto enim. Abſcideris caput miſero Paphlagoni, quid etiam opus fuit haſta illud figere, ut ſanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non male erant confiЀta. Abi ergo, & illi perſuade, mecum ut cubet.

ΧΗΝ. Λέγω οὖν ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δόξαι βουλόμενος;

ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

ΧΗΝ. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἑλοῦ τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεὺς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, ἐψεῦσθαι ὁμολογῶν.

ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω· αἱροῦμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα. ἄπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cùm fortis ipsi velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te fassus.

Leont. Ambo quidem difficilia. Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, &, me mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen omnia.

XIV.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. ΝΥΝ με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὕρη-

DORIO ET MYRTALE.

Dor. NUNC me excludis, Myrtale, nunc, postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res afferrem, amasius, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam plane exhaustus, tu vero amatorem Bithynum illum

κας ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἕστηκα δακρύων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μόνος ἔνδον ἐστὶ, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν φὴς ἀπ᾽ αὐτοῦ.

ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ μάλιστα ὁπόταν λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γεγένησαι δι᾽ ἐμέ. λόγισαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὁπόσα μοι ἐκόμισας.

ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δραχμῶν· τίθει δύο δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἀλλ᾽ ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὁπότε ἧκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νὴ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χιτώνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων, Ἐπιούρου τοῦ πρωρέως ἐκλαθομένου αὐτὸ παρ᾽ ἡμῖν, ὁπότε ἐκάθευδε παρ᾽ ἐμοί. . . .

mercatorem inveniſti: ego excludor, & ad fores ſto lacrimans; ille vero noctibus amatur, & ſolus intus eſt, & pervigilia agit, & ex illo ferre te dicis uterum.

Myrt. Iſta me, Dorio, enecant, & maxime cum multa te dediſſe dicis, & pauperem propter me factum eſſe. Computa enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attuliſti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuiſti *apud me* noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabaſtrum e Phoenice, duarum & hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi naviganti parvum illud amiculum, ad femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cubuiſſet.

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρώην ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοὶ, τῆς μάχης. κρόμμυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρκας τέσσαρας ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικοὺς ἐν γυργάθῳ ξηροὺς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ Πατάρων σανδάλια ἐπίχρυσα, ὦ ἀχάριστε, καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου.

ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα πάντα.

ΔΩΡ. Ὦ Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἄνθρωπος ἐδυνάμην, μισθοῦ ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ δεξιοῦ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερορᾷς; πρώην δὲ ὁπότε Ἀφροδίσια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔθηκα πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφροδίτης σοῦ ἕνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμὰς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς

1 Ἐπίουρος) Proprium nomen. G.

Dor. Abſtulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, poſt multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro & ſaperdas quinque, & percas quatuor, cum e Boſporo appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? & panes octo nauticos, in reticulo ſiccos, & ficuum orcam e Caria, & nuper e Pataris inaurata ſandalia, ingrata *mulier.* Caſei tandem recordor magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum iſta, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus navigans. Nunc enim demum lateri *remigum* dextro praefectus ſum: & tu nos contemnis? Nuper vero Aphrodiſiis, nonne drachmam poſui tua cauſa ad pedes Veneris argenteam? & iterum matri tuae ad calceos drachmas duas: & huic Lydae ſaepe in manum nunc duo,

τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν.

ΜΥΡΤ. Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων;

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζειν, οὐ γὰρ ἂν ἤρεττον, εἴγε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κεφαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμαθον ἅ τινά σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

ΜΥΡΤ. Τουτὶ πρῶτον ὁρᾷς τὸ χιτώνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὅρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ᾔδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσαν.

ΜΥΡΤ. Ἀλλ' ὃν ᾔδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπιδα· καὶ πρώην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν, καὶ φληνάφους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἵῳ ὄντι συγκαθεύ-

nunc autem tres obolos. Haec omnia in ſummam collecta, ſubſtantia nautae erat.

Myrt. Cepae & ſaperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habui: nempe nec navigarem, ſi dives eſſem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem ſciam, quaenam tibi a Bithyno munera *venerint*.

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, & monile hoc craſſius.

Dor. Ille? Quin olim te habuiſſe, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidiſti, multo erat tenuius, & Smaragdos non habuit: tum *emit* inaures haſce, & tapetem: & nuper minas duas, & domus mercedem ſolvit pro nobis; non ſandalia de Pataris, & caſeum Gythiacum, & *id genus* nugas.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? uxo-

δεις αὐτῷ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως ἀναφαλαντίας, καὶ τὴν χροιὰν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ὁρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὦ Διοσκόρω, πολλαὶ, καὶ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ, καὶ ἁβρὸς εἶναι θέλῃ, ὄνος αὐτολυρίζων φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ, ἀξία γε οὖσα, καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὑρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιόν τινα τῶν κατ' ἐμὲ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἢ πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὅρμους, καὶ διμναῖα μισθώματα, οὐ πάντες ἔχομεν.

ΜΥΡΤ. Ὦ μακαρία ἐκείνη, ἥ τις ἐραστήν σε, ὦ Δωρίων, ἕξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου, καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλέῃς.

3 Ὦ Διοσκούρω) Ὡς ναύτης τοὺς Διοσκούρους καλεῖ. οὗτοι γὰρ σωτῆρες ἐλέγοντο τοῖς πλέουσι. V.

9 Δάπιδες) Τάπητες. παρὰ τὸ ἐν δαπέδῳ στρώννυσθαι. V.

rem duxit: ſupra quinquaginta omnino natus eſt, recalvaſter, & colore inſtar ſcarabaei. Neque dentes illius vides? Nam gratiae, boni Dioſcuri! illius multae, praeſertim cum canit & bellus eſſe vult, aſinus ad lyram, aiunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: & naſcatur vobis puer patri ſimilis. Ego vero & ipſe inveniam Delphidem, aut Cymbalium quandam, mei ordinis *mulierculam*, aut vicinam noſtram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes vero, & monilia, & binarum minarum mercedes, non omnes habemus.

Myrt. Beatam illam, quae amatorem te habebit, Dorio! Cepas enim illi afferes ex Cypro, & caſeum, cum redibis e Gythio.

XV.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. Τι δακρύεις, ὦ Παρθενὶ, ἢ πόθεν κατεαγότας τοὺς αὐλοὺς φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐῤῥάπισέ με, αὐλήσασαν εὑρὼν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τούς τε αὐλούς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκεῖνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περιστάντες αὐτός τε ὁ στρατιώτης, (Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος, ὦ Κοχλὶ, αἱμά

9 Ἐπεισπεσὼν) Γραι. ἐπεισπέσας. *G.* Lege ἐπεισπαίσας. Hoc addiderat *Solan.* continuo, adeoque dubie, num a se, an id in *G.* invenerit.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. Quid ploras, Parthenis, aut unde fractas fers tibias?

Parth. Miles Aetolus, ille magnus amator Crocalae pulsavit me, cum deprehendisset tibiis canentem apud Crocalen, conductam a rivali ipsius Gorgo, & tibias mihi fregit, & mensam inter coenandum evertit, & craterem irruens effudit. Et rusticum illum Gorgon de convivio detractum crinibus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Dinomachus, puto, vocatur, tum illius commilito, ut nesciam, viverene homo possit, mea Cochlis. Nam copiosus

τε γὰρ ἐῤῥύη πολὺ ἀπὸ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξῴδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδνόν ἐστιν.

ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἢ μέθη τὶς ἦν καὶ παροινία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἔκτοπος· ἡ Κροκάλη δὲ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμαχος, ἐκεῖνον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα, προσαῤῥάξασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα τινὰ γεωργὸν εὔπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσιεμένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, κἀμὲ παρέλαβεν αὐλήσουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος· ἡ Κροκάλη δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τοσούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοὴ, καὶ ἡ αὔλιος ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν

de naribus profluxit ſanguis, & facies illius tota intumuit & livida eſt.

Cochl. Furitne homo, an ebrietas erat & vinolenta inſania?

Parth. Zelotypia quaedam, Cochlis, & amor immoderatus. Crocale autem duo, puto, talenta cum poſtulaſſet, ſi ſolus habere ipſam vellet, non dante Dinomacho, illum excluſit venientem, impacta, uti dicebatur, illi ianua. Gorgum vero, Oenoënſem quendam ruſticum divitem, ſuum olim amatorem, & bonum virum, admiſit, quicum biberet, me quoque ad canendum adhibita. Iam vero proceſſerat compotatio: ego Lydium quoddam ſonabam: ſaltandi cauſa iam ſurgere parabat, plaudente Crocale, ruſticus: laeta erant omnia; cum tibi ſubito exauditur tumultus & clamor, & aulae porta effringitur. Et paulo poſt

ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθὺς οὖν ἀνετέτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθείρου, φησὶ, κατεαγότας μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσουσα ταῦτα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς ὀψόμενός τινας φίλους τῶν ἀστικῶν, οἳ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστιν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμόνες εἶναι καὶ χιλίαρχοι λέγοντες, ἤν τι δοῦναι δέῃ, Περίμεινον, φασὶ, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τὸ παράπαν· ἁλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ

irruunt octo iuvenes sane robusti, & inter illos iste Megarensis. Statim ergo eversa omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulsatus, & humi iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomodo, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat. Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in malam rem abire, & cum dicto impingit mihi fractas tibias: & nunc aufugio, nuntiatura haec meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensem magistratibus.

Cochl. Isti fructus amorum istorum militarium, plagae & lites. Ceterum duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum sit, *Exspecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris, dum stipendium percipiam, & faciam omnia.* Male pereant igitur superbi impostores. Recte sane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi aliquis obtingat, aut nauta, aut ru-

γεωργὸς ἰσότιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

ſticus, aequus homo, parum adulandi gnarus, & multum afferens. At iſti, qui ſuas criſtas quatiunt, & enarrant pugnas, *inanis ſunt*, Parthenis mea, ſtrepitus.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

1 Ὁ ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ Περεγρῖνος, ἢ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεὺς, αὐτὸ δὴ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο· τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἴχετο. καὶ νῦν ἐκεῖνος ἀπηνθράκωταί σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν κἂν διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν

1 ΠΕΡΕΓΡ.) Peregrini meminit in *Demonactis vita*, & in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philopatris*. Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*. L. XII, c. 11, virum *gravem & constantem* vocat. Immo meminit & *Ammianus Marcellinus* L. XXIX, de qua eius morte ait, eum Olympiis quinquennali spectaculo, pyra, quam sibi substruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*. *G.*

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

INFELIX ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homerici Protei fatum subiit: gloriae enim causa cum fuisset omnia, & in mille se formas vertisset, denique etiam in ignem abiit; tanto nempe gloriae amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi quod ille effugere hominum oculos voluit, cum in crateras ipse se iniiceret; at hic generosus homo, observata celebritatum

πανηγύρεων τηρήσας, πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπή-
δησεν, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ
τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμε-
ρῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾷν σε 2
γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ
ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾷν, ὢ τῆς ἀβελτηρίας,
ὢ τῆς δοξοκοπίας, ὢ τῶν ἄλλων, ἃ λέγειν εἰώθαμεν περὶ
αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόῤῥω ταῦτα, καὶ μακρῷ ἀσφαλέ-
στερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν
πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίων μὲν ἀχθο-
μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ γέροντος. ἦσαν
δέ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγου
δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγώ σοι διεσπάσθην, ὥσπερ ὁ
Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεὺς
ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράματος δια- 3
σκευὴ, τοιάδε ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ

1 Νήσας) Σωρεύσας. G.

16 Τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα) Οὐχ ὅτι ποιητὴς ἦν Περεγρῖνος, διὰ τοῦτο ποιητὴν νῦν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ τραγικόν τι πρᾶγμα διείργασται μεγάλης συμφορᾶς αἴτιον ἑαυ-

Graecarum frequentissima, rogo exstructo maximo, tot testibus insiliit, cum rationem consilii sui non multis ante ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset. Quare te videre mihi videor multum ridentem obesas viri senis nares: vel potius audire clamantem, vah ineptias! vah aerumnosam gloriae cupiditatem! vah reliqua, quae dicere de talibus solemus. Ac tu quidem e longinquo ista & multo securius: at ego apud ipsum ignem, & prius adhuc in magna audientium multitudine ista dixi, graviter ferentibus quibusdam, quotquot amentiam senis admirarentur. Erant autem, qui & ipsi illum riderent. Sed parum abfuit, quin discerptus tibi fuissem a Cynicis, ut a canibus Actaeon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Maenadibus. Totus autem actionis apparatus hic fuit. Ipsum auctorem

ἡλίκα ἐτραγῴδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἦλιν ἀφικόμην, διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβοωμένου, καὶ ἅπασιν ἁπαξαπλῶς λοιδορουμένου, εἶτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοὴ ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεῦσαι, ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς παρα-
4 στὰς βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλαττα, καὶ πατρῷε Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν τοῦ Ἡλίου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου

τῷ, καὶ οἷα οἱ τραγῳδιοποιοὶ γράφουσι· διὰ τοῦτο καὶ διασκευῆς ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πράγματος, καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγῳδίας εἰσαγωγέα. V.

fabulae nosti, qualis fuerit, quasque tota vita dederit Tragoedias, supra Sophoclem & Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium illorum Cynicum quendam, magna atque aspera voce, consueta illa, & istam de trivio virtutem inclamantem, maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exibat illi clamor in Proteum: & quantum potero, studebo ipsa tibi illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum, qui saepe clamantibus adstiteris. *Proteum ergo*, inquit, *vanae cupidum gloriae dicere quisquam audet? o terra, & sol, & flumina, & mare, & familiaris Hercules! Proteum illum vinctum in Syria, illum condonantem patriae suae quinquies mille talenta? illum Romanorum urbe eiectum, sole illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod*

διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο ἀναφέρουσιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ Διόνυσος κεραυνῷ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης, (τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο) ἠρόμην τινὰ τῶν παρεστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀλυμπιάσι. Πῶς, ἔφην, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾶτο λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυνικὸς, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλλου ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ, καὶ θαυμαστάς τινας ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ τοῦ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Ἀντισθένη, οὐδὲ παραβάλλειν ἠξίου αὐτῷ, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν ἅμιλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσους πως φυλάξαι

per ignem educere ſe de vita decrevit, ad vanam gloriam nonnulli hoc referunt. Nonne enim ſic Hercules? Non enim Aeſculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles? Cum vero dixiſſet iſta Theagenes, (hoc enim clamoſo illi nomen erat) interrogo adſtantium aliquem, *Quid vellet ſibi illud de igne, aut quid ad Proteum Hercules atque Empedocles?* Ille, *Non ita multo poſt*, inquit, *cremabit ſe ipſe Proteus Olympiis. Quomodo*, inquam, *aut, qua de cauſa?* Tum ille reſpondere parabat: clamabat autem Cynicus, ut alium exaudire non poſſes. Audivi igitur profundentem reliqua, & admirabiles quoſdam dicendi exceſſus de Proteo proferentem. Nam Sinopenſem illum, aut illius magiſtrum Antiſthenem, ne comparare quidem illi dignabatur, ſed nec ipſum Socratem: Iovem potius ad certamen illud provocabat. Deinde tamen viſum illi eſt aequo aliquatenus faſtigio utrumque ſervare, atque ita ora-

6 αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐθεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνῖται, τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχήσεται, ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἱδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἕλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
7 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος εὐθὺς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νειόθεν αὐτὸ δρῶν· εἶτα ἤρξατο ὧδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατάρατος Θεαγένης τέλος τῶν μιαρωτάτων αὐτοῦ λόγων τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποιήσατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέ-

tionem finiit: *Haec nempe duo*, inquit, *opera praestantissima spectavit orbis, Olympium Iovem & Proteum. Fictores & artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, invectum igni, nobis relictis orphanis.* Ista multo cum sudore ubi pronuntiasset, ploravit ridicule, & crines sibi vellit, *aliquantum* tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exorsus est: *Quandoquidem exsecrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam*, & denuo risit tantum, ut etiam nostrûm plu-

λα ἐπιπολὺ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον ἐπεσπάσατο. Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἢ τί γὰρ ἄλ- 8
λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτω γελοίων ῥήσεων, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου καταπτύστου ἕνεκα, μονονουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὡς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυθησόμενον, ἀκούσατέ μου, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἔνια δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλά- 9
σμα καὶ δημιούργημα, ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἁλοὺς, μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέγους ἁλόμενος διέφυγε, ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος· εἶτα μειράκιόν τι ὡραῖον διαφθείρας, τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων,

5 Κυβιστῶντας) Κυβεύοντας. G. Lege κολυμβῶντας.

14 Διέφυγε, ῥαφανίδι) Τοὺς μοιχοὺς γὰρ τοιαύτῃ ἀποτίνειν τοῖς παλαιοῖς ἔθος ποιεῖν. ἐπὰν γὰρ ἑάλω μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, τελευτῶντες, ῥαφανῖδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ πάνυ ἁδρὰν ἔνειρον. V.

res ad risus societatem pertraheret. Dein se convertens, *Aut quid enim aliud*, inquit, *viri*, *faciendum est*, *ubi audimus dictiones adeo ridiculas*, *videmus autem viros senes despuendae cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publico? Ut autem sciatis*, *quale simulacrum sit iam comburendum*, *me audite*, *qui diligenter observavi illius animum*, *& vitam exploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi*, *iisque*, *qui necessitate quadam recte istum nosse debebant. Hoc enim fictum naturae manibus simulacrum*, *hic Polycleti canon*, *cum ad virilem aetatem pervenisset*, *in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas*, *ac tandem saltu de tegulis effugit*, *obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescentulum formosum cum corrupisset*, *tribus millibus redemit se a*

10 μὴ ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐάσειν μοι δοκῶ· πηλὸς γὰρ ἔτι ἄπλαστος ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἄγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιούργητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀκοῦσαι ἄξιον, καίτοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, φυγὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.
11 Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν ξυγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν. καὶ τῶν βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνοι ἡγοῦντο,

9 Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιαν.) Θαυμαστὴ μὲν οὖν, ὦ μιαρὲ, καὶ παντὸς ἐπέκεινα θαύματος· εἰ καὶ σοὶ τυφλῷ ὄντι καὶ ἀλαζόνι τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνεπίσκεπτον καὶ ἀθέατον. V.

parentibus pueri pauperculis, ne ad Praesidem Asiae deduceretur. Haec, & quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum effictum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium est. Quamquam nostis omnes & audiistis, ut senem suffocaverit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere. Deinde cum pervulgatum esset facinus, exsilio a se damnatus oberravit aliam alia terra permutans. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidicit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum & scribis versatus. Et, quid multa? Brevi tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, & chori illorum praesul, & concionator, & solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, & utebantur legis-

καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προστάτην ἐπέγραφον. τὸν
μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ
Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τε-
λετὴν εἰσήγαγεν ἐς τὸν βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς 12
ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεὺς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ
καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν
ἑξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἐρῶν
ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν
ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνουν, ἐξαρπάσαι πει-
ρώμενοι αὐτόν. εἶτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἥγε ἄλλη
θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως ἀλλὰ ξὺν σπουδῇ ἐγί-
γνετο· καὶ ἕωθεν μὲν εὐθὺς ἦν ὁρᾷν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ
περιμένοντα γραΐδια, χήρας τινὰς, καὶ παιδία ὀρφανά·
οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθευδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ,
διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἶτα δεῖπνα ποικίλα
εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο. καὶ ὁ

2 Σέβουσι τὸν ἄνθρωπον) Τὸν ἀληθῆ Θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντὸς, ὦ λῆρε, ποιητήν. V.

latore, & suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res non parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, & praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam & orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ii etiam, corruptis carceris custodibus, intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, & sacri illorum libri recitabantur, & praeclarus ille Peregrinus

βέλτιστος Περεγρῖνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) καινὸς
13 Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστὶν, ὧν ἧκόν τινες τῶν Χριστιανῶν στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσοντες, καὶ ξυναγορεύσοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδάν τι τοιοῦτον γένηται, δημόσιον. ἐν βραχεῖ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἧκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσοδον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποιήσατο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν ἀεὶ χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ ἑκόντες αὐτοὺς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων· ἐπειδὰν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον

15 Τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται) Μικρὰ κεφαλὴ, οὓς πρὸ βραχέος ἀετοὺς καὶ ταύρους καὶ χρυσοῦς θυσιῶν καὶ ὅρμων ἀξίους, ναὶ μὲν καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχεας λῆρον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, νῦν τοὺς τοιούτους οὐκ ἀξίους φῂς παραβάσεως. V.

16 Τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον) Οἷα ληρεῖς, ὦ κατάρατε, κατὰ τοῦ σω-

(*hoc enim adhuc tum nomine censebatur*) *novus ab illis dicebatur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Christianorum missu publico, venere quidam, adiuturi virum, & advocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nulli rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venere vinculorum causa pecuniae, eumque reditum habuit sibi non mediocrem. Persuaserunt enim sibi miseri, in universum quidem se futuros esse immortales, & perpetuo tempore victuros: unde etiam contemnunt mortem vulgo, suaque se sponte occidendos praebent: Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invicem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegaverint, adoraverint autem affixum illum cruci suum Sophistam, at-*

ἐκεῖνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς
ἐκείνου νόμους βιῶσι. καταφρονοῦσιν οὖν ἁπάντων ἐξί-
σης, καὶ κοινὰ ἡγοῦνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως
τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἢν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς
αὐτοὺς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι
χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεῖ
ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. Πλὴν ἀλλ' ὁ 14
Περεγρῖνος ἀφείθη ὑπὸ τοῦ τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος,
ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ χαίροντος, ὃς συνεὶς τὴν ἀπόνοιαν αὐ-
τοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τούτῳ
ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολα-
βὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανελθὼν, καταλαμ-
βάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῴου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον, καὶ
πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρπα-
στο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν
αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαί-

τῆρος Χριστοῦ; ὃς σε καὶ τούτου ἕνεκεν, ἀθανάτῳ παραδώσει κολάσει, ὡς παραβάτην, καὶ τὰ ἡμέτερα διασύροντα. ὢ τῆς ἀπεράντου συγχύσεως καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπελίας, μιαρὲ, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλότριε τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

que ex ipsius legibus vivant. Quare omnia reliqua aeque contemnunt, & arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, & callidus homo, & uti rebus qui sciat, ilicet brevi statim tempore dives factus homines imperitos albis dentibus deridet. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui philosophiam amaret, quique, intellecta istius amentia, eumque mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reversus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, & multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris

δεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που ταλάντων ἀξία, ἣν ὁ γέρων κατέλιπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσούτου γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιώσας παραλαβοῦσα, πραθείη ἂν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ. Ἀλλ᾽ ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερμὸν ἦν, καὶ ἐῴκει οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαί τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρηστὸν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦντες, οὕτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεὺς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἠμπείχετο, καὶ πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος οὖν

4 Τῶν Παριανῶν πόλις) Παριανὸς ὡς ἔοικεν Περεγρῖνος, ἀπὸ Πάρου τῆς νήσου. V.

quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex, substantia, triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Parianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte vendatur, ipsis cum hominibus, & pecudibus, & apparatu reliquo. Verumtamen accusatio illa & crimen adhuc calebat, videbaturque futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum consurgeret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem, uti dicebant, qui viderant, impie adeo periisse lugentes. At sapiens iste Proteus ad haec omnia videte quid invenerit, & qua ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum concionem, (iam autem comam aluerat, & pallium induerat sordidum, & suspenderat peram, & in manu fustis erat, & tragicum omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum illorum prod-

ἐπιφανεὶς αὐτοῖς, ἀφεῖναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦ-
το ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς δια-
νομὰς κεχηνότες, ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα φιλόσοφον, ἕνα
φιλόπατριν, ἕνα Διογένους καὶ Κράτητος ζηλωτήν. οἱ δὲ
ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. κἂν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνῆσθαι
τοῦ φόνου, λίθοις εὐθὺς ἐβάλλετο. Ἐξῄει οὖν τὸ δεύτερον 16
πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανοὺς ἔχων,
ὑφ᾽ ὧν δορυφορούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρό-
νον μέν τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἶτα παρανομήσας τι καὶ
ἐς ἐκείνους, (ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποῤ-
ῥήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν ἀπορούμενος,
ἐκ παλινῳδίας ᾤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ
κτήματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδοὺς, ἠξίου ταῦτα κο-
μίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως

15 Εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπρεσβευσαμένης) Καὶ πῶς, εἰ πατραλοίας Περεγρῖνος, οὐκ ἀντενεκλήθη παρὰ τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας, ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατροκτονίαν, ὡς ἔφης, ἀφειμένων τούτοις ἀγρῶν; ἀλλ᾽ εἰς πάντας συκοφαντεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῶπτα, καὶ διαβολεῦ. V.

iens, permittere ſe ait, ut univerſa patris ſui felicis memoriae ſubſtantia ſit publica. Hoc ut populus audivit, homines pauperes & inhiantes largitionibus, ſtatim exclamant, Unum ſapientiae, unum patriae amatorem! unum Diogenis & Cratetis aemulum! *Inimicis autem os iam obturatum erat, & ſi quis caedis iniicere mentionem conaretur, lapidibus ſtatim petebatur. Iterum ergo in aliud exſilium atque errorem egreſſus eſt, ſatis luculenti viatici inſtar habens Chriſtianos, quorum ſatellitio inſtructus copiis omnibus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur. Deinde migratis etiam illorum legibus, viſus enim, puto, fuerat prohibito illis cibo uti; cum non amplius eum admitterent, ad indigentiam redactus aequum cenſebat, retractata donatione, a civitate repetere bona ſua: datoque libello, recipere illa Imperatoris iuſſu poſtulabat. Deinde, miſſis contra ipſum a civitate*

ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ᾽ ἐμμένειν
ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαν-
17 τος. Τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν
Ἀγαθόβουλον, ἵναπερ τὴν θαυμαστὴν ἄσκησιν διήσκη-
το, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ
πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώτων δή-
μῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο κα-
λούμενον ἐπιδεικνύμενος. εἶτα παίων, καὶ παιόμενος
νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα
18 θαυματοποιῶν. Ἐκεῖθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος, ἐπὶ
Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβὰς τῆς νεὼς, εὐθὺς ἐλοιδο-
ρεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρᾳότατον αὐ-
τὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα.
ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν,
καὶ οὐκ ἠξίου φιλοσοφίαν ὑποδυόμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ
ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πε-

7 Ἀναφλῶν) Ἀναφλᾶν λέγεται μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν τὸ καλύπτον τὴν βάλανον δέρμα. i. e. masturbari. G.

12 Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ) Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, οἶμαι, λέγει. V.

legatis, frustra fuit, iussusque in his, quae nemine cogente constituisset, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitationem suscepit, ut rasa dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in Italiam, & egressus navi maledicere statim coepit omnibus, Imperatori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi

ποιημένον. τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ηὐξάνετο. παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντρυφῶντα τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιούτου φιλοσόφου. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσήλαυνε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὕτω δὴ ἐπὶ τὴν 19
Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἠλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ τοὺς Ἕλληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχοντα, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψει ἀπολλυ-

8 Τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ) Κυνικοὶ καὶ οὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλόσοφοι ἐλέγχειν ἔργον πεποιημένοι. Ἐπίκτητον μὲν οὖν Στοϊκὸν οἶδα, Δίωνα δὲ τὸν Προυσάεα, ᾧ καὶ ἐπώνυμον ὁ Χρυσόστομος, ὃς καὶ λόγους ἐκδέδωκε ἱκανοὺς, σπουδαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ὠφελείας μεστούς. V.

artem ipſum illud maledicere feciſſet. Iſti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipſam hanc amentiam erat conſpicuus, donec Praefectus urbis, vir ſapiens, nimis ſe petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali philoſopho. Verum enimvero hoc ipſum celebriorem reddidit, cum in ore eſſet omnium philoſophus propter dicendi fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipſum admovit hominem ad Muſonium, & Dionem, & Epictetum, & ſi quis alius ſimili conditione fuit. Ita certe in Graeciam cum veniſſet, iam Elienſibus maledicebat: iam ſuadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: iam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter cetera hoc beneficium Graeciae praeſtiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet, ne porro ſiti perirent

μένους τοὺς πανηγυριστὰς, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καταθηλύναντα τοὺς Ἕλληνας, δέον τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμπίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νὴ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἳ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ μικροῦ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὗρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ τεττάρων ἐτῶν συνθεὶς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἁπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὢν, ἕωλα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὗπερ ἐξ ἀρχῆς δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον τοῦτο

ſpectatores, maledictis inceſſebat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret ſitim ferre ſpectatores Olympiorum, quin, ita me Iuppiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis ſiccitatem, in magna multitudine frequentes erant. Et haec dicebat bibens ipſe de eadem aqua. Cum vero parum abeſſent, quin lapidibus illum, concurſu omnium facto, obruerent: tum ad Iovem confugiens vir fortis, mortem evitavit. Olympiade proxima, orationem quatuor interiectis annis a ſe compoſitam ad Graecos attulit, laudem eius, qui aquam perduxit, & fugae ſuperioris excuſationem. Sed cum iam negligeretur ab omnibus, nec amplius ita conſpicuus eſſet; obſoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum ſe conſpiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo faci-

τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς ἀπ᾽ Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τοὐπιὸν καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν αὐτὰ 21
ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὥς φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινήν τινα τὴν καρτερίαν ὑπισχνούμενος. ἐχρῆν δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγῳδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ᾽ ἕτερόν τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἑλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἑλόμενος ὄρος εὔδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ, οἷον Θεαγένη τοῦτον, Φιλοκτήτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθούσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἴγε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς ἀθέους, δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τοῦτο πάνυ ὀψὲ δρᾷν αὐτὸ ἔοι-

nus meditari coepit: ſparſitque famam inter Graecos a ſuperioribus ſtatim Olympiis, ſe futuro tempore ſe crematurum. Et nunc eadem portenta agitat, fodienda, ut aiunt, foſſa, comportandis lignis, & mirifica quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem, arbitror, primum quidem exſpectare mortem, non aufugere de vita: ſin vero omnino mori illi decretum ſit, non igne uti, neque tragico illo apparatu, ſed alio mortis genere, cum ſexcenta ſint, delecto, diſcedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quiddam amat, quid tandem non ſilentio eligens ſilvoſum montem, in illo ſe cremat ſolus, uno quodam Philoctete, verbi cauſa hoc Theagene, aſſumto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in ſcena ſe aſſabit, non indignus, Mehercule! ſiquidem patricidas atque atheos poenas dare facinorum fas eſt, & hoc quidem

κεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα πρὸς τὴν φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε οἱ πολλοί μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον
22 τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι θέαμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καιόμενος ἄνθρωπος, ἔνθα μηδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ᾽ ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ, τοσοῦτος ἔρως τῆς
23 δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. Καίτοι, φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκεῖνον, ἀλλ᾽ ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας

2 Ἅπαξ χανόντα) Γραι. χανέντα. G.

respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, & statim mori. Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei consequendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae aedem incendisse. Tale quid & iste excogitat: tantus illi famae amor insedit. Quamquam dicit, se hominum gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, & terribilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, & mortis con-

ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ᾽ οὐκ ἂν εὖ οἶδ᾽ ὅτι βουληθείητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο διακρίνει, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ τολμηροτέρους ἀποφανεῖ; Καίτοι δυνατὸν 24
ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀψομένους τὸ πρᾶγμα· ὑμᾶς δ᾽ οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δέξαισθ᾽ ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἠρόμην, ὅπου μηδ᾽ αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσαιτο ἄν τις, ὅτι τἄλλα ζηλῶν τἀνδρὸς, οὐχ ἕπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὥς φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῆς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῆ καὶ ῥᾴδια, καὶ παντὸς [illegible] εἴη· τὸ τέλος δὲ, καὶ τὸ κεφά-

temnendae, & vivicomburii, & terrorum similium? *Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuvet, malos non amantiores periculorum & audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo*, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? *Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, & ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fieri, modo praeceps in ignem se deiiciat. Neque enim in pera, & baculo, & pallio aemulatio inest: secura ista, facilia, & uniuscuiusque fuerint. At finem & caput aemu-*

λαιον χρὴ ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν συκίνων, ὡς ἔνι μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾷν ἔστιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ· ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο.

25 Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὥς φησιν ἡ τραγῳδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνος αἰτίας ἕνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νὴ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξηται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἠξίου Θεαγένης εἰκάζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας μωροὺς καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὅμως δ' οὖν κἂν ἐκείνους μιμείσθω. ἐκεῖνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενόν, φησιν, ἀλλ' ἐπειδὰν νήσω[illegible] πλησίον παραστάν-

lari oportet, & rogo e ficulneis codicibus, quantum potest viridibus, composito, suffocandum se fumo praebere. Nam ignis ipse non Herculis modo est & Aesculapii, sed sacrilegorum etiam & homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim vestrûm fuerit. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait Tragoedia, exederetur. At hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes iudicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti quidam & inanis gloriae cupidi homines. Attamen vel hosce aemuletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes immoti ustulari se patiuntur: tum conscen-

τες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτώμενοι, εἶτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνήξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅπερ φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βόθρῳ τὴν πυράν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαί φασιν αὐτὸν, καί τινα ὀνείρατα διηγεῖσθαι, ὡς τοῦ Διὸς οὐκ ἐῶντος μιαίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαῤῥείτω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἦ μὴν μηδένα τῶν θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ Περεγρῖνος κακῶς ἀποθάνοι. οὐ μὴν οὐδὲ ῥᾴδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδῦναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίουσι τὴν γνώμην, οὐκ ἐῶντες ἀποδειλιᾶν· ὧν εἰ δύο συγκατασπάσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τοῦτο μόνον χάριεν ἐργάσαιτο. Ἤκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεὺς ἔτι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, 27

so rogo, servato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem immutantes de suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si iniectus statim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non licet sperare, futurum, ut resiliat vel semiustulatus, nisi illud machinetur; quod facere illum aiunt, ut profundus fiat atque in fossa rogus. Sunt autem, qui dicant, illum mutare velle sententiam, & somnia enarrare quaedam, quasi non sinat Iuppiter locum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo, ad hoc quidem quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deorum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus moriatur. Quin nec facile est illi retractare. Nam qui cum illo sunt canes, incitant hominem, & una in ignem contrudunt, & animum illius subinde incendunt, nec metu resilire illum patiuntur. Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum lepidum opus fecerit. Audio vero, illum nec Protea vocari velle

ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορρωτάτω γήρως προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιοὺς δὴ, ὡς χρεὼν εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.

28 Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὑρεθήσεσθαί τινας τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι· οἱ κατάρατοι δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεὺς ἐκεῖνος ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἦ μὴν καὶ ἱερέας αὐτοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαστίγων, ἢ καυτηρίων, ἤ τινος τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, νὴ Δία, τελετήν τινα ἐπ' αὐτῷ στήσεσθαι νυκτέριον, καὶ

29 δᾳδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δὲ ἔναγχος, ὥς μοί

amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adsciviſſe, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogum dicitur, ubi ad extremam senectutem provecta est. Verum etiam rumores spargit, & oracula quaedam vetusta refert, in fatis esse, ut noctis custos genius ipse evadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, & futurum sperare, uti stet aureus. Neque vero, per Iovem, abhorret, in magna dementium multitudine inventum iri, qui quartana se per ipsum liberatos dicant, & noctu sibi occurrisse noctis illum custodem genium. Exsecrabiles autem isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, & adytum in rogo illius machinabuntur, propterea quod Proteus ille Iovis filius primus huius nominis auctor vates fuit. Testor autem, sacerdotes etiam illius constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, & facum gestationem circa rogum. Theagenes autem nuper, ut

τις τῶν ἑταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προειρηκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·

Ἀλλ᾽ ὁπόταν Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχ᾽ ἄριστος ἁπάντων,
Ζηνὸς ἐριγδούπου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,
Ἐς φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,
Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,
Σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλῆϊ ἄνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φησίν. ἐγὼ δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἐρῶ. φησὶ δὲ ὁ Βάκις οὕτω σφόδρα εὖ ἐπειπών,

Ἀλλ᾽ ὁπόταν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλὴν
Πηδήσῃ δόξης ὑπ᾽ ἐριννύϊ θυμὸν ὀρινθεὶς,
Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἵ οἱ ἕπονται,
Μιμεῖσθαι χρὴ πότμον ἀποιχομένοιο λύκοιο.

1 Καὶ Σιβύλλας. G.

renuntiavit mihi aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce rebus aliquid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:

Ast ubi iam Proteus, Cynicorum maximus unus,
Ad Iovis altitoni succensis ignibus aedem
In flammam insiliens, altum conscendet Olympum;
Tunc una, quotquot vescuntur munere terrae,
Noctigavum iubeo venerari Heroa, potentem,
Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem.

Haec a Sibylla se accepisse, ait Theagenes. At ego Bacidis illi de hisce rebus oraculum dicam. Ait autem Bacis ita praeclare adiiciens ceteris:

Ast ubi iam vario Cynicus cum nomine flammam
Insiliet, furiis agitatus pectore Famae:
Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,
Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt.

Ὃς δέ κε δειλὸς ἐὼν, φεύγει μένος Ἡφαίστοιο,
Λάεσσι βαλέειν τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιούς,
Ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν, θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
Χρυσῷ σαξάμενος πήρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρὶς πέντε τάλαντα.

τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἆρα φαυλότερος χρησμολόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥρα τοῖς θαυμαστοῖς τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυτοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι.
31 Ταῦτ' εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, Ἤδη καιέσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ τὸν Θεαγένη· ἀλλ' ὡς ἤκουσε τῆς βοῆς, ἧκεν εὐθὺς, καὶ ἀναβὰς, ἐκεκράγει, καὶ μυρία κακὰ διεξῄει περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφεὶς αὐτὸν διαρρηγνύμενον, ἀπῄειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλη-

Sed quicunque metu Vulcani fugerit aestus,
Iactis confestim hunc saxis petat omnis Achivus,
Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
Distendens auro peram de foenore capto,
Patris condita habens pulchris ter quinque talenta.

Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior Sibylla vates esse Bacis? Itaque auctor sim admirabilibus illis Protei sodalibus, ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissolvant: isto enim verbo combustionem vocant. Haec illo dicente, exclamant, qui circumstabant, omnes, *Iam comburantur digni igne!* Atque hic quidem cum risu descendit. *Sed non fugerunt Nestora voces*, Theagenem puto: verum audito clamore venit statim, escendensque clamavit, & sexcenta mala protulit contra eum, qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus sit. Ego vero, relinquens hominem dirumpentem se, abii visurus athletas, Iam enim esse

τάς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἤλιδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀ- 32
λυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορούντων Πρωτέως, ἢ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοὶ, ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει παραπεμπόμενος, κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε ὡς ἐβίω, καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐκινδύνευσε διηγούμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεστώτων. εἶτα φοβηθεὶς μὴ συντριβείην ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας ἑώρων, ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι. Πλὴν τότε 33
τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως

dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Elide. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum venirent, donec ipse progressus innumerabili comitante multitudine Proteus, post praeconum agonem verba fecit de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit, enarrans, & quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Multa quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstantium multitudine, pauca audivi. Deinde, ne tanta in turba eliderer, metuens, quod accidere videbam pluribus, abii, longum valere iusso affectante mortem Sophista, ipso sibi ante mortem parentante. Illud tamen audivi, cum diceret, *Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim,*

βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θανάτου καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώπους Φιλοκτήτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων, Σώζου τοῖς Ἕλλησιν· οἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγεισαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὑφ᾽ ὧν ὁ πρεσβύτης οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας ἕξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καθέξειν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὴ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσὸν, ὠχριᾶν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιὰν ἔχοντι, καὶ, νὴ
34 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ δὲ, εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἄνθρωπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὅμως

qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, & remiſceri aetheri. Ac prodeſſe, inquit, *volo hominibus, oſtendendo illis, quemadmodum mortem oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum eſt.* Qui ergo ſtupidiores erant hominum, lacrimari & clamare, *Serva te Graecis!* Qui autem fortiores, ii clamarunt, *decreta perage!* a quibus non mediocriter perturbatus eſt ſenex, qui ſperaſſet futurum, uti omnes retinerent ſe, neque igni permitterent, ſed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane praeter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda eſſent, ea res magis etiam expalleſcere illum fecit, (quamquam cadaveroſo iam ante colore eſſet) & tremere etiam, medius fidius! Itaque orationem finiit. Ego vero quam riſerim, puto, coniicis. Neque enim miſericordia dignus erat homo, ita invenuſtus ſupra omnes, qui iiſdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, & in-

ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις, πολλῷ πλείους ἕπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀ- 35
λύμπια τέλος εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις ἤδη ὁρῶν. ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἦν εὐπορῆσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελιπόμην. ὁ δὲ ἀεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καί με τῶν ἑταίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας, ἐξαναστὰς, ἀπήειν εὐθὺ τῆς Ἁρπίνης, ἔνθα ἦ ἡ πυρά. στάδιοι πάντες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἱππόδρομον ἀπιόντων πρὸς ἕω· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βάθει, ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀναφθείη τάχιστα.

gurgitabat ſe gloria, dum ad multitudinem eorum, qui ſe admirarentur, reſpiceret, ignarus miſer, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures ſequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego vero, neque enim vehiculi copia erat, multis ſimul diſcedentibus, invitus ibi relictus ſum. At iſte ſubinde differens, tandem praedicit noctem, qua ſpectaculum ſui cremandi editurus eſſet. Ac me cum ſodalium aliquis aſſumſiſſet, ſurgens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi rogus erat. Stadia haec ſunt viginti, Olympia iuxta Hippodromum orientem verſus euntibus. Cum primum eo veniſſemus, rogum deprehendimus in foſſa ad paſſus unius profunditatem ſtructum. Faces multae aderant, & ſarmenta ubique interpoſita, ignem celerrime uti conciperet. Exo-

36 Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, (ἔδει γὰρ κἀκείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον) πρόεισιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, καὶ ξὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν· καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾷδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἐδᾳδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δᾴδων, καὶ φρυγάνων· ὁ δὲ, καί μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποθέμενος τὴν πήραν, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὀθόνῃ ῥυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ᾔτει λιβανωτὸν ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινὸς, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι, δέξασθέ με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὴν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ περιεσχέθη ὑπὸ τῆς φλογὸς, πολ-

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν δᾷδα ἔχων) Τὸν Θεαγένην λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

riente luna, (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus) procedit iste quotidiano more indutus, & cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, & iam mihi diligenter attende, deposita pera, pallio, & Herculea illa clava, adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit, quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo, iniecit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad Tragoediam pertinet, meridies) *Materni paternique Daemones, volentes propitii me recipite!* Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae sur-

λῆς ἡρμένης. Αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, 37
τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τοὺς μητρῴους
μὲν δαίμονας ἐπιβοώμενον, μὰ τὸν Δί', οὐ σφόδρα
ἠτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρῴους ἐπεκαλέσατο, ἀνα-
μνησθεὶς τῶν περὶ τοῦ φόνου εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν
ἠδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν
πυρὰν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην
τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὴ ἀποπνιγεὶς ἐπ' αὐ-
τοῖς, Ἀπίωμεν, φημὶ, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θέα-
μα ὠπτημένον γέροντα ὁρᾷν, κνίσσης ἀναπιμπλαμένους
πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν,
ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἵους τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἑταίρους
τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠγανά-
κτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βα-
κτηρίας ἧξαν, εἶτα ἐπειδὴ ἠπείλησα ξυναρπάσας τινὰς
ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἕποιντο τῷ διδασκάλῳ,

gebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie,
fabulae converſionem. Equidem maternos daemonas invo-
cantem non valde, ita me Iuppiter, reprehendi: ſed cum
paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de cae-
de *illius* dicta ſunt, neque riſum tenere tum poteram. Cy-
nici autem rogum circumſtantes non illi quidem flebant,
ſed ſilentio ignem adſpicientes moeſtitiam quandam prae ſe
ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abea-
mus*, dicerem, *vani homines! Neque enim iucundum ſpectacu-
lum, ſenem aſſari videre, & malo nidore oppleri. An exſpecta-
tis, dum pictor aliquis ſuperveniens depingat vos, uti ſodales in
carcere appingunt Socrati?* Illi ergo indignari & male mihi
dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum
interminatus eſſem, me quoſdam illorum correptos in
ignem eſſe detruſurum, magiſtrum uti ſequerentur, quie-

38 ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἦγον. Ἐγὼ δὲ ἐπανιὼν, ποικίλως, ἑταῖρε, πρὸς ἐμαυτὸν ἐνενόουν τὸ Φιλόδοξον οἷόν τί ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως· ἐκείνῳ τἀνδρὶ, καὶ τἄλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενοη-
39 μένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἶτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιοῦσιν, ὡς θεάσαιντο καὶ αὐτοί. ᾤοντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τόδε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς Βραχμᾶνας φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπέστρεφον δ᾽ οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελέσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ᾽ αὐτὸ περισπούδαστον ἦν, κᾂν αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καί τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶχον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ

tem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, & ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spectaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie eius diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem solem salutaret, quod scilicet Brachmanas facere dictitant, rogum conscensurum esse. Multos igitur illorum averti, cum iam perfectum esse opus dicerem, quibus quidem non id ipsum curae esset, etiam locum inspicere, & aliquid de igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus,

ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινὰ χαρίεντα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοὶ, τὰ πραχθέντα διηγούμην. πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηνότας, ἐτραγῴδουν τὶ παρ' ἐμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς, σεισμοῦ πρότερον μεγάλου γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς, γὺψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογὸς, οἴχοιτο ἐς τὸν οὐρανὸν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγων, Ἔλιπον γᾶν, βαίνω δ' ἐς Ὄλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπεσαν, καὶ προσεκύνουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέγοντες πότερον πρὸς ἕω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθείη ὁ γύψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὸν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ, νὴ τὸν Δί', ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τάτε ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τοῦ Πρωτέως, καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσαιτο αὐτὸν

& accurate ſingula exquirentibus. Si quem igitur viderem politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi modo, enarrabam. Apud ſtipites vero, & inhiantes narrationi, tragicae quiddam gravitatis de meo adiiciebam; ut hoc, Cum accenſus eſſet rogus, & iam inieciſſet ſe Proteus, motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolantem media de flamma vulturem, coelum verſus abiiſſe, humana magna voce clamantem, *Reliqui terram, abeo in Olympum!* Hi ergo obſtupeſcentes cum horrore quodam adorare, & ex me quaerere, *Utrum verſus orientem, an ad occidentem volaſſet vultur?* quibus ego, quidquid in buccam veniret, reſpondi. Tum in concionem delatus adſtiti cano cuidam viro, & fide digno, medius fidius, ſi vultum ſpectares cum barba & gravitate reliqua, cum & reliqua narraret de Proteo, & ut vidiſſet ipſum paulo ante, poſt combuſtionem,

ἐν λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι περιπατοῦντα φαιδρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ τε ἐστεμμένον· εἶτ' ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γῦπα, διομνύμενος ἦ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς· ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγελῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.

41 Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπᾴσεσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρά τε Ἠλείων αὐτῶν, παρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστησομένας. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινέσεις, καὶ νόμους. καί τινας ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς τῶν ἑταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους

in veſte candida, & modo inambulantem laetum atque hilarem in ſeptem vocum porticu reliquiſſet, coronatum olea. Deinde poſt omnia etiam vulturem illum adiecit, iuratus, ipſum ſe vidiſſe de rogo evolantem, quem ego paulo ante dimiſeram, ut ridiculos faceret amentes homines & moribus ſtupidos. Ceterum cogita, quae in illo poſtea futura eſſe credibile ſit: quas non apes in illo loco conventuras? quas non congregaturas ſe cicadas? quas non cornices involaturas, ut in ſepulcrum Heſiodi: & id genus alia? Statuas quidem cum apud ipſos Elienſes, tum apud Graecos reliquos, quibus etiam ſcripſiſſe dicebant, ſtatim multas ſtaturas ei novi. Aiunt vero, nobilibus oppidis fere omnibus miſſas ab eo epiſtolas in praeceptionibus, & adhortationibus, atque legibus. Etiam ſodalium nonnullos eius rei cauſa legatos conſtituerat, quos mortis nuntios &

προσαγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δὲ, καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἅπαντα εἰπόντος ἀεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἅλεσθαι, ὅτε μηδ' ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος. Ἓν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχῃς ἐπιπολὺ γελᾶν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐθὺς ἀκούσας μου, ὅτε ἧκον ἀπὸ Συρίας διηγουμένου, ὡς ἀπὸ Τρῳάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῷ τρυφὴν, καὶ τὸ μειράκιον τὸ ὡραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην· καὶ ὡς ἐπιταραχθείη μὲν τῆς νυκτὸς, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστὸς, 42 43

1 Τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο) Πρωτεὺς μὲν τάχα καὶ συγγνωστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ, οὕτω τὸν βίον ἀπολιπών· σὲ δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγάσεται, λόγον μὲν ἐμπορευσάμενον, οὕτω προχείρως ἐκγεγονότα, τοῖς ὕθλοις δὲ καὶ μωρολογίαις τοῦτον ἐσπαθηκότα; V.

inferorum curſores appellabat. Hic finis fuit infelicis Protei, viri, qui, ut brevi ſermone complectar, ad verum quidem reſpexerat nunquam, gloriae autem & laudis popularis cauſa dixerat ſemper feceratque omnia, adeo ut in ignem etiam inſiliret, cum neque frui iam poſſet laudibus, quippe quarum ſenſus pervenire ad ipſum non poſſet. Deſinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere poſſis amplius. Illa enim olim noſti, quae ſtatim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipſo navigaverim, & cum reliquum hominis in illa navigatione luxum, tum formoſum illum adoleſcentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipſe quoque aliquem Alcibiadem, & ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegeo, deſcendente turbine & fluctum excitante maximum, ploraveritque cum mulierculis vir ad-

44 καὶ θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδόν που ἡμερῶν, πλεῖον, οἶμαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἤμεσέ τε τῆς νυκτὸς, καὶ ἑάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ τὸν φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πάνυ ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι. καίτοι εἰπεῖν, ἔφη, πρὸς αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἥκειν αὐτὸν ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἕπεσθαι, μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τὸνδ' αὖ φάναι· Ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ἔνδοξος ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὤν.

45 Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύσειε τῷ δριμεῖ φαρμάκῳ. ὁρᾷς; οὐ πάνυ τοὺς ἀμβλυωποῦντας ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ

mirabilis, & qui superior mortis metu esse videretur. Verum paulo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, & vomuit noctu, & febri correptus est satis vehementi. Haec vero Alexander mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut illum inviseret. Aiebat ergo, se invenisse hominem humi se volutantem, impatientemque aestus, & amatoriis velut blanditiis petentem frigidam: se autem non dedisse: verum illud dixisse, *Si omnino morte opus haberet, ipsam sponte iam venire ad ianuam, itaque bene facere, si illam sequeretur, nec ignem expeteret.* Istum contra dixisse: *At non aeque gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune esset.* Haec Alexander. Ego vero, & ipse non multis ante mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis motis oculos purgaret acerbo medicamento. Vides? Non sane recipit, qui hebetes oculos habent, Aeacus. Simile hoc est, ut si

σταυρὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπταισμα θεραπεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καίτοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σύ δ' οὖν, ὦ Φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὁπόταν τῶν ἄλλων ἀκούσῃς θαυμαζόντων αὐτόν.

quis in crucem mox agendus digiti offensionem curet. Quid tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista, Democritus? Risissetne, prout dignum est, virum? Quamquam unde tantum illi risus suppetiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quoque, & maxime cum alios admirari istum audieris!

Δ Ρ Α Π Ε Τ Α Ι.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ, ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΥΠΟΔΙΚΟΣ.

1 ΑΠΟΛ. Ἀληθῆ ταῦτα, φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι τις αὑτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων, ἤδη πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυματοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγεῖτο, αὐτὴ ἑωρακέναι καιόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἄπολλον, ὡς μήποτε γενέσθαι ὤφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέναι;

8 Ἡ Σελήνη) Bene Apollo inducitur non vidiſſe ſpectaculum hoc, quia Sol eſt Apollo: & hoc circiter noctem mediam [ἡ σελήνη γὰρ ἡμῖν.] Nam in praecedenti ſermone eſt, (c. 36) καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν. ἔδει γὰρ κἀκείνην θεάσασθαι. G.

F U G I T I V I.

APOLLO, IUPPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES, MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS, FUGITIVUS, HOSPES.

Apol. VERANE narrant iſta, pater, fuiſſe, qui in ignem ſe coniiceret in celebritate Olympiorum, iam ſenem hominem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Luna enim nobis narravit, quae ardentem ſe vidiſſe diceret.

Iup. Vera omnino ſunt, Apollo: quae utinam facta nunquam eſſent!

Apol. Adeone bonus erat ſenex, atque indignus, qui igni periret?

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἵαν εἰκὸς ἀποφέρεσθαι ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθὺς ἀπιὼν ᾠχόμην, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ἀτοπίᾳ τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῷ παμπόλλῳ, μόλις αἱ ῥῖνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾷν, ὑπομνησθεὶς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἴργα- 2
σται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθὸν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπε-
σὼν εἰς τὴν πυράν;

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἥλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

Iup. Etiam illud forte *ita ſe habuerit.* At ego multam me tum perferre iniucunditatem memini a malo illo nidore, qualem ſurſum ferri naturale eſt ab aſſatis corporibus humanis. Niſi enim in Arabiam ſtatim, ut habebam, abiiſſem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta ſuaveolentia, & copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi obliviſci nares ac dediſcere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abeſt, quin nauſeem ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit, Iuppiter, quod haec in ſe deſignavit? aut quid boni in eo ineſt, ſi quis in rogum deſiliens mutetur in carbones?

Iup. Hac in re evitare non potes, quin ante ipſum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipſe quoque in Sicilia deſiliit.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ
οὗτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;
ΖΕΥΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν
πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τε-
3 λευτῆς. ἔφη γάρ, εἴγε μέμνημαι. Ἀλλὰ τίς αὕτη
σπουδῇ πρόσεισι τεταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ
ἀδικουμένῃ ἐοικυῖα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ
τοὔνομά γε τοὐμὸν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ
θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλήλυ-
θας; ἆρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλεύκασί σοι ὡς
τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου
κατηγορηθέντα, εἶτα φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεὼς, ἐπήνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προσκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνίεσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴ-

Apol. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis caufam habuit?

Iup. Ipfius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum caufam apud illos mortis fuae diceret. Dixit enim, fi bene memini... Sed quaenam ifta contente ad nos accedens perturbata & lacrimans, iniuriam magnam paffae fimilis? Quin Philofophia eft, & nomen meum miferabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto feculo huc venifti? Numquid denuo contra te machinati aliquid funt imperiti, ut olim, cum accufatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater. Sed illi quidem, vulgus promifcuum, laudarunt & in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etfi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum ifti, quo-

ποιμι; οἱ ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τοὔνομα τοὐμὸν ὑποδυόμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβουλεύκασί σοι;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἵγε ξυνηδίκηνταί μοι καὶ αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων οὖν ἠδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώτας, μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιᾷ;

ΦΙΛ. Εἰσί τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν, καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταὐτὰ ἐσταλμένοι· ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τοὔνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταὶ, καὶ ὁμιληταὶ, καὶ θιασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐτῶν παμμίαρος, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελ-

modo illos vocem? qui se familiares meos & amicos esse aiunt, & nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime me tractarunt.

Iup. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt?

Phil. Non, pater. Hi enim & ipsi iniuria mecum affecti sunt.

Iup. A quibus ergo iniuriam accepisti, si neque indoctos accusas, neque philosophos?

Phil. Sunt quidam, Iuppiter, interiecti, velut inter utramque aciem, inter vulgus & philosophos, habitu, oculorum coniectu, incessu, nobis similes, & eadem ratione compositi. Postulant enim meis in castris militare, & nostrum sibi nomen inscribunt, discipulos se, & familiares, & sodales nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inscitia, au-

γείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρὰ καθ' ἡμῶν· ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἠδικημένη πέφευγα.

ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα ἠδικήκασί σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἅτε ἀμαθίᾳ καὶ ὕβρει ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὡς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες· ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρηνικώτερον ξυμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρός με καταπέμπων, ἃ μὲν πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς διάκεινται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν

dacia, libidine, plena: quae non parva eſt in nos contumelia. Ab hiſce, pater, laeſa profugi.

Iup. Dura haec ſane, filia. Sed qua in re maxime te laeſerunt?

Phil. Vide, pater, parvane ſint? Tu enim cum videres ſeculum iniuſtitia & iniquitate plenum, quod cum inſcitia & contumelia verſaretur, & ab iis perturbaretur; miſeratus humanum genus, ab ignorantia agitatum, me demiſiſti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo deſinerent mutuis ſe iniuriis afficere, & vim facere, & ſimilem feris beſtiis vitam agere; ſed oculis ad verum converſis, magis pacatam inter ſe civitatem haberent. Dicebas enim, me cum demitteres, *Quae agant homines, & quomodo ab inſcitia affecti ſint, ipſa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum miſericordia tangar, te, quam ſolam mederi poſſe his, quae fiunt,*

τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἁπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ 6
τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε καταπταμένην τὸ πρῶτον, ἅ τινα δὲ νῦν ὑπ᾽ αὐτῶν πέπονθας.

ΦΙΛ. Ηἶξα μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς, ἀλλ᾽ ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἠξίουν ἐργάσασθαι· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἴων ὡς ῥᾷστον ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὥς γε ᾤμην, ἐνδεξόμενον τὸν χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθησόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων ἐμοὶ συνεῖναι· ὥστε καὶ γένος ὄλβιον οἱ Βραχμᾶνες τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀξυδράκαις ὅμοροι, οὗτοι πάντες ὑπ᾽ ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσί γε κατὰ τὰ

arbitrer, ex omni noſtro numero delectam demitto, ut ſanes.

Iup. Scio, multa me & talia tum dixiſſe. Tu iam dic, quomodo te receperint primum advolantem, & quae nunc ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater, non ſtatim ad Graecos; ſed, quae videbatur mihi difficilior operis *pars* eſſe, inſtituere ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omiſſis *ergo interim* Graecis, quos faciles ad ſubigendum putabam, & celerrime recepturos frena, & iugo ſubmittendos: ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec difficulter iis perſuaſi, ut deſcendentes ſuis ab elephantis mecum verſarentur; adeo ut beata illa gens Brachmanes, qui in Nechraeorum & Oxydracarum confiniis colunt, omnes iam mihi militent, & meis ex praeceptis vivant,

ἡμῖν δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιοίκων ἁπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

7 ΖΕΥΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τάτε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο· ἔναγχος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον, εἰκὸς δὲ καί σε παρεῖναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἑώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορήσαιντο τοῖς ξυνεληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες,
8 ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκεῖνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθὺς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ ξυγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφήταις

12 Τὸν ὀπισθόδομον) Ὀπισθόδομος μέρος τῆς ἀκροπόλεος τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα ἦν τὸ ταμεῖον ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. V.

qua de cauſa magno in honore ſunt apud omnes vicinos. Hi miro quodam mortis genere moriuntur.

Iup. Gymnoſophiſtas dicis. Audio enim & reliqua de illis, & hoc quoque, maximo illos rogo conſcenſo, urendos ſe praebere, neque quidquam de habitu aut poſitu *membrorum* mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae ſimile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affuiſſe tum, cum ſenex arderet.

Phil. Neque acceſſi, pater, Olympiam, metu ſacerrimorum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamoſoque ſuo latratu poſticum templi implerent: igitur neque vidi illum, quomodo ſit mortuus. Poſt Brachmanes ergo ſtatim in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum deſcendi, & verſata ibi cum ſacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divi-

αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆ-
ρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μυήσουσα, εἶτα ἐς Σκυ-
θίαν ἐκεῖθεν, εἶτα ἐς Θρᾴκην, ἔνθα μοι Εὔμολπός τε
καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ προαποστείλασα
ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὔ-
μολπον, (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαν-
τα) τὸν δὲ, ὡς ἐπᾴδων προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ
πόδας εὐθὺς εἱπόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἐλθοῦ- 9
σαν, οὔτε πάνυ ἠσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἑπτὰ ἐκ
τῶν ἁπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμην,
καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ
Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασι. Μεθ' οὓς τὸ 10
σοφιστῶν φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε

10 Ἑπτὰ ἐκ τῶν ἁπάντων) Τοὺς ἑπτὰ λεγομένους σοφούς· Πιττακὸν, Βίαντα, Θάλητα, Περίανδρον, Κλεόβουλον, Χίλωνα, Σόλωνα. V. In altero *Vossiano* maiore idem Scholion sic: Οἱ ἑπτὰ οὗτοι, Πιττακὸς, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος, Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλων.

12 Καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου) Ἐκ Σάμου, Πυθαγόραν τὸν Μνησάρχου. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδήρων Δημόκριτον. ἄμφω δὲ φυσικὼ φιλοσόφω ἤστην. V. In *Voss.* altero sic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδήρων. [καὶ ἄλλον] Ἡράκλειτον. [ἄλλον] Δημόκριτον.

ibid. Ἐκ Σάμου) Πυθαγόρας. V. alter.

13 Ἀβδηρόθεν) Ἐξ Ἀβδήρων. G.

na eos docuissem, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos & Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thracen, ubi Eumolpus & Orpheus mecum fuere. Quos etiam praemissos in Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eumolpum, (didicerat enim a me divina omnia) alterum ut canendo musices ope vim afferret *animis*, e vestigio statim consecuta sum. Ac primum quidem advenientem neque vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane excluserunt. Paulatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac discipulos mihi conciliavi, & ex Samo alium, & alium Epheso, & Abdera alium, paucos omnino. Post quos Sophistarum mihi populus, nescio quomodo, adhaesit, neque

ζηλοῦν τἀμὰ ἐς βάθος, οὔτε κομιδῇ ἀπᾷδον, ἀλλ'
οἷον τὸ Ἱπποκενταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν
ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, οὔ-
τε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενέσι
τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾷν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶν-
τες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν
ἡμῶν εἴδωλον, ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. οἱ δὲ ᾤοντο
ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ
ἀχρεῖος ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ᾤον-
το, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομψαὶ, καὶ ἄπο-
ροι, καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λα-
11 βυρινθώδεις ἐρωτήσεις. Εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχό-
μενοι πρὸς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, ἠγανάκτουν, καὶ
συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆ-
γον, καὶ παρεδίδοσαν πιομένους τοῦ κωνείου. ἐχρῆν μὲν
οὖν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθὺς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι

6 Ἀμυδρὸν) Ἀφανὲς, σκοτεινόν. V.

10 Ἀπρόσμαχος) Ἀκαταγώνιστος. V.

aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam & mixtum, inter imposturam & philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lippientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam & evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, &, ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: comtulae illae, & dubitabiles, & inexspectatae responsiones, & exitum non habentes labyrinthisque similes responsiones. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre & adversus illos coire, ac tandem in ius cogere, &,eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere,

τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗτοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμετρῆσαι τῆς μονῆς· ὡς μή ποτε ὤφελον· οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα 12
ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστί· μιαρὸν γάρ τι φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δουλικὸν, καὶ θητικὸν, οὐ ξυγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσχολίας· ἐδούλευε γὰρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἵας εἰκὸς τοὺς τοιούτους, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναιξὶ, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὁπότε ἢ κρόκην ἐκεῖναι στρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ ὄνο-

nec amplius illorum ferre consuetudinem. Iam vero Antisthenes & Diogenes, & paulo post Crates, & Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paulum adhuc morae quasi corollarium adiicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

Iup. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam iniuriam passa sis, sed indignaris tantum.

Phil. Quin tu audi, Iuppiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, & plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem enim serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrilem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum & deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo isti puerili

μα τὸ ἡμέτερον ᾔδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν ἐστι τοῖς ἑταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παῤῥησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβουλεύουσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμώντων ὑποπτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ
13 μικρὰν ἡγοῦντο εἶναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν· μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέχναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ ὥσπερ οὖν ἐστιν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν οὖν σκοπουμένοις, τὴν ὑστάτην ἄγκυραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ, καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν ὁρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαθίαν, καὶ ἀναισχυντίαν προσκαλέσαντες, αἵπερ

8 Πρόσφορα) Πρόσφορα, χρήσιμα, οἰκεῖα, ἁρμόδια, ἐπιτήδεια. V.
9 Γλίσχρα) Ταπεινά. V.

aetate meditati, neque nomen noſtrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem perveniſſent, animadverſa, quae meis ſodalibus a multitudine habetur, reverentia, & ut ſuſtinent homines illorum in dicendo fiduciam, & curari ſe gaudent, & conſulentibus obſequuntur, & reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur eſſe haec omnia. Ac diſcere quaecunque huic inſtituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum eſt. Artes parcae, & cum labore, & vix tamen vel ſic praeſtare, quod ſatis eſſet, poterant. Quibuſdam etiam grave ſervitutis onus, &, ut eſt, intolerabile viſum. Conſiderantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam ſacram appellant nautae, demittere: firmanteſque *navim* in praeclara illa amentia, advocatis inſuper audacia, inſcitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis cer-

αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας ξυμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὁποῖα πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια; σχηματίζουσι, καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἴσωπός φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἠξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι, καί που τινες καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾷστα, ὡς οἶσθα, 14
καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῆ λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περιβαλέσθαι, καὶ πήραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασι. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ τούτῳ παθεῖν, ἡ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδὼς παρέξειν ἔμελλεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος τοῦ δεσπότου, κἂν εἰ βούλοιτο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ

tamen adiuvant, novisque excogitatis conviciis, ut praesto statim & in ore sint: has ergo symbolas solas cum habeant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram sumunt ornatumque decentem, mihique quam simillimum: nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina circumposita asperum rudens, leo & ipse esse postulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, & ad imitandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum negotii est palliolo amiciri, & peram gestare suspensam, & clavam in manu habere, & clamare, vel rudere potius aut latrare, & maledicere omnibus. Quippe securitatem illis nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videbatur reverentia: porro in promtu est, invito etiam domino, libertas, qui si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus au-

ἄλφιτα οὐκ ἔτ᾽ ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μᾶζα ψιλή. τὸ
δὲ ὀψώνιον, οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντο-
δαπὰ, καὶ οἶνος, οἷος ἥδιστος, καὶ χρυσίον παρ᾽ ὅτου ἂν
ἐθέλωσι· δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοί
φασιν, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δώσειν τε πολλοὺς
οἴονται, ἢ αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι
15 κακῶς. Καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ἑώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου
καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδέ τις ὁ δι-
κάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσται, ἢν μόνον τὰ
ἔξω ᾖ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται,
ἢν ἔρηταί τις οὑτωσὶ κοσμίως, καὶ κατὰ βραχὺ,
ἀλλ᾽ εὐθὺς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν
ἀναφεύγουσι τὴν λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον.
καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῇς, οἱ λόγοι πολλοί· ἢν δὲ ἀπὸ
τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλῃς, τὸν βίον ἀξιοῦσι σκοπεῖν.
16 Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης

tem non iam tenuis, neque, ut ante, nuda puls; opſonium non ſalſamentum, aut thymus; ſed carnes omnis generis, & vinum quodque ſuaviſſimum; & aurum a quocunque voluerint. Nempe tributum quoddam crebro acceſſu ſuo colligunt; vel, ut ipſi loquuntur, tondent oviculas, daturoſque ſperant plures, vel habitus pudore, vel metu, ne male audiant. Nam illud quoque obſervarunt, opinor, ſe aequo faſtigio ſtaturos cum his, qui recte philoſophantur. Neque enim quiſquam erit, qui iudicet iſta vel diſcernat, modo externa ſint ſimilia. Neque enim omnino illud probationis genus admittunt, ſi quis illos ſic placide & ſenſim interroget: ſed clamant ſtatim, & ad arcem ſuam, convicia, confugiunt, & expediunt fuſtem: ac, ſi opera illorum requiras, multa *in ore eſt* doctrina; ſin ex doctrina illos iudicare velis, vitam te conſiderare poſtulant. Itaque plena fraudibus iſtis civitas, illorum praeſertim, qui Dio-

ῥᾳδιουργίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὁπόσον ἔνεστι τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ φυλακτικὸν, ἢ τὸ οἰκουρικὸν, ἢ τὸ φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικὸν, οὐδαμῶς ἐζηλώκασιν· ὑλακὴν δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἁρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια συχνὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν. Ὄψει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐρ- 17
γαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσουσιν, ὅταν ὁρῶσιν σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνοντας, ἕωθεν εἰς ἑσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργοὺς δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιοῦντας, αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προχείρως, ἀγανακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαι-

geni ſe & Antiſtheni, & Crateti adſcriptos, ſub Canis illius ſignis militare aiunt: qui, quod utile ineſt in natura canum, ut cautionem illam, illam domus cuſtodiam, dominorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitantur; latratum vero, & ligurritionem, & rapacitatem, & Venerem crebram, & adulationem, & illa verſus dantem blandimenta, & menſarum affectationem, haec omnia ad unguem exprimere laborant. Videbis ergo paulo poſt, quid futurum ſit. Exſilientes enim de officinis univerſi deſertas relinquent artes, ubi videbunt, ſe quidem, opus cum faciant & laborent a mane inde ad veſperam, operibus intenti ſuis, vix tamen ſibi victum ex illa mercenaria ratione parare: otioſos autem homines atque impoſtores in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quaſi tyranni eſſent, promte accipiant, ſi nihil ferant, indignen-

νοῦντας δὲ, οὐδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος
δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στό-
18 ματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἧττον ἂν δεινὸν τὸ
πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο
ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω,
καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ἢν παιδὸς ὡραίου ἢ γυ-
ναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν ἄξιον,
οἷα ποιοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖ-
κας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες, κατὰ τὸν Ἰλιέα ἐκεῖνον
νεανίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἶτα κοινὰς
ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προθέμενοι, Πλάτωνός τι
δόγμα οἴονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος
19 ἠξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. Ἃ μὲν γὰρ ἐν
τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἃ μεθύσκονται, μακρὸν
ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἴει κατηγο-
ροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ

9 Ἐκεῖνον νεανίσκον) Τὸν Πάριδα. G.

tur, non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita, qualis sub Saturno fuit, illis videtur, & coelitus in ora mel influere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint, nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer graves & tristes quantum ad externa & publica qui videantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel nanciscantur, vel sperent, quid faciant, silere melius est. Quidam etiam suorum hospitum mulieres abducunt corrumpendas adulterio, ut Troianus ille iuvenis, nimirum ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omnibus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se placitum perficere rati, ignari, quo sensu divinus ille communes esse mulieres voluerit. Quae quidem faciant in conviviis, & quomodo per ebrietatem se gerant, commemorare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accusantes ipsi ebrietatem, & adulterium, & lasciviam, & ava-

φιλαργυρίας; οὐδὲν γοῦν οὕτως εὕροις ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷον, κολακείαν μισεῖν φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ᾽ ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥᾴδιον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὁπόταν ὑπὸ τῆς τυχούσης αἰτίας ἐπιζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολὴ, πελιδνοὶ δὲ τὴν χροιὰν βλέπωνται, ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ᾖ τὸ στόμα. Μὴ σύ γε ἐκεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κε-

3 Τὸν Γναθωνίδην) Κολάκων οἱ περιφανέστατοι οὗτοι. V. 13 Ἰταμὸν) Ἀναίσχυντον. V.

ritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies, ut sunt sermones illorum & facta. Verbi gratia adulationi se inimicos aiunt, cum adulationis causa Gnathonidem aut Struthiam superare possint: veracitatem commendantes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio. Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum, supra parvulos infantes. Quare risum praebent non mediocrem spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bilis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam & furiosum vident, & spuma, vel veneno potius plenum os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum effunditur! *Aurum*, inquiunt, *aut argentum*, *Mehercules*, *nec*

κτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς θέρμους πριαίμην. ποτὸν γὰρ, ἡ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλίγον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλούτους ὅλους. ὥστε τίς ἔμπορος τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ φόρτου πλήσειεν ἂν, ὅσον τούτοις φιλοσοφία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἶτ' ἐπειδὰν ἱκανῶς συλλέξωνται, καὶ ἐπισιτίσωνται, ἀποῤῥίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύστηνον τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πήρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ τῷ τρίβωνι τοῦ Ἀντισθένους, καὶ τῷ πίθῳ τοῦ Διογένους.
21 Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιούτους οἴονται, κἀμὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ χρόνου, ἀδύνατόν μοι γεγένηται κἂν ἕνα τινὰ προσαγαγέσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκεῖνο πά-

Ἐς χρηματισμὸν) Ἐς τὴν τῶν χρημάτων συλλογήν. χρηματίζεσθαι, χρήματα συλλέγειν. V.

possidere digner; obolus mihi sufficit, unde lupinos emam; potum enim fons praebebit, aut fluvius. Paulo post non obolos petunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo mercator tantum a navium commeatu affluat divitiis, quantum hisce ad quaestum philosophia confert? Deinde ubi, quantum satis est, collegerint, & viaticum sibi paraverint, abiecto illo infelici palliolo, agros interdum & vestimenta mollia emunt, & pueros comatos, & totos vicos, longum valere iussa Cratetis pera, & Antisthenis pallio, dolioque Diogenis. Vulgus vero ista cum videt, despuunt iam philosophiam, & omnes ex eo genere esse arbitrantur, & me disciplinae istius nomine accusant. Igitur diu iam est, cum ne unum quidem istorum potui allicere, sed illud mihi

σχω. ὁπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφήνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὖθις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγελῶσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυτον πόνον.

ΖΕΥΣ. Οἷα, ὦ θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία 22
πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὅ, τι καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον. ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μιᾷ πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγώ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς δεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκεῖνοι ἄξιοι· τὸν Ἑρμῆ δὲ, εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμψωμεν ἐπ' αὐτούς. ὃς ἅτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα εἴσεται τούς τε ὀρθῶς φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μή.

7 Μετελευστέον) G. Κολαστέον. Τιμωρητέον. V. 13 Αὐτοκράτορα) Βασιλέα. V.

Penelopes *consilium* usu venit. Quantumcunque ego texo, illud momento temporis rursum resolvitur, ridentibus Inscitia atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non procedere, nihil proficere laborem.

Iup. Quantum, o Dii, malorum perpessa nobis est a sacerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum, quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Fulmen enim uno ictu educit *e vita*, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subiiciam. Odi enim & ipse iam istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus aversi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demittamus, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, celerrime tum recte philosophantes agnoscet, tum minus:

εἶτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

23 ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἄπολλον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἄπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαιδέκατον γοῦν ἆθλον οἴου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἢν ἐκκόψῃς μιαρὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὖθις τοῦ Αὐγείου, ἢ τούτοις συμπλέκεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἄκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

24 ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς κἂν ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσο-

deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Iup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, assumta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, exstirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae fimum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem *eo:* sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo vero eundum est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philo-

φοῦσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θρᾴκης ἀπιτέον.

ΗΡΑΚ. Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθών. καί μοι τήν δε ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὁρᾶτε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὀρῶν ἁπάντων; Αἶμός ἐστι τὸ μεῖζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδίον δὲ ὑποπεπταμένον, πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἑκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καί τινας λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

ſophantur, Mercuri. Iſti vero, *quos quaerimus*, nihil Attica paupertate opus habent, ſed ubi auri multum & argenti effoditur, ibi nobis quaerendi ſunt.

Merc. Recta igitur pergendum in Thraciam.

Herc. Bene mones, & viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui ſaepe *eam regionem* obierim: & hac iam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri & Philoſophia, duos montes maximos omnium montium & pulcherrimos? (Haemus eſt maior, alter ex adverſo eſt Rhodope) campoſque infra patentes fertiliſſimos, a radicibus utrinque incipientes: & colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, aſſurgentes, non deformes aſperitate, tanquam plures ſubiectae urbis arces. Et iam ipſa urbs apparet.

ΕΡΜ. Νὴ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἁπασῶν. πόῤῥωθεν οὖν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καί τις ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάνυ ἐν χρῷ ψαύων αὐτῆς.

ΗΡΑΚ. Ἕβρος μὲν οὗτος· ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑπονέφελοι· ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

26 ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον;

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν. ἀλλὰ τά γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὕς τινας ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἵ τινες ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ ξυγγενέσθαι αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν τῆς

Merc. Maxima per Iovem, mi Hercules, & pulcherrima omnium. E longinquo igitur iam pulchritudo illius exſplendeſcit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane moenibus illius alludens. [Gr. *in cute eam tangens.*]

Herc. Hebrus hic eſt: urbs autem Philippi illius opus: & nos iam terrae vicini, atque infra nubes; inſcendamus ergo, quod felix fauſtumque ſit.

Merc. Sic fiat! Quid vero iam faciendum? quomodo veſtigandae ſunt illae beſtiae?

Herc. Illae tuae iam, Mercuri, partes ſunt. Praeco es, praeconium tibi faciendum eſt.

Merc. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non novi. Tu igitur, Philoſophia, dic, qui nominandi ſint, & ſigna inſuper.

Phil. Ne ego quidem ſatis certo, quomodo nominentur, ſcio, quod cum illis minime verſata ſum. Sed ob *habendi*

ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἁμάρτοις προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας, ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτήτους.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ 27 περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καί τι καὶ ἐρέσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἆρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ, ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἴδετε, καί τινα γυναῖκα ἐν χρῷ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικὸν, ἀῤῥενωπὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν;

ΦΙΛ. Παπαὶ, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γὰρ ἐκεῖνοι ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἠνδραποδισμένην πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴσεσθε δὲ καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τονῦν δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικὸν,

13 Μέτιμεν) Ζητοῦμεν. V.

eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones [*Habeones*] & Ctesippos [*Habiequos*], aut Ctesicles [*Habiglorios*], aut Euctemonas [*Bonihabios*], aut Polyctetos [*Multihabios*] advoces.

Merc. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, & interrogare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, optima, si quos praestigiatores tres una vidistis, & mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu & plane viraginem.

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: iam vero simul faciamus praeconium: *Si quis mancipium Paphlagonicum, de*

τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὕπωχρον, ἐν χρῷ κουρίαν, ἐν γενείῳ βαθεῖ, πήραν ἐξημμένον, καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοίδορον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ.

28 ΔΕΣΠ. Νοῶ, ὦ οὗτος, ὃν κηρύττεις· ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοὶ, Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα δὲ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίστατο. ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.

ΔΕΣΠ. Ὢ τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖν φησιν, ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, ξυνίησι γὰρ, ὥς φησιν, αὕτη.

Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppallidum, ad cutem detonsum, barba prolixa, peram suspensam gerens, & palliolo indutum, iracundum, indoctum, aspera voce, maledicum, indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam isti nomen apud me fuit Cantharo, & comam alebat, & vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui desidens in fullonia officina detonderet, quidquid superfluorum floccorum eminet in vestibus.

Phil. Ille ipse tuus est servus: at nunc philosopho similis, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam! Cantharus philosophari se ait! nostri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, inveniemus omnes; intelligit enim ista, quantum dicit.

ΦΙΛ. Τίς δ᾽ οὗτος ἄλλος ὁ προσιὼν ἐστὶν, ὦ Ἡρά- 29
κλεις, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὀρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐμὸς, ἥδιστος κελευστῶν ἁπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ᾠδὴν αὐτοῦ ἥκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε καὶ μουσικώτατε Ὀρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλησαι γάρ που Ἡρακλέους.

ΟΡΦ. Νὴ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡράκλεις, καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα, ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δεῖξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ, χρυσίου γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, δέῃ, σοφὸς ὤν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμ᾽ ἂν ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοιμι πρὸς αὐτοῦ, μιαρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον τοῦτο ἐκμεμελέτηκε.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hortator omnium optimus; ad cuius cantum omnium minime fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime & cantus peritissime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, & Hercules, & Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego, quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis, ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo audiam: impurus enim ultra modum est, & in hoc solum se exercuit.

ΕΡΜ. Δεῖξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδὼν, ὡς μηδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ΕΡΜ. Ἐπίσχες. οὐ γυναικός ἐστι φωνὴ, ῥαψῳδούσης τὶ τῶν Ὁμήρου;

ΦΙΛ. Νὴ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος [ἀνὴρ] ὁμῶς ἀίδαο πύλῃσιν,

Ὃς χρυσὸν φιλέει μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὃς

Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅκεν φιλότητα παρέσχε.

ΥΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὗ τὴν γυναῖκα ᾤχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

ΔΡΑΠ. Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,

Οὔτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,

Merc. Oſtende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e veſtigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox eſt, Homeri verſiculos recitantis?

Phil. Sic eſt, per Iovem. Sed audiamus, quid dicat.

Fug. *Hoſtis enim ille mihi velut atri limina Ditis,*

Pectore quiſquis amat nummos, ſed idem negat ore.

Merc. Ergo Cantharum odiſſe debes,

Cui hoſpes laeſus, qui ſe praeſtabat amicum.

Hoſp. De me hic verſus, cuius muliere abducta fugit, quod ipſum *domum meam* receperam.

Fug. *Vah vinoſe, caniſque oculos, & pectora cerve,*

Expers conſilii, numeri nullius in armis.

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε κολοιῶν

Μαῖψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὄπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα,

Δεινὸν ἀποπνείουσα, τρίτου κυνὸς ἀγρίου ὁρμήν.

ΥΠΟΔ. Οἴμοι, γύναι, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν 31
τοσούτων. Φασί δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάῤῥει, Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι, ἢ Γηρυόνην, ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ καὶ προσίασιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἔχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾷς; Φέρ' ἴδωμεν ἅ τινά σοι ἡ πήρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἢ ἄρτου τρύφος;

ΕΡΜ. Οὔ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίου.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσῃς. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι

Therſites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infeſtus temere ſine more modoque.

Dom. Veriſimiliter exſecrandi hominis verſus *cadunt*.

Fug. *Prima canis, media at capra, atque in fine leaena,*

Horridum olens, tripliciſque canis ſilveſtris odorem.

Hoſp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpeſſa es! Aiunt illam etiam uterum ab iſtis ferre.

Merc. Bono animo eſto. Cerberum tibi quendam pariet vel Geryonem, novum ut laborem rurſus habeat hic Hercules. Verum accedunt etiam, itaque nihil opus eſt, ut pulſetur ianua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus, quid habeat tibi pera? lupinos forte aut panis fruſtum?

Merc. Non, ita me Iuppiter; ſed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante ſe ferebat in

τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστι. τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος, οὕτω μιαρὸς ὤν.

32 ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὑμὸς δραπέτης τυγχάνεις ὤν; οὐμενουν ἄλλος. ὢ τοῦ γέλωτος. εἶτα τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ Ληκυθίων Φιλοσοφεῖ;

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστιν;

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἑκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάθρων ἐστί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλες ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πήρα, καὶ βάκτρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ.

Graecia, hic vero Chryſippeus [*auri famelicus*] ex aſſe eſt. Itaque Cleanthen non ita multo poſt videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, peſſime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non ſane alius. Hem riſum! Quid poſtea non fiet? etiam philoſophatur Lecythio?

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: ſed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid ſic?

Dom. Quia de genere plane ſuppurato eſt. Nomen autem ipſi dixeramus Myropnum [*Unguentolens*].

Merc. Depulſor malorum Hercules, audin'? Deinde pera *ſumta*, & baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipe.

ΥΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κύουσαν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΥΠΟΔ. Ἔστι τὶ, ὦ 'γαθὲ, τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς.

ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας, μηδὲ πολυκέφαλον τέκῃ, οἴχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὼ δύο δὲ τούτω τὼ δραπετίσκω, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ἃ πρὸ τοῦ· τὸν μὲν ἀποπλύνειν τὰς ῥυπώσας τῶν ὀθονῶν, τὸν Ληκυθίωνα· τὸν Μυρόπνουν δὲ αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διεῤῥωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα· ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα, ῥυπώσῃ προσέτι καὶ

Hosp. Minime vero! Non sane receperim, quae librum mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hosp. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tricaranus [*Triceps*].

Merc. Non est mirum, cum etiam Triphales sit comicorum *libellorum* unus.

Fug. Tuum *est*, Mercuri, iudicare, quod superest.

Merc. Sic mihi placet, Istam, ne quod prodigium aut multiceps pariat, abire retro ad virum in Graeciam. Duos autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, discere, quae olim, alterum sordida lintea eluere, Lecythionem; Myropnum vero, malva prius verberatum, sarcire rursus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilatoribus, ut pereat primum vellendus, insuper vero pice sor-

γυναικεία τῇ πίττῃ, εἶτα ἐς τὸν Αἷμον ἀναχθέντα γυμνὸν, ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπεδημένον τὼ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὀττοτοὶ, παπαιπαίαξ.

ΔΕΣΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων; ἀλλ' ἀκολούθει παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν λεοντὴν, ὡς γνωσθῇς ὄνος ὤν.

6 Λεοντὴν) Τριβώνιον λέγει. V.

dida ac feminea: tum nudus abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de Tragicis tuis sermonibus? sed sequere iam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. *l.* 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.) πρὸς τὸν ἀπ— Schol. Non habent artic. *Fl. Fr. I. H. P. B.* &c. *l.* 12. Ἠμείψω) Ita emendarat Solan. non addens unde, cum editum esset ἀμείψω. Obsecundavi tamen, ut fieret secund. pers. ab ἠμειψάμην. *Reitz.* *Pag.* 2. *l.* 4. Σέας) Conf. Th. Mag. h. v. Σῆς marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Παραλαμβάνεις) Et sic Th. Mag. cum edd. *l.* 18. *col.* 1. Σῆτας) ζῆτας misere edita. *ead. col.* 2. Προλαμβ.) προσλαμβ. edita. Bene correxit Solan. *Pag.* 3. *l.* 4. Παρακεκομμένα) Et sic Coll. cum edd. *l.* 8. Τοιαύτας) Nil mut. *Fl. Fr. I. P.* &c. Τὰς αὐτὰς Marcil. *l.* 9. Ἡμῖν) ἦ μὴν Menag. Nihil abit a vulg. *Fl.* *l.* 19. *col.* 1. Λιβαν.) Huc retulit hoc Schol. Solan. cum ante ad alia verba referretur. *ead. col.* 2. Εἰκάσαι) εἴκασε ante vulgatum fuit. *Pag.* 4. *l.* 1. Ὀλμειὸν) Spir. leni *I. Fl.* & Hesiod. Sine spir. *Ald. P. S.* &c. Adspirate Gesn. & Strab. *l.* 2. Ποιμένων) Rescripsi ex L. *V.* 2. *S.* Ποιμαίνων enim cett. male. *l.* 7. Ἢ τῷ) ἢ σὺ τῷ Th. Mag. melius. *ead.* Τούτῳ) τοῦτο male *Fl.* *l.* 8. Τῷ) τὸ male *Fl.* *l.* 9. Κατὰ) καὶ Graev. Κᾶτα *Fl.* In vulgato conspirant cett. Mox ἔχε recte *Fl. I. H. S.* Εἶχε *P.* *l.* 13. Κτήσῃ) Omisit *Fl.* *l.* 16. *col.* 1. Ὀλμειὸν) Μυρίνη ἄν. ed. Cler. Et mox ἐξήργασται, item τοῦ Ἑλικῶνα. Quae, monente Solano, facile correxi, nec librorum fidem exspectare necesse habui. *Reitz.* *Pag.* 5. *l.* 6. Τὰ) Abest a *Fl.* *l.* 12. Ἐθέλοις) ἐθέλεις *Fl.* minus recte. *Pag.* 6. *l.* 15. Ἐπὶ σκοποῦ) ἐπίσκοπα marg. *A.* 1. *l.* 19. *col.* 1. Ἰσμηνίου) Ad Lucian. accommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. *Reitz.* *l.* 20. *col.* 2. Ἐλπίσαι) Ita ex C. rescripsit Solan. In editis erat ἀπελπίσαι. In V. ἐπελπίσαι. *Pag.* 7. *l.* 1. Ἐπιδείξασθαι) Constanter ita legi addit Solan. *l.* 6. Κοππαφόρον) Ex emend. Solan. Κοππoφόρον *Fl. P. H.* marg. *A.* 1. Καππoφόρον *I. B.* 1. *S.* &c. *l.* 8. Ἐπινεύεις) Sic *Fl. Fr B.* 1. *P. H. S.* Ἐπινεύσεις *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. *col.* 1. Κενταυρ.) Et hoc ad alia verba relatum erat. *ibid. l.* 19. Κάππα) Lege κόππα, utroque loco. *Solan.* *ibid.* Σίγμα) Lege σάμπι. *Solan.* *ead.*

col. 2. Λαρίσσης) Λαρίσσου V. *l.* 21. *col.* 1. Σίγμα σαμπφόραι) Pro σίγμα iterum σάμπι legendum monet Solan. nil tamen mutavit; sed σαμπφόραι in textum recepit ex C. cum σαπφόραι tantum editum esset. In V. vero σ̄. (pro ϡ) mox etiam Νησαῖος pro Νισαῖος, item Νῆσα pro Νίσα, ac Μηδείας pro Μηδίας legebatur, quod eodem duce mutavi. *Reitz.* *Pag.* 8. *l.* 1. Καὶ ἐγένετο) Nil mut. edd. Καίτοι ἐγ. vult Marcil. *l.* 13. Χρυσοῦς ἐμβάτας) Legend. χρυσᾶς ἐμβάδας addit Solanus. *Pag.* 9. *l.* 3. Ὁ Θερσίτης) Non comparet in *Fl.* *l.* 13. Αὐτοῦ) αὐτῷ marg. *A.* 1. *l.* 18. Ὑπερπηδήσεται) ὑπερπηδήσεως edita, mutavit Solan. *Pag.* 10. *l.* 1. Πορφυρᾶν) Sic emendavit Solan. Πορφυρὰν edd. vulgo. *Pag.* 11. *l.* 3. Καὶ) Omisit *Fl.* *l.* 9. Ὅλος) ὅλως *I.* & *V.* 2. Prius reliquae. *Pag.* 12. *l.* 9. Ξυμμαστιγουμένης) Ζυμμαστιγουμ. male *B.* 1. *l.* 11. Κόλλοπας) Recte edd. praeter *I.* & *V.* 2. quae κόλλωπας. *Pag.* 13. *l.* 6. Περὶ) Ita bene *Ald.* *I.* *H.* *P.* *B.* 1. *S.* Παρὰ *Fl.* L. & marg. *A.* 1. *l.* 11. Εἰς τὸν Ἕβρον) Haec & seqq. a λύρᾳ ad λύρᾳ desunt in *Fl.* *l.* 13. Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος) ἐπὶ τῷ Ὀρφείῳ λόγῳ. marg. *A.* 1. *l.* 17. *col.* 2. Καταπεφρονημένως) Sic dedit Solanus pro vulg. καταπεφρονημένος, & παρ' ἡμῖν, pro edito παρ' ἡμῶν. *Pag.* 14. *l.* 4. Πυνθανόμενον) Ita *Fl.* *B.* 1. *H.* &c. Πυθανόμ. *I.* & *Fr.* Forsan πυθόμενον voluere. *Pag.* 15. *l.* 3. Ἐφ') ὑφ' male *Fl.* *l.* 18. *col.* 1. Κυνῶν) Ita merito emendarat Solan. cum legeretur Κωῶν. *ibid.* *l.* 20. Παρὰ τῆς μητ.) Ante ad verba ἃ μόνα ἐξαίρετα male referebatur hoc Schol. & Schol. sequens, ad ἐκείνῳ γέροντι. *Pag.* 16. *l.* 3. Γηρυόνου) Sic *Fl.* *Fr.* *Ald.* *I.* *H.* 1. & 2. *B.* 1. *P.* *S.* *Amst.* *l.* 11. Ἐγγελᾶται) Hoc pertinaciter servant edd. Ἤγγελται adscript. marg. *I.* *Pag.* 17. *l.* 2. Ἢ) ἢ delet Gesn. *l.* 4. Ἀνελίττεις) Et hoc edd. constanter. Ἀνατυλίττεις Graev. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Ἐντίθεις) ἐντίθης vult Guyet. *l.* 10. Φασι) Sic *I.* *P.* aliaeque. Φασὶ *Fl.* *Pag.* 18. *l.* 9. Τότε &c.) τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε Coll. *l.* 12. Βάκχας) Βάπτας *Fl.* male, quod tamen & adscriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 19. *l.* 7. Κτένιον) κτένας *Fl.* *l.* 13. Κᾀμὲ) Non habet *Fl.* *l.* 16. Δὴ) Restitui ex L. & *Fl.* Δεῖ edd. cett. male. *Pag.* 20. *l.* 1. Εἶ) εἶναι *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Οὐχ ἕτερος) Sic pleraeque recte. Οὐδέτερος Schol. Οὐδ' ἕτερος *Fl.* *ead.* Ὡς ἀληθεύοις) ὡς εἰ ἀληθεύοις marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐκκεκραγέναι) κεκραγέναι *Fl.* *l.* 9. Ὡμοιώθης) ὡμοιωθεὶς *Fl.* *Pag.* 21. *l.* 4. Τὸ τῶν Μουσικῶν τουτο, δὶς διὰ πασῶν) Sic redditum Luciano ex L. & *V.* 2. quae δὶς tantum omisit. Cett. male, τῶν Μυσῶν τοῦτο, διὰ πάντων. *l.* 16. *col.* 1. Μυσῶν) Ex interpretatione

falsa vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. *Reitz*. *Pag*. 22. *l*. 4. Ὄνομα) Abest a *Fl*. Adest in cett. Forsan τοὔνομα, adscript. marg. *I*. *l*. 11. Τοιαῦτα) Et hoc omittit *Fl*. *l*. 17. Σοφὸς ἀνὴρ) σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucian. aptavit Solan. *ead*. Μάρκον) Μικρὸν edita ridicule; sed & sic V. Recte Μάρκον C. & G. *Pag*. 23. *l*. 9. Καὶ) Neglexit *Fl*. *l*. 10. Δοκεῖ) δοκοῖ *I*. sola. *Pag*. 24. *l*. 9. Σκεπόμενος) σκεπτόμενος male *Fl*. *l*. 16. Οὐκ) Omittit *Fl*. *ead*. Ἐπιτρίψοντας) ἐπιτρίψοντα *Fl*. *Pag*. 25. *l*. 2. Σωφρονήσαντα) Ita dedit Solan. ex *Fl*. Habet & *S*. Σωφρονίσαντα *B*. 1. *I*. *P*. Σωφονίσαντα *H*. *l*. 4. Νεόκτιστον) νεόκτητον *Fl*. sola. *l*. 14. Οὐδ᾽) Deest in *Fl*. *Pag*. 26. *l*. 1. Δείγματα) Constans lect. Δήγματα Marcil. *l*. 6. Λόγοις) Sic edd. omn. Λοιποῖς Marcil. *Pag*. 27. *l*. 13. Ἄπτει) ἅπτει *Fl*. & L. male. Prius *Ald*. *I*. &c. Ἄπτῃ vult Solan. *l*. 16. Ἐπιτεταμένος) ἐπιτεταγμένος *Fl*. sola, quod & adscivit marg. *A*. 1. *Pag*. 28. *l*. 2. Δὲ) Sic edd. omn. Δὴ vult Marcil. *l*. 8. Ἴθι) Bene *Fl*. *Fr*. *H*. *P*. aliaeque. Ἴσθι male *I*. *l*. 9. Οἴκοι) οἶκον *Fl*. *Pag*. 29. *l*. 13. Μαχαιρίδας) μαχαιρίδων marg. *A*. 1 *W*. *Pag*. 30. *l*. 7. Κατακειμένης) κειμένης *Fl*. *l*. 14. *col*. 2. Ἐγκρατῆσαι) V. Codicis compendium obscurum est. Forsan ἐγκρατήσαντα. *Solan*.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. *l*. 2. ΔΙΑΒΟΛΗι) Bene sic *Fl*. Διαβολῇ etiam *B*. 1. *S*. ΔΙΑΒΟΛΗ male *I*. *P*. *H*. *Ald*. *Fr*. *l*. 8. Τὸ δὲ) Ita *I*. *V*. 2. L. & Mſ. Bar. Τῶδε edd. cett. *l*. 9. Καὶ παρὰ) καὶ abest in B. *l*. 10. Καὶ) Iterum abest in B. *ead*. Ἐνοχλοῦν) ἐνοχλοῦντες B. male. *l*. 13. Τραγῳδιοδ.) τραγῳδιδασκάλοις B. male. *l*. 14. *col*. 1. Ἐπηλυγάζουσα) In V. referebatur ad verba ἐν σκότῳ. Ex C. vero ἐπισκιάζουσα reposuerat Solan. Sed addidit legendum ἐπηλυγάζουσα. *Nam C*. ἐπισκιάζουσα] γράφεται ἐπηλυγάζουσα. *Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anton. Vespucii, huic Scholio praemittitur vox* ἐπηλυγάζουσα. *Unde etiam* ἠλύγη *reposuimus, pro eo, quod legebatur in V. & impr.* ἄγνοια. Ego recepi illud ἐπηλ— etsi cum textu Luciani non convenit; sed sensus Scholii necessario sic postulabat: quid enim esset, ἐπισκιάζουσα ponitur pro ἐπισκιάζουσα; *Reitz*. *Pag*. 32. *l*. 1. Τοιοῦτον) τοιοῦτο B. *l*. 3. Εὕροι) εὕρῃ *Fl*. *l*. 4. Δαίμονός τινος) τινος δαίμονος B. *l*. 11. Καὶ) Omittit B. &

mox iterum. *l.* 13. Περιπίπτομεν) Admisi ex *Fl. I.* Περιπίπτωμεν vulgo cum CB. *l.* 15. Ἄρχεται) ἔρχεται male B. & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 33. *l.* 1. Πτολεμαῖον) Πτολεμαίου B. *l.* 4. Πτολεμαίου) Πτολεμαῖον B. *l.* 10. Καὶ παρ') Haec & seqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt. *l.* 14. Κάρτα, καὶ τἄλλ' οὐ πάνυ) κατα ἄλλ' οὐ πάνυ Cod. B. Κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα Graev. In vulgato consentiunt edd. *l.* 19. *col.* 1. Τῶν ὅλων) Antea ad κεκοινωνηκὼς relatum legebatur, & seq. Scholion κάρτα ad οὐ πάνυ φρενήρης τις ὤν· utrumque absurde. Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius refertur ad Θεοδότᾳ. *Reitz.* *Pag.* 34. *l.* 2. Λογισάμενος) συλλογισάμενος B. *l.* 4. Τοιαύτην) τηλικαύτην idem Cod. B. *l.* 5. Παρ' ὅντινοῦν) παρά τιν οὖν B. *l.* 6. Ὡς εἰ) Nil variat *Fl.* &c. *l.* 7. Ἔαδε) ἑαδε adspirat Schol. Non edd. nostrae. *l.* 15. Λέγεται) An ἤρχετο; Coll. *ead.* Μεταγνῶναι) αἰσχυνθῆναι G. B. & marg. *A.* 1. *l.* 17. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν B. *l.* 18. Ἤρεσκεν) ἤρεσε edita. Ἤρεσκε C. & V. unde ἤρεσκεν dedit Solan. *Pag.* 35. *l.* 8. Δὴ) διὰ B. *l.* 13. Γοῦν) Abest a B. *Pag.* 36. *l.* 1. Παρομαρτοῦσι) παρομαρτοῦσαι male B. *l.* 4. Τις) Adest in *Fl. Fr. I. P.* &c. *l.* 6. Δὲ) Non habet CB. *l.* 13. Γενήσεται) γένηται B. In vulgato consentiunt edd. *l.* 14. Τὸν κατηγορούμενον) τοῦ κατηγορουμένου B. *l.* 18. *col.* 1. Ὁμαρτοῦσαι) ὁ καρτοῦσαι misere edita, & pro δύο μαρτυροῦσαι etiam δύο καρτοῦσαι· utrumque emendante Solano. *Pag.* 37. *l.* 10. Ἀδικοῦντες) Recepi ex B. Cod. & *Fl.* Ἀδικοῦντας editiones cett. *l.* 11. Προσλαβόντες) Et hoc ex B. & *Fl.* restitutum, pro vulgato προσλαβόντας. *Pag.* 38. *l.* 14. Μὲν) Non habet B. *Pag.* 39. *l.* 5. Ἐπαγαγεῖν) ἐπαγεῖν B. *l.* 7. Ἀμφοῖν) ἄμφω B. Cod. Schol. & *Fl.* *ead.* Ἀκούσῃς) ἀκούσεις *Fl.* *l.* 10. Ἀκρίτους) ἀμυήτους B. *Pag.* 40. *l.* 4. Τὸ ἐμφανὲς) τοὐμφανὲς B. magis Attice. *l.* 11. Διελέγχει) ἐλέγχει B. *Pag.* 41. *l.* 3. Ἐλπίδες) Deest in B. *l.* 9. Πλησίον) πόλεμον marg. *A.* 1. *l.* 10. Αὐτοῦ) ἑαυτοῦ B. *l.* 14. Ὁ) Artic. addunt *I.* & *V.* 2. Omittunt B. Cod. & edd. *Fl. Fr. P. S.* &c. *l.* 16. Τὸν) τε Homer. *Pag.* 42. *l.* 3. Ἡμισευέλπιδος) Nil mut. edd. neque Cod. B. Ἢ μίσος ἢ ἐλπίδος fors. legend. appinxit aliquis margini. *l.* 9. Κατίσχυσε) κατίσχυε Coll. & Schol. *Pag.* 43. *l.* 2. Ὑπὸ) ἐπὶ edd. priores, & B. *l.* 5. Κᾂν) Recte *I. S.* Κᾄν male *P.* Καὶ etiam male Cod. B. *l.* 11. Ἢ) καὶ B. *l.* 12. Ὁμοίως) ὅμοιος male *Fl.* *l.* 13. Εὐδαιμ. γίγνεται) εὐδαιμόνων τούτων γίγν. B. *l.* 15. Φίλοι) φίλον B. cetera de-

ſunt uſque ad ἀξιόπιστον, ex quo πιστὸν tantum adſcivit. *Pag.* 44. *l.* 2. Προσάψαι) προσάψεται B. *l.* 3. Ἢ καὶ) Recepi ex marg. *A.* 1. & *V.* 2. & *I.* Μηδὲ *P. S. Amſt.* Μὴ δὲ *Fl. Ald. Fr. H.* aeque male. Μηδ' B. *l.* 11. Φασι) Sic reſtituit Solan. Vulgo φησι. In B. erat φῆ per compend. pro φα. *l.* 12. Ἀπεστέναξε) Sic edd. Ἐστέναξε B. Forſan ὑπεστέναξε. *l.* 13. Ἀηδὴς) Sic B. Cod. ut Toll. voluit. Ἀηδῶς edd. *l.* 17. *col.* 1. Σελεύκου) καὶ Σελεύκου C. Sed errat Scholiaſtes; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. *Solan. ead.* Ἐρασθεὶς) In C. ἠράσθη ... ὡς νοσῆσαι καὶ θανεῖν ἀπειλεῖν τῷ πατρί. *ead. col.* 2. Ἐρασιστρ.) Omiſſum erat in editis: addidit Solan. *l.* 18. *col.* 1. Ταύτης παραχωρῆσαι) C. D. male αὐτοῦ παραχωρῆσαι. *Solanus.* In editis male etiam legebatur παραχωρησάσθαι. *Reitz. ibid. l.* 19. Εἰς αὐτὸ γεγονὼς —) C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανάτῳ διὰ τὸν πρός. *Solanus. Pag.* 45. *l.* 1. Τούτῳ) τοῦτο per compend. B. *l.* 11. Τρωτὸς) Ex emendatione Toll. quam recepit etiam *A.* Πρῶτος edd. vulgo male. *l.* 12. Ἐκεῖνο) Recte ſic ed. Toll. & *A.* Ἐκεῖνον male cett. *ead.* Αὐτὸ) Bene ſic Pell. Αὐτὸν edd. male, ne Tolliana quidem excepta. *l.* 16. Ἀληθεῖ) ἀληθῆ *Fl.* Ἀληθείᾳ Toll. *ead.* Ὃν) Omittit B. Ὄντως vult Ienſ. *Pag.* 46. *l.* 1. Τὸ ὑπεναντίον) τῷ ὑπεναντίῳ B. *l.* 2. Ὁπότε) ὥς ποτε vult Toll. Sed nil mut. edd. nec B. *l.* 5. Κληθεὶς) Recte BC. *Fl. Fr. P.* &c. Κλιθεὶς male *I.* cum *V.* 2. *l.* 6. Ταραντινίδιον) τυραντινίδιον male B. *l.* 7. Τε) Omittit B. *l.* 10. Τότε ἂν ἀπ.) ποτὲ πασῶν ἂν B. Ἂν ποτὲ ἀπ. *Fl.* Vulgatum tenent cett. *l.* 15. Ἀνέστησαν) ἀνήστασαν marg. *A.* 1. *Pag.* 47. *l.* 1. Ὅρκος ἦν ἅπασιν) ἅπασιν ἦν ὁ ὅρκος B. *l.* 5. Προσεξένιαιον) ἐξένιαιον male B. *l.* 11. Ἐφρόνει) εὐφρόνει male *P. l.* 12. Πόσους) ὅσους B. *ead.* Οἰόμεθα) οἴει B. *l.* 13. Παρὰ) Et ſic *Fl.* cum cett. *l.* 16. *col.* 1. Προλαμβάνοντες) Recepi ex C. Προσλαμβ— *V. l.* 17. *col.* 2. Ἅτε καὶ ἄκη) Exc. *G.* ἅτε καὶ ἄκη, barbare. Sed tamen genuinam puto eſſe ſcripturam. In C. ἅτε καὶ ἄκη, ut in V. *Solan. l.* 18. *col.* 1. Συλοκάκας) C. D. male Σελοκάκας λ. ὄντα τ. β. διεκβάκχευε. *Solan. Pag.* 48. *l.* 2. Τότε) ὅτε B. recte, ait Solan. *l.* 7. Τῶν) Sine articulo B. *l.* 11. Μνημονεύοντα) μνημονεύσαντα B. & *Fl. l.* 16. Ἐν) Etiam adeſt in *Fl. ead.* Αἴσθωνται) αἴσθονται B. *Pag.* 49. *l.* 6. Μηδὲ) μὴ δὲ edd. vett. ut ſemper. *ead.* Αἰσθομένου) Et ſic *Fl. B.* 1. *P.* &c. An αἰσθανομένου; adſcripſit Solanus. *l.* 10. Ἀπόντος) Sic *Fl. Fr. H. P.* &c. & B. Ἀκούοντος *I.* & *V.* 2. *l.* 16. Διαβολὰς) Sic B. cum *Fl. Fr. H. V.* 2. &c. Διατριβὰς *I.* ſola, & marg. *A.* 1. *Pag.* 50. *l.* 6.

'Αλίκορον) Sic *I. Ald. Fr. H. S.* Adspirate *Fl. B. P.* *l.* 8. Καθρηδὰ) Constans lectio, ait Solan. *Ald.* 2. tamen aliter; v. not. Gesn. *ead.* Πρὸς τὰς &c.) Sic edd. omn. & B. Πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα καὶ μεστὰ, vult Solan. ac Gesn. optime. *l.* 9. 'Ακούοντες) ἀκοὰς *Ald.* 2. *l.* 10. Τοὺς) τοῖς B. *l.* 20. *col.* 1. Οὐκ οἶδα) In C. hic novum Scholion constitutum, quod iam supra alicubi habuimus. In editis vero οὐκ omissum: implevit aliaque menda correxit Solan. *Pag.* 51. *l.* 5. Συνεπιστάμενος) ἐφιστάμενος B. *l.* 6. 'Ενηδρευμένος) Ita edd. & B. 'Ενεδρευόμενος *V.* 2. *l.* 7. Έχῃ) ἔχει B. *l.* 8. 'Εξέῤῥηξε) διέῤῥηξε Coll. *l.* 9. Προσποιησάμενος) Nil mut. edd. nec B. An προσεισόμενος; marg. *I.* *l.* 10. Παρωξυμένος) παρωξυμμένος B. Nil mut. edd. *l.* 15. 'Εν αὑτῷ) ἑαυτῷ sine ἐν *Fl.* *Pag.* 52. *l.* 1. 'Υποκρινόμενον) Recepi ex *V.* 2. & B. & marg. *A.* 1. 'Υποκινούμενον edd. cett. *l.* 2. Πένθους) Restitui ex *I.* Omissum enim in cett. & B. *l.* 5. Οὔτε) οὐδὲ marg. *A.* 1. *l.* 14. Αὐτόθι) Sic edd. fere omnes & B. Αὐτόθεν *I.* & *V.* 2. ac marg. *A.* 1. *l.* 17. *col.* 1. 'Ασταρτίας καὶ) In editis fuit ἀλαβάστρου, quod emendavit Solan. addens: C. D. ἀσταρτίας καὶ, & sic V. quo nomine unguentum aliquod haud dubie designare voluit. Certe sic tacite mutare, & ἀλαβάστρου edere, ut in impr. factum est, non decet. *l.* 19. *col.* 2. Ζ) ἢ V. male. (vid. Il. Z, 164.) *Solan.* *l.* 21. *col.* 1. 'Ερμηνεῦ) ὡσμηνεῦ edita, ad quae haec nota addita: Sic clare legitur in Mſ. Videtur hoc Scholion alterius esse Grammatici, qui auctori praecedentis Scholii contradicat. Quid sit ὡσμηνεῦ plane ignoro; nisi forte legendum sit ἑρμηνεῦ, i. *interpres*, quo nomine praecedentem Scholiastam appellaret huius Scholii auctor. *Cler.* Immo ἑρμηνεῦ legitur, ε & ρ ita coniunctis, ut facile ὡς credas, non ἑρ. expressum. *Solan.* *Pag.* 53. *l.* 6. Οὐδ' ἔτι) Ex emendat. Solan. Οὐδέ τι edd. priores. *ead.* Προσβλέπειν τολμῶσιν) Ita Solan. rescripsit ex B. Vulgo inverse, τολμῶσι προσβλέπειν. *l.* 7. Αὐτοὺς) αὐτοῖς male *Fl.* *l.* 11. Κάκτανε) Al. male κάτθανε, Coll. *l.* 17. Μάχλου) μάχλης Th. Mag. *Pag.* 54. *l.* 6. 'Εχρῆν) χρῆν B. *ead.* Τοιοῦτο) τοιοῦτον B. *l.* 9. Φησιν) Vulgo male φασιν, sed φ *ı* per compend. B *Fl. Fr.* *l.* 12. Χολὴν) Bene sic *P. A.* Χολᾷν male *S. Fl. B.* 1. & 2. Χολᾶν *Ald. Fr.* & *H.* sine puncto subscripto, item B. *ead.* Τινὰς) τινὰ *Fl.* & B. *l.* 14. 'Ο) Sine artic. B. *l.* 17. *col.* 2. 'Ορέων) Nullo sensu hic antea legebatur ἐχθρῶν. Vox, quam reposui, ex C. est, & V. ipso. *Solan.* Fors ὅρων. *l.* 19. *col.* 1. 'Αεὶ Θεμιστ.) C. Θεμιστοκλῆς ἀεὶ 'Αριστείδου διό. At in C. D. M. eodem quo in ed. *A.* modo le-

gitur, nisi quod διὸ recte habet, non διὰ, ut illa. *Solanus.* *l.* 20. *col.* 2. Ἀναληψόμεθα) ἀναλειψ. editum antea. Emendavit Solan. *Pag.* 55. *l.* 9. Ἔχοντα) Et hoc, & ἀμφισβητοῦντα, esse in omn. edd. ac B. adlevit Solan. *l.* 14. Πάθει) πάθεις male *Fl.* *Pag.* 56. *l.* 3. Καθιστάναι) καθεστάναι *Fl.* & B. *l.* 4. Τοίνυν) Omisit B. *l.* 5. Αὐτοῦ) ἑαυτοῦ B. *l.* 8. Ἐπιμελεστέρας) ἐπιμελέστερον B. *l.* 9. Πιστεύειν) Neglexit B. *ead.* Μίσει) μίσους B. *l.* 13. Μισεῖν) μίσους iterum B. *l.* 16. Οὐχ) Non camparet in B. *Pag.* 57. *l.* 3. Ἐς) καὶ ἐς B.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. *l.* 2. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) *I.* & *V.* 2. solae & Schol. hoc addunt. Cett. non habent, nec M. *l.* 5. Ὑπὲρ) περὶ *Fl.* Et marg. *A.* 1. ex eadem, credo. *l.* 6. Τὸν γὰρ τρόπον) Restitui ex W. *Fl.* *B.* 1. Τῶν γὰρ τρόπων enim *Ald.* *H.* *P.* *S.* &c. minus recte. *l.* 14. *col.* 1. Ἁπλῶς καλοῦμεν τὰς σ.) Exc. *G.* ἀνθρώπους κ. τοὺς σεσημειωμένους. Etiam C. nisi quod ἄνδρας habet. *Solan.* *ead.* *col.* 2. Αὐτοὺς) αὐτῶν edita. Emendavit Solan. *Pag.* 59. *l.* 2. Ὅτι μάλιστα) Sic *P.* *I.* Ὁτιμάλιστα iunctim *Fl.* *H.* *S.* *l.* 3. Περιπετεῖς) περιπαθεῖς Menag. & Guyet. coniiciunt. Nihil mut. edd. nec M. *ead.* Χολῇ) Recte W. & Schol. ut voluit Palm. ac res ipsa clamat. Σχολῇ edd. misere. *l.* 10. Ἐπὶ σεαυτὸν) ἑαυτῷ sine ἐπὶ *Fl.* quod etiam adscivit marg. *A.* 1. *l.* 11. Ταῦτὰ) ταῦτα edd. priores. *l.* 13. Πόθεν;) Nihil mut. edd. nec M. *Pag.* 60. *l.* 2. Ὀροδοικίδην) Ὀροκίδην *Fl.* Ὀροδοκίδην W. Vulgatum tenent edd. *l.* 3. Βούπαλον) Βουκόλον male *Fl.* *l.* 9. Ὑποστελουμένῳ) ὑποστελομένῳ *Fl.* *l.* 12. Καίτοι) χαίτοι male *I.* *Pag.* 61. *l.* 2. Ἑαυτὸν) Et sic *Fl.* cum cett. *ead.* Οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς) Nihil mut. edd. nec M. *l.* 11. Μίσθωνα) Sic edd. & M. Forf. Ἡμιθέωνα. *ead.* Βάσταν) Et hoc edd. atque M. Βάσσον adscripsit Solanus. *l.* 16. *col.* 2. Ἀῤῥητοποιεῖ) Lege ἀ—οί. *Solan.* *l.* 20. *col.* 1. Παμπόνηρος) Exc. *G.* Παντόνηρε. *ead.* *col.* 2. Πίνται) Exc. *G.* πίεται. *l.* 21. *col.* 1. Αἰσχρῶς ᾖδον) Exc. *G.* αἰσχρὲς ἰδών. *Pag.* 62. *l.* 15. Κατάλειπε) Recepi ex W. Κατάλιπε edd. priores. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνετοίμοις) Lege ἀνετοίμως. *Solan.* *Pag.* 63. *l.* 2. Μηδένα αἰτιάς. σε) Nil mutare edd. nec M. addit Solan. *l.* 5. Στόμα) Recte sic M. *Fl.* *H.* *P.* *S.* &c. Στόματος *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 11. Ἐν) Neglexit praepos. W. *l.* 13. Αὐτῷ) Sic W. *I.* & marg. *A.* 1. Αὐτοῦ *H.* *P.* *S.* *Fl.* *B.* 1. *Ald.* *Fr.* *l.* 14. Ποικίλων) ποικίλλων *I.* & *Ald.* *l.* 16. Αὐτοσχεδιάζειν) σχεδιάζειν Schol.

& Coll. *l.* 18. *col.* 1. Τίμαρχος) Lege Ἀτίμαρχος, quamvis etiam in C. reperiatur Τ—. *Solan.* *Pag.* 64. *l.* 4. Τὸν) Receptum ex W. Τῶν edd. pessime, cum tamen λόγον mox haberent. Τῶν — ἐκείνου λόγων *Fl.* Ἐκεῖνον edd. cett. & M. *l.* 14. Ἔχωσι) ἔχουσι *Fl.* Nihil a vulgata abit M. *l.* 18. Ἐπεβοήθει) Recepi ex C. Ἐπιβόηται V. & edita. Ἐπεβόηται Exc. *G.* quod propius accedit ad C. *Pag.* 65. *l.* 3. Ἀκρατὴς) ἀκροατὴς male Coll. Vulgatum tuetur M. *l.* 6. Πειρώμενον) Recte M. *Fl.* *P.* &c. Πειρόμενον male *I. Ald.* *l.* 7. Ἐξεπολέμωσε) ἐξεπολήμωσε male Coll. Vulgatum servant M. & *Fl.* *l.* 11. Θύουσι Νουμᾶ) θύουσιν ἅμα W. male. *l.* 15. Ἐπὶ) Ita dedit Solan. ex Graev. Ἐπὶ etiam marg. *A.* 1. Ὑπὸ edd. & M. *Pag.* 66. *l.* 6. Τοῦτ᾽) ταῦτ᾽ marg. *A.* 1. *l.* 10. Δὲ) δαὶ W. solus. *l.* 13. Λέγει) Ita dedit Solan. ex W. Λέγοι edd. priores. *l.* 14. Γέλων) Constare lectionem notat Solan. *l.* 15. Καθ᾽ αὐτοῦ) Sic dedi ex *P.* Κατ᾽ αὐτοῦ cett. & M. *Pag.* 67. *l.* 1. Τόνδε τὸν λόγον) τὸν λόγον τόνδε W. *l.* 16. Πανδήμου) τῆς addit Solan. non dicens unde. *ead.* Γενετυλλίδος) Γενετυλλίδων male *I.* & marg. *A.* 1. *ead.* Κυβήβης) Recte sic *I.* Κυβίβης male edd. cett. & M. *Pag.* 68. *l.* 3. Ἐπεισκωμάσαν) Nil mut. edd. & M. *Pag.* 69. *l.* 15. Κἂν) καὶ *Fl.* *Pag.* 70. *l.* 3. Φησὶ) Nil mut. edd. & M. Leg. φήσει. *l.* 10. Ἕως) Sic edd. & M. Ὡς emendat Solan. *Pag.* 71. *l.* 2. Διεξιὼν) Bene sic plurimae. Διεξιὸν *I.* *l.* 5. Στάθητι) στάχυσιν W. male. *l.* 13. Εἰ) Deest in *Fl.* & W. *Pag.* 72. *l.* 7 Μὴ) Delet Marcil. adest in edd. & M. *Pag.* 73. *l.* 2. Τούτῳ) τούτου W. *l.* 12. Τροφὰς) Nil mut. edd. nec M. Τρυφὰς C. *l.* 13. Σεαυτὸν) σαυτὸν W. *l.* 16. *col.* 1. Ἀνακύψαι) Erat in Mss. prima dumtaxat huius vocis syllaba, sed reliquas ex Suida supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquebit. Superiora etiam de Ariphrade ex Suida emendata. *Cler.* *l.* 18. *col.* 2. Ποιήσηται) ποιήσεται edita, mutavit Hemst. *l.* 20. *col.* 1. Καλοιὸν) Exc. *G.* κληιὸν, οἱ δὲ καλιόν. C. κλοιὸν, οἱ δὲ καλιόν. *l.* 21. *col.* 2. Τοῦ δὲ χρόνου) In Exc. *G.* τὸν δὲ χρόνον διε— καὶ κρημνῶν· nisi quod pro voce ultima legit κριμνὸν, mendose. T. δ. χ. διελθόντος, κ. κ. C. *l.* 23. *col.* 1. Κυφανισμὸς) Exc. *G.* κυφανεισμός. Lege κυφωνισμός. C. κιφανισμός. *ead. col.* 2. Περιβαλόντα) περιβαλόντας edita. Mutavit Solan. Περιβάλλοντες emendarat Hemst. *l.* 24. *col.* 1. Ἀρχ. δὲ, ἀντὶ τοῦ κακὸς, καὶ ὀλ.) Κύφων δυσχερὴς καὶ ὀλέθριος καὶ πονηρός. *Pag.* 74. *l.* 3. Μέμνηνται) Bene edd.

longe plurimae & M. Μέμνηται male *V*. 2. ait Solan. sed fluctuante scriptura. *l.* 16. Νεανιεύεται) νεανεύεται edita; sed ex mendosa Codicis scriptura. *ead.* Τολμᾷ) Ita dedit Solan. pro vulgato τολμᾷν. *Pag.* 75. *l.* 2. 'Αργαλέην) ἀργαλέαν W. Nil abit a vulgato *Fl.* *l.* 9. Σινωπέως) Consentiunt edd. & M. *l.* 16. 'Αναδέρειν) Sic edd. & M. *Pag.* 76. *l.* 3. "Ο, τι) Recte sic W. *P.* "Οτι male pleraeque. *l.* 14. 'Εργάσασθαι) εἰργάσθαι marg. *A.* 1. *ead.* Καὶ βοηθὸς) τῆς male *Amst.* sola. Καὶ cum cett. etiam M. *Pag.* 77. *l.* 4. Οἰνοπίωνος) Οἰνοπίονος penultima brevi W. *l.* 13. Πῶς) ὡς L. & *Fl.* Nil mut. cett. & Exc. *l.* 15. Περὶ) παρὰ Schol. *Fl.* & Coll. Vulgatum tuetur M. qui & mox οὖν cum cett. *Pag.* 78. *l.* 1. 'Αξιώσειας) ἀξιώσεις W. *Fl.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 79. *l.* 2. Τὸ 'Αθηνῶν ἐπιθ.) Absunt a *Fl*, *ead.* 'Ανθοκρατεῖον) Sic *I. B.* 1. *P. H. S.* &c. 'Ανθοκροτεῖν *Fl.* ex qua se id quoque adscivisse notat marg. *A.* 1. 'Ανθοκροατεῖν W. *ead.* Σφενδικίζειν) σφενδακίζειν *Fl.* Vulgato favet M. *l.* 9. 'Επεὶ) Bene M. & edd. plurimae. 'Επὶ male *I.* *l.* 10. Εἰς) ἐς W. *l.* 14. Μητίοχον) Sic M. & edd. excepta *Fl.* quae Μητίσχον, cum marg. *A.* 1. *Pag.* 80. *l.* 9. Μιαίνομαι) Bene *S.* & *A.* solae. Μαίνομαι male *I. H. P. B.* 1. *Fr. Fl. Ald.* *l.* 10. 'Αντὶ) Nil mut. edd. nec M. "Αν τί; vult Gron. *Pag.* 82. *l.* 1. Καὶ στόμα) τὸ στόμα *S.* & *B.* 4. *l.* 12. Παραὶ) Sic dedi ex M. & Homer. Παρὰ edd. Luciani. *l.* 13. 'Εξελύθη) Sic edd. & M. 'Εξεχύθη Hom. v. not. 'Εξεσσύθη marg. *A.* 1. male duplicato σ. *Pag.* 83. *l.* 8. Λέγωσιν) λέγουσιν W. quod verum credo. *Pag.* 84. *l.* 17. *col.* 2. Συναλειφθὲν) συλληφθὲν C. *Pag.* 85. *l.* 5. 'Εκχύνειν) ἐκχύνας Coll. Vulgatum tenet *Fl.* & M. *l.* 10. *col.* 2. Νὴ) μὴ edita. Νὴ C. recte. Vid. Schol. praecedens. *Solan.* *l.* 11. *col.* 1. Νὴ) In Schol. seq. legitur μὴ in impr. & V. Sed legendum νὴ, quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. & *G.* Cod. V. ν tantum habebat, ex quo νῦν in impr. factum est. *Solan.* *ead. col.* 2. Χύνω γὰρ οὐκ) ἐπεὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti editum est. *ibid. l.* 12. 'Ελληνίζουσα) Ita dedit Solan. pro vulgato 'Ελληνική. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Μετοχὴ) μυτοχὴ V. quod in impr. recte mutatum est ex Scholio sequenti. *Solan.* *ead. col.* 2. Τί δαί;) Sic rescriptum ex M. Τι δὲ edita. *Pag.* 86. *l.* 2. Οὐ δὴ) Sic edd. & M. Fors. οὐδὲ, adlevit Solan. *l.* 6. 'Επαινέσαι μοι) marg. *A.* 1. *Ven.* 2. & *I.* ἐπαινέσαιμι, sine μοι· sed reliquae quod edidimus, cum M. *l.* 8. Δισκόρακος) Δυσκόρακος W. *Fl.* *B.* 1. & 2. Δισκ. cett. *Pag.* 88. *l.* 5. Κίναιδος) Sic & M. cum edd. *l.* 13. *col.* 2. 'Ο ὡσπερεὶ) ὡς παρὰ edita: ex Voss. utro-

que mutavit Solan. *ibid. l.* 14. Συναληλεσμένος) Sic V. & M. Συναληλευμένος Exc. *G.* *ibid. l.* 18. Διατετριμμένον) διατεθρυμμένον Exc. *G.* V. M.

IN DE DOMO.

Pag. 90. *l.* 13. *col.* 2. Πλατυνευροῦντα) Sic V. C. & G. In impress. erat παχυνευροῦντα, uti apud Strab. XIV, pag. 693. C. in ed. Casauboni editum est; cuius vide notas pag. 241, emendationem suam firmantes. *Solan.* *ibid. l.* 15. Ῥείθρῳ) ῥήθρῳ male edita, quod emendare non dubitavi. *Reitz.* *Pag.* 93. *l.* 9. Ἔμοι) Rescripsi ex *Fl.* L. marg. *A.* 1. & *V.* 2. Ὅ μοι edd. vulgo. Ὁμοίως Pell. *Pag.* 94. *l.* 9. Συνεσομένας) Sic *Fl, Fr. P. H. S. B.* 1. & 2. Συνεψομένας *I.* & *V.* 2. Συνησομένας Pell. Forf. συνοψ— adlevit Solan. *Pag.* 95. *l.* 3. Οὐδὲ) οὐδὲν Pell. *l.* 4. Ἔμελε) Sic *S.* & *A.* Ἔμελλε cett. *l.* 9. Ἀλαζονίαν) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 15. Ὑπερκύψαντα) ὑποκύψαντα *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Παλαιοτάτου) παλαιτάτου. V. *Pag.* 96. *l.* 3. Ἐλεύθερον) Forsan αἴθριον, adpictum margini *I.* *l.* 4. Εὔστοχον) Recepi ex *I.* marg. *A.* 1. & L. Εὖ ἔχον edd. vulgo. *l.* 6. Καὶ τῷ) Nihil variant edd. *l.* 8. Περὶ) Et sic *Fl.* cum reliquis. *Pag.* 97. *l.* 2. Ἡγοῦνται) ἤγουν male Coll. *l.* 3. Αὐτῶν) αὐταῖς *Fl. ead.* Φαίνεσθαι) ἔσεσθαι Coll. Vulgatum firmant *Fl. Fr. I. P.* &c. *Pag.* 98. *l.* 17. Ἤτοι) In editis εἴ τι. Correxit Solan. *Pag.* 99. *l.* 1. Δρεπομένων) δερκομένων Marcil. Nil mut. edd. nec Codd. Leg. tamen βλεπομένων. *l.* 5. Τι) τοι *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἥδιον) Recepi ex L. & *S.* Ἴδιον edd. cett. *l.* 10. Καὶ ὅλον) ὀλίγον δοὺς *Fl.* Al. ὀργίλον· al. ὀλίγον. Coll. Sed nostrae edd. in vulgato consentiunt. *Pag.* 100. *l.* 3. Ἐκπομπεύει) ἐμπομπεύει *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Ὥστε) Ex emendatione Solan. Ὅτε edd. priores. *Pag.* 101. *l.* 8. Πέπεισμαι) πέπυσμαι male *Fl.* *l.* 13. Ὡς) ὅς vult Marc. Nil mut. edd. *l.* 17. *col.* 1. Διολισθάνουσαν) Sic erat in editis Schol. at in textu Luciani διολισθαίνουσαν. Sed ita variatur & alias in hoc verbo. Conf. Gymnas. c. 28. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. Contempl. c. 1. *Reitz.* *Pag.* 102. *l.* 14. Ὑπεναντίως) ὑπεναντίος Pell. *Pag.* 103. *l.* 6. Χρόαν) χρόα male *Fl.* *l.* 7. Τὸν) τὴν L. & *Fl.* *l.* 17. Γε) Omittit *Fl.* *Pag.* 104. *l.* 10. Ποιεῖ) Rescripsi ex *B.* 2. ac Pell. cum edd. cett. ποιεῖν habe-rent. *Pag.* 105. *l.* 11. Τὸν) Omittit art. *Fl.* *Pag.* 106. *l.* 1. Ὅλος) ὅλως marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐκήλουν) ἐσύλουν marg. *A.* 1. & *Fl.* *Pag.* 107. *l.* 3. Μακρὰ) Sic *I. P. H.* &c. Μακρὰν *Fl.*

l. 9. Λύξου) Et sic *Fl.* cum cett. Ξύλου vult Gron. *Pag.* 108. *l.* 6. Ἡμῶν) Restitui ex *I. S. Fr.* nam ὑμῶν *B.* 1. *Fl. P. H.* aliaeque male. *l.* 7. Ἐθαυμάζετε) Sic edd. omn. recte. *ead.* Ἐξητάζετε) Ita erat in *Fr. Fl. P. B.* 1. *H. S.* Ἐξετάζετε *I.* *l.* 12. Ὠφέλιμον) Bene *Fl. Fr. P. S. Amst.* ὨφέληMον male *I. H.* &c. *l.* 14. Γράψωμαι) Et sic *Fl.* *l.* 17. Ἐπαινέσαιτε) ἐπαινέσητε *Fl.* & προτιμήσητε. *l.* 18. Ὡς καὶ) ὡς μὴ καὶ *Fl.* *Pag.* 109. *l.* 3. Λόγων) λόγον *Ald.* male. *l.* 9. Τὴν) Articulo caret *Fl.* *l.* 17. Γράμμα) δράμα *Fl.* quod verum credo. *Pag.* 110. *l.* 1. Ἐκεῖνοι) Sic edd. Ἐκείνω vult Solan. *ead.* Ἔγραψαν τὴν) Sic dedi ex *Fl.* Ἐγραψάτην cett. *l.* 3. Δοκοῦντε) δοκῶντε edd. priores male. *Pag.* 111. *l.* 4. Ἀλλ') Inserui ex *Fl.* omissum erat in cett. Sed pro ἑώρακέ πω eadem *Fl.* habet ἑώρα σκέπων, quod etiam adscivit marg. *A.* 1. At nihili est. Pro πω *B.* 1. & 2. ποτε. *l.* 6. Τῆς ἀντίθυρος) Nihil mut. edd. & Coll. *l.* 10. Πάλιν) Interpunctio Gesneri. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφή. πάλιν Ἡφ—. *l.* 17. Ὅτε — θέλων) ὅτι — θέλει Pell. In vulgato consentiunt *I. Ald. B.* 1. *Fl. Fr. H. P. S.* Πότε *B.* 2. *l.* 18. Τῆς ἀντίθυρος) ἀντίθυρες male V. *ead.* Ἡ ἀντίθυρ) In impressis ἡ ἀντίθυρος, quod plane absurdum. Sed in V. C. & G. ἀντίθυρ, quod rem totam aperit. Τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἡ ἀντίθυρ, ut πυρὸς a πῦρ. *Solan.*

IN MACROBIOS.

Pag. 114. *l.* 2. Κελευσθεὶς) κελευθεὶς *Fl.* *l.* 3. Προσφέρω σοι) Bene *P. B. I.* &c. Προσφέρωσι *H.* *l.* 7. Ηὐξάμην) Sic pleraeque. Εὐξάμην *Fl.* *ead.* Ἐπὶ μήκιστον) Sic *Fl.* & *B.* 1. 2. 3. Ἐπιμήκιστον *I.* Ἐπιμήκιστον iunctim aliae. *l.* 10. Πᾶσι) Nil mut. edd. neque Codd. *Pag.* 115. *l.* 6. Ἐπιμήκιστον) Sic pleraeque. Ἐπὶ μήκιστον *Fl. B.* 1. ac 2. *l.* 15. Καὶ) Omittit *Fl.* & punctum post ἀνακείμενον ponit. *l.* 16. Ἐπὶ μήκιστον) *Fl.* & *B.* 1. dispescunt. *Pag.* 116. *l.* 14. Ἔθνος) Sic *Fl.* &c. praeter *I.* quae γένος cum Graev. Γένος etiam marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 117. *l.* 10. Καθήκουσι) προσήκουσι marg. *A.* 1. *l.* 14. Στρατηγικοὺς) στρατιωτικοὺς Marcil. Nil mut. edd. *ead.* Καὶ) ἡ Marc. καὶ postea posito. Non addicunt libri. *Pag.* 118. *l.* 14. Ἀφικομένους) καὶ μετ' αὐτοὺς inserit *Fl.* *Pag.* 119. *l.* 7. Ταρτησσίων) Ταρτησίων edd. priores. *l.* 14. Καλατιανὸς) Ex emendat. Solani & Guyeti. Καλλιστιανὸς edd. priores. *l.* 15. Ἀντέας) Ἀτέας *I.* sola, & marg. *A.* 1. quod verum credo.

Pag. 120. *l.* 1. Βάρδυλις) Sic omnes, praeter *I.* quae Βαρδύλλιος· quod etiam adscript. marg. *A.* 1. *V.* 2. Βάρδυλος. *l.* 4. Οδρυσῶν) Ita marg. *A.* 1. G. *V.* 2. & *I.* Ὁ Δρυσῶν reliquae. *l.* 11. Ἔτος) εἰς ἔτος Pell. *l.* 15. Μήδιος) Sic omnes libri nostri. *l.* 17. *col.* 2. Δὲ) Non aderat in editis. Addidit Solanus. *Pag.* 121. *l.* 6. Δυοῖν) δύο *Fl.* *l.* 8. Δεδέξατο) διδέξατο male *P.* (διεδέξατο *S.* & *B.* 4.) *l.* 9. Φιλέταιρος) Ex emend. necessaria; nam edd. priores, βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαιτέρος δὲ, πρ. *Pag.* 122. *l.* 13. Παρανομοῦντα) παρανοοῦντα *Fl.* *Pag.* 123. *l.* 4. Γωσίθρου) Γοσίθρου *I.* cum *V.* 2. *l.* 8. Λούκουλλος) Λεύκολλος *Fl.* Λούκολλος *Fr.* Nil mut. cett. *l.* 10. Ὑσπασίνης) Σπασίνης, & paulo post Σπασίνην rursus *P.* Recte cett. Ὑσπ—. *l.* 12. Τήραιος) Τέραιος male *Amst.* *ead.* Μετὰ) μεθ' *S.* & *B* 4. *l.* 14. Τήραιον) Sic *Amst.* *Fr.* *B.* 1. *P.* *S.* *H.* Τείραιον *Fl.* Γείραιον *I.* *Ald.* *V.* 2. *Pag.* 124. *l.* 5. Ὑπὸ τῇ μάχῃ) Et sic *Fl.* *l.* 8. Ὀμανῶν) Ex emendat. Kust. Ὁ Μάνων edd. priores. *l.* 13. Ἀναγράψωμεν) ἀναγράψομεν marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 125. *l.* 11. Φῦμα) φύμα edd. vulgo. *l.* 15. Δεξίνου) Δεξίου Diog. Laërt. & Clem. Alex. *l.* 17. *col.* 1. Ψώρα) ψόρα edita. Emendavit Solan. *l.* 18. *col.* 2. Ἡ ἀγχόνῃ) Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in C. *Pag.* 126. *l.* 7. Ἱστορίας) ἱστοριῶν *S.* *Pag.* 127. *l.* 11. Σύρος) Σύριος vult Davis. & Guyet. in nott. Mss. Nihil mut. libri nostri. Λέριος Maius. *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀμισηνὸς) Ἐμισ— coniicit Bochart. Nil a vulgato abit *Fl.* *l.* 6. Γήρως) γήρους *Fl.* *Pag.* 129. *l.* 2. Ταὐτὰ) Sic *Fl.* Ταυτὰ *I.* *P.* aliaeque. *l.* 12. Ἑπτὰ) τέσσαρα *Fl.* *l.* 15. Ἑπτὰ) τέσσαρα *Fl.* *l.* 16. Παρεσκευασμένα) Sic *B.* 1. & 2. Παρασκευασμ— ceterae. *Pag.* 130. *l.* 7. Ταὐτὰ) Bene *Fl.* Ταυτὰ cett.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. *l.* 4. Καὶ μὴν) ἀλλὰ μὴν Marcil. Non addicunt edd. *l.* 6. Ἀναθρεψαμένη) Sic *Fl.* & pleraeque. Ἀνατρ— *I.* *l.* 7. Πόλεων) Et hoc est in *Fl.* *H.* *P.* *B.* *S.* Πόλεως *I.* *l.* 8. Πατρίδας) πατρίδος *I.* sola. *l.* 10. Καὶ) Omittit *Fl.* *Pag.* 132. *l.* 4. Πειρωμένῳ) πειρωμένων *Fl.* *Pag.* 133. *l.* 2. Πατρίδος) παπρίδος male *I.* *Pag.* 134. *l.* 6. Πρῶτα) πρῶτον *Fl.* *l.* 10. Τῆς πατρίδος) τὴν πατρίδα *Fl.* *Pag.* 135. *l.* 1. Ἀπονέμοι) ἀπονέμει *Fl.* *Pag.* 136. *l.* 17. Εἰδότες) ἰδόντες. *Fl.* *Pag.* 137. *l.* 1. Ἁπανταχῇ) ἁπανταχοῦ marg. *A.* 1. *l.* 9. Διειλημμένοις)

Nihil variant edd. *l.* 16. Παρὰ) Restitui ex *Fl.* & *Ven.* utraque. Περὶ male cett. Ἐπὶ *S.* & *Amst.* *Pag.* 138. *l.* 6. Αὐτοῖς) Bene sic *Fl. P.* aliaeque. Αὐτῆς male *I.* *ead.* Ἀκούσας) ἀκούσῃ *Fl.* Forsan melius, etsi vulgatum non malum. *l.* 7. Θέλῃ) θέλει *Fl.*

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. *l.* 3. Πεδινὴ) πεδεινὴ W. Cod. *l.* 10. Δὲ) Additum ex W. & *Fl.* Aberat ab cett. edd. *l.* 14. Θηρεύοντες) θηράσοντες *Fl.* *Pag.* 140. *l.* 1. Ὕσαντα) Sic *Fl.* cum cett. Ὕοντα *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Βατὰ) Forsan βατός. At nil mut. edd. nec M. Βατὴ coniicit Guyet. *l.* 5. Χαμαιπετῶν) χαμαὶ τούτων W. & *Fl.* *l.* 6. Διαρκεῖ) διαρκῆ *Fl.* *l.* 10. Σφίσιν) σφὶν W. *l.* 13. Ἄφυκτα) Nil mut. edd. & M. *Pag.* 141. *l.* 3. Διὰ τοῦτο) διὰ τὸ *Fl.* *l.* 10. Ἀμφίσβαιναι) ἀμφίσβεναι W. *l.* 11. Τε) τι W. *l.* 13. Ἀκρῖσι) Ex emendatione Solani. Ἰκτῖσι edd. & M. *Pag.* 142. *l.* 1. Ἐπιπετόμενα) Bene *S.* Ἐπιπετώμενα edd. illa priores. *l.* 4. Παχὺς) Sic edd omn. & M. Ταχὺς Solan. *ead.* Ἀλήκτους) ἀλέκτους W. sed supra est ή. *l.* 6. Πυρὶ) πυρᾷ W. L. Ἐν πυρᾷ *Fl.* *l.* 16. Ἔπειτα δευόμενον) ἐπιδαψιλευόμενον marg. *A.* 1. L. & G. Vulgatum servant edd. & M. *Pag.* 143. *l.* 7. Ὅς) Sic edd. omn. In M. omiss. sed ὃς supra scriptum a recentiore manu. *l.* 8. Ἐποιεῖτο) ποιεῖσθαι W. & *Fl.* idque etiam adscriptum marg. *A.* 1. *l.* 13. Δῆθεν) δὴ marg. *A.* 1. *l.* 14. Δὲ) δὴ W. *ead.* Περιεσπειρᾶσθαι) Sic *I. Ald. Fr. B. H. P. S.* Περιπεπάρθαι *Fl.* *l.* 16. Ὠὰ) W. ᾠὰ cum puncto subscripto, & sic semper. *Pag.* 144. *l.* 5. Κοιμίσαι) κοιμῆσαι W. Vulgatae favent *I. Fl.* *l.* 6. Τοῖον πίθον) W. aliter; vid. notas. *Pag.* 145. *l.* 7. Φύσεις) φύσιν W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *l.* 11. Φιλίου) Restitui ex L. G. & *V.* 2. Φειδίου edd. cett. & M. male. *ead.* Δυσχεράνητε) Sic edd. recte cum M. Δυσχέρητε male *V.* 1. & 2. *l.* 15. Ἄσχετον) Bene M. *Fl.* &c. Alii ἄσπετον, aiunt Coll. *Pag.* 146. *l.* 6. Ὑμῶν) Sic *Fl. H. P. B.* &c. Ἡμῶν male *I.* & *V.* 2. *l.* 8. Καταλείπειν) Rescriptum ex W. Καταλιπεῖν edd.

IN DISPUTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. *l.* 1. ΔΙΑΛΕΞΙΣ) Διάλογος *Fl.* & Schol. Vulgatum tenent ceterae & Coll. *l.* 10. Γενέσεις) γένεσιν W. Vul-

gatae assentitur *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 6. Πολύϊδον) Πολύειδον W. male. *l.* 11. Οὐχ ὡς) Sic edd. Οὐκ peius *P. H.* In W. abest οὐχ. *Pag.* 149. *l.* 6. Ὑπεσχημέναι) Nil mut. *Fl. Ald.* Ὑποσχόμεναι Pell. *l.* 7. Πρέπον) πρέποι W. *l.* 8. Ὑμῖν) Sic *S. A.* M. Cett. ἡμῖν, male. *l.* 10. Ἴστε) ἴσθε *B.* 1. Ἴσθι adpictum eius margini. *Pag.* 150. *l.* 7. Ἀπολογίας) Restitui ex W. marg. *A.* 1. & *Fl.* Ἀστυολογίας male G. & edd. vulgo. *l.* 9. Τὴν) Omittit *Fl.* *l.* 17. Ἀμολγεῖον) ἀμοργεῖον C. *Pag.* 151. *l.* 1. Σκινδαλάμους) Sic edd. omnes & M. Σκινδάλμους corrigit Solan. aliique. *l.* 18. *col.* 1. Σκινδαλάμους) Exc. G. σκινδαλμούς. In C. vero uti & hic scribitur. *Pag.* 152. *l.* 2. Χρησιμ. — ΛΥΚ. Τοῦτο) Sic etiam M. cum edd. Gronovius ΛΥΚ. transponit. *l.* 4. Εἴρηται) εἰρήσεται *Fl.* Sed vulgatum praestat. *l.* 5. Ἐπίπνοιαν) ἐπίνοιαν *Fl.* male. Id tamen & adscriptum marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Περιεμένομεν) περιμένομεν *Fl.* male. *l.* 8. Ὑμῶν) Recte M. *Fl. H. Fr. P.* Ἡμῶν male *I.* *l.* 10. Ἐπιλάβῃ) λάβῃ W. *l.* 11. Διψήσωσιν) Sic & *Fl.* cum cett. Διψήσουσιν W. *Pag.* 153. *l.* 8. Ἔσται) Recepi ex L. & W. in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἐστιν ante legeretur, quod & edd. obsidet. *ead.* Αὐτῷ) αὐτοῦ *Fl.* *ead.* Ἀποπεπνιγμένος) Sic rescriptum ex W. & *Fl.* Ἀποπνιγόμενος edd. ceterae. *Pag.* 154. *l.* 5. Ἤδεις) ᾔδεισθα W. & *Fl.* *l.* 8. Ὑπεσχημένων) ὑπισχημένων W.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. *l.* 4. Ἐγὼ 'λεγον) Sic etiam *Fl.* cum *I. B. P. H.* *l.* 6. Εἰς) ἐς O. *l.* 7. Ἀπιέναι) Sic *Fl. B.* 1. *P.* &c. Παριέναι *I.* cum *V.* 2. *l.* 9. Καὶ) Omittit *I.* *l.* 13. Σέ τε) σφᾶς ἔτι O. *l.* 14. Πλοῖον) πλεῖον male *I.* sola. *Pag.* 156. *l.* 1. Ὁ) Abest artic. in O. *l.* 2. Ὅπου) ὅποι *Fl.* *l.* 5. Ὁ) Sine artic. O. & *Fl.* *l.* 8. Ἀνυπόδητος) Nil mut. edd. nec O. *l.* 9. Κατεληλύθειμεν) κατεληλύθαμεν O. *l.* 11. Οἶσθα) οἶσθ' οὖν O. *l.* 16. Ἐκεῖνος θέαμα) θέαμα ἐκεῖνος O. *ead.* Μακρὰ) μακρὰν *Fl.* *Pag.* 157. *l.* 1. Τῷ Αἰγυπτίῳ) τῶν Αἰγυπτίων O. *ead.* Περιηγουμένῳ) περιηγμένω male O. *l.* 16. Αἰγυπτίας) Αἰγυπτιακῆς O. *Pag.* 158. *l.* 1. Παῖδες) Non est in *Fl.* *ead.* Ἔμπαλιν ἢ) Recepi ex *I.* *V.* 2. & marg. *A.* 1. Ἐν Παλλήνῃ οἱ cett. misere. *l.* 3. Κρώβυλον) Recte O. Schol. *Fl.* *V.* 2. Κρώβυλλον cett. *l.* 9. ΛΥΚ.) Sic Solan. dedit, cum TIM. ante ederetur. *l.* 14. Ἐπειλημμενον) Recte sic *B. S.* & marg. *A.* 1. Ἐπιλημμένον male

cett. Ἀπειλημ— *Fl.* *Pag.* 159. *l.* 12. Τῶν) Sine artic. O. & *Fl.* *l.* 16. Τὸν ἄντλον) Recte *Fl. P.* aliaeque. Τὸ ἄντλον *I.* *Pag.* 160. *l.* 1. Προτόνῳ συνέχεται) Vulgo προτόνῳ κέχρηται, καὶ συνέχεται. Nos medias duas voces cum Solan. duce O. & *Fl.* delevimus. *l.* 2. Χηνίσκον) Sic O. Χοινίσκον edd. hac priores. *l.* 3. Ἡ πρῴρα) Omissa in O. *l.* 6. Παράσειον) Sic *Fl.* & Schol. Παράσιον edd. O. & Ex. Πράσιον *B.* 2. Ἴσως παράσημον adscript. *B.* 1. Καρχήσιον L. *ead.* Καὶ πρὸ) Abest καὶ ab O. *l.* 7. Καὶ αἱ) αἱ om. *S.* *l.* 14. Ἥρων) In O. ἤρων. *l.* 16. *col.* 1. Παράσειον) Sic etiam legitur in Exc. *G.* *Pag.* 161. *l.* 2. Κατήγαγε) κατήγαγον *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἔσωσεν) ἔπλασεν O. Ἔσωζεν *B.* 1. & 2. *l.* 4. Δ') Abest ab O. *l.* 12. Παρὰ) Recepi ex O. *Fl. I.* & *V.* 2. Περὶ cett. male, quod Guyet. etiam correxit. *l.* 15. Κατ') Et hoc receptum ex *Fl.* & L. pro μετ', quod est in edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg. *A.* 1. *Pag.* 162. *l.* 1. Ἀπόξυροι) ἀπόξηροι O. & *Fl.* solemni scribarum errore. *l.* 3. Κυματωγὴν) Al. κυμαγωγὴν Coll. At Nostrae edd. in vulgato conspirant. *l.* 11. Ἐς τὸ πέλαγος) Omissa in O. *l.* 14. Ἐτησίας) Sic *I. P. H. S.* Ἐτησίους O. & *Fl.* *l.* 17. Μαλέαν) Sic O. *Fl. P.* & marg. *A.* 1. Μαλέα *I. Ald. H. Fr. B.* 1. *S.* In articulo autem masc. *Fl.* consentit. *Pag.* 163. *l.* 1. Τινα) τι O. *l.* 5. Ἐμβοήσωμεν) Recepi ex O. Ἐκβ— edd. *l.* 6. Μυῤῥινούσιον) Μυρνούσιον O. *ead.* Στρομβίχου) Στρομμίχου O. Στροβίχου *Fl.* & *Fr.* *l.* 8. Δυοῖν) δυεῖν *Fl.* magis Attice. Sed parvi refert. *l.* 11. Ἡ) Omittit *H.* 2. *l.* 14. Ἐμβοῶσιν) βοῶσιν sola *I.* *Pag.* 164. *l.* 2. Τῷ) Omittit O. *l.* 6. Στέγειν) σέγ' ἂν male O. pro σιγᾷν. In vulgato consentiunt edd. *l.* 8. Δόξει) δόξῃ O. *l.* 9. Μῶν ἐρωτικὸν) τῶν ἐρωτικῶν O. *l.* 13. Οἱ πολλοὶ) οἱ παλαιοὶ marg. *A.* 1 *W.* Idque placet. *l.* 14. *col.* 1. Μόνον) μόνου antea edebatur, & mox μυστήμα male pro μυστήρια. *Reitz.* *ibid.* *l.* 15. Τῷ) τοῦ V. *ibid.* *l.* 17. Φησὶν) φασὶν edita. Emendavit Solan. *Pag.* 165. *l.* 3. Ἑρμᾶς) Nil var. edd. *l.* 9. Μέγεθος) πάχος O. & *Fl.* *l.* 11. Ἀποφέρει) Deest in O. *Pag.* 166. *l.* 4. Ἀφεὶς) ἀφ' ἧς *Fl.* *l.* 6. Ἤδη) Omittit O. *l.* 11. Οὐρίῳ) Recepi ex O. Οὐρείῳ edd. *ead.* Τῷ) Omittit O. *l.* 13. Πειρατὴν) πειραστὴν O. male. *Pag.* 167. *l.* 1. Πλοῖα) Sic *Fl. H. P.* &c. Πλοίου *I.* *l.* 3. Σιταγωγείτω) Sic O. *Fl. Fr. P.* aliaeque. Σιταγωγείτωσαν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Εἰ καὶ) Sic Solan. Non habent εἰ edd. nec O. *l.* 5. Ὡς) ὃς *Fl.* *l.* 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Nil var. edd. nec O. *Pag.* 168. *l.* 1. Προσλαλεῖν) Male *B.* 2. (& 4.) προσμαλεῖν. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male *B.* 1. 2. *l.* 3. Συνεμβησόμεθα) συμβησ.

male *Fl.* *l.* 5. Ἀποβάθρων) ὑποβάθραν male O. *l.* 11. Πρῶτον) Sic edd. Lege πρὸ τοῦ. *l.* 12. Τελετὴν) ἑορτὴν O. *l.* 16. Γε) γὰρ Th. Mag. *l.* 17. *col.* 2. Γὰρ) Sic V. Sed in textu melius γε. *Solan.* *Pag.* 169. *l.* 2. Καὶ) Abest ab O. *l.* 3. Ἀκολούθων) ἀκολουθούντων *Fl.* *l.* 6. Καὶ) Omisit O. *l.* 17. *col.* 2. Ἀλαζόνων) Sic V. Ἀλαζονευόντων edita. Ἀλαζόνων φημὶ Exc. *G.* *Pag.* 170. *l.* 3. Ὑποκείσθωσαν) ἀγωνίσθωσαν O. *l.* 4. Ἔσται τὸ) ἔστω τὸ marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Ἂν) Deest in O. *ead.* Χρήσαιτο) χρήσεται O. & *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἐγένετο) ἐγένητο O. *l.* 8. Καλῇ) καλεῖ *Fl.* & marg. *A.* 1. Forsan ex eadem. *l.* 9. Δὴ) Leg. ἤδη. *l.* 12. Ἐπὶ) Sic O. & edd. plurimae. Ἐν *I.* *Pag.* 171. *l.* 3. Οὐδὲ) οὐδὲν *S.* *l.* 4. Εἴπερ) ἐπείπερ *I.* forte melius. *l.* 7. Εἴ τι) ὅτι O. & *Fl.* *l.* 11. Ἔνδον) Additum ex O. Aberat in edd. *l.* 12. Ὁ) Omittit O. ut saepe solet. *ead.* Γενέσθω) γινέσθω O. *Pag.* 173. *l.* 3. Ἀνορωρύχθω) καὶ ἀνορωρύχθω O. *l.* 6. Ἐπισημότατα) ἐπισημότατον *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 8. Πυθοῖ) Λιθοῖ male *Fl.* & O. qui Ἰσθμοῖ etiam omisit. *l.* 9. Δὴ) δὲ *Fl.* *l.* 11. Ἔνυδρον) Nil mut. edd. nec O. *l.* 16. Ὁ οἰνοχόος) Artic. ex O. inserui. Aberat ab edd. *Pag.* 174. *l.* 4. Ποιήσομαι) Omisit O. *l.* 16. Σισύφῳ) Σκύφῳ male V. quod recte in impressis mutatum est. *Solan.* *l.* 17. Ἀνοχλίζειν) Sic V. Immo C. mutant in ἀν— quod ἐνοχλίζειν scriptum invenerant, & omnino eo sensu apud Apollonium Rhodium aiunt reperiri, pro ἀναμοχλεύειν. *Solan.* *Pag.* 175. *l.* 2. Ἐφεστῶτες) ἑστῶτες marg. *A.* 1. *l.* 3. Αὐτοὶ) εὐθὺ male O. *l.* 8. Οἱ πλούσ.) οἱ omittit *H.* 2. *l.* 9. Δισχιλίους) Recte sic O. *Fr.* *S.* *Amst.* Δυσχιλίους *I.* *P.* *H.* *Fl.* male. *l.* 16. *col.* 1. Ὃν Φαλ. φ.) In C. non reperio. *Solan.* *Pag.* 176. *l.* 5. Προσαίται) πτωχοὶ O. quod ex glossa natum videtur. *l.* 9. Ὑπῆρξεν) ὑπῆρχεν O. & *Fl.* *l.* 11. Ἥμισυ) ἤσ κ. γ O. *l.* 14. Ὁρμεῖν) ὁρμᾷν O. *l.* 15. Καταφανὲς ὂν) καταφανὴς ὢν male O. Ὃν male *I.* *l.* 16. Ἐπισήμου) Deest in O. *Pag.* 177. *l.* 8. Πᾶς) Recepi ex *P.* *Fl.* *V.* 2. pro παῖς, quod male *H.* *I.* *S.* *Amst.* &c. *l.* 10. Ἔσται) ἔστιν O. *l.* 12. ΛΥΚ.) Omisit *I.* *Ald.* *H.* *Fl.* Addidit *P.* *S.* ceteraeque. Inseruit & marg. *A.* 1. *Pag.* 178. *l.* 11. Ἐντοσθιδίων) Sic O. *Fl.* *Fr.* *P.* aliaeque. Ἐντοσθιδίων *I.* *l.* 15. Οἶδα) Deest in O. *ead.* Καὶ λῃστὰς) ἢ λῃστ. O. & *Fl.* *Pag.* 179. *l.* 1. Σὺ) σοι male *P.* *l.* 2. Χοινικίδα) Sic O. & edd. excepta *I.* quae χοίνικα. *l.* 11. Ἅπαντα) πάντα O. *l.* 12. Ὁ) Omittit artic. O. *Pag.* 180. *l.* 3. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλους) ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ O. *l.* 5. Τὸ) Sine artic. O. *l.* 8. Γε) Non habet O. *l.* 9. Μεῖζον) Nil mut. edd. nec O. *l.* 10. Τῆς) ὑπὸ τῆς O. male. *l.* 11.

*Ἄλλου που. εἰς τὴν βασ.) Quinque haec desunt in O. *l.* 13. Ὅμοιον) Sic edd. & O. Leg. ὁμοίως. *Pag.* 181. *l.* 6. Ἐξ Ἀρκαδίας) Ἐξαρδίας male O. *l.* 13. Τιμῶν) τεμὼν male O. *l.* 15. Δεινῶς) δεινὸς O. prave. *l.* 16. Πρὸ τοῦ) Bene *B. P. V.* 2. Προτοῦ *I. Fr. H. S. Pag.* 182. *l.* 2. Ὧν) ὃν O. *l.* 4. Ἐφίππειον) Et sic *Fl.* cum *I. H. P.* &c. *l.* 11. Δέξονται) δέξωνται *Fl.* *l.* 17. Βούλωνταί τινας) τινὰς βούλονται O. *l.* 19. Καλοῦσι) Sic dedit Solan. cum ederetur φασί. Nescio, unde emendationem hauserit. *Reitz.* *Pag.* 183. *l.* 1. Προΐωμεν) προσίωμεν marg. *A.* 1. *l.* 4. Ἀκονιτὶ) Bene *S.* & *Amst.* Ἀκονητὶ male cett. *ead.* Κρατήσομεν) κρατοῦμεν O. & *Fl.* Item marg. *A.* 1. *l.* 7. Διαρκῆ) διαργῆ O. male. *l.* 8. Διαβάλλωμεν) Ex emendat. Solan. Διαλάβωμεν edd. & O. *ead.* Ἐς) καὶ O. *Pag.* 184. *l.* 5. Περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα) περὶ ἢ Βάκρα male O. *ead.* Ἡγούμενόν σοι) ἡγουμένου σου male O. *l.* 8. Εὐφράτην) Ἐφράτην prave O. *l.* 14. Τὸ) τὸν male O. *Pag.* 185. *l.* 3. Ἐνεχείρισαν) ἐνεχείρησαν O. rursus male. *ead.* Βαβυλῶνα) Βαβυλῶνι O. prave. *l.* 5. Δὲ) Omisit *Fl.* *ead.* Κτησιφῶντα) Κτησιφῶντος O. *l.* 9. Ἤδη) Neglectum in O. *l.* 10. Ἱπποτοξότας) ἱπποτοξόται O. *l.* 11. Πάρεστιν) πω πάρεστιν O. *l.* 13. Πλησίων) An πλησίον; adscripsit Solan. *l.* 14. Κατέλεξε) Recte sic Pell. Κατέαξε male edd. & Codd. nostri. *Pag.* 186. *l.* 7. Αὐτοῖς) αὐτῶν *Fl.* *l.* 14. Ἐπὶ τὰς ἐλαίας) Omissa in O. *ead.* Ἐπὶ) ὑπὸ Marc. Nil mut. edd. & O. *l.* 15. Ἀναπαύσασθαι) ἀναπαύεσθαι O. *l.* 16. Πορεύεσθαι καὶ) Desunt in O. *Pag.* 187. *l.* 3. Κάθησαι) καθίσαι O. *l.* 6. Παρὰ) Lege περί. *l.* 7. Πρόσειμεν) πρόσιμεν O. *l.* 16. Ἐτρέψαντο) ἔτρεψαν O. *Pag.* 188. *l.* 7. Ἐπελαύνεσθαι) ἀπελαύνεσθαι male O. *l.* 12. Προκαλεῖται) Recepi ex *I.* & *V.* 2. Προσκαλεῖται cett. male. *Pag.* 189. *l.* 2. Ὅπως ἐπελάσας) ὅσον ἐπιπελάσας O. *l.* 7. Ὑμῶν) ἡμῖν edd. *l.* 9. Ἐπωνύμους ἐμαυτοῦ) ἐπωνύμους ἐπ' ἐμαυτοῦ O. & *Fl.* cum marg. *A.* 1. *l.* 10. Αἳ) οἳ male O. & *Fl.* Οἱ sine accentu marg. *A.* 1. *l.* 16. Ἐκστάδιος) Recte *B.* 1. 2. *P.* Ἑκστάδιος adspirate *I. B.* 1. *Fr. H. S. Ald.* Ἑξστάδιος peius L. Schol. & *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀπέχοι) ἐπέχοι V. *Pag.* 190. *l.* 6. Συμπόταις) συμπολίταις male O. *l.* 13. Μόνον) Ita Ox. *Fl. Fr.* &c. Μόνη *I.* cum *V.* 2. *Pag.* 191. *l.* 6. Διαγιγν.) διαγιν. O. *Pag.* 192. *l.* 1. Ἀποῤῥεῖ) ὑποῤῥεῖ male *Fl.* *l.* 2. Παραμένῃ) παραμένει O. *l.* 3. Αὐτῶν) αὐτῷ O. & *Fl.* cum marg. *A.* 1. Sed vulgatum bonum. *l.* 12. Οὐκ αἰτήσομαι) Omisit O. *Pag.* 193. *l.* 6. Τοῦτό μοι) τούτῳ male O. & sine μοι. *l.* 13. Μηδένα) μηδένι. ἴσως L. *ead.* Ὅτῳ) εἴτῳ L. O. Nil mut. edd. *l.* 14. Καὶ) Non est in

O. *l.* 16. Εἶναι) Non habet *Fl.* *Pag.* 194. *l.* 3. Ὕλαν) Ὕλλαν male O. *l.* 6. Γιγνόμενον) γινόμενον O. *l.* 8. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Sic edd. omn. & O. *l.* 13. Ἀπέλαυον) ἀπέλαβον *Fl.* male. *Pag.* 195. *l.* 1. Ἀοίκητον) εὐοίκητον O. *l.* 4. Ἂν ἔγνων) ἔγνων ἂν O. *l.* 5. Ἐς) ἐν O. prave. *l.* 6. Τύχοιμι) τύχοι O. melius. *l.* 10. Ἐπιχέαντα) ἐπιχέοντα O. *l.* 14. Ἕξῃ) ἕξειν O. & *Fl.* *ead.* Κοιμίσαντα) κομίσαντα male O. *Pag.* 197. *l.* 3. Συνεπιλαβεῖν) συνεπιβαλεῖν O. *l.* 4. Προσδεῖ) πρὸς Διὸς O. *ead.* Ὃς) οὗς male *Fl.* *l.* 5. Ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλ.) ἢ μὴν καὶ ἐλλ. O. *l.* 7. Εὔξῃ τί) ἕξῃ *I.* sola. Εὔξῃ τὶ O. solo accentu mutato, scribit Solan. *l.* 16. Ὀλίγον) Hoc & sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in O. *l.* 18. *col.* 1. Γὰρ) Non aderat in edd. Addidit Solanus. *Pag.* 198. *l.* 16. Ἠτήσατε) ἠτήσασθε male O.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. *l.* 4. Ἀβρότονον) Ἀβροτόνων marg. *A.* 1. *l.* 6. Ἄνθρωπον) ἄνον *I.* per compend. *l.* 7. Οἶδα) εἶδα *I.* *ead.* Συνέπιε) συνέπινε *Fl.* *l.* 8. Ἡμῶν) Recte *P.* Ὑμῶν *Fl.* *Fr.* *H.* *I.* *Ald.* *B.* 1. *S.* *Pag.* 200. *l.* 6. Ἡμῶν) Bene sic *P.* ceteraeque. Ὑμῶν male *I.* cum *V.* 2. *l.* 17. Ἠρῆσθαι) ἠρᾶσθαι *Fl.* *Pag.* 201. *l.* 17. Φασὶν) φασὶν ἐγγύην *Fl.* *l.* 18. Τοσοῦτοι) τοσοῦτι male *I.* *Pag.* 203. *l.* 2. Ἢ σιμὴν) ἢ omittit *I.* addit *H.* *P.* *Fl.* *l.* 9. Ἐδέδοκτο) ἐδέδεκτο marg. *A.* 1 *W.* *l.* 10. Τοῦ πέρυσιν) Artic. caret *Fl.* *l.* 15. Οὐ) Abest a *Fl.* Adest in aliis. *Pag.* 204. *l.* 9. Ἐπεὶ) ἐπὶ male *I.* sola. *Pag.* 205. *l.* 5. Ὁ τοῦ) ὁ omittit *Fl.* *l.* 10. Ἰδὲ) εἶδε marg. *A.* 1. *Pag.* 206. *l.* 14. Συνηγόρευες) Sic *P.* &c. Συνηγόρεις alios habere aiunt Coll. *l.* 17. *col.* 1. Τούτων) Ita dedit Solan. pro edito τοῦτον γενόμενον. *Pag.* 207. *l.* 1. Ἀφέμενος) ἀφημένος marg. *A.* 1. *l.* 5. Ὥστε) ὥς τε *I.* *l.* 8. Προσϊόντα) Recepi ex Pell. Προϊόντα edd. *l.* 10. Κατεκλίθην) Sic *Fl.* *I.* &c. Κατεκλίσθην *P.* *H.* *Pag.* 208. *l.* 4. Ἐξαναστᾶσα) Al. ἀναστᾶσα, Coll. *Pag.* 210. *l.* 7. Σύνεστιν) σύνεστε male *Fl.* *Pag.* 211. *l.* 10. Τοῦτον) τούτῳ *Fl.* *Pag.* 213. *l.* 4. Ὅτε) Recte *I.* *B.* 1. Ὅτι *H.* Ὅ, τι *P.* *l.* 7. Πολὺν) πολλὺν *I.* male. *l.* 9. Θεῖον) Restitui ex *Fl.* & Barthio. Θύον cett. male. *l.* 11. Μόνην) μόνον *I.* & *V.* 2. Cett. in vulgato consentiunt. *l.* 16. Θείῳ) Sic *Fl.* Θύῳ cett. *Pag.* 214. *l.* 10. Τὸν) τὸ *Fl.* male. *l.* 14. Θεῖον) Rursus ex *Fl.* pro vulg. θύον. *Pag.* 215. *l.* 4. Ὑμᾶς) Recte *Fr.* *Fl.* *P.* Ἡμᾶς *I.* *Pag.* 216. *l.* 6. Μετὰ ταῦτα) Sic *Fr.* *S.* *H.* *Fl.* &c. Μετὰ τοῦτο *P.* Μὲν ταῦτα *I.* *l.* 14. Ταῦ-

τα) Abest in *I*. Adest in cett. *Pag*. 217. *l*. 4. Πηνήκην) Recte *Fl*. *P*. *Fr*. *H*. *S*. Πινήκην male *Ven*. utraque. Alibi πηνίκην. *l*. 15. Κρυπτόμενον) κρυπτόμενος Gesn. *l*. 17. Δέομαι) δέωμαι *I*. male. *Pag*. 218. *l*. 6. Ἐφέστρια) Nihil variant edd. Ἡφαίστια Palm. *Pag*. 219. *l*. 2. Περιελάμβανον) περιελάμβανων *I*. male. *l*. 16. Ὁ) Constans lectio. *l*. 19. Ἐξ) ἐς male *I*. sola. *Pag*. 220. *l*. 1. Μαννάριον) μνανάριον marg. *A*. 1. *l*. 5. Ἀποστροφὴ) Recepi ex *I*. & *V*. 2. Ἀποτροφὴ cett. *Pag*. 221. *l*. 15. Αἱ ἑταῖραι) In *I*. αἰταῖραι. *Pag*. 224. *l*. 8. Προέξεις ἁπασῶν) πράξεις ἅπαντα Coll. *l*. 9. Λουσομένη) λουσαμένη *Fl*. *l*. 23. Ἔτι) δ᾽ ἔτι *Fl*. recte, credo, ut init. Dial. seq. & XIII. *Pag*. 225. *l*. 9. Σε) Neglexit *Fl*. *l*. 12. Πολιάδος) Sic *Fl*. *I*. *P*. *B*. 1. &c. Πωλιάδος *B*. 2. *Pag*. 226. *l*. 1. Ὁ Χῖος) Omisit O. *l*. 2. Ποιησάμενος) An πριάμενος; Pell. *l*. 8. Ἀρεοπαγ.) Ἀρεωπαγ. hic edd. omnes, quae alias ο praeferunt. *l*. 12. Ὀλίγας) Omisit O. *Pag*. 227. *l*. 8. Ἀκαρνανεὺς) Sic *Fl*. *Ald*. *H*. *P*. Ἀχαρνανεὺς *I*. & *V*. 2. Ἀκαρνεὺς marg. *A*. 1. Ἀχαρνεὺς Guyet. & Menag. *l*. 10. Ἀπεμύκτισας) ἀπεμυκτήρισας Pell. *l*. 14. Ἀκαρνάνιος) Et sic *Fl*. notante Solano. *Pag*. 228. *l*. 7. Σωφρονήσῃς) Sic *P*. *S*. aliaeque. Σωφονήσῃς *H*. Σοφρονήσῃς *I*. & *Fr*. Σωφρονεῖς *Fl*. Σωφρονήσεις Pell. *l*. 17. *col*. 1. Δήμητρος) Emendante Solano, Δήμετρος edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους inseruit, & verbum ultimum ποιεῖσθαι restituit, quod ποιῆσθαι male legebatur. *Pag*. 229. *l*. 6. Οἴει) ἔτι οἴει O. *l*. 9. Ἀλλὰ) ὅσα marg. *A*. 1. *l*. 26. Εἴ τις) ὅς τις *Fl*. *Pag*. 231. *l*. 9. Λυπηθήσονται) Sic legi in omn. addit Solan. *l*. 13. Πύθοιτο) πείθοιντο *Fl*. sola. *l*. 15. Ἑταιρίσ.) ἑτερήσ. *Fl*. *l*. 16. Ὀκτωκαιδεκαέτης) Nil mut. edd. *Pag*. 232. *l*. 4. Ἦρα δὲ) ἤρα μου marg. *A*. 1. *l*. 12. Αὖθις) Omittit *Fl*. *Pag*. 233. *l*. 11. ΔΟΡΚΑΣ) Bene *B*. *Fl*. *P*. *S*. &c. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ &c. *I*. *Fr*. & *H*. *l*. 14. Τῆς στρατείας) στρατιᾶς *Fl*. & sine artic. *l*. 19. Καὶ) Abest a *Fl*. *Pag*. 234. *l*. 3. Ἐπανεληλύθειτε) ἐπανεληλύθατε *Fl*. *l*. 6. Στρατείᾳ) στρατίᾳ *Fl*. *l*. 12. Παρμένωνα) Sic Iens. correxit. Παρμένονα edd. hac priores. *Pag*. 235. *l*. 14. Τηριδάτων) Sic omnes praeter *I*. *Ald*. *V*. 2. (*S*. & *B*. 4.) quae Τηριδάταν. *Pag*. 236. *l*. 1. Πάντων) παρόντων melius *Fl*. *l*. 5. Ἐξευρίσκωμεν) ἐξευρίσκω *Fl*. *l*. 16. ΠΑΝ.) Omiss. in *B*. *P*. *H*. Adest in marg. *A*. 1. *I*. *S*. In *Fl*. uno Π. duae diversae personae signantur. *Pag*. 237. *l*. 3. Ὑμῖν) ἴσως ἡμῖν L. Idque recipiend. credo. *l*. 4. Οἴχου) Non habet *Fl*. *Pag*. 238. *l*. 3. ΠΑΝ.) Recepi ex *V*. 2. *B*. 1. & 2. & *S*. Nam ΠΟ. in *P*. *H*. *I*. erat, Π. tant. in *Fl*. *l*. 10. ΠΑΡ.) Ex emendat. Solan. ΠΑΝ.

edd. priores. In *Fl.* omissa persona. *ead.* Ἧκον) ἡκέτωσαν Pell. *l.* 14. Μισθοφόρε) Recte sic pleraeque. Μισθωφόρι *I.* *Pag.* 239. *l.* 4. Τίβιος) Emendavi ex *Fl.* & aliis Luciani locis. Nam Τίβυς hic habebant edd. cett. *l.* 8. *col.* 1. Διμοιρίτης) διμοιρίτες male edita. *ibid. l.* 9. Τούτῳ) τοῦτο V. *l.* 10. *col.* 2. Ἡμιλοχίαν) Ita scripsit Solan. Ἡμιλοχείαν edita. *ead.* Ταὐτὸ) αὐτὸ V. quod in impressis sic mutatum est. *Solan.* *l.* 13. *col.* 1. Ὁ λοχαγὸς) ὡς ὁ λοχ— edita. Sed ὡς duce V. delevit Solan. *l.* 23. Πολὺς ἤδη χρόνος) Constans lectio, nisi quod commata tant. addidi. *Pag.* 240. *l.* 16. Ὡμίλησε) Recte plurimae. Ὁμίλησε *I.* & *V.* 2. *ead.* Τριῶν) τρίων *I.* *Pag.* 241. *l.* 2. Νεβρίδα) Sic marg. *A.* 1. cum *Fl.* ut Menag. voluit. Νευρίδα cett. male. *l.* 4. Ποικίλη) Hic sequor ed. *Amst.* Nam cett. παιδικῇ male. Ποικίλη ἴσως L. *l.* 7. Πόλιν) Al. Ἀκαδημίαν Coll. Nil variat *Fl.* *l.* 8. Ὅλως) Sic *P.* aliaeque. Ὅλος *I.* *l.* 10. Ὅ, τι) Sequentia a μοι ad τι omisit O. *l.* 11. Ἐλύπησα) ἐλύπησε *Fl.* quod & adscivit marg. *A.* 1. *Pag.* 242. *l.* 2. Ἐπισεσυρμένα) περισεσυρμένα O. *Pag.* 243. *l.* 1. Σωφρονοῖμι) Recte *H. Fl. P.* &c. Σοφρονοῖμι *I.* *l.* 6. Τί σοι δ.) Omisit O. *l.* 16. Ὅλως) Nil mut. *I. Fr. Fl. P.* *Pag.* 244. *l.* 5. Νεβρίδος) Ex Pell. admisi. Νευρίδος edd. *l.* 9. Τι) Omittit *Fl.* *Pag.* 245. *l.* 13. Ἀπωθοῦ) Sic scripsi cum *I. Fl. H. S. Ald. Fr.* Ἀπόθου *P. B.* 1. & 2. *ead.* Περιπλ. θέλουσαν) περιπλέκουσαν *Fl.* *Pag.* 246. *l.* 9. Ἑτέραν) Scripsi cum *S.* Ἑταῖραν *I. P. H. B.* 1. *Ald. Fr.* Ἑταίραν accentu acuto *Fl.* *Pag.* 247. *l.* 4. Ἃ εἶδες) ἃ εἰ εἶδες *Fl.* *l.* 5. Ἐχρῆν) χρῆν *Fl.* *Pag.* 248. *l.* 11. Λυπῆσαι) ἵνα λυπήσῃ *Fl.* *l.* 15. Φενάκην) πηνήκην marg. *A.* 1. In vulgato vero consentiunt *Fl. Fr. I. Ald. P.* &c. *Pag.* 249. *l.* 17. ΠΥΘ.) ΚΑΙ ΠΥΘ. *I. V.* 2. *Fr. H. P. S.* Sine καὶ *Fl. B.* 1. & 2. melius. *Pag.* 250. *l.* 10. Φίλας) φιλίας male *Fl.* *Pag.* 251. *l.* 4. Ἔνευες) ἐνένευες *Fl.* & marg. *A.* 1. *ead.* Ὑπέδειξας) ἀπέδωκας *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Μὴ) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἂν) Omittit *Fl.* *l.* 16. Δέ ποτε) δὲ τότε *Fl.* *Pag.* 253. *l.* 8. Καταγιγνώσκῃς) καταγιγνώσκεις male edd. priores. *l.* 9. Ἄτεγκτος) Sic *I.* ut supra Alex. c. 25 omnes habent. Ἔγκοτος hic edd. cett. Ἄτεγκος marg. *A.* 1. *l.* 13. Καθευδούσῃ) καθευδούσης, ἐμοῦ ἀποστάσης *Fl.* *l.* 14. Πότε) Al. πῶς, Coll. *Pag.* 254. *l.* 5. Τῷ θριγκῷ) παρὰ τὸν θριγκὸν *Fl.* *l.* 6. Ῥᾷον) ὀράον male *I.* *l.* 15. Ἐπειδὴ) ἐπειδὰν *P.* *ead.* Οὐχ ἑώρων) Sic *Fl. Fr. V.* 2. *P. S.* &c. Οὐκ ἑώρων male *I.* Fors. οὐχ εὗρον. *l.* 16. Αὐτῇ) αὐτὴν male *Fl.* Id tamen & adscript. marg. *A.* 1. *l.* 18. *col.* 2. Θρίγκον) θρίγγον & θρίγγος ediderat Cler. cum Cod. V. Restituit orthographiam

Solanus, accentu diverſo ſervato. *Pag.* 255. *l.* 15. Πηνήκην) Sic *Ald. Fl. I. Fr. H. S.* & Schol. Πηνίκην *B. P.* *l.* 16. Περίϑετος) Sic eſſe in C. notabat Solan. quare id recepi pro vulgato ὑπέρθετος. In V. ὑπερίθετος. *Reitz.* *l.* 17. Ἀπατῶσα) ἀπατοῦσα edita. Ἀπατῶσα C. recte. *Solan.* *Pag.* 257. *l.* 5. Οὐθεὶς) Nil varietatis invenio. *Pag.* 258: *l.* 7. Κατεπεπλήγεσαν) κατεπεπήγεσαν *Fl.* *Pag.* 259. *l.* 4. Ὡπλισμένος) Sic *P.* ſola cum marg. *A.* 1. Ὁπλισμ. *Ald. I. Fl. H. Fr. B. S.* *l.* 13. Πρότερος) Hoc präeferunt *Fl. P.* aliaeque. Πρότερον *I. S.* *l.* 15. Σαρίσσῃ) σαρίσῃ edd. omnes, ut mox quoque σαρίσης. *l.* 16. Ἀπεδειροτ.) Reſcripſi ex *V.* 2. *S.* & marg. *A.* 1. Ἀπεδηροτόμ. cett. male. *Pag.* 260. *l.* 5: Οὐχ) οὐκ *I.* *l.* 6. Συγκοιμηθοίη) συγκοιμηθείη marg. *A.* 1. *S.* *l.* 13. Σαρίσσῃ) σαρίσῃ rurſus edd. *Pag.* 261. *l.* 2. Δοκῶ) Bene ſic *Fl. P.* &c. Δωκῶ *I.* *l.* 11. Δημνιάδας) Λυμνιάδας *I.* & *V.* 2. non reliquae. *l.* 13. Φονεῦ) Nil variet. invenio. Φονεὺς emendat Solan. Sed φόνευε voluit. *ead.* Ὁπόσων) ὁπόσον *Fl.* *l.* 16. Κατεφόβησας) κατεφόβισας *I.* *Pag.* 262. *l.* 6. Φανεῖσθαι) φανῆσθαι male *Fl.* *l.* 7. Προσαπολώλεκας) ἀπολώλεκας *Fl.* *l.* 10. Ἀλαζονείας) ἀλαζονίας *Fl.* *l.* 13. Σαρίσσης) σαρίσης edd. *l.* 14. Ἐπεὶ) Recte plurimae. Ἐπὶ male *I.* & *V.* 2. *Pag.* 263. *l.* 22. Ἐπεὶ) ἐπὶ male *I.* *Pag.* 264. *l.* 9. Τὸ πρῶτον) Sic *P.* Τοπρῶτον *I.* aliaeque. *l.* 16. Ἐκλαθομένου) ἐκλανθομένου male *Fl.* *Pag.* 265. *l.* 8. Ἐκ Γυθίου) Luc. Holſt. Γύθνου. Nil mut. edd. vett. recentioreſque. *Pag.* 266. *l.* 10. Ἐκεῖνος) Omittit *Fl.* *l.* 11. Ἀλλ' ὃν) ἄλλον *Fl.* *l.* 13. Κατέβαλεν) κατέλαβεν *Fl.* *l.* 14. Γυθιακὸν) Γυθνιακὸν Holſt. *Pag.* 267. *l.* 1. Ἔτη μὲν) ἔγημεν edd. priores male. Ἔτη recepi ex L. Ἔτη μὲν bene marg. *A.* 1. *l.* 8. Ἡμῶν) Edd. vulgo ὑμῶν. *l.* 13. Γυθίου) Sic omnes. Γύθνου Holſt. emendat. *Pag.* 268. *l.* 5. Αὐλήσασαν) αὐλοῦσαν marg. *A.* 1. non male. *l.* 9. Ἐπεισπαίσας) Ita recte edd. & conſtanter. Sed Coll. al. ἐπεισπεσών, al. ἐπεισπέσας, male. Pell. ἐπεισπάσας. *Pag.* 269. *l.* 14. Ἀνίστατο) ἀνίσταται marg. *A.* 1. *l.* 16. Ἐπεισέπαισαν) Ex emend. Kuſteri. Ἐπεισέπεσον edd. priores. *Pag.* 270. *l.* 2. Γόργος) Γεωργὸς marg. *A.* 1. *l.* 14. Ἔστ' ἂν) ὁπόταν *Fl.* *ead.* Ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν *Fl.* *Pag.* 271. *l.* 3. Ψόφοι) Nihil mut. edd.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 273. *l.* 15. Δράματος) πράγματος edd. hac priores. *Pag.* 274. *l.* 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) τὴν ἐκ τρ. ἀρ. T. Fabr.

Nil iuvant libri. *Pag.* 277. *l.* 1. 'Επιπολὺ) Iam & sic *P.* cum ante divideret. *l.* 11. 'Επεὶ) Recte *B. S.* Aliae 'Επεὶ, quasi nova periodus inciperet. *l.* 14. 'Αλόμενος) Sic omnes. Malim ἀλλόμενος. *l.* 18. *col.* 2. Πολλὰς) Lege ποινάς. *Gronov.* Sed si ita legas, post ἄλλας reponito. *Solan.* *ead.* "Αλλας) ἄλλας αἰκίας Voss. ad Catull. p. 42, ubi non intellexit τελευτῶντες. *Gron.* *Pag.* 278. *l.* 15. 'Ηγοῦντο) Sic Ms. RG. 'Εδιηγοῦντο edd. male. *l.* 18. *col.* 1. 'Επέκεινα) Scripsit, credo, ἐπινικᾳ. *Solan.* *Pag.* 280. *l.* 10. 'Εποιήσατο) ἐποιήσαντο edd. male. *l.* 13. Αὐτοὺς) ἑαυτοὺς Fab. Αὐτοὺς edd. *l.* 17. *col.* 2. 'Ελληνικῶν) 'Ελληνίων. V. *l.* 19. *col.* 1. Καὶ χρυσοῦς θυσ.) Haec corrupta censeo. Respicit autem inprimis cap. 5 Θυσ. *Solanus.* *Pag.* 281. *l.* 3. Κοινὰ) Sic & *Fl.* cum cett. Κενὰ T. Fab. male. *l.* 12. Οἰκείαν) Sic Ms. RG. Οἰκίαν edd. *l.* 17. *col.* 1. "Ος σε) σε huc inseruit Solan. cum id ante editum legeretur post ἀθανάτῳ. *ibid.* *l.* 18. 'Αθανάτῳ — κολάσει) ἀθανάτου — κολάσεως V. *ibid.* *l.* 19. Παραβάτην &c.) παραβάτῃ — διασύροντι V. Sed emendationem primi editoris secutus sum. *Solan.* *Pag.* 283. *l.* 19. *col.* 1. Τῆς πατροκτονίας) τὴν πατροκτονίαν. V. *Pag.* 284. *l.* 7. Τὸ ἀδιάφορον) Sic edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμένων Tan. Fab. 'Αδιάφθορον Ms. RG. male. *Pag.* 285. *l.* 8. Τοῦτο) τούτῳ Schol. Ταὐτὸ Guyet. melius. *l.* 16. *col.* 2. 'Επώνυμον) Hoc recepi ex V. cum Solano; nam ἐπώνυμος male ed. Cler. est enim ᾧ καὶ ἐπώνυμον, *cui etiam cognomentum erat.* *Reitz.* *ibid.* *l.* 17. 'Ικανοὺς) Et hoc recepi ex V. pro edito ἱκανῶς. *Reitz.* *Pag.* 286. *l.* 11. Τοῦ τὸ) Divisimus monente Fabro & Guyet. Τοῦτο edd. priores male. *Pag.* 287. *l.* 5. 'Υπισχνούμενος) ἐπιδεικνύμενος Tan. Fab. Nihil mut. edd. *Pag.* 288. *l.* 2. Χανόντα) Al. χανέντα Coll. Nihil mut. *Fl.* *l.* 4. 'Οξύτερος) Sic edd. Fors. ὠκύτερος, adscripsit Solan. *Pag.* 289. *l.* 1. Καύσεως) Receptum ex Ms. RG. κακώσεως edd. *l.* 8. Δέξαισθ') Ita recte *B.* 2. Δέξασθ' cett. oratione directa, & nova quasi periodo. Εὔξαισθε Kusterus. *l.* 14. Συμπεσὼν) καὶ συμπεσὼν edd. Abest καὶ a Ms. RG. quod hoc duce delevit Solan. *Pag.* 290. *l.* 1. Συκίνων) Bene sic *B.* 1. & 2. Σικύνων perverse cett. *l.* 6. 'Υμῶν) ἡμῶν male *I.* Forsan κυνῶν, adscriptum eius margini. *l.* 12. Αὐτὸν) Ex emend. Fabri & Guyet. 'Εαυτὸν edd. priores. *Pag.* 291. *l.* 2. 'Εκτρέψαντες) Ex emendat. Fabri. 'Εντρέψαντες edd. *l.* 5. Μὴ ἀναπηδήσ.) Nihil mut. edd. Μεταναπ. vult Gronov. *l.* 11. 'Αποθάνοι) Sic *B.* 1. *I. P. S.* &c. 'Αποθάνει *H.* In qua nonnemo emendarat ἢν — ἀποθάνῃ, quod iam non opus. *Pag.* 293. *l.* 1. Σιβύλλαν) Σιβύλ-

κας Coll. *Pag.* 294. *l.* 2. Βαλέειν) Bene *S. Amst.* Βαλλέειν male cett. *Pag.* 295. *l.* 2. Σοι) τοι Fab. Nihil mut. edd. *l.* 7. Τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Sic edd. omnes. Nec quidquam libri variant. *l.* 8. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. *ead.* Ὡς) ὃν Anonym. *l.* 14. Μακρὰ) Recepi ex Pell. Μακρὰν edd. *l.* 15. Τότε) τόγε emend. Gron. Nihil variant edd. *Pag.* 296. *l.* 11. Πάνυ) Inserui ex R. Aberat ab edd. *ead.* Ἔτι) Recepi ex RG. non habebant edd. *Pag.* 298. *l.* 16. Περιεσχέσθη) Sic omnes praeter *S.* & *A.* quae περιεσχέθη. *Pag.* 299. *l.* 5. Φθόνου) φόνου legendum fortassis, bene marg. *A.* 1 *W.* *l.* 15. Ἤξαν) Quod Faber voluit, in *I.* est; excepto puncto subscripto. Cett. ἧξαν. *Pag.* 300. *l.* 11. Ἐπιβήσεσθαι) ἐπιβήσεται Pell. non male. *Pag.* 302. *l.* 6. Καταγελῶν τὰ) καταγελῶντα male edd. priores. *l.* 13. Ἔλεγον) ἔλεγεν edd. priores. *l.* 16. Τούτῳ) Recepi ex Mss. RG. Τούτων edd. *Pag.* 303. *l.* 4. Τῷ) Sic Pell. recte. Τὸ edd. pessime. *l.* 5. Ἀλέσθαι) Sic edd. omn. *l.* 9. Ἧκον) Secutus sum scripturam *S.* Ἧκων cett. male. *l.* 16. *col.* 2. Ἀγάσεται) ἀγάσηται edita. Mutavit Solan. *ibid.* *l.* 17. Οὕτω) Sic dedit idem; nam αὐτον edita prave. Οὐ τὸν V. Recepi οὕτω, quia sic esse in C. notat Solanus. *Reitz.* *ibid.* *l.* 18. Τοῖς) τινὶ V. *Pag.* 304. *l.* 14. Αὐτὸν) αὐτὸν αὐτὸν *P.* male. *Pag.* 305. *l.* 1. Τὸ ἐν τῷ) τῷ ἐν τῷ male *I.*

IN FUGITIVOS.

Pag. 307. *l.* 3. Ἀποφέρ.) ἀναφέρ. malit Gesn. *ead.* Ὀπτωμένων) Sic *V.* 2. & Iensius. Ὀπτομένων vulgo male. *l.* 12. Ἐμπεσὼν) Sic edd. omnes. Ἐμπεσόντα Graev. *l.* 15. Ἥλατο) Adspirate *P. S. Amst.* Ἤλατο spir. leni *I. Fl. B. H. Fr.* *Pag.* 308. *l.* 7. Ἀφικουμένῃ) Sic bene *Fl. P.* aliaeque. Ἀφικουμένη sine puncto male *I. V.* 2. *Pag.* 311. *l.* 7. Ἧξα) ἧξα *V.* 2. Ἦξα cett. *l.* 10. Ἐργάσασθαι) Ex emendatione Iensii. Εἰργάσασθαι edd. male. *Pag.* 315. *l.* 4. Ὤφελον) Sic esse in omnib. edd. addit Solan. *Pag.* 316. *l.* 14. Ὁρμίσαντες) Ex emendatione Gesneri. Ὁρμήσαντες vulgo. *l.* 16. Πρόσφορα) πρόφορα bis edita, emendavit Solan. non addens, anne idem error in V. *Pag.* 317. *l.* 5. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. *l.* 16. Ἄκοντος) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 319. *l.* 3. Οἱ) Recte L. *S. Amst.* Ceterae ἡ male. *l.* 4. Οἷον) Recepi ex *Fl. S.* & *Amst.* pro οἷ, quod in *P. H. Ald.* &c. erat In L. ἡ. *l.* 6. Λιχνείαν) Ita dedit Solanus. Λιχνίαν edd. hac priores. *l.* 14.

'Αφθόνοις) Ex emend. Fab. & Solan. 'Αφθόνως edd. *Pag.* 320. *l.* 5. Σκυθρωποὶ) σκυθροποὶ *I.* male. *Pag.* 322. *l.* 2. Καὶ) Omissum in *Ald. I. H. Fr. B.* 1. *S.* Adest in *Fl. P.* *l.* 5. Πλήσειεν) πλουτήσειεν Pell. *Pag.* 323. *l.* 1. Τοῦτο) Et sic esse in *Fl.* adlevit Solan. *l.* 7. Μετελευστέον) Et hoc ita *Fl. Fr.* &c. *l.* 16. Μετελευστέον) Ita ex *G.* restituit Solan. cum in *V.* esset Κολαστέον] quasi sic foret in Luciano. *Pag.* 324. *l.* 13. 'Ως κἂν) ὡς οὐ κἂν *Fl.* male. 'Ως οὐκ ἂν marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 325. *l.* 12. 'Υποπεπταμένον) Sic edd. omnes. *Pag.* 326. *l.* 12. ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο) τοῦτο 'Ερμ. οὐδὲν *Fl.* male. *Pag.* 327. *l.* 11. 'Ημέτερα) Sic *Fl Ald. I. H. B.* 1. &c. 'Υμέτερα *P.* sola. *ead.* Οὗτοι) Omittit *Fl.* *l.* 12. Δραπέται) ΦΙΛ. personam praemittit *P.* sola. *Pag.* 328. *l.* 5. Αὐτονόμῳ) μηνύτρῳ adscripf. Solan. At nihil variant edd. *l.* 6. Ὦ οὗτος) Admisi ὦ ex *B.* 1. & 2. quod aberat ab cett. *ead.* Ὃν) Recepi ex *Fl.* Ὃ cett. *Pag.* 329. *l.* 8. Ἥρακλες) Et sic *Fl.* cum *Fr. I. P.* &c. *Pag.* 330. *l.* 10. Μισητέον) μισιτέον male *P.* *l.* 16. Εἰνὶ) Sic *P.* 'Ενὶ cett. *Pag.* 331. *l.* 4. Ὄπιθεν) Recte *P.* & Hom. Ὄπισθεν male cett. *ead.* Μέσσῃ) Sic Hom. Μέσσῃ *P. B.* 1. ac 2. Μέσῃ male reliquae. *l.* 6. 'Ορμὴν) ὀδμὴν Gesn. bene. *l.* 7. ΥΠΟΔ.) 'Υποδεξάμενος adscript. marg. *I.* Sed ὑποδίκου personam intelligi, patet ex titulo, nisi & is ex coniectura factus. *Pag.* 332. *l.* 2. Κλεάνθην) Nihil mut. edd. Χρεμήτα Palm. Κρεμάνθην Pell. *l.* 15. Σὺ) σοῦ ἴσως L. Nihil a vulgato abit *Fl.* *Pag.* 333. *l.* 5. Τριφάλης) Sic *Fl.* Τριφάλλης cett. *l.* 7. ΔΡΑΠ.) Forf. ΦΙΛ. vel ΗΡΑΚ. In *Fl.* Δ. tantum. *l.* 11. Πρὸ τοῦ) Sic *B.* 1. *Fl.* & *P.* Προτοῦ *I. Ald. H. Fr. S.* *l.* 12. Τὸν μὲν ἀποπλ.) τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλ. adscriptum marg. *I.* *l.* 13. Τὸν Μυρόπνουν) Articulum hunc delet marg. *I.* *l.* 16. Τὰ πρῶτα) τὸν πρωκτὸν legendum notat marg. *I.* Τὰ πρῶτα seiungunt *Fl. P. B.* 1. Ταπρῶτα connectunt *I. H. Ald. Fr. S.*

ANNOTATIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 2. *l.* 4. Τοὺς σέας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; Benedictus: *Nisi inde coniicias, quod arrosi sint ac mutili, tineasque his diiudicandis in consilium adhibeas?* Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σέες non sunt *tineae*, sed σῆτες. Nam quod nonnulli aiunt, σεὺς quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur, & videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glossae veteres: Σὴς, ἡ σῆψις, *haec tinea, robigo*. In Addendis adiecerat Graev. Occurrit σέων gen. plur. apud Aristoph. in Lysistr. v. 731, ubi σητῶν per versum stare non potest. Kuster. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnum Graevium: & ostenderat se eam ignorare etiam Bisetus ad Aristoph. Lysistr. 731, ubi sunt ἔρια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα, quo ipso verbo etiam Lucianus hic utitur. Reduxit utrumque in viam Kusterus ad l. c. Bisetus hic post Schol. Hesiodi Ἐργ. 420 collegit vermiculos varii generis, monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes & destructores. Nempe lanas & vestes perdit σὴς, δὴξ ligna, cornua ἴψ, vineas ἴξ, τρὼξ legumina, ficus ψήν. Omissa θρὶψ lignis infesta, σὴψ carnium vivarum pernicies, haec credo, quod non insectum, sed maior serpens. Gesn.

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνοις. Guyet. Adsciscerem, si vel una ed. praeiret. Reitz.

ead. l. 7. Καλλῖνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud Diog. Laërt. in Theophrast. pag. 126 E. & Lycone pag. 131 B. Solan.

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Σκυθ. c. 7. Solan.

Pag. 3. *l.* 6. Κλῶνα) Vide Hesiodum Θεογ. 30. Solan.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος) Hesiodus Theog. v. 29 seq. ad quem

locum cum in Rhetorum magiſtro, non procul ab initio, reſpicit, tum infra in diſput. cum Heſiodo princ. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL.

ead. l. 9. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forſan ἦ μήν. Heſych. ἦ μὴν, ὄντως δή. Ita legiſſe interpres videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἦ μὴν, id eſt, *revera*, *omnino*. Heſychius ἦ μὴν, ὄντως. MENAG. Tuetur vulgatum Ienſius in Lect. Lucian. p. 62 contra Menagium, (cui ſemper concinit Guyetus) qui ἦ μὴν hic corrigit: exemplaque ſimilia ex Noſtri Necyom. Contempl. & Sacrif. Ienſ. affert, alioſque pronominum pleonaſmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, & res ſit notiſſima, hic nihil repetemus. Et video pleraque Ienſii iam inſerta T. I huius ed. pag. 432. REITZ.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνῆσθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνῆσθαι. MARCIL.

ead. l. 12. Πρὸς τῆς Λιβανίτιδος) Iurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, & ſimul ſumma illius, quae deinde obiecturus eſt, ſcelera complectitur, ut cum in Pſeudologiſta c. 11 per πάνδημον, & γενετυλλίδα, & κυβήβην, inimicum obteſtatur. Nimirum vix dubito, quin *Libanitis*, quod nondum alias inveni nomen, a loco ſui cultus dicta ſit Venus illa, *Aphacitidis* appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte poſitum, everteret Conſtantinus M. Locus claſſicus eſt Euſebii de Vita Conſtant. 3, 53, de quo ponamus quaedam, unde & Libanitidis nomen intelligatur, & quantum in hac iurandi formula amaritudinis inſit. Erat ergo Ἄλσος καὶ τέμενος — αἰσχρῷ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείας μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀφάκοις ἱδρυμένον. Σχολή τις ἦν αὕτη κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥαστώνῃ (ſic Ro. Steph. Sed malim πολλή τε ῥαστώνη, ut referatur ad σχολὴ) διεφθορόσι τὸ σῶμα. Γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλείᾳ νόσῳ τὴν δαίμονα ἱλεοῦντο. Γυναικῶν δ' αὖ παράνομοι ὁμιλίαι, κλεψίγαμοί τε ὁμιλίαι, ἄῤῥητοί τε καὶ ἐπίῤῥητοι πράξεις, ὡς ἐν ἀνόμῳ καὶ ἀποστάτῃ χώρῳ κατὰ τόνδε τὸν νεὼν ἐπεχειροῦντο. ἔφορός τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα σεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τολμᾷν παριέναι. Reliqua de hoc templo Bochartus Chanan. II, 14. Videtur idem eſſe, de quo in libello de Dea Syr. GESN.

ead. l. 13. Λιβανίτιδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 15. Μυῤῥίνη) An μυρίκη; GUYET. Non male, ut ludibrii causa maior sit oppositio inter laurum & vilem myricam atque malvam, quam quae iam est inter laurum & myrtum. REITZ.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua Plin. XIX, 4, s. 22, *in Arabia septimo mense arborescere* baculorumque usum *praebere extemplo*, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Δραπετ. extr. GESN.

ead. l. 16. Ἀπήλλαξαν) Forsan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. *l.* 1. Ὀλμειὸν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis huius & rivi mentionem fecerit Cellarius, iuvat annotare, eum ab Hesiodo Theogon. v. 5 & 6 iungi cum Hippocrene & Permesso. Etymon ex oriente arcessit laudatus modo Bochartus Chanan. I, 16. Strabo lib. IX, p. 281 pr. ὁ Περμησσὸς καὶ ὁ Ὀλμειὸς ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα τοῦ Ἁλιάρτου πλησίον. GESN.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ &c.) Vulg. καίτοι οὐδὲ εἰ πάνυ &c. Sed praeferenda nobis videbatur cum cl. Bel. de Ballu lectio Ms. Reg. 2954, quam expressimus. Simul interpunctionem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χρῷ πρὸς) A coitu metaphora. GUYET. Supra Ζεῦξ. c. 6 f. &c. SOLAN.

ead. l. 7. Ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας) Ἢ σὺ τῷ δεῖνι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε) Vertunt: *si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthenes orator propria manu scripsit.* Num κατὰ δὴ ταῦτα est Graecis, *si hoc es animo?* Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦτα ἔχε, *habe sane ista, conquisitis, quaecunque Demosthenes propria manu scripsit.* Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὰ ὀκτάκις) Thucydidis historia a Demosthene octies descripta. GUYET.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. supra Ζεῦξ. c. 3, & quae ibi de statuis a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus de libris, de quibus & hic Noster; sed Plutarchus rem tantam non satis docere videtur in *Imperatoris huius vita:* cum enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis sepositam, missis aliis, ait tantum, *Aristotelis* & *Theophrasti* opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Romam ab eo translata

& a Tyrannione grammatico compilata, ex iisque Codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rhodium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumferebantur, concinnasse, p. 856 A. SOLAN. Narrat Plutarchus in Sulla pag. 856 H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romam deportavit: in quibus Aristotelis praesertim atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Biblioth. Gr. III, 6, pag. 175 seq. GESN.

Pag. 5. *l.* 2. Πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος) Proverb. BOURD.

Pag. 6. *l.* 2. Διὰ χειρὸς) Conf. supra, si tanti est, Nigr. § 2, ibique Hemsterh. ex Alciphr. διὰ χειρὸς afferentem. Adderem Nostrum infra Pseudol. cap. 24 f. ὡς διὰ χειρὸς ἔχεις, nisi rem notam scirem. Long. Past. I, p. 19, διὰ χειρῶν ἐπιθέσθαι τῇ Χλόῃ. Ael. V. H. VII, 1, διὰ χειρὸς καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα. REITZ.

ead. l. 8. Ἰσμηνίου) Dives is Thebanus, musices cultor. Vid. Plat. Πολ. A. 5. ed. Ald. & Plutarchus passim. Fuit & eiusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2, 839 f. 925 f. 1123 f. Diog. Laërt. pag. 193 f. sed is ab hoc diversus. Vid. Xen. pag. 294, 13, & 326 & seqq. *Citharam* non *tibiam* vocat alicubi vir doctissimus. (Spanhem. pag. 4.) Conf. supra Ἁρμον. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Mus. 2075... Marsyae hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* invexit. De huiusce Olympi calamo seu tibia vid. Eur. Ἰφ. A. pag. 267 B. Utriusque meminit Basilius de Leg. Graec. lib. (Grot. ed. 99.) Philostr. 574, Μαρσύας ἤρα Ὀλύμπου, καὶ Ὄλυμπος τοῦ αὐλεῖν. SOLAN.

Pag. 7. *l.* 2. Κατὰ ταῦτα) Nihil mutare *Fl.* adscripsit Solan. An τ'αυτὰ maluit? Conf. mox ad c. 7, ubi id potius requirerem, quam hic. REITZ.

ead. l. 6. Ἵππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καππoφόρον) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum: nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pelium, Thessaliae montem, & loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota K. Talis Aristophanis Κοππατίας in Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. PALM.

ibid. Κοππαφόρον) Omnes, quos vidi, libri Καππoφόρον, nisi quod *Fl. P.* forte κοππόφορον. Ego cur mutaverim, audi: quia apud Aristophanem & Philostratum, p. 334, etiam de equo, cui Κοππατίας nomen est, legimus ipso fere Nubium

initio; ubi Scholiaſtes, quamquam depravatiſſimus, inde dictos docet, quia ſignum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus ſignabatur. Ea autem figura erat P inverſum in hunc modum [q] : rem totam egregie enucleavit doctiſſimus Scaliger in ea, quam de *literis Ionicis* operi ſuo ad Euſebii Chron. inſeruit *diſſertatione*, poſter. ed. p. 110, quam omnino conſule. Quam in rem ut & ego aliquid de meo amplius conferam, accipe ſimul figurae illius deſcriptionem, ſi ulla, liquidiſſimam a Quintiliano exhibitam, & eadem opera in eius textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I, cap. 4, Inſt. *de literis redundantibus* agens, ſic ſcribit: *Et K quae & ipſa quorundam nominum nota eſt, & Q, cui ſimilis effectus ſpeciesque, niſi quod paulum a noſtris obliquatur,* Κάππα *apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic ſi *COPPA* legas pro ΚΑΠΠΑ, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeferunt, tam impreſſi, quam Mſſ. habebis & mentem Quintiliani, & id, quod volumus, huius ſigni imaginem ſpeciemque, quam limpidiſſime potuit deſcriptam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q ſimile, niſi quod a ſuis obliquetur, id eſt, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo ſignum deſcribi, quod Scholiaſtes Ariſtophanis optime etiam per P inverſum deſignavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec obſerves velim: figuram literae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam geſtaſſe, quam nos fere ſcribentes a ſiniſtro ducere incipimus. Deinde male & iam a priſco more longe diverſo, iſtud ἐπίσημον in Graecis noſtris libris pingi; cum vera forma ea ſit, quam Scaliger primus reſtituendam docuit, nempe inverſum Rho (P), ſeu circulus, a cuius latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minuſculo noſtro q prorſus ſimile, in nummis tamen varia eſt huius Epiſemi, literae etiam aliquando forma. Adi Spanhem. de uſu & praeſt. numiſm. apud quem tres hae occurrunt ϙ. Ϙ. ϥ. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92, 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92 & 97.) Hactenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. Anacr. ed. Steph. pag. 73:

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χαράγμ᾽ ἔχουσι.

V. Ἀναβ. c. 47, πιθηκοφόρους. SOLAN.

Pag. 8. *l.* 1. Καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλοῦ) Καί τοι ἐγένετό

τις πρὸ τ. MARCIL. Tollendum censeo illud καὶ, odiose hic, ut puto, initio sententiae affixum. V. Plut. 1216 C. & 1239 C. SOLAN.

ead. l. 9. Νεοτμήτους) Non ausim damnare nomen, quod libri tuentur & analogia, cum praesertim τέμνειν esse proprium hac in re verbum σκυτοτόμοι doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit Lucianus verbum paulo generalius, νεοκμήτους. Certe Latine non ausus sum dicere crepidas *recens scissas*, cum a *suendo* potius *sutores* dicti sint, quam a *scindendo*. GESN.

ead. l. 11. Οὐ ταῦτα) Et ita habere *Fl.* adlevit Solan. Quare? quia forsan ταὐτὰ quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5, ubi eadem suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Συκίνην) Proverbium est, de quo Erasm. adagio *ficulnus*. COGN. Confer supra Alex. cap. 47. Infra Peregr. cap. 24. REITZ.

ead. l. 13. Χρυσοῦς ἐμβάτας) Misere aberratum est supra in Iov. Trag. c. 41, tam in textu Luciani, ubi τοὺς ἐμβάδας ex *P.* editum, cum *I. B.* 1. *H. S.* ut iam video, recte ἐμβάτας habent; quam in nota ad Schol. ubi & αἱ male exaratum pro οἱ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες & ἐμβάται, misere quoque sibi contradicunt Lexicogr. & Grammatici, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβὰς dicendum, ὁ ἐμβάτης. Ammonius p. 49, Ἐμβάδες, ait, κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβάτα (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait Th. Mag. Budaeus contra ἐμβὰς *calceamentum tragic.* ἐμβάται *comica.* Stephanus, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, ait, ex Luciani Gall. (c. 26 f.) Pollux vero a se ipso dissentit, L. IV, c. 18, seg. 115, scribens: Κόθορνοι μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβάδες. Ἐμβάται δὲ τὰ κωμικά. Et VII, f. 91, Ἐμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κωμικοῖς ὑποδήμασιν. Sed ibid. f. 85, Ἐμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπόδημα — κοθόρνοις ταπεινοῖς ἔοικε. Hemsterh. rem non expedivit ad Necyom. c. 16 f. ubi καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν habemus, dum ad Spanh. nos ablegat. Nam is ad Aristoph. Plut. 759, eundem Luciani ex Necyom. locum allegat, ac si ἐμβάδες legeretur, aeque ac in Gall. c. 26 f. dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente Hemsterh. ἐμβατῶν ibi editum, inque eo edd. vett. illic consentire video, veluti in ἐμβάδων consentiunt in altero loco, ubi tamen diserte de tragicis agit. At quia infra Epist. Sat. § 19, τραγικοὶ ἐμβάται aeque ac in Necyom. l. d. item Iov. Trag. sic quoque ex consensu edd.

optimar. legendum est; potius & in Gall. c. 26 f. forsan ἐμβατῶν iam corrigendum, etsi ibi edd. ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male Solanus coniecerit, hoc loco pro χρυσοῦς ἐμβάτας, legendum χρυσᾶς ἐμβάδας, quod calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Bacch. § 2, χρυσῆ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15, ἐμβὰς Σικυωνία. Aristoph. Plut. 759, ἐμβὰς γερόντων· ubi Spanhem. eo usque recte consulitur, quo exempla alia tria ex Aristoph. affert, ubi ἐμβὰς de solea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non sinit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ἡ ἐμβὰς generalius esse, ὁ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, & Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem. Reitz.

ead. l. 16. Βῆτα — ῥαψῳδ.) Hinc usu receptam iam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur. Solan. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros Homericos iam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas appositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad Il. A, Nota 1: διὸ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλφα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἑξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται· atque apud alios Schol. non semel Ἰλ. ἄλφα, βῆτα &c. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Iurisc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur; vid. quos ille allegat Casaub. & Fabric. Reitz.

Pag. 9. *l.* 2. Δημηγορῶν παγγέλ.) Hom. Il. B, 212. Solan.

ead. l. 5. Ὑπερπηδήσεται) Hom. Il. Φ, 268. Solan.

ead. l. 7. Ἕκτορα, — Λυκ. — Ἀστερ.) Hom. Iliad. Φ, 34, & seqq. it. 179. Solan.

ead. l. 10. Γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII, § 2 f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII, p. m. 473, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλῃ. Aristophan. Nub. 1031, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσῃς. Reitz.

Pag. 10. *l.* 1. Πορφυρᾶν — διφθέραν &c.) Supra Συγγρ. c. 19. Solan.

ead. l. 7. Πυθοῖ) Πυθοῖ & Πειραιοῖ non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoletorum nominum Πυθὼ & Πειραιὼ, quae in tertio & sexto casu habent οἱ, contracte οῖ, ut Λητοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligi

ἐν, contendit L. Bos de Ellipſ. p. 282 & ſeq. ubi plura ex aliis exempla, & hoc Luciani quoque affert. Adſcripſerat Hemſterh. annotaveratque ſimul, quod verſum erat *in Pythiis*, reddendum, *Delphis*. REITZ.

ibid. Εὐάγγελος) Similem Hiſtor. vid. apud Cic. ad Heren. IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. *l.* 3. Σφραγῖσι) Conf. fin. c. ſeq. Et Tragop. v. 79. Et Ovid. Met. XI, 167. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰσέρχεται — ὅλος) Nihil referre, ὅλος ne, an ὅλως recipias, vid. ſupra Tom. VII, Herc. cap. 1, ὅλως Ἡρακλῆς. REITZ.

Pag. 12. *l.* 14. Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης) Vide haec copioſe illuſtrantem Gataker. in Cinno pag. 246 ed. minor. P. 303 ed. maior. REITZ.

ead. l. 16. Σφραγῖσιν) I. e. *gemmis*. GUYET.

Pag. 13. *l.* 3. Ὠνησο) Ὠνήσω legiſſe videtur interpr. GUYET.

ead. l. 6. Περὶ πόδα) Heſych. *οὕτως ἐκάλουν τὸ ἁρμόζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων· ἢ ἀκριβῶς.* GESN.

ead. l. 10. Θρᾶτται) *Thraciae*, quas depingit Ovid. 2 Metam. COGN.

ead. l. 11. *Εἰς τὸν Ἕβρον ἐμπεσοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον*) Exhibuit quoque interpres *in nigrum pontum*; nec intercedo, quo minus ab poëta aliquo ſic ſcriptum credatur. Sed Lucianum nunc ſimpliciter narrantem non reſpexiſſe opinor ad talem quandam imitationem, & intellexiſſe Melan ſinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

ead. l. 12. Μέλανα πόντον) Mare nigrum Luciano notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN.

Pag. 14. *l.* 3. Νέανθον) De hoc Politianus *in Nutritia*. SOLAN.

ead. l. 16. Κληρονομήσαντα τῆς &c.) Attice cum genitivo ait Schol. bene. Ita & ſupra Quom. Hiſt. cap. 20. Verum & cum accuſandi caſu Alciphr. I, Ep. 39, pag. 192 f. *ἔναγχος γὰρ πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα τὸ μειράκιον.* REITZ.

Pag. 15. *l.* 7. Τῶν ἄλλων βαρβίτων) Hinc videtur colligi poſſe, lyram & barbiton idem fuiſſe. LONGOL.

ead. l. 10. Τρισχιλίων δραχμῶν) A ſolo Luciano hoc memoratur; ſed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi ſenis ſermo incidit, operae pretium eſt ex ipſo Epicteto apud Arrianum p. m. 72 B. cur fictili ea uſus

ſit, audire. *Ego*, inquit, *nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito ſtrepitu ſublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique cauſam ſatis obviam; eras*, inquam, *fictilem invenies*. At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus eſt eo uſque fatuus, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speuſippi philoſophi ab Ariſtotele, immenſo pretio emtos narrat A. Gellius III, 17. Sed horum alia prorſus ratio eſt. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν νυκτῶν) Subaudi τὸ διά. GUYET.

ead. l. 13. Τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι) Serio Epictetum laudat: neque enim ſemper ridet Lucianus, neque omnia. Qui ſi Socratem ipſum aliquando inclementius tractarit, ſuſpiciebat tamen. Senem fuiſſe docent & alii ſcriptores, & ipſe apud Arrianum p. 66 A. Aul. Gell. II, 18: *De Epicteto autem philoſopho nobili — recentior eſt memoria, quam ut ſcribi quaſi obliteratum debuerit*. Ad M. Aurelii uſque tempora vitam produxiſſe, auctor eſt Suidas. SOLAN.

ead. l. 14. Χθὲς) Paulo poſt Peregrini mortem itaque haec ſcripta ſunt. Vid. Περεγρ. c. 36. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτέως) I. e. Peregrini. GUYET.

Pag. 16. *l.* 1. Τεγεάται τοῦ Καλυδωνίου) Memorat inter ἀναθήματα eius verbi etiam Pauſan. Arcad. pag. 275, 38 Wech. Ἔστι μὲν, inquit, τὸ δέρμα ὑὸς τοῦ Καλυδωνίου· διεσήπετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχῶν ἤδη ψιλόν. GESN.

ead. l. 2. Τὰ ὀστᾶ τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis oſſibus, quod Sanctorum reliquiis contigiſſe cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae ſint, vel translatae? Pauſanias enim in Atticis p. 34, 20, in Lydiae urbe non magna, Τημένου θύραις, inventa, narrat, poſt nudatum a tempeſtatibus collem, ὀστᾶ τὸ σχῆμα περιέχοντα ἐς πίστιν ὡς ἔστιν ἀνθρώπου· ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἔδοξεν. (conformatio ſuaſit humana eſſe, magnitudo elephantum potius aut cetum ſuaſiſſet) Αὐτίκα δὲ λόγος ἦλθεν ἐς τοὺς πολλοὺς, Γηρυόνου τοῦ χρυσάορος εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ. Dicemuſne lacunam eſſe poſt Θηβαῖοι, aut poſt ὀστᾶ adeo. Sed hariolari nolo. Magnam vim eiuſmodi reliquiarum, (κειμήλια, θαύματα, ἀναθήματα, pro diverſo reſpectu vocant Graeci) breviter indicat Ez. Spanhemius in ipſo ingreſſu magni operis pag. 3. GESN.

ead. l. 3. Γηρυόνου) Γηρύονος diſerte ſcripſit Geſner. in nota

ſua; an quia Latini amant *Geryon*, *onis?* Dubito tamen, num & ſic in Luciano corrigi velit, cum etiam Γηρυόνου in *H.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, edd. decem evolvi, eaſque in Γηρυόνου conſentire deprehendi, nempe ab recto Γηρυόνης, quam formationem eſſe uſitatiſſimam, vel ex Loydii Lex. poët. notum, qui id vel quater ex Palaeph. & Γηρυονῆα a Γηρυονεὺς ex aliis profert. Addo Conon. Apollodoro annexum p. m. 247: τοῦ Γηρυόνου περικαλλεῖς ὅσαι βόες. Et Ptol. Hephaeſt. p. 310 f. Ἥρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρυόνῃ. Parth. Nic. c. 30, τὰς Γηρυόνου βοῦς. Nec aliter Suidas, nec Ariſtoph. quem vid. Acharn. v. 1081. Ideoque iam nulla mendi ſuſpicio: nec ſcio, ubi Γηρύων aut Γήρυον inveniatur. REITZ.

ead. l. 7. Λέγεται — Διονύσιον) Ut Latini verbis paſſivis imperſon. poſitis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accuſativum iis frequentius adiungunt. Diod. Sic. I, cap. 95 pr. Λέγεται προσελθεῖν Ἄμασιν τὸν βασιλέα. Ib. med. λέγεται τὸν Ξέρξου πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II, c. 21, λέγεται τὸν Μέμνονα, & millies apud eundem deinde. Parth. Nic. c. 30, λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31, λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36, λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον ἰέναι. Aeſop. f. 86, λέγεται ταύτην. Arrian. Exp. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi Gronov. ſex, ſeptem alia ſimil. ex Ael. & Xen. Interdum tamen & nominativum reperias, ut Diog. Laërt. T. II, p. 582, λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. Diod. Sic. V, c. 55, λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit Cic. ad Att. L. IX, unde proverbium factum eſt, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionyſius tyrannus. GUYET. *Seniorem* intelligit, qui tragoedias & comoedias edidit. Vid. Plut. 838, 2; 1276; 1532, 1. De tragoediis eius vide Suid. & Plut. Timol. 442, 2, & 602 f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ, quod apud Stobaeum etiam reperitur, Grot. Flor. 187 B. adde Philoſtr. p. 499. SOLAN. Adleverat Hemſterh. adeundum Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. V, p. 350 ed. 2. Ibi Cicero de eodem Dionyſio tyranno: *muſicorum vero perſtudioſo poëtae etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* Daviſius autem: *Themiſt. Or. IX, p. 126,* Τραγῳδίας δὲ, *inquit,* ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τυράννος ἱκανὸς ἦν. *De poëtica eius facultate non tam bene ſentiunt reliqui, & in horum ſententia fuiſſe ſe, non obſcure docet Tullius. Ammian. Marcell. L. XV, c. 5:* Legimus, Dionyſium

intentaſſe poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantem *proprios verſus abſurdos & inconcinnos,* laudantibus cunctis, ſolùs audiret immobilis. — Dein additis etiam his Luciani, pergit: *alia de Philoxeno in lapicidinas coniecto teſtimonia corraſit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. L. X, c. 9. At de Dionyſii tragoediis vide Schefferum & Kuhnium ad L. XIII, c. 18.* Haec Daviſii adſcribere non piguit. REITZ.

ead. l. 8. Τὸν Φιλόξενον) Nota Philoxeni hiſtoria, diſertiſſime enarrata a Diodor. Sic. l. 15 poſt pr. brevius a Stobaeo Serm. 13 περὶ παῤῥησίας. Tangit Cic. ad Att. 4, 6 med. Aliam cauſam coniecti a Dionyſio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat Athenaeus L. I, p. 6 F. & Schol. Ariſtoph. ad Plut. 290. Tragoediarum Dionyſii nomina, & quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud Fabric. B. Gr. II, 19, p. 675, in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illuſtratur p. 686. Add. viri docti ad Aelian. V. H. X, 9 & XII, 44. GESN.

ead. l. 10. Οὐ δυνάμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam cauſam aſſignat Plut. 595 f. Tragoedia nempe Tyranni ei ut emendaret data, a principio ad finem ab eo eſt obliterata. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγγελᾶται) Lege ἤγγελται, & vid. Παρασ. c. 40; vel potius ἐγελᾶτο, ut Diog. Laërt. p. 159 F. quamvis de alio illic ſermo. De hac veterum curioſitate vid. Spanh. p. 4 ed. ult. Adde his ob ſimilitudinem Silii Italici factum, qui in Virgilii monumento decubuiſſe fertur, quaſi eodem afflatu inſpirandus. Narrat Iac. Pontanus 281. Philoc. SOLAN.

ead. l. 15. Δωρικὸν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum cenſeo; necdum, quid reponam, ſatis video. Aliquid tamen habeo, quod afferam. Fuit altera Dionyſii uxor nomine Doris; v. Aelian. V. H. IX, 8, & XIII, 10; Val. Maxim. IX, 14; de qua haud dubie hic ſermo eſt. Adde Cic. Tuſc. V. Locra erat, Xeneti, viri civium ſuorum nobiliſſimi, filia. Sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad Cornel. Nep. in Dione. SOLAN.

ibid. Ἧκεν ἡ Διονυσίου) Non puto, ridiculum quaerendum eſſe in his verſiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, & minime Tragicum; ridiculum, neſcio, an quis hodie obſervet? ſed citari arbitror carminum principia eorum, quae miſerum poëtam praeter cetera declarent. GESN.

Pag. 17. *l.* 1. Μάλιστα εὐστ. — ἢ τῷ Διον.) Aut μᾶλλον ſcribi debuit, aut εὐστοχώτερον. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ ἀνελίττεις) Haec omnia Perſ. eiuſque inter-

pretes ad Sat. 3. BOURD. Perinde quidem est, sive legas, ut in editis habetur, *καὶ ἀνελίττεις ἀεὶ*, sive, ut in Ms. exstat, *καὶ ἀνατυλίττεις ἀεί*. Utrumque enim significat *libros, versus, evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum *ἀνατυλίττειν*, quod hic Codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librarios pro eo substituisse notius & tritius. Proprie *ἀνατυλίττειν* dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, *καὶ διακολλᾶς καὶ περικόπτεις*, *coagmentas, spolias*, cum vertendum sit *conglutinas*, *circumcidis*. Chartae enim glutine iungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque literis aureis index libri inscribebatur, ut erudite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Catullum p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV.

ibid. Καὶ *διακολλᾶς, καὶ περικόπτεις*) I. e. recidis, *tu les rognes*. GUYET.

ead. l. 6. 'Εντίθεις) 'Εντίθης. GUYET. Ni Atticum foret εις pro ης, ut c. 19 f. προὐτίθεις. REITZ.

ead. l. 8. Τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος) Proverb. BOURD. Supra Z. Τρ. c. 35. 'Αλεκτ. c. 1. SOLAN.

Pag. 18. *l.* 1. Τίλφαις) Lege σίλφαις, ut 'Αλ. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illum locum. SOLAN.

ead. l. 9. Χανεῖν σοι) Hom. Il. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 11. Δημήτριος) Vide 'Ορχ. c. 63, Δημον. c. 3, & Τοξ. c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX Demetriis vid. Philostr. IV, 25, notasque Olear. p. 163, b. 1. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς Βάκχας) Eur. Bacch. 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl.* βάπτας, prave. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 3. 'Επιμήκη) 'Επίμηκες dederat Solan. non adiiciens unde. Ideo non satis causae, cur vulgatum desererem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπίμηκες distinguas, construasque ζωΰφιον ἐπίμηκες, κέρατα ἔχον, Solani coniectura non displicebit; non tamen certum erit, Scholiasten sic dedisse. REITZ.

ibid. col. 2. *l.* 1. Τούτου) Sic Solan. pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, etsi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiasta profectum. REITZ.

ead. 'Εγχρίψαιτο) Legendum existimo ἐγχρίμψ. REITZ.

ead. 'Αποβάλλον) Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλ-

λων. C. etiam, nisi quod τούτου pro τοῦτο, quod in reliquis est. Sed legendum πολιὸν, non πέλιον. SOLAN.

Pag. 19. *l.* 3. Τήμερον) *Usque ad hanc diem.* GUYET.

ead. l. 6. Τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον) In edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 10. Μὴ) Lege πῆ. SOLAN.

ead. l. 13. Κἀμὲ Σύρον ὄντα) Syrus ergo & ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. *l.* 6. Ἐκκεκραγέναι) Delerat ἐκ Solanus, praeeunte *Fl.* Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses ἐγκεκραγέναι coniicere, quod similia frequentet Noster, ut ἐμβοᾶν, ἐμφαγεῖν &c. Sed quia supra de Merced. Cond. § 28 quoque χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα κεκραγέναι, neque compositum ἐκκεκραγέναι in Nostro observavi, Solano assentior. REITZ.

ibid. Ἦ μὴ) Καὶ μή. GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ.

ead. l. 9. Βασιλεῖ τινι) *M. Aurelio; eruditum* enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam &c. quod & a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post Peregrini mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ ψευδαλέξανδρος) Ille *fortis extremae iuvenis, qui Syriae regnum velut paternum* (Antiochi Epiphanis filium mentitus) *armis repeteret* a Demetrio Sotere. Vid. Iustin. XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. Καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεὺς) Ammian. L. XIV, c. 19, etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur. *Haec*, inquit, *fortuna mutabilis & inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, & Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andriscum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit.* L. BOS.

Ψευδοφίλιππος) Andriscus ille, *vir ultimae sortis* apud Flor. II, 14, 3, sive *stirpis*. Vell. Pat. I, 11, 1, qui quod vulgo *ex similitudine Philippi* (Persei Macedoniae regis filii) *Pseudophilippus vocabatur, regiam formam, regium nomen animo quoque regio implevit.* In *fullonio natum* etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 11. Ψευδονέρων) De Pseudoneronibus tribus vid. Casaubonus ad Suetonii Neronem extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος ταττομένων) Benedictus, *qui mendacio subditi sunt.* Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem huiusmodi innuit auctor, usur-

pat casum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι. Et rursus: Κράτητα ἐπιγραφομένων καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων. In Reviviscentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τέχνῃ ταττόμενοι. Anastasius apud Basileenses, *& si qui alii hoc modo mentiti sunt*, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem, *& si quis alius eorum, qui post vocem* ψεῦδος *nomen positum habent.* Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero & Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis praeposito φίλος. GRON. Ὑπὸ τοῦ ψεύδους τεταγμένων legit cl. Bel. de Ball. vertens: *& tous ceux enfin, qui sont rangés sous les enseignes du faux.*

ead. l. 12. Ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεῦδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, & sim. GUYET. Nam Bened. dederat, *qui mendacio subditi sunt.* Anastasius: *si qui alii mentiti sunt.* REITZ.

Pag. 21. *l.* 4. Μουσικῶν τοῦτο· δὶς διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit *V.* 2. in qua tantum desideratur δὶς, in aliis depravate prorsus legitur Μυσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer ἀ. μισθ. c. 11, si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plut. 212, 2, ubi Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam in suo Codice Kusterum video, qui proverbium de re, quae alteri, e diametro, ut aiunt, opposita est, dici notat. SOLAN. Τῶν Μυσῶν τοῦτο) Quae Scholiasta de Mysorum & Phrygum terminis dicit, declarari possunt e Strabone Lib. XIII, pag. 432, 33: τὰ δὲ ἑξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἔτι τὰ τῶν Μυσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἄλληλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis & ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima & in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet, Lucianum, scriptorem, si quis alius, disertum, & verborum minime parcum, quin περίεργον potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum iam olim putamus locum e compendio scribendi, pro μυσῶν legendum μουσικῶν. Nam illud alterum, quod διὰ πάντων dictum putamus, pro vulgatiore διὰ πασῶν, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam διὰ παντὸς (intell. διαστήμα-

νος) dici obſervaverimus ab Hippocr. de diaeta I, 9, 17. Gesn. Τῶν Μουσικῶν τοῦτο· δὶς διὰ πασῶν) Vulgatum τῶν Μυσῶν &c. non eſſe ſanum, Guyetus quoque animadverterat, non vero quî ſanandum. Sed iam inventa veritate ab Solan. & Geſnero aliis coniecturis non indigemus. Cumque & Weſſel. in Obſerv. p. 35, eodem modo emendandum viderit, ἄμουσος forem, ſi his viris non auſcultarem. Habuimus id proverbii ſupra in de Merced. Cond. cap. 11, ubi ad Ptolem. Harmon. remiſi. Item in Prometh. c. 6. Et in Quom. Hiſt. c. 7. Et expoſitum eſt de ſumma diſtantia, maximaque differentia. Reitz.

ead. l. 5. Τοῦ Πύῤῥου) Pyrrhus Alexandro ſimilis. Guyet.

ead. l. 12. Ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης) *Obeſae naris*, itemque contra ea *emunctae naris* homines, ſimili translatione dicunt Latini. Sed κόρυζαν ſatis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentiſſime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobrandam & ἀβελτερίαν. Antiquiſſimam eſſe eam rationem, oſtendit Plato, apud quem de Rep. I, p. 416 C. Thraſymachus Socratem ſic ſuperbe tractat, Τιθή σοι ἐστί; cum reſpondiſſet Socrates τί δέ; ὅτι τοι σὲ, inquit, κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον. Sed haec copioſiſſime iam olim & magno apparatu Hemſterhuſius in dialogis Noſtri ſelectis p. 25. Gesn. Supra Dial. Mort. XX, § 4, κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα. Et Dial. IV, § 2, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi Hemſterh. hoc paucis exponit, promittens ſe opportuniore loco plura daturum; unde coniicio, eum h. l. id acturum fuiſſe; cum loco priore non repetierit, quae ſuper κορύζῃ copioſe dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24 — 30. At cum & alibi ſimiles minoris ed. obſervationes non recudi in hacce curarit, nolim iam iſtam notam tam longam huc inſerere, quia praeſcriptum foliorum numerum excedere non licet, & altera editio plurimorum in manibus verſatur. Hoc ſolum repetam, prae aliis Lucianum κορύζῃ pro *ſtultitia* frequenter uti, ut praeter ſuperiora, de Mort. Peregr. ſub init. & in Navig. § 45 &c. Reitz.

Pag. 22. *l.* 14. Εἰ βασιλεὺς μάθοι) Marcus Antoninus Philoſophus. Guyet.

Pag. 23. *l.* 13. Βάσσος) De quodam Baſſo legimus apud Philoſtratum pag. 166, & ad quem Apollonii Epiſtolae exſtant XXXVI & XXXVIII, & apud Suidam, ſed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. Ovid. Triſt. II, 417. Solan. Variorum quidem Baſſorum meminit Tacit. nullius, quem

huius Sophistae nomine insignire queam. Fuit & Bassus Neronis tempore, homo dicacissimus, qui *Asinus albus* vocabatur, ut refert Quintil. L. VI, c. 3, p. 545. *Asinum*que ob ineptias, *album* ob iucunditatem, dictum vult Turneb. At Burman. ob stuporem vel magnas aures, & colorem cutis. Hunc designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ.

ibid. Βάταλος) De hoc apud auctores ambigitur, aliis *tibicinem, poëtam* aliis facientibus. Vid. Plut. v. Demosth. 1554, I. qui monet, ita dictum ab obscoenitate Demosthenem. Libanius in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Consule etiam Suidam, & in eum eruditissimi editoris notam. Ipse Demosth. eius opprobrii meminit, p. m. 179 B. C. Poëtam mollem facit Ios. Barberius AG. X, 823. Vid. etiam Brodaeum Miscell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἡμιθέων) Ovid. Trist. II, Epist. ad Aug. *Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.* Huius, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit Philo Hebraeus in vita Mosis. *Comoedias*, inquit, *& Sybariticas nequitias componentes.* Mart. etiam XII Thes. Crit. Grut. p. 27, 1. Lil. Gyrald. p. 482. SOLAN.

Pag. 24. *l.* 2. Χύτραις λημῶντες) Comicus in Nub. p. 144: εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον, οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν χύτραις λημῶντες. Hesych. Κρονικαὶ λῆμαι, παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημᾷν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων. L. Bos. V. Scholiast. Aristoph. Νεφ. ad v. 326, p. 144, & Hesych. Κρονικαὶ λῆμαι. SOLAN.

ead. l. 3. Μυρία γὰρ) Sic de Calum. c. 10 & 29. Sic apud Aristen. Epist. 19, lib. II. BOURD.

ead. l. 5. Μαστίχη) Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod & hodieque factitant Asiatici. Vide supra notam ad Μισθ. c. 33. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον) Supra c. 2 pr. SOLAN.

Pag. 25. *l.* 6. Κᾀκεῖνα) Non liquet. SOLAN. In marg. *Iunt.* notarat idem, nihil variare edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κᾀκεῖνα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καὶ, ut neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse Solanum: verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κᾀκεῖνα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς ἐκεῖνος haud infrequens esse, ut Aelian. V. H. IV, 9, ἀλλ' ἐγώ, φησιν, αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. Herodian. III, 13, 7, αὐτήν τε ἐκείνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. Aristot. de Gen. Animal. III, 6 pr.

τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, & ſimilia Noſtro etiam familiaria; vid. ad Abdic. cap. 6. Habeoque in promtu multos pleonaſmos, veluti hoc Lyſiae in Ἀπολ. δωροδοκ. p. 378 ed. Lond. ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad Gall. c. 20, Icar. c. 1, atque alibi, partim alia occaſione expromenda; non tamen ad verbum huic loco reſpondentia. Sed & prope accedentia afferuntur a viris doctis ad Dial. Mar. III, § 1; nec tamen mihi ſatisfacio: quare pro ταῦτα leviſſima mutatione legerim ταὐτὰ, tumque ταὐτὰ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκεῖνα, *illa ipſa*, ſ. *eadem illa*; nam quî oppoſita illa pronomina eodem ſpiritu iungantur, nondum capio, dum ταῦτα ἐκεῖνα idem ſonat, atque *haec illa*, & ſi δύο accedit, erit, *illa haec duo*, quod dici poſſe, nondum obſervavi. At ſi oratio poſſit fieri bimembris, & conſtrui, καὶ γὰρ κἀκεῖνα δεινῶς ἐσπούδακας, *& in iſta valide incubuiſti*, περὶ δύο ταῦτα, *circa haec duo*, ſalva res foret. At vix patiuntur ſequentia. Reitz.

ead. l. 8. Ἐξώρων) *Validos* dederant, cum ſit *exoletos*. Vide Suid. Et Philoſtr. Epiſt. 14, οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. *ſenioribus, quam ut amatoria exerceant.* Generaliter enim ſignif. aetatem iuſtam egreſſos, quod ſatis iam docuit Steph. Reitz.

ead. l. 10. Ἱερὸν χρῆμα συμβουλὴ) Supra Rhet. Praec. § 1 habuimus; Ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν. Reitz.

ead. l. 11. Ἀξιῶ γάρ σε ἀφέμενον) Longe hic a ſententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus ſic Latinus fieri debuit: *auctor enim tibi ſum, ut omiſſis, quae nihil ad te attinent,* nempe librorum emtione, *alterum illum morbum tuum cures, & miniſtros illos,* nempe libidinis tuae, *dimittas, qui liberi ſunt, cum vernae tibi non deſint, quibus, ſi fugerint, non ſit tutum, eliminare omnia, quae poſt epulas & vinum agitis vos, etſi a te nihil acceperint.* Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. Marcil.

ead. l. 12. Τοὺς ὑπηρέτας) Senſum ex verbis Graecis, ut nunc quidem ſe habent, haud facile elicias. Ego corruptiſſima exiſtimo, ſed abſque Mſſ. Codd. ope quid reponam, nondum ſatis video. Solan.

ead. l. 13. Ὠνῇ δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἴκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἴκοι. Marcil. Locus difficilis, quem interpretando magis obſcuravit Marcilius. Nempe corruptum eſſe, illud indicat, quod infinitum, poſtulante conſtructione, non ſequitur. Ait, ἀξιῶ σε ἀφέμενον — θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας — quid exſpectamus? non profecto ὠνῇ

δὲ, sed ὠνεῖσθαι, nec ὅμως, sed ὅπως. Blandissimam esse utramque emendationem, agnoscet, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum censeo in οὖν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ὠνεῖσθαι peccatum esset, nube obiecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrumpendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GESN.

ead. l. 14. Μεταστέλλοιο) Μεταστέλλεσθαι forsan legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidisse puto μηδέ. SOLAN.

ead. l. 15. Λάβωσιν) Subaudi τὶ, δῶρα, aut quid simile. GUYET.

Pag. 26. *l.* 1. Ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνὺς) Ἔτι καὶ δήγματα ἐπ. Morsiunculas nempe amatorias. MARCIL.

ead. l. 6. Ταῦτα καὶ λόγοις διηγουμένοις). Ταῦτα καὶ λοιποῖς. MARCIL.

ead. l. 10. Οὐδὲ γὰρ κύων &c.) Utitur & Alciphr. III, Ep. 47 fin. verborum ordine aliter collocato, οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται· ubi Bergler. & haec Luciani addit, cetera ad Erasmum remittens. REITZ.

ibid. Σκυτοτραγεῖν) Proverbium hoc expressit Hor. Sat. 5, L. II, v. 8: *Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto.* SOLAN.

Pag. 27. *l.* 2. Ἐνδιατρίβειν) Sumitur hic pro *celebrare, virtutes laudare*, uti Οἰκ. cap. 2; aut potius *palpere*, ut Ἀλεξ. cap. 33. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀντισθένους) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonicis recensentur. SOLAN.

ibid. Ἀντιλόχου) Forsan Ἀρχιλόχου. GUYET. Idem adscripserat etiam La Croze. REITZ.

ead. l. 7. Αἰσχίνου) Supra de Merced. c. 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Τιμάρχου) Τοῦ καταπύγωνος scil. GUYET. Haec oratio hodieque exstat. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑποδέδυκας) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere invecti sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori obiicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo ὑποδεδυκέναι, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, & similium

subiisse, & histrionis instar *egisse*: quem intellectum verbi hic tanto magis annotandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. GESN.

ibid. Τὰς Βάπτας) Τοὺς Βάπτας esse nomen huius Comoediae evincit Platonius ille, cuius περὶ διαφορᾶς κωμῳδιῶν libellus Aristophani praefigi solet, post princ. Ἴσμεν γοῦν τὸν Εὔπολιν, ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς Βάπτας, ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τοὺς Βάπτας· & magis etiam Iuvenalis II, 92: *Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto.* Vetus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, & dubitationem, si qua esse poterat, eximit, simulque Lucianum unice declarat: Baptae *titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes, lassare psaltriam.* Baptae *ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus est.* An hi βάπται gestarunt βαπτά; de quibus Hemsterh. ad Nigrin. c. 40. GESN. Τοὺς Βάπτας legend. videtur. Βάπται Eupolidis drama, in quo τῶν βαπτῶν τῆς Κοτυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. Iuvenal. *Guyet.* Recte coniicit Guyet. nam Baptae sacerdotes mares erant Deae Cotyttus, cui nocturnis & impudicis saltationibus sacra faciebant. Iuvenal. Sat. II, v. 92: *Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto;* ubi vid. Interprett. quos non exscribo. Et quamvis *molles* eo nomine etiam insigniantur, adeoque per iocum femineus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. REITZ.

ead. l. 13. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτει τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις) Ridiculissime Latinus interpres, *quali animo, qualibus manibus libros verses.* Non intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *aversari, avoir à contrecoeur.* Hoc dicit Lucianus: *quem tu mollium tuorum aversatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προσθύμιοι, tam προσκάρδιοι, manus tuae tam rebus obscoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime βιωφελὴς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτῃ τούτων. Nam & ἅπτῃ pro ἅπτει legendum. GUYET. Etiam hic infeliciter rem cessisse arbitror Marcilio. Vult sine dubio hic dicere Lucianus, *quo animo, qua mente?* Sed nimirum non scripsisse videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτε

ψυχῆς ἔχων. Lysias in narratione, quam refert in ipsius vita Halicarnassensis Dionysius, ex persona mulieris pro filiis suis, contra suum patrem, agentis, interrogat, τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παίδων τοιαύτῃ γνώμῃ χρῆσθαι; *quo tandem animo?* Vid. p. 193 extr. Ald. GESN.

ibid. Ἅπτῃ) Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἅπτει, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem & L. ἄπτει. Sed quid hoc ad rem, quaeso? Contra aptissimum est illud ἅπτῃ, facillimusque librariorum lapsus, qui ἅπτει inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugisse miror, cum statim recte ἀνελίττεις eodem halitu sequatur. Ut enim ἅπτεις, quod unum restat, scripserit, a me impetrare non possum, ut credam. SOLAN. Ἅπτει) Delerat posteriorem syllabam Solan. & ἅπτῃ sua auctoritate dederat. Fateor, sensus perspicuitati ita consuli; verum quia ex seq. ἀνελίττεις facile intelligitur, etiam secundam pers. requiri, eaque Atticis saepe formatur in ει pro η, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι fere perpetuo faciunt βούλει, οἴει, ὄψει pro ὄψῃ, in secunda sing. forsan & ἅπτομαι, ἅπτει formavit Noster. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει *sciscitaris* apud Aristoph. Plut. 60; item τύπτει, ψεύδει, ac permulta similia; vide larga manu indicata ap. Maittair. de Dial. p. 63. Et licet Suid. ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipsum ἅπτει, quod hic occurrit, indicat ab iis usurpatum, dum ait: ἅπτει, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ ει λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστιν. REITZ.

ead. l. 16. Ἤδη ἐκείνοις) Libidinibus illis probrosis. GUYET.

Pag. 28. *l.* 1. Τῶν λόγων) Quid est? GUYET. Mallem, si per Codd. liceret, ἔργων. Quorsum enim illud λόγων, nisi cum *Fl.* pro ἐπιτεταμένος, ἐπιτεταγμένος legas? quod ferri hic non posse, ego quidem existimo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. coniiciebat δόρπων. Eligant lectores.

ibid. Μηκέτι μὴ — μηδὲν) De triplici illa negatione vid. supra Philops. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ. Et de Merced. Cond. § 4. Item Reviv. c. 18, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. REITZ.

ead. l. 2. Ἄφες δὲ τὰ βιβλία) Ἄφες δή. MARCIL.

ead. l. 4. Τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν) Cum nondum satis probatum sit, fuisse fabulam Euripidis hoc nomine, de quo vid. Barnesius; hic autem locus sit in Hippolyto v. 418, & ibi ex persona Phaedrae proferatur: nolim Luciani verba sic accipere, quasi is Phaedram, fabulae Euripideae nomen, laudare voluerit. GESN.

ead. l. 6. Οὐδὲ σκότου) Eurip. Hipp. 417. SOLAN.

ead. l. 8. Ἴθι) Confer fupra Ῥητ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Τῇ γλώττῃ) Lingua, fupple impura, a fellatione fcil. GUYET.

ead. l. 14. Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ) Paroemiogr. BOURD. In Schotti Adagio legendum ἀνόνητον. SOLAN.

Pag. 29. *l.* 13. Μαχαιρίδας) Cf. fupra Ἀναβ. c. 45. SOLAN.

Pag. 30, *l.* 6. Τὸ της κυνὸς) Supra idem Τιμ. cap. 9. (iam § 14.) Nota Aefopi fabula. SOLAN.

ead. l. 11. Αὖθις ἀκούσῃ πολλάκις) Ubinam? nifi forfan ἀποφρ. eundem fpectat. SOLAN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello Th. Mag. titulum facit περὶ ἀγνοίας. V. μά. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗι) Haefi aliquantum in hac voce, utrum poffit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumniae.* Sed cum *calumnia* femper falfa fit, cui proinde non modo non temere, fed nunquam fit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam διαβολὴ, & ad omne genus *cavillationum, pravarumque interpretationum* referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis hiftoria, & definitio auctoris, ac tota difputatio maxime poftulare videbatur. In contexto tamen orationis non abftinui interdum *calumniae* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod fingulis paginis, non fatis fibi refpondere voces fingulas binarum linguarum, non effe temere nomina plane fynonyma. GESN.

ead. l. 3. Δεινόν γε ἡ ἄγνοια) Ita ferme Plato in Philebo: Οὐκοῦν τὴν ἄγνοιαν εἴπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; *Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus effe malum?* & huc forfan refpiciens nofter interpres vertit, *mala res eft ignorantia:* fed vim vocis δεινὸν non fatis expreffit, quae diritatem innuit. Malim igitur vertere, *dira res eft ignorantia.* Eft enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, *ν* in *r* mutato. TOLL.

ead. l. 4. Ὥσπερ ἀχλύν τινα) Atque haec eft ratio, cur anima noftra, (aut eorum faltem, qui non penitus obbrutuerunt) quae lumen eft, ut philofophi voluere, ignorantiam non fecus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebrae ita inter fe oppofitae, ut altera alteram deftruat, atque

dissolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκεσθαι, καὶ γινώσκειν ἑκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔρως ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν· αὐτήν τε τὴν ψυχὴν ἔνιοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἄλλοις τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἄγνοιαν ἡ ψυχὴ δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεγγὲς ἐξαιρεῖ, καὶ ταράττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποψίας ὄντα πλήρη πρὸς αὐτήν. *Quod unicuique nostrûm ob cognationem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi & innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum* LUMEN *suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, & omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat.* Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II: *O miseras hominum mentes! o pectora caeca! Qualibus in tenebris vitae, quantisque periclis, Degitur hoc aevi quodcunque est!* Phaedrus f. XI, lib. III, de Augusto: *Qui postquam tenebras dispulit calumniae.* Cicero lib. I Tusc. Qu. c. 26: *Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit.* TOLL.

ead. l. 7. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante Lucretius: *o pectora caeca!* Sic Plato τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν ἄγνοιαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουσι, teste Plutarcho in Lysandro. Id est, *ignorantiam, ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus.* TOLL.

ead. l. 8. Τῷ δὲ) Forsan τὸ δέ. GUYET. Sic *Ven.* utraque, Mſ. Ox. & L. In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μὲν πλησίον) Tertullianus in Apologetico: *Sed caecitatis duae species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt.* TOLL.

ead. l. 10. Ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες) Lucretius lib. II & VI: *Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis, quam Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.* TOLL.

Pag 32. *l.* 1. Τοὺς Λαβδακίδας) Notissima fabula est, e mythologis & poëtis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. Τοὺς Πελοπίδας) Atrea & Thyesten, eorumque filios. Adeantur Tragici Graeci & Latini, apud quos haec fusius. TOLL. Non repeterem, recte Tollium dicere, Atrea & Thyesten intelligi, i. e. Pelopis filios, Tantali Nepotes, nisi vide-

rem aberrasse I. C. Schroderum, qui in Epist. Cic. selectt. L. II, Ep. 32, verba Ciceronis ad eosdem spectantia, quando ait, *ut ibi esses, ubi nec Pelopidarum*, ad ducem Pelopidam Thebanum, de quo C. Nepos, male refert. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ οἶκοι ἀνάστατοι) Ita fere & Photius, in praestantissima illa ad Michaëlem Bulgariae principem epistola, χείλη δὲ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας ἀποστρέφου· πολλάκις γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηνε κατὰ παίδων, καὶ βίου ἔσχισε συζυγίας, καὶ συγγενεῖς ἐπανέστησε κατ' ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου. *Labia accusatoria & sycophantica aspernere: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt, vitae vincula & connexiones disruperunt, & in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica sycophantae vox civitates & domos integras subvertit saepe.* Qui locus hinc desumtus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. Themistium in Orat. III leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν, inquit, ἁπανταχοῦ καὶ πολεμοποιὸν, οὗ ἀντιπαρεισρυῇ, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῷ, καὶ τὸ δρᾶμα ἐκείνης καὶ ὁ Ἱππόλυτος. *Calumnia porro ubique permolesta est, rixasque & contentiones ubique provocat, quocunque se insinuaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata.* Praeclare igitur Menander: ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται, *mendacii calumnia vitam labefactat.* Exemplum praeter cetera egregium est apud Phaedrum fab. 2, lib V; ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro exsilii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed & ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus afferat calumnia, ostendatur. TOLL.

ead. l. 14. Καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς) Velut in tabella. Sic Velleius lib. II: *Nos memores professionis universam imaginem principatus eius oculis animisque subiecimus.* Ubi τὸ *animisque* ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. Ἓν διὰ δυοῖν. TOLL.

ead. l. 16. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro & Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum θέσει, id est, adoptione, fuit Ephesius, teste Suida, Pamphili Amphipolitae discipulus. TOLL.

Pag. 33. *l.* 1. Πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλοπάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, *Gallus*

dictus; uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in notis ad Eusebium docet. Citat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο. Addit Scaliger: *& Gallos Magnae Matris foliis hederae, & Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederae inusta ipsi fuisse.* Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi peiore, quam pessimi στιγματίαι, conditione futuri sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ κατεστέφθαι. Et hoc liquet e sequenti voce ἐστεφανοῦντο. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἐστίζοντο legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante Πτολεμαῖον, qui aberat ab edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954. & 3011.

ibid. Ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας) Quem hic vocat bis Θεοδόταν, Polybius semper Θεοδότον vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V historiarum. PALM. *Theodotus* Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. V fuse narrat. TOLL. Θεοδότα) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud Polybium L. V, pag. 404 & seqq. Vide etiam Prideaux P. II, L. II, p. Angl. 100. Gall. T. III, p. 164 & seqq. SOLAN. Apellem cum Theodota coniurasse narrat Noster: sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I, tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C annis ante vixit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. TOLL.

ead. l. 6. Ἀντίφιλος) Non ignobilis pictor. Meminit eius Plinius lib. XXV, c. 10. Opera eius aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 10. Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον) Neglexit haec interpres. Verte: *toto coenae tempore.* TOLL.

ead. l. 11. Πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ κοινολογούμενον) Probabile fit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίων πρὸς οὖς τισι Συρακουσίων κοινολογούμενος, *alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans.* Sic Homerus: Ἄγχι σχὼν

κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυθοίατο ἄλλοι. *Prope admovens caput, ne alii audirent.* Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. TOLL.

ead. l. 12. Πηλουσίου κατάληψιν) Non Pelusii, sed Ptolemaïdis, ut ex Polybio constat. Nam Pelusii castrametatum Ptolemaeum refert Polybius, cum adversus Antiochum proficisceretur. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κάρτα καὶ τἄλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὢν) Salmuriensis: *Tum Ptolemaeus, ut qui praeter cetera non esset admodum prudens.* In hac versione κάρτα omittitur, inepte: etiamsi φρενήρης *prudens* exponas, opponuntur κάρτα & οὐ πάνυ· ineptius interponitur & sine sententia καὶ τἄλλα. Locus laborat, cui suffragante Ms. sic sanitatem reddes: ὡς ἂν κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ὢν, *qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat.* Nam φρενήρης etiam est παράφρων, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Stephano, cum & hic locus Suidae & Etymologici magis sententiam firmet. Nam si hic φρενήρης est prudens, quam quaeso sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? *qui quidem summopere, & in aliis non omnino, aut non valde prudens erat.* Sic neminem sanum loqui, nec sanus iuret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, & φρενήρης esse *imprudens.* GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, φρενήρη etiam esse *imprudentem.* Apud Suidam, ubi etiam παράφρων esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui περίφρων voluit. Certe exempla Agathiae potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit Kusterus. Quatuor locis Homeri (quae facile Index dabit) Eustathius ita explicat, ut ἀρηρότα τὰς φρένας, ἀντίφρονα dicat. Quatuor locis sic utitur Herodotus, nempe III, 30 & 35, V, 42, & IX, 54. Sic Scholiastae Eurip. ad Heracl. 151, φρενήρης est ἀντίφρων, ἀρτίας φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένος. Sic ipsum hunc locum Luciani interpretatur Schol. φρόνιμος. Atque ad Herodoti locum aliquem respici hic etiam a Luciano, suadet etiam illud Ionicum & Herodoteum κάρτα. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem Herodotum. Itaque proponere interim placet coniecturam, quam forte serius ocius vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem puto glossam τῆς κάρτα, vocabulum πάνυ. Posteriorum aliquis

eam forte assumsit, & eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τἄλλα οὐ κάρτα φρενήρης τις ὢν, κ. τ. λ. Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GESN.

ead. l. 14. Καὶ τἄλλα) Ante has voces antea legebatur κάρτα in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis exstat tantum κα τα αλλ', unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἀλλ', quod, misso odioso illo κάρτα, secutus sum. Φρενήρης enim ap. M. Aur. IX, 51, significat *prudentem*. Apud Plutarch. etiam in Alex. 487, 2. Sic autem satis consultum esse huius loci sanitati, exsulare tantum iusso κάρτα, existimo. V. Eur. 'Αλκ. p. 261 A. SOLAN. Κάρτα delerat Solan. in *l.* adscripseratque: *Cod.* B. κα τα ἀλλ' οὐ πάνυ. *Unde coniicio, fuisse tantum* καὶ τὰ ἀλλ' οὐ πάνυ. *Sed adeo evanida erat eius loci scriptura, ut legere non valerem, an* κάρτα *vel* καὶ τὰ *scriptum esset.* Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere satis habui. REITZ.

ibid. Οὐ πάνυ φρενήρης) Fatuitatem eius, & socordiam, vitamque luxui, compotationibus, & insanis amoribus deditam cognosces e Polybio lib. V Historiarum, apud quem & aliud calumniae in Cleomenem, & stultitiae regis exemplum invenias. Item ex Iustino lib. XXX, c. 1; nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro *praeter cetera*, verterim *alias*. TOLL.

ead. l. 15. 'Εν κολακεία δεσποτικῇ) Quippe rex, & regis filius. Vide, quae infra ad c. 7 (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ibid. Τεθραμμένος) *Fractus* verterat interpres Parisinae, quasi legerit τετριμμένος. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

Pag. 34. *l.* 1. Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς) Malim, *minimeque verisimili ista calumnia.* TOLL.

ead. l. 2. Ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος) *Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non, quod ea proditio supra pictoris fortunam esset; non, quod & magnis a se beneficiis, & supra ceteros artis aemulos honoribus auctus esset &c.* TOLL. *Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, iusque illi aliquod voluntate nostra datum est*, teste Seneca lib. I de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 3. Ὅτι ἀντίτεχνος) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodium: Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ, *Et figulus figulo invidet, & cantor cantori.* Themist. Orat. III: σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔρωτα ἐντιθεῖσα τῶν αὐτῶν ἐπαίνων ἠρέμα ἀντιπαρεξάγειν εἰς

ἅμιλλαν, *periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen & contentionem impellit.* TOLL.

ibid. Ὅτι μικρότερος) Quid enim pictori cum re militari, praesertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cernant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 4. Εὖ πεπονθὼς) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 6. Ὡς εἰ) Redundat ὡς in omnibus nostris libris. Vox ἔαδε, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SOLAN. Παρέλκειν videtur ἢ ὡς. GESN.

ead. l. 7. Εὐθὺς ἔαδε μηνίειν) Ex aliquo poëta senarii dimidium videtur. GUYET. Ῥῆσις videtur e Dorico poëta sumta. GESN.

ibid. Μηνίειν) Male haec interpres verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 15. Οὕτω λέγεται μεταγνῶναι) Isocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Atheniensibus: *Οἶμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἀγνοεῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιποῦσα, παρὰ μὲν τῶν ἐξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπεθύμησε· τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡδέως ἂν εἶδεν ἄμεινον ἢ πρότερον πράττοντας. Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisse iudiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraverit, &, calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit.* Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I, cap. 16, qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci iussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum a supplicio ad Pisonem reduxerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, *οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, tantopere poenituisse eorum, quae egerat;* an, quod in Ms. est, *οὕτω λέγεται αἰσχυνθῆναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, tantopere puduisse factorum.* Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poenitet. GRAEV.

ibid. Μεταγνῶναι) *Tanta ſubiſſe regem poenitentia dicitur.* TOLL. Mſ. Ox. etiam αἰσχυνθῆναι. Sed nihil muto; proba enim eſt & hic aptiſſima vulgata. SOLAN.

Pag. 35. *l.* 1. Ὧν παρεκινδύνευσε) *Aditi periculi memor.* TOLL.

ead. l. 3. Τοῖς τοῦ Μίδου) Aures Midae etiam adagio notatae ſunt. Perſius: *Auriculas aſini Mida rex habet.* Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI, fab. IV:

— — Nec Delius aures
Humanam ſtolidas patitur retinere figuram:
Sed trahit in ſpatium, villiſque albentibus implet,
Inſtabileſque illas facit, & dat poſſe moveri.
Cetera ſunt hominis: partem damnatur in unam;
Induiturque aures lente gradientis aſelli.

Alii ad regum aures huius fabellae referunt originem, qui per exploratores ſuos etiam procul audiant. Sunt autem aſini acriore hoc ſenſu, quam cetera animalia, praediti. Unde Apuleius: *quamquam graviter ſuccenſens errori Fotidis, iſto tamen vel unico ſolatio aerumnabilis deformitatis ſuae recreabatur, quod auribus grandiſſimis praeditus cuncta longule etiam diſſita facillime ſentiebat;* lib. IX Mileſiacorum. TOLL.

ead. l. 5. Ἄγνοια) De qua in initio huius libelli plura. TOLL.

ead. l. 6. Ὑπόληψις) Arnobius lib. II adv. gentes: *quid eſt autem ſuſpicio, niſi opinatio rerum incerta, & in nil expoſitum iaculatio mentis illata? Ergo, qui ſuſpicatur, non tenet, nec in lumine poſitus cognitionis incedit.* TOLL.

ead. l. 7. Ὑπόθερμον) Qualis iratorum ſolet eſſe vultus, quibus *flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exaeſtuante ab imis praecordiis ſanguine;* ut eſt apud Senecam lib. I de Ira, cap. 1. Nilus Monachus in Narrationibus: τεθυμωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πυῤῥωτὸν πλαγίως ὑπελίττοντες, *ira accenſi, & micantes oculos oblique volventes.* TOLL.

ead. l. 8. Καὶ παρακεκινημένον) *Et commota.* TOLL.

ibid. Τὴν λύτταν) Prudentius in Pſychomachia, de ira: *Sanguinea intorquens ſuffuſo lumina felle.* TOLL.

ead. l. 9. Τῇ μὲν ἀριστερᾷ) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo & livore: *Hinc vultus minax, torvus aſpectus, pallor in facie, in labiis tremor, ſtridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promtae, etiamſi gladio interim vacuae, odio tamen furioſae mentis armatae.* TOLL.

ibid. Δᾷδα καιομένην) Non ſecus ac furiae ſolent. Queis in irritandis inflammandiſque credulorum aut iratorum homi-

num animis perquam similis est. Apuleius de Psyches sororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis iam prorsus ardentis deserentes, ipsae* &c. *protinus pernici se fuga proripiunt.* Phaedrus l. III, *Incensus ille falso uxoris crimine.* TOLL.

ead. l. 10. Τῶν τριχῶν σύρουσα) Apuleius lib. VI: *Et audaciter in capillos eius immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem;* de Consuetudine Psychen ad Venerem pertrahente. Aristaenetus lib. II, Epist. 7: Καὶ ζηλοτυποῦσα τὴν παιδίσκην τῆς κόμης ἐξεῖλκεν. TOLL.

ibid. Τὰς χεῖρας ὀρέγοντα) Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque iniuria plus, quam ius & aequum valent. Sic apud Dion. Halicarn. lib. XI Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀκέραιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἄραντες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυρμῷ καὶ ἀγανακτήσει μεμιγμένην κραυγήν. *Quotquot erant integris iudiciis & iustae causae advocati, sublatis in coelum manibus, mixtum ploratu & indignatione clamorem sustulerunt.* Sic Iustinus lib. XIX, cap. 3: *Ipse quoque* (Imilco) *manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint.* TOLL.

ead. l. 11. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. TOLL.

ead. l. 12. Ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ ἄμορφος &c.) Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut & *Livor* Latinis: *Pallor in ore sedet, macies in corpore toto. Nusquam recta acies: livent rubigine dentes: Pectore fella virent; lingua est suffusa veneno* &c. Synesius in I de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς ἤδη τὸ πρᾶγμα παροιμίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὠχριῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; *ita ut iam res in proverbium abiret, & haec familiaris esset ad pallentes interrogatio, Num quid fratri tuo boni evenit?* Ideo autem macies in corpore, quia Τήκει καὶ φθονερῶν ὄμματα, καὶ κραδίην, *contabescere facit invidentium & oculos, & cor.* Uti est apud poëtam Graecum in Anthol. lib. I, cap. 83. *Quid infelici viro praestat invidia*, inquit Augustinus serm. 83 de Tempore, *quem in secretis conscientiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, & alienam felicitatem tor-*

mentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animae tenebras, & confusae mentis horrorem, qui vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem saevissimis exagitatum stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, & perniciosius, eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit & consumit. Horatius lib. I Epist. 2: *Invidus alterius macrescit rebus opimis.* TOLL.

ibid. Ὀξὺ δεδορκὼς) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὀξὺ δεδόρκασι, *invicem sese acute intuentur:* ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. Themistius Orat. I: ὡς οὐδὲν ἄρα ἄλλο χαλεπώτερον τίκτει ψυχὴ νόσημα φθόνου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὅσωπερ ὁ νοσῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγὺς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόῤῥω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφεστῶτα. *Adeo nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quae iuxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quae longinqua sunt, & magno a se intervallo semota.* Plutarchus lib. de Securitate: τί τ' ἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, κακὸν ὀξυδερκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; *quid alienum malum, homo invidentissime, acute intueris, tuum vero pervides?* TOLL.

ead. l. 14. Τὸν Φθόνον) Recte sane Livor Calumniae comes additur. Hesiodus in Operib. Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσει στυγερώπης. *Livor autem homines miseros omnes Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur inviso vultu.* TOLL.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ψόφων αἰσθάνεσθαι) Similia legas apud laudatum iam Palaephatum. CLER.

Pag. 36. *l.* 3. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος) Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in Tabula Cebetis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans Themistius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucati medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, com-

taque eleganter, fraudem & insidias, dolum & periurium, & emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra Dial. Mort. XX pr. περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Τις) Redundare videtur post ἐπιβουλή. SOLAN.

ead. l. 6. Μετάνοια) *Nam iudicia festinata*, inquit Sarisberiensis in Policratico, cap. 12, lib. V, *poenitentiam pariunt.* Vel ut in Anthologia lib. I, c. 88, Lucianus: Ἡ βραδύπους βουλὴ μεγ' ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει. Id est, *Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed festinans Semper poenitentiam secum trahit.* P. Syrus: *Ad poenitendum properat, cito qui iudicat.* TOLL.

ibid. Ἐπεστρέφετο γοῦν) *Quae convertens retro vultum, flens, & pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat.* TOLL.

ead. l. 7. Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praeclare hoc Apelles. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dissipat. *O magna vis veritatis*, (exclamat disertissimus Romuli nepotum) *quae se contra hominum ingenia, calliditatem, sollertiam, contraque fictas omnium insidias facile per se ipsa defendat!* Ita enim leg. Uberius aliquanto Polybius lib. XIII: Καί μοι δοκεῖ μεγίστην θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις ἀποδεῖξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσθεῖναι δύναμιν· πάντων γοῦν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μετὰ τοῦ ψεύδους ταττομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὕτη δι' αὑτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δείκνυσι τὴν αὑτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτισθεῖσα, τέλος αὐτὴ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. *Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles coniecturae a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, & modo repente illam suam vim exserit; modo, tenebris obtecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat.* Ad hoc exemplum, apud Apuleium lib. X Milesiacor. cum novercae scelus, privignum falso insimulantis, patefactum esset, *procedit in medium nuda veritas*, victrix scilicet intentatae calumniae. TOLL.

ead. l. 11. Τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto ver-

tere potuisset interpres: *quae in calumnia spectanda sunt*; vel, *quae calumniae adsunt*. TOLL.

ead. l. 13. Γενήσεται) Excidit hic haud dubie aliqua vox, quam absque Mss. Codd. ope inserere ex coniectura non ausim. SOLAN. Γένοιτο φανεροτέρα Ms. Reg. 2954.

ead. l. 16. Τριῶν δὲ ὄντων) Recte. Duo scilicet iniuria afficientes, tertius autem, qui iniuria afficitur, ut ait apud Herodotum lib. VII, cap. 10, ad Xerxem Artabanus. Διαβολὴ γάρ ἐστι, inquit, δεινότατον· ἐν τῇ δύο μέν εἰσι οἱ ἀδικέοντες, εἷς δὲ ὁ ἀδικεόμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλων ἀδικέει οὐ παρεόντος κατηγορέων· ὁ δὲ ἀδικέει ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀτρεκέως ἐκμάθοι· ὁ δὲ δὴ ἀπεὼν τοῦ λόγου τάδε ἐν αὐτοῖσι ἀδικέεται, διαβληθείς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. *Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui iniuriam faciant; unus, cui fiat iniuria. Nam qui calumniatur, ea de causa iniurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, iniuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse iudicatur.* TOLL.

ibid. Καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις) Unde apud Horatium in Arte: — *Nec quarta loqui persona laboret.* TOLL.

Pag. 37. *l.* 4. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui *primas partes agebat*, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: *Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur δευτεραγωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeschini quondam a Demosthene obiectum fuit convicium. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiamsi clarius possent, tamen vocem suam submitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδεὶς γὰρ ὢν ἀγαθὸς) Cicero l. I de Offic. c. 7: *In iustitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Huius *primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi lacessitus.* Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικοῦντ' ἄνθρωπον εἰσάγοι, *nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit iniuriam, accuset.* TOLL.

ead. l. 10. Ἀδικοῦντες — προσλαβόντες) Ita Bar. & *Fl.* In reliquis ἀδικοῦντας & προσλαβόντας, prave. SOLAN. Non obsecundassem Solano vulgatum ἀδικοῦντας reiicienti, quia

in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, & ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοὶ, scil. ἄνδρες ἀγαθοὶ, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. Reitz.

ead. l. 12. Ἄδικος ὁ τοιοῦτος) Isocrates in Oratione de Permutatione: *Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὡς ἐστι μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἣ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιορκεῖν· ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδῆ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχῃ τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπόλλυσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam, quid enim ea fieri possit maleficentius? quae facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plane innocentes iniurii esse videantur; ut iudices peierent; quae denique veritatis lucem exstinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per iniuriam interficit?* Toll.

ead. l. 13. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος) Themistius Orat. III: *καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ᾧ τε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam iniuriam compellit.* Toll.

ead. l. 14. Τὴν μὲν ἰσότητα) Eam initium esse iustitiae statuebat Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. II de Offic. cap. 12: *Ius enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset ius.* Toll.

ead. l. 15. Καὶ τὸ μηδὲν πλέον) Malim, *nec plura sibi appetere.* Toll. Definitur enim iustitia, *quae suum cuique distribuit*, apud Ciceronem lib. III de Natura Deor. c. 15. Idem.

Pag. 38. *l.* 3. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράξαντες — τὰ ὦτα, & Themist. ἀποτειχιστέον, ἀποκρουστέον, ἀποκλείειν in not. Toll. allegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27, ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. Reitz.

ead. l. 7. Ἔνορκον ποιησάμενοι) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & *iusiurandum* in consilium adhibeant; *ἐν ᾧ πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, & illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent.* Qui & rationem paulo post subiungit, cur a iudicibus legislator iusiurandum praestari volue-

rit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἔνι τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐνοϊκῶς προσδέξεται, καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. *Fieri non posse, ut reus criminationes & calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevalet, superet; nisi vestrûm quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, & se ipsum aequum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat.* Senior ille e curia apud Apuleium lib. X Milesiacorum: *Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui iureiurando adstricti iudicatis, inductos servuli mendacio peierare.* Solebant autem iudices Athenis id iusiurandum quotannis repetere, quo sanctius iudicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ὀμνῦναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἦ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, *cum quotannis iuretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores.* Unde & Plato lib. XII de leg. Νόμος δὲ κείσθω, δικαστὴν μὲν ὀμνῦναι δικάζειν μέλλοντα, *lex autem sit constituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius iusiurandum det.* Nec aliter Christiani. Sarisberiensis in Policratico lib. V, cap. 12: *Et quidem iudices sacramento legibus alligantur iurati, quia omni modo iudicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipso quoque iure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturae terribiles ante sedem iudicialem deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur.* Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4, & de illis A. Gell. lib. 14, cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud Demosth. de Cor. ipso initio disertissimus, is nempe, quem Tollius exhibet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) Aristophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσαις, *priusquam utramque audieris partem, ne pronunties.* Item Euripides: Τίς ἂν δίκην κρίνοιεν, ἢ γνοίη λόγον, Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; *Quis autem litem diiudicet, aut sermonem cognoscat, Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba?* Seneca Medea, v. 199: *Qui sta-*

fuit aliquid parte inaudita altera, Aequum licet statuerit, haud aequus fuit. Unde Magistratus apud Apuleium lib. X, *partim decuriones deprecari, partim populareis compescere, ut rite & more maiorum iudicio reddito, & utrinque secus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae, damnaretur aliquis inauditus; & in pace placida tam dirum seculo proderetur exemplum.* P. Syrus: *In iudicando semper criminosa est celeritas.* TOLL.

ead. l. 11. Πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι) Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, Αὐτὸς πονηρός ἐστι πιστεύσας κακῶς. *Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit, Is homo improbus est, ut qui temere crediderit.* TOLL.

ead. l. 14. Εἰ τῷ μὲν κατηγόρῳ) Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII. *Numerium,* inquit auctor, *Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet obiecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: Ecquis, florentissime Caesar, nocens esse poterit usque, si negare suffecerit? Circa quem Iulianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet?* TOLL.

ead. l. 15. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὦτα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in eius vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς, τὴν χεῖρα τῶν ὤτων τῷ ἑτέρῳ προστιθέναι, τοῦ κατηγόρου λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάττηται καὶ ἀδιάβλητον. *Iam initio, cum iudicia capitalia disceptaret, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum, reo ut alteram integram & intactam servaret a calumniis.* A qua tamen consuetudine postea descivit. TOLL.

Pag. 39. *l.* 2. Εἰ δέ τῳ μὴ ἀξιόπιστοι) Hic non tam *fide dignos,* ut interpres voluit, quam *auctoritate pollentes,* quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini *idoneos auctores* dicerent. TOLL.

ead. l. 4. Ποιητήν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 6. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς) Excidit particula ἄν. Sic enim integrum memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Corruptius hoc

habet editio Florentina, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις. Porro praecipuum, quod obſervare ſoleant calumniatores, illud eſſe Noſter ait, quod ubi in quempiam amici ſui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente & inclinatione audientis. Puta, ſi quis ſit pietati ſummopere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant Atheum, & pietati infeſtum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici ſui defenſionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praeoccupatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15, (praecedit autem ὥστε) ἀλλὰ κἂν ϑέλῃ τις ἀπολογεῖσϑαι, μὴ προσίεσϑαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὡς ἀληϑεῖ προκατειλημμένον. Cur hic haeſitet Tollius p. 417 edit. Amſt. nihil cauſae. Τὸ ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo ſe habet; ſatiſque ſenſus patet; eumque recte interpretatus eſt interpres. IENS.

ead. l. 7. Μήτε δίκην δικ.) Haec verba apud Platonem eadem prorſus leguntur in Demodoco ſuſpecto 737 C. apud Plutarchum etiam 1901, 2. Exſtant etiam, ſed paulo aliter, apud Ariſtophanem in Veſp. 484 AB. ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς οὐκ ἂν δικάσαις; ſunt etiam, qui Heſiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo aliter idem effert. Ἡρ. p. 590 C. Vid. & Demoſth. de Cor. ipſo initio, ex quo patet, iureiurando adſtrictos iudices τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσϑαι, ex quo autem poëta habeat, incertum eſſet, niſi Scholiaſtes Phocylideum eſſe doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non ſit, movere nos non debet. Pro ea ſententia Chriſtianam hanc perſonatus hic Phocylides ſuppoſuit, v. 8: ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον [Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ ϑεὸς μετέπειτα δικάσσει.] SOLAN.

ibid. Πρὶν ἀμφοῖν) Nondum cum Ienſio ἂν inſero; nam vel ſine eo verſus conſtat, cum πρὶν etiam ſit ſyllaba longa apud Homer. Il. B, 348: Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι. — Et Z, 81: Πάντῃ ἐποιχομένοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Etſi brevis quoque B, 413: Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι. — Et ap. Theogn. v. 957, ubi & ἂν additur: Μή ποτ' ἐπαινέσσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia Plutarchus loco Scholiis hic inſerto, qui in ed. *Fr.* eſt pag. 1034 E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. Solanus noſter in Iuntina ἂν quoque inſeruerat, adleveratque ex Scholiaſta, Phocylidis eſſe; ſed cum non inveniatur in eius editis carminibus, quis dixerit, quid is reli-

querit? At quia in Ariſtoph. tamen additur, liberum eſto legentis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἄμφω forſan non contemnendum. Reitz.

ead. l. 9. Χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον) Cleanthus apud Stobaeum Serm. XL: Κακουργότερον οὐδὲν διαβολῆς ἔστι πω, Λάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. *Nihil fere tam eſt malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a ſe perſuaſum decepit, Odium excitat adverſum eum, qui nihil eſt commeritus.* Toll.

ead. l. 10. Ἢ ἀκρίτους τινὰς) Seneca de Ira lib. II, c. 29: *De parvula ſumma iudicaturo tibi res ſine teſte non probaretur; teſtis ſine iureiurando non valeret. Utrique parti dares advocationem, dares tempus, ne ſemel audires. Magis enim veritas elucet, quo ſaepius ad manum venit. Amicum condemnas de praeſentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accuſatorem ſuum noſſe liceat, aut crimen, iraſceris?* Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, Αὐτὸς πονηρός ἐστι πιστεύσας κακῶς. Toll.

Pag. 40. *l.* 3. Ἀπαῤῥησίαστος) Idem Seneca ibidem: *Hic ipſe, qui ad te detulit, deſinet dicere, ſi probare debuerit. Non eſt,* inquit, *quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & inſtigat, & ipſe ſe certamini & pugnae ſubtrahit. Qui dicere tibi niſi clam non vult, paene non dicit.* Verumtamen ubi deprehenſi iubentur incoram accuſare, ab impudentia audaciam mutuantur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falſo Aratos cogeretur praeſentes arguere. Hiſtoria eſt apud Polyb. lib. IV. Toll.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος, *obſcura quivis comitatur dolus.* Toll.

ibid. Τοξεύων) Ut Niſus apud Virgilium lib. VII Aen. Unde *Saevit atrox Volſcens, nec teli conſpicit uſquam Auctorem, nec quo ſe ardens immittere poſſit.* Toll.

ibid. Ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι) Verte: *ut nec ex adverſo conſiſtere, nec repugnare detur.* Toll.

ead. l. 8. Ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον) Ita & Caſſander Alexandro nimium facili ad credendas de patre eius Antipatro calumnias reſpondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἥκουσι τῶν ἐλέγχων, *eſſe id ipſum calumniae indicium, quod procul probationibus veniſſent:* ut eſt apud Plutarchum in eius vita. Toll.

ead. l. 10. Εἰς τὸ φανερὸν διελέγχει) Cicero pro Caelio,

cap. 3: *Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, hominem ut notet, argumento probet, teste confirmet.* TOLL.

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντεξετάζει) Potius, *persequitur, seque adversarium professus rem iudicio committit*; vel, *iudicio cum eo experitur.* TOLL.

ead. l. 12. Ὥσπερ οὐδεὶς ἂν) Nobile est Alexandri M. ad Parmenionem & Polysperchontem responsum ap. Curtium, lib. IV, cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polysperchonte, *Latrunculorum*, inquit, *& furum ista sollertia est* &c. TOLL. Melius, ni fallor, vertisset interpres: *uti neminem tam ignavi abiectique animi reperias, qui, cum hostem aperto marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit.* IDEM.

ead. l. 13. Ἐνέδρᾳ ποτὲ) Q. Calaber l. III, v. 76: Κρύβδα δ' ἀνάλκιδες αἰὲν ἀγαυοτέρους λοχόωσι, *clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur.* TOLL.

ead. l. 14. Ἔν τε βασιλέων αὐλαῖς) Sarisberiensis in Policratico lib. VII, cap. 24: *Ceterum detractores & invidos sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluxerint.* De adulatoribus autem Plutarch. in libello de discrimine amici & adulatoris ita loquitur: ἔτι δὲ ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν οὐ λεκύθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακείαν ὁρῶμεν οὐ πένησιν, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἴκων τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλίσθημα καὶ νόσημα γινομένην, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. *Atque ut Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adulatores non pauperibus se adiungere, aut ingloriis & plebeiis, sed magnarum familiarum rerumque amplarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat.* Plato in Epist. ad Dionysium: Ἑώρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερόγκους, τῶν τε ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, σχεδὸν ὅσῳπερ ἂν μείζους ὦσι, τοσούτῳ πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχρᾶς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὗ κακοῦ οὐδὲν μεῖζον γεννᾷ πλοῦτός τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις. *Videbam id temporis, & adhuc video, magnas & immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures maioresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitiae, altaeque potentiae generant.* Q. Curtius adulationem *perpetuum malum regum* vocat, *quorum opes saepius as-*

ſentatio, quam hoſtis everterit, lib. VIII, cap. 5. Unde Galenus de Dignotione & Curat. proprior. affectuum, virum veridicum explorare docens, Καὶ πρῶτον, inquit, ἐὰν ἴδῃς αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμένων, ἢ καὶ τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπιόντα συνεχῶς, γίγνωσκε μάτην ἀκηκοέναι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα· ταῖς γὰρ τοιαύταις κολακείαις ἕπεται καὶ τὸ ψεύδεσθαι. *Ac primum quidem, ſi eum videris divitum domos aut potentium, ſive etiam regum, frequentantem, certo tibi perſuadeas velim, fruſtra rumorem illum ad aures tuas accidiſſe, qui de eius integritate in dicendo verum ferebatur. Huiuſmodi enim adulationibus mentiri cognatum eſt.* TOLL.

Pag. 41. *l.* 5. Ζηλοτυπίαι κακοτεχνέστεραι) Sed nulla verſutior aut fraudulentior ſupplantandi calumniandique ratio, quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Καινὸς γάρ δή τις, inquit Polyb. IV, οὗτος εὕρηται τρόπος διαβολῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ᾽ ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς πέλας· εὕρεται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια, καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. *Novus enimvero calumniandi modus hic eſt inventus, cum non obtrectando, ſed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, & fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam degunt: ea eſt illorum hominum aemulatio inter ipſos, ea avaritia.* Quare iure Tacitus in Agricolae vita *peſſimum genus* vocat *inimicorum, laudantes*. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπιτηροῦσιν εἴ που) Homerus de Achille cum Hectore pugnante, Il. X, v. 319:

Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ᾽ εὐήκεος, ἣν ἄρ᾽ Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα &c.
Sic ex cuſpide fulgor ſplendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,
Inſpiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V Aeneidos:

Ille, velut celſam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana ſedet circum caſtella ſub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & variis aſſultibus irritus urget. TOLL.

ead. l. 8. Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος) Seneca lib. III de Ira, cap. 31: *Nulli ad aliena reſpicienti ſua placent. Inde Diis quoque iraſcimur, quod aliquis nos antecedat, ob-*

litii, quantum hominum retro sit; &, paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae. TOLL.

ead. l. 9. Παραγκωνίζεται) Alciphr. I, p. 26, παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος· ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. & hoc Luciani loco affert. REITZ.

ead. l. 10. Ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Plutarch. de discrim. amici & adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινοὺς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ οὐκ ἐᾷ πλησιάζειν· ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερῶς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑφίησί τινας καὶ ὑποσπείρει διαβολάς· κρυφίου δὲ λόγου κνίσαντος ἕλκος, κἂν μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσηται, τὸ τοῦ Μηδίου φυλάττει μεμνημένος· ἦν δὲ ὁ Μήδιος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἔξαρχος, καὶ σοφιστὴς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευέν οὖν θαῤῥοῦντας ἅπτεσθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι κἂν θεραπεύσῃ τὸ ἕλκος ὁ δεδηγμένος, ἡ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς· ταύταις μέντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραίναις καὶ καρκινώμασι διαβρωθεὶς Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε καὶ Καλλισθένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλώταν &c. *Adulator autem veros amicos arcet, neque appropinquare sinit: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clanculum autem submittit aliquas & spargit calumnias. Ubi autem occultus sermo ulceris pruritum excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Iubebat autem suos audacter calumnias iacere, iisque mordere alios; docens, tametsi admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius & cancris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, & Parmenionem, & Philotam* &c. Cuius quidem Philotae historiam ab aemulo Cratero per calumniam subversi operae pretium est legisse apud Curtium lib. VI, cap. 8; quae mirum in modum haec, & sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 14. Εὐδοκιμεῖ, καὶ ὅλως φθάσας κρατεῖ) Haec ita potius interpretarer: *primas tenet, & illum denique praevertens superat: quandoquidem exemplo suo huius Homerici dicti veritatem confirmant:*

Mars dubius saepe & victorem stravit ovantem. TOLL.

ibid. Ὁ φθάσας) *Ven.* utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ibid. Τὰ γὰρ τοῦ Ὁμήρου) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14;

ὅταν — τὰ τοῦ νόμου ποιῇ· quibus verbis Elsner. haec Luciani aliaque similia addit. Reitz.

ead. l. 16. Ξυνὸς ἐνυάλιος) Hectoris verba sunt Iliad. Σ, v. 309. Livius lib. XXVIII, cap. 19: *ubi Mars communis & victum saepe erigeret, & affligeret victorem.* Propert. II, 27: *Cum Mavors dubias miscet utrinque manus.* Ovid. 1 Amor. El. 9, *Mars dubius* &c. Toll.

ibid. Τὸν κτανόντα) Adscripserat Solanus, τε in Homero esse pro τὸν, recte; sed quod etiam adleverat, *B.* i. e. Basilienses, sic habere, erravit: nam utraque *Bas.* aeque τὸν habet, ac reliquae. Forsan Codicem B. significare voluit, quod credo, non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipso Homero legi potest. Reitz.

ead. l. 17. Ποικίλας — ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν) Unde invidiam πολυμήχανον καὶ πάντολμον θηρίον Photius vocat, Epist. prima, commate υστʹ. Toll.

Pag. 42. *l.* 3. Ἡμισευέλπιδος) Scriptum fuisse ἢ μίσος ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri & ipse Codex Ox. Solan.

ead. l. 6. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait Plautus Captiv. II, 1: *Doli non doli sunt, nisi astu colas: Sed malum maximum, si id palam provenit.* Toll.

ead. l. 9. Οὐδ' ἂν κατίσχυσε) Cicero pro Cluentio, cap. 65: *Hoc uno modo saepe multorum improbitate depressa veritas emergit, & innocentiae defensio interclusa respirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque projecta est, a consiliis malitiae deseruntur. Quod si aut confidens astutia, aut callida esset audacia, vix ullo resisti modo posset.* Toll.

ead. l. 13. Ὁ τιμώμενος) Sarisberiensis lib. VII Policratici, cap. 24: *Ubique tamen, qui illustrioribus clarescunt meritis, acrius invidia toxicato dente roduntur.* Velleius Paterc. lib. II, cap. 40: *Nunquam eminentiae invidia carent.* Livius lib. XLV, cap. 35, de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: *Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit.* Apollodorus Comicus: Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται, *nam rebus obstat praelustribus invidia.* Cyprianus de Zelo & Livore: *Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in maius incendium livoris ignibus inardescit.* Philo περὶ Ἰωσήφ· φθόνος δὲ ἀεὶ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις ἀντίπαλος, *invidia semper magnae felicitatis adversaria est.* Lucret. lib. III: *Consimili ratione ab eodem saepe timore Macerat invidia, ante oculos illum esse po-*

tentem, Illum adſpectari, clarus qui incedit honore: Ipſi ſe in tenebris volvi, coenoque queruntur. Infinita porro ſunt, quae in hanc ſententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos ſcriptores belle dicta reperias. TOLL.

ibid. Τοῖς ὑπολειπομένοις) *Nam qui invidet, minor eſt,* ut ait Plinius lib. VI, Epiſt. 17. Et, ſecundum Plautum in Captiv. Act. III, Sc. 4: *Eſt miſerorum, ut malevolentes ſint, atque invideant bonis.* TOLL. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus. IDEM.

ead. l. 14. Τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque editiones, uti eſt apud Homerum Il. Γ. O. tamen & *Fl.* τόν δε, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον) Verto, *modo principem illum, & in faſtigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit.* TOLL.

Pag. 43. *l.* 1. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς) Pindarus Iſthm. Carm. IV:

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.
Τῶν τε γὰρ δίδοῖ τέλος,
Καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλλε τέχνα καταμάρψασα.

Id eſt: *Eſt tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priuſquam ad finem ſummum veniant. Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripiens praeſtantiorem ſupplantat.* TOLL.

ead. l. 2. Ὑπὸ) In omnibus impreſſis & Mſſ. ἐπὶ, quod ego mutare non ſum cunctatus. SOLAN. Non ſuſtinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemiſſo ἐπὶ, & ſcribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipſa neceſſitas. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης) Ὕσπληγξ ſive βαλβὶς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quae Latini *carceres* vocabant, quibus apertis, non *fractis*, ut interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuiſſe, quo velut repagulo curſores continebantur; eoque remiſſo procurrebant. TOLL. Conſtat iam ſatis, docente praeſertim Salmaſio Plin. exercit. pag. 648, ὕσπληγγα eſſe *repagulum*, vectim tranſverſum, qui aequaret vel equos vel curſores, iam in linea ſtantes, ac paratos ad curſum. Haec ὕσπληγξ ſubito utrinque laxata decidebat in ſubiectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate

facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, & reliquo solo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. VI, 593: *Ut ruit, atque aequum submisit regula limen, Corripuere leves spatium;* ad quem ceteros laudat Barthius. Disertus etiam Harpocrationis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GESN. Ὕσπληγξ· οὐχ ὁ τόπος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδήρεῖος ὀχεὺς, ὃν νῦν λάμναν φασί. Schol. Ms. Reg. 2954.

ead. l. 4. Μόνον τοῦ πρόσω) Interpres vertit *primas affectare*, ac si τῶν πρωτείων legeretur. Τοῦ πρόσω ἐφιέμενος, est, *tota mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvat.* Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V Aeneidos: —— *Signoque repente Corripiunt spatia audito, limenque relinquunt Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.* Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸ τέρμα. TOLL.

ead. l. 6. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν legendum videtur. GUYET.

ead. l. 8. Καὶ ἄναθλος ἀνταγωνιστής) Cicero Philippica X, c. 1: *Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua confideret, virtuti invidere.* TOLL.

ead. l. 11. Ἐπιστομιεῖ) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10: μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν. GUYET. Alias esse *os obturo*, nisi notum, vid. notata ad l. d. & Iov. Trag. c. 35, ac Liban. Epist. 12 f. REITZ.

ead. l. 13. Ὁ γὰρ προέχων) Pessime interpres exposuit, *qui prominet.* Repone, *qui ceteris antistat;* ut ap. Catullum: *Veranni, omnibus e meis amicis Antistans mihi millibus trecentis.* TOLL.

ead. l. 14. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de simplicitate Praelatorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confitetur.* Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia vindictae locum.* TOLL.

ibid. Ἐν μέσῳ ληφθεὶς) Non satisfacit mihi interpres. Malim, *circumventus rapitur.* Eleganter Ausonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat: — *Hostemque unum loca non sua nactum Facta nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem Suffugia, in coetum mediae traxere catervae. Eligitur moesto* &c. Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65: *Innocentiae defensio saepe multorum improbitate interclusa respirat.* TOLL.

ead. l. 15. Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν &c.)

Cl. Bel. de Ballu emendabat: οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδοξαν, *du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.*

Pag. 44. *l.* 3. Ἢ καὶ ἀλλότριον) Sic *Ven.* utraque: reliqui impressi & Cod. Ox. μηδὲ, vel μὴ δ'. SOLAN. Lege ἠδὲ, i. e. καί. Τὸ μηδὲ hic locum non habet. *Guyet.* Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. REITZ.

ibid. Τὰ προσόντα) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui adsunt, quibusve conspicuus est. TOLL.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες) Basilius Magnus de invidia: Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν. *Improbum autem est, in peius deflectendo, quod laudabile est, culpare, & e malitiae vicinia virtutem criminari.* Sarisberiensis lib. VII Policratici, capite 24, de calumnia loquens: *Et nunc quidem,* inquit, *bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non sunt; aut magnificat, & extollit, si qua sunt.* Contra ea Quintilianus lib. II, cap. 12: *Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucretius lib. IV: *Nigra* μελίχρους *est, immunda & foetida* ἄκοσμος. *Caesia* παλλάδιον, *nervosa & lignea* δορκὰς &c. Et apud Theocritum Battus Idyl. X: Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες, Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον. ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. *O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant, Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar.* Est item apud Aristaenetum illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I, Epist. 18: Καὶ ὁ μέν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸ δὲ διὰ μέσου τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρώτους δὲ οἴει τοὔνομά τινος, ἀλλ' οὐ ποίημα εἶναι. Ubi nisi & in Platone ita legeretur, & a Plutarcho in προσποίημα mutatum esset, χρῶμα pro ποίημα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μελαγχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου ποίημα, ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ. Lege, μελαγχλώρους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τοὔνομα οἴεσθε ἀλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἐραστοῦ &c. ad plures illi sermo institutus est,

ſic ut τὸ οἴει vitioſum eſſe, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifeſtae ſunt. Poſſet autem τὸ ποίημα *facies* verti; niſi quis προσποίημα cum Plutarcho malit: cuius vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II de Oratore cap. 14. *ut cum in ſole ambulem, etiamſi aliam ob cauſam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer.* De Amicitia locus eſt eximius, ſed prolixior, apud Horatium lib. I, Sat. 3, ubi tandem livorem noſtrum, & animi aeruginem perſtringit, dicens: *At nos virtutes ipſas invertimus; atque Sincerum cupimus vas incruſtare.* probus *quis Nobiſcum vivit?* multum demiſſus homo. *illi* Tardo *cognomen* pingui damus. *pro* bene ſano, *Ac* non incauto, fictum, aſtutumque *vocamus* &c. Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congeſſit, quae deſcribere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. TOLL.

ead. l. 7. Τὸν τυραννικὸν) Malim, *tyrannidis*, vel *tyranni miniſtrum*, quam *tyrannum*, vertere. TOLL. Mutuo ſe explicant ὁ βασιλικὸς apud Ioannem Evangeliſtam 4, 46, & hic noſter τυραννικός. Non eſt tyrannus ipſe ὁ τυραννικὸς, ſed miniſter tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam ſuam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipſum ſuſpicioni, illum adeo ſedulo agere omnia, uti proditionis conſilium tegat: ut ille Callicrates, qui, dum ſe τυραννικὸν ſimulat apud Dionem Syracuſanum, illum evertit. Vid. Nepos 10, 8. GESN.

ead. l. 11. Φασὶ) In omnibus libris noſtris φησὶ, quamvis vertant, *inquiunt*: ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ Στρατονίκη) Alluſit partim ad hiſtoriam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac ſi Stratonices manifeſtarius adulter eſſet. Utramque noſter fuſe exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Poliorcetae: quam breviter item Noſter attigit in Icaromenippo: Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἑώρων Στρατονίκῃ διανεύοντα λάθρα τῇ μητρυιᾷ, *Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicae novercae innuentem.* Ex hac hiſtoria effictam habes narratiunculam apud Ariſtaenetum lib. I Epiſt. 13. Repoſui autem, eiecta *uxoris* voce, nomen proprium, in quo ad hiſtoriam reſpicitur, quam expoſuimus. Mox legam ἀηδής. Interpres non nimis bene vertit. TOLL. Adverſantur haec fidei hiſtoriae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem ſubodoratus erat, quem ars Heraſiſtrati ſola

detexit: sed & alibi Noster in eundem incidit errorem. V. Ἰκαρ. cap. 15. SOLAN.

ibid. Ἀηδὴς) Mſ. Ox. uti coniecerat Tollius. In reliquis ἀηδῶς. SOLAN Ienſ. ad Hermot. ſub init. vulgatam contra Toll. defendit, & poteſt mihi etiam ea ratione defendi, quod εἶχε intelligi queat, vel aliud verbum, quale Geſner. addit. Verum quando Cod. bonae notae habemus coniecturae Tollianae faventem, & melius procedit oratio, id recepi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐρωτικὴ) Ἐρωτικῶς. GUYET.

Pag. 45. l. 2. Μὰ Δί') Th. Magiſt. v. Μὰ haec afferens obſervat, rariſſime affirmare τὸ μά. Sed vid. ſupra ad Icaromen. cap. 14 notata. SOLAN.

ibid. Φιλόξενος) Nobilis poëta Lyricus, qui cum Dionyſii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latumias derruſus eſt: unde Tarentum aufugiens Dionyſio revocanti epiſtolam miſit una litera O, id eſt ου, notatam. Plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, Orat. II, in initio. TOLL.

ead. l. 3. Καὶ ἄμετρα) *Hiulca*, interpres. Rectius *immodulata*, ut Horatius in Arte: *Non quivis videt immodulata poëmata iudex.* TOLL.

ead. l. 4. Ὁ φίλος διαβάλλεται) Haec ad Lucianum ipſum ſpectare videntur impietatis accuſatum. LA CROZE.

ead. l. 6. Ὁ δὲ ἀκούσας) Verte: *quo ille*, ſc. amicus, *audito, ſtatim velut oeſtro percitis auribus, uti par eſt, inflammatur, & moram accuratae inquiſitionis non ferens, averſatur amicum, repellitque. Plane enim iſtiuſmodi mendacia confingunt, queis maxime norunt audientis animum ad iram poſſe provocari.* TOLL.

ead. l. 11. Καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleſte ferens, a Cratero in Philotam, invidioſa illius & ſuſpicioſa commemoratione accenditur: Curtius lib. VI, c. 8. Sic Nero a Capitone Coſſutiano in Thraſeam inflammatus, quod non adfuiſſet in Poppeae Sabinae conſecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI, cap. 22. Sic apud Phaedrum libertus ille, *Adiecit id, quod ſentiebat maxime Doliturum amanti.* Ceterum exemplorum ὅσα κόνις. Benedictus male legit πρῶτος, pro τρωτὸς, vertitque *& qua parte praeſtat.* Nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, *& qua quiſque parte maxime vulneri patet.* TOLL. Certa eſt Tollii emendatio. Quid enim eſt, quod ante eum in omnibus impr. & O. Mſ. legebatur πρῶτος; SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἐκεῖνον) Ἐπ' ἐκεῖνο interpr. legiſſe videtur. GUYET.

ead. l. 12. Ἐς αὐτὸν) Gloſſema videtur. GUYET.

ead. l. 13. Μηκέτι σχολὴν ἄγειν) Verterim: *indagandae, ſeu perſcrutandae, veritati non modo non vacet: verum etiam, ſi quis obiectum crimen diluere voluerit, non admittat defenſionem, inſolentia auditae criminationis, tanquam veritate praeoccupatus.* TOLL.

ead. l. 15. Ὡς ἀληθεῖ) Niſi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro ſubſtantivo, legendum hic vel ἀληθείᾳ, quod malim; vel ἀληθοῦς, ut ad ἀκροάσεως referatur. TOLL. Neſcio, quid Tollius haeſitarit: ἀληθεῖ enim certe neutrum eſt, & ſanum, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paulo ſupra notam Ienſii. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὂν) Atticiſmus, pro ἀνυσιμώτατον γάρ ἐστι. Sic Homer. Iliad. Θ, v. 306: Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βριθομένη, νοτίησί τε εἰαρινῇσιν. Pro βρίθεται. Pro ὁπότε malim, ὥς ποτε. TOLL. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὂν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις &c.) Peſſime, niſi vehementer me animus fallit, haec ſeſe habent. Luxata eſt plane oratio, & male coniuncta, quae omnino eſt dividenda. Primo pro ὂν τὸ, ſcripſiſſe Lucianum exiſtimo ὄντως. Dein poſt ἐπιθυμίας ponenda τελεία στιγμὴ, nec aliter video feciſſe Florentinos; recte. Quae ſequitur, eſt nova hiſtoria. Primum horum verborum membrum pertinet ad ſuperius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accuſatus, licet falſiſſime, impietatis, nullius veniae, immo ne defenſionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit Lucianus pro cauſa) *haec eſt efficaciſſima calumniae ſpecies, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum* &c IENS. Facile probaverim emendationem doctiſſimi Ienſii. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. ſeiungit a praecedentibus, & interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum.* Immo, quod ipſa etiam relativa particula ὁπότε indicat, artiſſime iſta connexa ſunt. Exemplum ſubiicitur illius obſervationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκροάσεως movere beatulos illos, τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari ſe: at cum ſemel adverſantis huic perſuaſioni ſuſpicionis, paradoxae initio, ſcintilla in animum incidit; ilicet ardent toti, a zelotypia in furorem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία eſt,

Bacchum videri: hinc facile credit, bacchaturos in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est, Demetrium huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπεναντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ, semel percussit aliqua fidei specie animum: actum est, periit Demetrius, nisi praesenti & extemporali remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de Alexandro & Hephaestione exemplum convenit. Gesn.

ibid. Τὸ εἶδος) Impressi omnes ὂν τὸ εἶδος. Iensius ὄντως scribendum putat; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν στιγμήν. Ox. Cod. ὂν non agnoscit, recte. Solan. Solanus ὂν delerat: ego certe non intruderem, si & in cett. abesset. At nondum reiicio, cum probabile non sit, librarios id, quod difficilius est, tam diligenter ingessisse: nam neque insolitus est Atticismus, sive πλεονάζειν putes, sive participium pro ἐστὶ positum accipias, (cuius exempla satis dedimus alibi) adde Herodian. III, 12, 2, εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὂν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλέας. Sed vel magis abundat verbum εἰμὶ ibid. V, 8, 8, οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάνθανε, quod Stephan. expungendum censet, vel mutand. in ἣν ὅ. At forsan eodem modo hic in Luciano abundat ὄν, atque infra Pseudol. cap. 6, ἡ ἀναισχυντία οὖσα, quod ibi expositum vide, aliaque etiam de abundante verbo εἶναι addita. Confer mox cap. 20, ἐστὶ — ἀδελφή τις οὖσα. Reitz.

Pag. 46. *l.* 2. Πτολεμαίῳ) Δ. Νέος; v. not. Toll. & Herodian. I, qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento Spanhem. 435, qui ex Euseb. Chron. confirmat, 61, 73, 194. Diserte apud Clem. Alex. IV Ptolemaeorum dicitur, pag. 22 A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina usurpantes. At neque *quartus*, neque *undecimus*, sed *decimus* erat. Vid. Tabulam Chronol. Humphr. Prideaux. Idem enim est cum *Aulete*, cui successit Cleopatra, regum Aegypti ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic Διόνυσος Νέος ideo Νέος dicatur, quia iam ante eum alius, nempe quartus ille, Διόνυσος dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethnicis, Bacchum ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui exsecramur. Solan.

ibid. Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit Ptolemaeorum. Toll.

ead. l. 3. Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον) Cuius & Antoninus

Imp. meminit lib. VIII, cap. 22. Adeatur Ionsius in Histor. Philosophica. Toll. Quis ille Platonicus Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi Tollium. Solan.

ead. l. 4. Γυναικεῖα) De eo more multa apud Euripidem in Bacchis p. 545 & seq. Solan.

ead. l. 6. Ἕωθεν ἔπινε) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut iubet valetudo: antiquis autem tam rarum & inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremae luxuriae, quam & feminae adamabant nequiores. Apuleius lib. IX: *Quanto me felicior Daphne vicina, quae mero & prandio matutino saucia cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, & continuo stupro corpus emancipa-rat.* Toll.

ibid. Ταραντινίδιον) Pollux lib. VII, cap. 17: καὶ μὴν τόγε ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. *Est autem pellucida vestis, Tarantinidion, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata.* Hesychius: Ταραντινὸν, sive, ut alii legunt, ταραντινίδιον, ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν, κρόσσους ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. *Tarantinidium, vestimentum muliebre tenue, fimbrias, seu villos habens ab una parte.* Utebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in Dial. Meretr. VII: Οὐκ αἰσχύνη μόνη τῶν ἑταιρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὅρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα. Apud Pollucem cap. 13, lib. VII, fragmentum est veteris poëtae, Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροσσωτοὺς, καὶ γυναικείαν στολήν. *Virgo esse videtur, gerens fimbriatas vestes, & muliebrem stolam.* Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragoedi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota *syrmata.* Apud eundem Pollucem, Λυδῶν χιτών τις βασσάρα, διονυσιακὸς, ποδήρης. Et apud Hesych. βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι. Hinc & Bacchus Βασσαρεὺς dictus. Commentator vetus Horat. lib. I, Od. XVIII, Bassareus *dictus est Liber pater a genere vestis Baccharum:* unde *& Bacchae* Bassarides *dictae Pers.* Bassaris *& Lyncem.* Bassaris *enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a* Bassara, *loco Lydiae*, ubi fit. Ubi *Bassara* pro *Bassaris* legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam *Bassaris* apud Persii Scholiasten inveni, ad Sat. I, v. 101. *Bassarides*, inquit, *Bacchae. Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad talos, quam Thraces* Bassarin. *Quidam a vul-*

pibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces Bassares *dicunt.* TOLL.

ead. l. 7. *Ἐκυμβάλισέ τε*) Cymbala namque cum saltatione iungebantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deûm Cybeles. Iustinus de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX, *adduntur instrumenta luxuriae, tympana & crepundia;* sive, ut alii malunt, *crepitacula*. Ubi tamen *τὸ crepundia* ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, & cymbala in eiusmodi festis solemnia fuere. Apuleius de Gallis Cybeles, lib. VIII Milef. *Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt.* Lucretius lib. III: *Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum Concava, raucisonoque minantur cornua cantu. Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis.* Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo collisu non ingratum sonum edebant. Ausonius in Epist. ad Paulinum XXV: *Cymbala dant flictu sonitum: dant pulpita saltu Icta pedum: tentis reboant cava tympana tergis.* Propert. lib. III, El. XV ad Bacchum: *Laevis odorato cervix manabit olivo, Et feries nudos veste fluente pedes. Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebae; Capripedes calamo Panes hiante canent. Vertice turrigero iuxta Dea magna Cybelle Fundet ad Idaeos cymbala rauca choros.* Anthol. lib. IV, de Herc. & Baccho: *Ἀμφοῖν δὲ στῆλαι συντέρμονες· εἴκελα δ' ὅπλα Νεβρὸς, λεοντὴ, κύμβαλα δὲ, πλαταγή. Sudorumque pares metae, paria arma: leonis Exuviae, hinnuleus, cymbala cum strepitu.* Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: *At quin alius & sericatus & crepidam aeratus incessit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subtinniret, cymbalo incessit.* TOLL.

ead. l. 8. *Ἀντισοφιστὴς*) Exprobrator. Lactant. lib. V, cap. 6: *Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii iudicatur, abiecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, si aliter viverent.* Vid. Tacit. XVI, 22. Et Lactant. lib. V, cap. 9, p. 482. Isocr. p. 10. TOLL.

ead. l. 10. *Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ*) Malim ita vertere: *Ita & apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephaestionem deferebatur.* TOLL.

ead. l. 13. *Ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ*) Praecessit Melanchthon in vertendo, *ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit.* Et sequitur promte Bene-

dictus, verba haec ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem eius tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin etiam μεγαλουργία non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeris potest hic locum habere. Maiora desiderantur, quae habebis, si recte vertas mecum *ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui erat mortuus.* Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum. GRON.

ead. l. 14. Καὶ θεὸν χειροτονῆσαι) Pluribus haec Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. TOLL.

Pag. 47. *l.* 1. Καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος) De Caligula Suetonius refert, eum inter cetera amoris erga Drusillam documenta nunquam deinceps nisi *per numen Drusillae* deierasse. Idem in morte Iulii Caesaris narrat, controversias quasdam a plebe *interposito per Caesarem iureiurando* distractas; & Claudium Imper. *iusiurandum* sibi *neque sanctius*, neque *crebrius* instituisse, quam *per Augustum*: quin & violata periurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum Iovis numen, aut maiorum gentium Deos peieraret. Sic ut vere dixerit Tertullianus in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, peieratur.* TOLL.

ead. l. 6. Ὀνείρατα) Id enim inter divinitatis signa. Unde & aegrotantes, & futura praenoscere cupientes, in Deûm, Aesculapii praecipue, & Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsave expiscaturi. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπιφανείας) Illustravit hanc vocem, locumque Luciani, Ez. Spanhemius in V Dissertatione de re Nummaria: quod opus a me iuventuti nunquam non erit commendatissimum. TOLL.

ead. l. 8. Μαντείας) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoo Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephaestionem Alexander, dilexerat. Spartianus in eius vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quae Hadrianus ipse composuisse iactatur.* TOLL.

ead. l. 9. Παρέδρῳ) Servius in VII Aeneid. *Revera Virbius est numen coniunctum Dianae, ut matri Deûm Attis, Minervae Erichthonius, Veneri Adonis.* Id est πάρεδρος. Πάρεδροι etiam

σύνθρονοι dicti, teste Hesychio, quamquam viri docti τοὺς παρέδρους τοῖς συνθρόνοις inferiores existimant, & ordine, & dignatione. Quin & Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis πάρεδρον Ἑρμοῦ iactat. TOLL. Aelianus de Demade, V, 12: ἐψηφίσατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαιδέκατον, id est, πάρεδρον τῶν δώδεκα θεῶν. Συνθρόνους etiam vocabant. *Salmasius.* Unicuique Deorum suos tribuebant παρέδρους. Matri Deûm Idaeos Dactylos, Aesculapio Ὑγίειαν, Ἰασὼ & Τελεσφόρον. Et sic aliis alios assessores. SOLAN. Πάρεδρον hic esse praesentem auxilio, & tanquam *assidentem mortalibus aegris* Deum vel Heroëm, recte monuit vir doctus Ger. d'Arnaud de Diis παρέδροις cap. 27, cuius observatis adiiciendum, quod Salmas. docuit Exerc. Plin. p. 248, b, B. ex Iustino M. & Eusebio, iungi etiam solere παρέδρους & ὀνειροπομποὺς δαίμονας. Ἐπιφάνειαν etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia iam laudatus Tollio Spanh. diss. VII, divini operis p. 425 seq. GESN.

ibid. Ἀλεξικάκῳ) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pausanias in Atticis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 10. Ἐπίστευε) Iuvenal. Sat. IV: — *Quid apertius? Et tamen illi Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas.* TOLL.

ead. l. 14. Τὸν κοινὸν ἁπάντων θεὸν) Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, seu gentibus Dii. Auson. in Caesaribus: *Aeneadum generis qui sextus & ultimus heres, Polluit, & clausit Iulia sacra Nero.* Inprimis heroës in Deûm numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV Apologetici Tertulliani, & lib. IV Augustini de Civitate Dei, cap. 8, & passim; Sermon. VIII Theodoreti ad infideles Graecos &c. TOLL.

in Schol. col. 1. *l.* 5. Λέγεται Λέοντα) Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolitana, de qua vide Meursium in Lexico Graeco barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius, quaerent, quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. CLER.

Pag. 48. *l.* 3. Ταξιαρχῶν) Verte: *Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat.* TOLL.

ead. l. 4. Συγκαθείρχθη λέοντι) Alludit ad historiam Lysimachi, quem Alexander leoni obiecerat. Toll.

ead. l. 6. Ἐπομοσάμενος) Eodem ferme dolo, quo Iul. Proculus usus, interfecto, seu discerpto a Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi Liv. l. I, & Florum c. 1. Toll.

ead. l. 8. Ὅτι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἴδη. Verum τὸ ὅτι eleganter saepe παρέλκει. Toll.

ead. l. 13. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ) Eadem in Halieuticis similitudine usus est Oppianus lib. V:

Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι
Λάθριος ἐμπελάσῃ μεσάτην ἐπὶ νύκτα δοκεύσας,
Εὕδοντας δὲ κίχησε φυλακτῆρας πρὸ πυλάων
Ἄρεος εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσεν·
Ἔνθεν ἔπειτ' ἄκρην τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτὴν
Θαρσαλέοι σπεύδουσι, πυρὸς βέλος, ἄστεος ἄτην,
Δαλὸν ἐϋδμήτων μεγάρων αἰστῆρα φέροντες·
Ὡς τότε &c.

Ac veluti insidiae media sub nocte propinquant
Hostibus occulto, & curis somnisque solutas
Excubias arcis nactae sub Marte quieto,
Caedunt; & sternunt custodum corpora passim:
Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
Audacesque locant flammas in arce micantes,
Urbis casurae signum, torremque ferentes,
Qui sit robustus iam prensae malleus arcis:
Sic tunc &c.

Ut & Apuleius ex parte lib. V Metam. *Tunc nocte iam portis patentibus nudatum sororis animum facinorosae mulieres, omissis tectae machinae latibulis, districtis gladiis fraudium simplicis puellae paventes cogitationes invadunt.* Toll.

ead. l. 15. Ἀλλ' ἐν ᾗ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Possis quidem intelligere χώρᾳ· sed usum formulae huius desidero: ac malim legi ἀλλ' ἔνθα, vel, quod magis probo, ᾗ ἂν vel εἴ πῃ, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. Gesn.

Pag. 49. *l.* 3. Ὅ τι ἂν ἀσθενὲς) Themistius Orat. III: Καὶ ὅπου ἂν αἴσθηται αὐτὴν εὐπραγοῦσαν, ἠρέμα εἰσοικισαμένη κατὰ σμικρὸν ὑπορύττει καὶ ἐλέγχει τὸν ἄφρακτόν τε καὶ ἀσθενῆ. *Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est.* Toll.

ead. l. 4. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς) *Eique suas machinas admovent.* TOLL.

ead. l. 11. Προσλιπάρησις) Non est *obsecratio*, uti reddidit interpres: sed est *assiduitas* in calumniando; aut, si ita mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. TOLL.

ead. l. 13. Συγγενὴς) Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, *emissariam simulationis.* TOLL.

ead. l. 16. Διατριβὰς) Et hic secutus sum ed. *I.* quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. SOLAN.

Pag. 50. *l.* 5. Τὸ φιλόκαινον) Plin. lib. XII Nat. Hist. cap. 1: *Est natura hominum novitatis avida.* Plin. Iunior lib. VIII, Epist. XVIII: *aures hominum novitate laetantur.* Hinc Homerus: Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, Ἥπερ ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀψίκορον) Propert. lib. II, Eleg. 33: *Elevat assiduos copia longa viros.* Monetque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, *ne saepius eosdem alloquamur*, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19. *Non enim*, inquit, *amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Veterrima quaeque, ut ea vina, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est.* TOLL.

ead. l. 8. Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) Locus depravatus. GUYET. Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκ.) Ita locum hunc fere conclamatum refinxi faustis, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: οὐ γ. ὁ. ὁ. ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti? quid Tollius? Conatus est quidem emendare, eo usque laudem meritus est; sed friget eius emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam iam liquido praestat. Nec ullus iam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod iam Lucianus dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet Lucianus, ob oculos

hunc Demosthenis l. habuisse videtur, π. στεφ. circa initium p. ed. Wolf. 473: φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἄχθεσθαι. Tacit. Hist. I, 1: *Obtrectatio & livor pronis auribus accipiuntur.* SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. *Ald.* 2. sic, ἡδόμεθα πάντες, λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκοάς. Hanc lectionem exhibet etiam Io. Caselius, qui separatim hunc libellum dedit Helmstadii 1594, 4. Vertit autem anno proximo sic: *Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, & avide arripiamus, quaecunque suspicionum plena ab aliis insusurrantur.* Melanchthon transtulerat: *Nescio enim, qui fit, ut omnes amore sui immodico admiratio furtim rapiat, & suspicionibus illectet.* Benedictus: *Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspicione delationes accipimus.* Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὖς vel τ' οὖς adeo obscure scriptum, transiit in τάς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ καὶ πρὸς τ' οὖς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2, καὶ παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα καὶ μεστὰ edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὖς vel τοὖς semel transiisset in τάς, quid mirum, sequentes librarios etiam genus adiectivorum ad id accommodando corrupisse? REITZ.

ibid. Μεστὰς ὑπ.) Gnome Gr. Ὑπόνοια δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν. *Suspicio grave est hominibus malum.* Vide, quae ad cap. 3. P. Syrus: *Ad tristem partem strenua est suspicio.* TOLL.

ead. l. 9. Ὑπονοίας) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, *tollendam ex animo suspicionem & coniecturam, fallacissima irritamenta*; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III, cap. 30: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: ursos leonesque mappa proritat. Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis & stolidis ingeniis*

evenit; rerum ſuſpicione feriuntur. Auſonius in Epiſt. ad Paulinum: *Nec quae compoſitis male ſuada & credula cauſis Concinnat veriſimilis ſuſpicio culpas.* Ita enim illic legendum: non *male ſuadae credula cauſis*, uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum iudicamus. *Compoſitae cauſae* ſunt fictae calumniae. Sic Phaedr. f. 1: *Qui fictis cauſis innocentes opprimunt.* Hic autem lubens legam: ἠδ. πάντες πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. TOLL.

Pag. 51. *l.* 1. Τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος) Egregie Cicero Verrina II, cap. 15: *Eum, qui palam eſt adverſarius, facile cavendo vitare poſſis: hoc vero occultum, inteſtinum, ac domeſticum malum non modo non exiſtit, verum etiam opprimit, antequam perſpicere atque explorare potueris.* Facete Hiſpani, *Del agua manſa me guarde Dios, que de la brava me guardaré.* Id eſt, *A flumine leni ac placido me Deus tutum praeſtet: A torrente facile me ipſe tutabor.* TOLL.

ead. l. 8. Ἐξέῤῥηξε τὴν ὀργὴν) Seneca de Ira lib. II, cap. 29: *Quid eſt iniquius, quam ſecreto credere, palam iraſci?* TOLL.

ead. l. 9. Προσιέμενος) In omnibus libris noſtris hic legebatur antea προαισθόμενος, quo quid abſurdius dici poteſt? Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15 & 25. SOLAN. Προαισθόμενος) Si *praeſentit, praecipit.* Cur adiicitur τέλος; Suſpicor, ſcripſiſſe Lucianum προσιέμενος, *admittens*, vel ſi quod verbum eiuſdem poteſtatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. GESN. Et hic Solani emendationem recipiendam duco; verum quia & aliud verbum effingi poteſt, quod ſatisfaciat, vitioſam lectionem exhibeo, donec Codd. ſubſidio veniant. REITZ.

ead. l. 11. Τοῖς χείλεσιν ἄκροις) Hoc eſt, non ex animo. Sic *ſummis labiis hoſpitem invitare*, dixit Hieronymus. Noſter autem, ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; & in Dialog. Meretr. ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχειν. Plura Eraſm. in Adagiis. TOLL.

ead. l. 13. Ὡς ὁ ποιητής φησι) Homer. Ὀδυσσ. ρ. Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. *Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes.* Et Ὀδυσσ. θ, in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Eſt & ap. Heſiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων, *dolum mente occulens.* Heſych. βυσσοδομεύει, ἐνθυμεῖται, μηχανᾶται, ἀποκεκρυμμένως βουλεύεται, καὶ ἐκ βάθους. Noſter in Philopatride cap. 1: μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλεόφρονι ἐοικώς. TOLL.

ibid. Βυσσοδομεύει τὴν ὀργὴν) Namque, ut in Medea Seneca, *Ira, quae tegitur, nocet: Professa perdunt odia vindictae locum.* TOLL. Βυσσοδομεύει) Utitur hoc verbo Hesiodus, α. 3, δόλον φρεσὶ —ων. Utitur etiam Homer. Od. Δ, 676, & alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasis. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀδικώτερον) Caecilius apud A. Gellium lib. XV, cap. 9: *Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari, Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias.* TOLL.

ibid. Ἐνδακόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide Erasm. in Adag. *Mordere labium.* TOLL.

ead. l. 16. Ἕτερα μὲν κεύθοντα) Achillis verba sunt apud Homerum Iliad. I: Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλησιν, Ὅσσ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζη. *Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae, Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur.* Hinc Phocylides: Μηδ' ἕτερον κεύθης κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων, *Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens.* Et tamen, ut P. Syrus ait, *Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat.* TOLL. Iliad. I, 312. SOLAN.

Pag. 52. *l.* 1. Καὶ ὑποκινούμενον) Non cepit haec interpres. Repone igitur: *& hilari mimicoque vultu tristia & tragica consilia versat.* Lege autem cum Graevio, ὑποκρινόμενον. Mox lego, κακῶν γέμουσαν. Val. Flaccus: *Fingit placidis fera pectora dictis.* TOLL. Salmuriensis interpolator: *plenam affectibus tragoediam in se commovet.* Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: *agitque laeta & comica facie tragoediam meram, & nihil non triste patientem.* Sed tamen περιπαθὴς non est *triste patiens*, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, & affectus. Περιπαθὴς ὢν τοῖς ὄψοις apud Athenaeum lib. I Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur & delectatur, obsoniorum valde avidus. Περιπαθὴς τραγῳδία est Tragoedia acerba in eum, de quo agitur. Ὑποκινεῖσθαι τραγῳδίαν, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio & mora, ut olim conieceram, & nunc in Mss. meam conieceturam veram esse deprehendi, ὑποκρινόμενον τραγῳδίαν, *tragoediam agendam.* Ὑποκρίνεσθαι est proprium histrionum fabulam agentium in scena, unde ὑποκριτὴς est histrio. In Pseudologista cap. 19: κἀκεῖνα μέμνηνται ὡς τὸ εἰκὸς, ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐνεανιεύου, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι. Salmuriensis: *Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro iuvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas.* Ultima verba non recte vertuntur. Ὑποκρίνεσθαι non est

respondere, sed est hoc loco *secundas agere* seu *facere*. Sic interpretandum, *cum histrionibus secundas faceres, & gregis dux esse cuperes.* Plautus Asin. II, 1: *Iam nunc secundas mihi facis.* Proprie autem *grex* de histrionibus. Petron. *Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur, Filius hic, nomen divitis ille tenet.* *Grex romanus* in antiqua inscriptione de pantomimis. Ὀρχησταὶ autem dicebantur pantomimi, ut *cantores* histriones. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim γέμουσα *plena Tragoedia?* Cuius rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse γέμουσαν μίσους, *plenam odii.* Et sic totum locum vertendum, *agentem sub persona laeta & comica Tragoediam valde asperam & plenam odii. Aspera Tragoedia;* ut apud Sueton. in Augusto, *asperrimae literae:* sed *sub persona*, ut apud Mimum Syrum, *Heredis fletus sub persona risus est.* Clarissimus vir Iacob. Tollius coniecit, legendum esse κακῶν γέμουσαν· quod non improbo. Graev. Ὑποκρινόμενον) Ms. Gr. & *V.* 2. In reliquis prave ὑποκινούμενον. Solan. Ὑποκινούμενον — προσώπῳ) Favet Graevio etiam Caseliana lectio ὑποκρινούμενον. Ac de sententia nullum est dubium. Illud non ausim negare, ὑποκινεῖσθαι forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solemne. Κινεῖσθαι certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic Aristophan. Νεφ. 296, Μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς, loqui videtur de modulato ingressu & saltatione, id est choro, nubium. Iam ὑποκινεῖσθαι ἱλαρῷ προσώπῳ τραγῳδίαν videtur idem significare, quod κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγῳδίαν, motus tragicos edere sub persona ridente. Τραγῳδίαν γέμουσαν simpliciter verti *plenam*, quod probabilis videretur Gronoviana interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia existimem. Gesn. Ὑποκρινόμενον recepi, quia verissime respondet κωμικῷ προσώπῳ· nam Comoedorum propria hypocrisis, cuius mentio etiam hoc Dial. frequens. Gesner. vulgatum ὑποκινούμενον verterat, *agere.* Ego *simulare* reposui. Reitz. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum *agere* in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, & τῷ ὑποκρίνεσθαι plane respondens. Gesn. *in Add.*

ibid. Ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ) Claudianus in 1 Cons. Stiliconis lib. II, v. 34: *Invisos odisse palam; non virus in alto Condere; non laetam speciem praetendere fraudi: Sed certum mentique parem componere vultum.* Toll.

ead. l. 2. Περιπαθῆ τινα καὶ γέμουσαν τραγῳδίαν) Cum simpliciter & pari vocum ordine reddidisset Melanchthon, *agitque laeta & comica facie tragoediam meram & nihil non triste patientem;* Benedictus illud nudum γέμουσαν gravatus, *plenam affectibus tragoediam* dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit Lucianus καὶ γέμουσαν τραγῳδίαν, simul tacite intelligit *plenam* eorum casuum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μεστὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletae. Sic in Symposio, οἱ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερενεπίμπλαντο καὶ ἐκεκράγεισαν. Utique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro I de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἄννωνα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διέκειντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic *Ven.* utraque; in reliquis omnibus omissum, tam Mss. quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut Συγγρ. c. 31. Epicurus apud Diog. Laërt. p. 301 B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἄδικος πλείστης ταραχῆς γέμων. Bentleius reposuit, & pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ibid. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ead. l. 3. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) Verte: *Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit.* TOLL.

ibid. Ἐπειδὰν πάλαι φίλος) Palladas lib. I Anthol. c. 42:

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λέγων ἀναφανδὸν,
Ὥσπερ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φιλίαν.
Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρεπόμεσθα.
Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφυλασσόμεθα.
Ἐχθρὸν ἐγὼ κεῖνον κρίνω βαρὺν, ὅς ποτε λάθρῃ
Τὴν ἀπὸ τῆς φιλίης πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

Non ita nocet, qui odium suum prae se fert,
Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.
Nam inimicum praescientes evitamus.
At ab eo, qui se amicum profitetur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem iudico inimicum, qui clanculum
Per amicitiae fidem iniuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Ποιῆται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legeretur ὅμως, quod placuit etiam Caselio. GESN.

ibid. Τότε γὰρ οὔτε φωνὴν) Seneca de Ira l. I, c. 7: *Commota enim semel & concussa mens ei servit, a quo impellitur.* TOLL.

ead. l. 10. Αὐτός τις ἔνοχος) Sic apud Senecam in Hippolyto v. 720: *Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam Venerem arguamus. scelere vincendum est scelus. Tutissimum est inferre, cum timeas, gradum.* Ita & Antoninus Caracalla, cum Getam fratrem obtruncasset, per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι, μόλις τε σωθῆναι, *magnum se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem*, parricidio immanem superaddens calumniam, ut est apud Herodian. lib. IV, cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempsalem interfici curasset, & Atherbalem bello invasisset, scelere velabat scelus, mentitus, *Hiempsalem ob saevitiam suam ab Numidis interfectum: Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, queri, quod iniuriam facere nequisset;* teste Sallustio cap. 15 belli Iugurth. TOLL.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Οὐ κακῶς) Novum Scholium est; sed ad eadem verba relatum. SOLAN. Καλῶς legend. probe monet Wetstenius. REITZ.

Pag. 53. *l.* 1. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὔνοιαν) Themistius Oratione III: φύονται δέ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ὄπισθεν ἐφελκόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ δράκοντας ἰοῦ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστοὺς ὑπέρποντας, καὶ κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπετάσμασιν, οὓς ἀπελαύνειν χρεὼν καὶ ἀποσοβεῖν πορρωτάτω. *Existunt autem etiam inter homines vulpeculae quaedam, sive homunciones potius exigui & illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii vero non vulpes, sed serpentes difficilis & horribilis veneni plenos, arrepentes, & benevolentiae & humanitatis involucris obtectos, qui longissime abigendi & expellendi sunt.* Ita apud Synesium Typhonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae ventitans, & per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese fingit misereri, quibus cum liberis & uxoribus certa immineret ab Osiride pernicies: καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ παιδάρια, εὔνοιαν οἴκτῳ προσποιουμένη, *simulque eius complexa tenellos liberos lacrimari coepit, benevolentiam hac commiseratione assimulans.* TOLL.

ead. l. 2. Ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I de Offic. cap. 13: *Totius autem iniustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur.* Origines lib. VI contra Celsum: Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. *Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit.* P. Syrus: *Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.* TOLL.

ead. l. 6. Οὐδ' ἔτι) In omnibus antea οὐδέ τι, corrupte. Statim etiam ex Mſ. Ox. ordinem vulgatum impressorum mutavimus, in quibus prave legebatur τολμῶσι προσβλέπειν. SOLAN.

ead. l. 11. Τεθναίης) Homer. Il. Z, 164. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔθελε) Corrige ἔθελεν. GUYET. Necessario, ideoque vel sine auctoritate alia parui. REITZ. Ἔθελεν apud Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est, ἔθελε. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρ.) Nota Hippodamiae & Myrtili fabula; notissima Faustae & Crispi Caesaris; minus celebris illa Damasippes & Hebri apud Plutarchum de flumin. Est & aliud novercae privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Aethiopicis, ut & apud Apuleium lib. X Milesiacor. Plura exempla Muretus congessit cap. 12, lib. I Var. Lect. TOLL.

ead. l. 16. Ἐπιτίμιον) Conf. Μισθ, cap. 4. Ὀρχ. cap. 4. Et Τοξ. cap. 10 f. SOLAN.

ead. l. 17. Μάχλου) Thomas Magister μάχλης in suo Codice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Ὀν. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod & supra, Asin. cap. 4, habuimus μάγος γάρ ἐστι δεινὴ καὶ μάχλος· quare & hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 54. *l.* 3. Οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον) Unde ipsa Phaedra apud Senecam:

— *Falsa memoravi; & nefas,*
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentita finxi. Vana punisti, pater:
Iuvenisque castus crimine incestae iacet,
Pudicus, insons. TOLL.

ead. l. 8. Ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνος) Unde hoc Lucianus acceperit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 9. Ἧς φασιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἧς φασιν ἐκεῖνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: *eiusdem, cuius ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus*: vel *eadem, qua ille, ut aiunt, ambitione populari flagrans.* TOLL. Post inventum φησιν, quod iam ad ἐκεῖνος referendum, commate, quod ante & post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Marciliana τοῦ εἶχε inversione. *Aldina* & *H.* uno tenore ἧς φασιν ἐκεῖνος π. φ. ὑ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἧς φασιν ἐκεῖνος &c.) An sic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ κεκνισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑπὸ κεκνισμένος. Sic Electr. 1, ἠλέκτρου πέρι. GUYET. (Sed dein vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἠρέμα διολισθαίνουσιν τῶν καμάτων. Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) Φησιν ἐκεῖνος) Legebatur antea φασιν, ἐκεῖνος in impr. & Mf. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sint, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyaen. Strat. I, p. 45. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) *Ad alios comparatus.* TOLL.

ead. l. 12. Χολᾶν εἶχε) An χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 13. Εἴγε ἀληθής ἐστιν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII, pag. 368 D. quia de eo silet Homerus: cui obiectioni quid respondeatur, apud Philostratum, docebit te Casaubonus in nota; nempe factum id ab Homero, ut honori Ulyssis, cuius fraude perierat Palamedes, consuleretur. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ συνετώτατος) Qui tamen ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, *noverat mendacia multa dicere veris similia*, ut ait poëta. Fecit autem has insidias Palamedi, adiuvante Diomede. Dictys Cretensis lib. II: *Per idem tempus Diomedes & Ulysses consilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, & invidiae plenum, anteiri se a meliore haud facile patitur.* Apuleius lib. X Milef. *Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque praepollens Palamedes proditionis damnatur.* TOLL. Ulysses. Historiam hanc tangit etiam Polyaen. in Prooem. L. I. SOLAN.

Pag. 55. *l.* 1. Ὁμαίμου) Quomodo consanguinei Palamedes & Ulysses, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον) *In eandem expeditionem profecto*; vel, *eiusdem expeditionis ac periculorum socio.* TOLL.

ead. l. 2. Ἔμφυτον — ἡ ἁμαρτία) Ita ex Polyb. τὴν ἔμφυτον

ἀδικίαν, ut ex Alciphr. τὴν ἔμφυτον ἁμαρτίαν, affert I. Elsn. ad Ep. Divi Iacobi I, 21, ubi τὸν ἔμφυτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc Luciani testimonio. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: *immerito, iniuria.* TOLL.

ead. l. 5. Ὡς ἀσεβῆ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum iuraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi sera licet in irae locum successit, in huius sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed & illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. TOLL.

ibid. Ἐπίβουλον) Hoc vult, accusatum esse *corruptae ab eo iuventutis.* SOLAN.

ead. l. 9. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit Caselius, & interpretes. GESN. Adscripserat vir doct. χρῆν legendum; (forf. pro ἐχρῆν) Guyetus vero χρὴ apposuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τις λέγοι. Ni malis χρὴ καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ἀμφισβητοῦντα) Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN.

ibid. Ὅμηρος — περὶ Σειρήνων) Odyss. M. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποφράττειν τὰ ὦτα) Themistius Orat. III: Ἀποτειχιστέον οὖν αὐτὴν, καὶ ἀποκρουστέον τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένους τὸ φυλακτήριον· ὥστε πόρρωθεν αὐτῆς ἀφεστάναι τὰς ἐπιβουλάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσιοῦσαν, καὶ ἀπωθεῖσθαι· εἰ δ' οὖν σε λάθῃ παρεισδῦσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰσδεξάμενον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐργαζόμενον, (lego, ἐπηλυγαζόμενον) ἀλλ' εἰς φανερὸν προάγειν, καὶ διελέγχειν· ὄψει γὰρ ἰλιγγιῶσαν εὐθέως, καὶ λυγιζομένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὅ, τι χρήσεται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μήποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσειεν, οὐδ' ἂν προσέλθοι πλησίον· ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀνοήτων ἥσθησάν τι προσιούσῃ, καὶ τὸ θύριον εὐμενῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλανθρωπίας· ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμηνότων &c. *Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipso accessu*

reiicienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam occulas, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem, & verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpessa fuerit, in posterum molesta esse desinet. sed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicunque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suas illi fores aperiunt, fructum humanitatis suae minime ferunt. De potestate enim ab ea deiiciuntur, ut nihil ab furiosis dissideant &c. P. Syrus in mimis: *Difficilem oportet aurem habere ad crimina.* Nilus Episc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζου τὴν ἀκοὴν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλη κακίας εἰσέρχεται, *muni auditum & oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur.* Toll.

ead. l. 15. Τὰ μὲν ἄξια προσίεσθαι) Photius Epist. 1, sectione λη'· ἔχε τὰ ὦτα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεῳγμένα, πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκεκλεισμένα. *Aures praebe patulas iniuria affectis; clausas contra ad afficientium iniuria lenocinia, & probabiles inductiones.* Toll.

Pag. 56. *l.* 1. Παραβάλλεσθαι) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e. *amplecti, colligere.* Πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polybius. Guyet.

ead. l. 2. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι &c.) Simillima legas apud Isocratem ad Demonic. pag. 34: ἄτοπον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανερὰν ἔχοντα περιπατεῖν· ubi leg. περιπάττειν, Attice, pro περιπάσσειν. Haec cl. Bel. de Ball.

ead. l. 5. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interpres, *rem ipsam apud te.* Malim: *rem ipsam per se expendas.* Toll.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI, lib. III:

Quod si damnanda perscrutatus crimina
Paterfamilias esset; si mendacium
Subtiliter limasset a radicibus;
Non evertisset scelere funesto domum.
Ergo exploranda veritas multum prius,
Quam stulta prave iudicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim.
Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,
Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.
Hoc admonere simplices etiam potest,
Opinione alterius ne quid ponderent.
Ambitio namque dissidens mortalium

Aut gratiae subscribit, aut odio suo.
Erit ille notus, quem per te cognoveris,

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδενὶ τῶν λεγομένων ὀξέως μηδ' ἀκρίτως μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατά τινος τῶν φίλων καὶ συμμάχων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἔλεγχον ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ δέξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο, καὶ πρὸς πᾶν συμφέρον. *Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam & regium hoc esse, & ad omnia conducibile.* Polybius lib. IV. Iustinus Martyr Paraenet. 1 ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δείκνυσιν, ἀκριβεστέρᾳ πείρᾳ τἀληθὲς βασανίσασα, *accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratiore experimento veritate indagata, explorataque.* TOLL.

ead. l. 11. Τὸν φθόνον) An λόγον; i. e. *dicendi facultatem.* GUYET.

ead. l. 14. Κεκινημένον) Forte κεκινημένον εἶναι. Sic interpres legisse videtur. GUYET.

Pag. 57. *l.* 1. Ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, *ut in initio diximus.* TOLL.

ead. l. 4. Ὡς ἂν πεφωτισμένων) Menti namque, (ut ait Cicero lib. II Acad. Qu. c. 10) *nihil est veritatis luce dulcius.* TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. *l.* 1. ΨΕΥΔΟΛ. &c.) Scriptus in Polyeuctum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, & in Πολύευκτος. MARCIL. Quod titulo adiicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμάρχου, non est temere. Respicit enim illa c. 27, Ἀθηναῖοι γράμματος ἑνὸς προσθήκῃ τιμήσαντές σε Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyeuctum esse, qui hic laceratur, pronuntiat, in eo fefellit eum attentio. Polyeuctum aliquem suae aetatis hominem, (καθ' ἡμᾶς) ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediat, quo minus intelligatur ille Polyeuctus, qui Constantinopolitanus Patriarcha fuit ab A. C. 956 ad 970. Accuratissime sane cum aetate Suidae a Kustero constituta conve-

nit. Interim Marcilius in errorem etiam, parvum illum quidem, & ingentibus meritis redemtum, induxit Fabricium B. Gr. Vol. IX p. 773; qui etiam p. 709, eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, Polyeuctum Suidae esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. l. 2. KATA TIM.) Haec verba in solis *Venetis* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. cap. 27. Marcilius de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. KATA TIM.) Nolui omittere, licet in omnibus fere absit, suspicioque sit, editorem Iuntinae id adiecisse ex c. 27, ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterat La Croze, notae Marcilianae adscribens: Immo in Timarchum, ut ipse infra p. 446 ed. Graev. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποφράδα) Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est ἀποφρὰς, i. e. dies inauspicatus. Olim vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere. Ἄνθρωπος ἀποφρὰς καὶ βλέπων ἀπιστίαν. COGN.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτῷ) Glossema videtur. GUYET. Sententia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GESN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. *Fl.* & *B.* 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἕνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GESN.

ead. l. 8. Βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. agens pag. 447, Nostrum allegat in Prometh. c. 2, dicentem, καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam Hemst. ac rursus fratrem eundem in Θέλω, p. 484, plura afferentem; addo tantum Herodot. Eut. p. m. 105, τόδε ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 10. Τέττιγα) Proverb. BOURD.

Pag. 59. *l.* 3. Περιπετεῖς) Iambl. N°. 184, νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετῆ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει· & iterum n. 252. Vid. Suid. Πολυεύκτης ἡνίοχος & Τίμαρχος, & Athen. SOLAN.

ibid. Χολῇ) Ita W. Ms. Hipponactis χωλοὶ ἴαμβοι ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῇ. SOLAN.

ead. l. 8. Γεγωνότερον) Conf. supra Gall. c. 1, REITZ.

ead. l. 11. Ταῦτά σοι) An ταῦτά; GUYET. Bene; & quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 13. Πόθεν;) Forsan πόθεν γὰρ quaesivit Solan. Nec adeo immerito. Vid. de hac formula Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 23, p. 92. Et Hemsterh. Tim. § 2 & 8. Nihil hic tamen adderem: nam & sic infra c. 29, πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος; REITZ.

ibid. Πολλοῦ γε καὶ δέω) Huius phraseos exempla compluria affert I. Taylor in nota 2 ad Lysiae Orat. advers. delationem, pag. 405, & recte quidem exponit, eam significare, *longe absum*; veluti contra, ὀλίγου δὲ δέω λέγειν, *parum abest, quin dicam.* Verum frustra mihi videtur haerere in verbis Lysiae, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὦ βουλὴ, τῷ κατηγόρῳ. Quae verba certe ibi significare debent, *plurimas gratias debeo accusatori*; (quod scilicet diu optatam occasionem praebuerit, meae vitae rationes exponendi) ut bene vidit ipse: quando autem addit, *sed profecto* πολλοῦ δέω *&* δεῖν *tam est huic sententiae adversum, quam quod maxime,* videtur non attendisse eodem redire, si negative ad Graeca reddideris, *non satis possum gratias habere adversario*; quo facto, nihil contrarii video. Nam qui profitetur, se multum abesse, non necessario dicit, se alienum esse ab illa re agenda, vel se nolle facere, verum, se *imparem*, sive, *non sufficientem* declarat: adeoque cum se nunquam sufficientes gratias habere posse adversario declarat, eo ipso fatetur, se maximas ei debere. REITZ.

ead. l. 16. Σιμωνίδην) A Ceïo hic diversus. SOLAN.

ibid. Ἱππώνακτα) Hic in pictorem quendam tam atrociter scripserat, ut suspendio vitam finiverit. SOLAN.

Pag. 60. *l.* 2. Ὀροδοικίδην) Horat. Epod. VI: *Qualis Lycambae spretus infido gener, Aut acer hostis Bupalo.* Ubi quod de Bupalo habet, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum iambos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Cels. 74 f. (ubi in margine perperam legitur Λυκάμβαντα, laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144 C. & Marm. Ox. 209. In W. scribitur Ὀροδοκίδην. In *Fl.* Ὀροκίδην. SOLAN.

ead. l. 3. Τοὺς ἐκείνων ἰάμβους) Iamborum illorum causam, i. e. qui malitia sua iambos illorum provocarunt. Τὸ ὑποκείμενον, obiectum. GUYET.

ead. l. 5. Σκυθῶν) Ridicule: lege σκυτέων. Vult enim dicere Lucianus, Pseudologistam ignorare etiam ea, quae vel vilissimi opifices sciant; quod clare patet ex cap. seq. KUSTER.

ead. l. 7. Τὰ ἐν ποσὶν) Eadem phrafis fupra in Quom. Hift. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Paft. I, p. 14, & II, pag. 64. REITZ.

ead. l. 8. Οἴκοθεν.) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνοις) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 14. Οὐ μᾶλλον ἢ κάνθαρος) Impurum animal, & turpitudinis, quam inimico obiicit Lucianus, fymbolum. Arift. Hift. anim. V, 19: Οἱ κάνθαροι ἣν κυλίουσι κόπρον, ἐν ταύτῃ φωλεύουσί τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάνθαροι. Difertius etiam Aelian. Hift. Anim. X, 15: Ὁ κάνθαρος αθηλυ ζῶόν ἐστι. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν, ἣν κυλίει. ὀκτὼ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ θάλψας αὐτὴν, εἶτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud Aufonii Epigr. 70, 7, *Perverfae Veneris* &c. per μετεμψύχωσιν

Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,
Non caper, aut aries, fed fcarabaeus erit. GESN.

Pag. 61. *l.* 2. Οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς) Οὕτως ἀσφαλὴς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσαφὴς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error fublatus. GUYET. Ἀσαφὴς) Menagii emendationem in textum recepi. Mf. tamen cum impreff. omnibus ἀσφαλής. SOLAN. Ἀσφαλὴς) Ἀσαφὴς memini iubere legere Guyetum, dum ad Iov. Trag. c. 28, ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων fimiliter in ἀσαφῶς mutaret. Solan. quoque ἀσαφὴς praefert, me hic non refragante, fed fine auctoritate nihil mutante. REITZ.

ead. l. 3. Τὴν λεοντῆν) Conf. fupra Ἀναβ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 5. Κυμαῖος) I. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. Erafm. in proverb. *Sero fapiunt Cumani.* GUYET. Vid. Ἀναβ. cap. 32, & Δραπ. cap. 13. In Aefopi, quae hodie circumferuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123 & 157. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exftantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* fuum refpicere video. Sophiftes enim hic audit cap. 5 & 8. *Celebris Sophifta* cap. 9. *Rhetor & Sophifta* c. 19. SOLAN. Mf. Reg. 2954. πρὸ ἐμοῦ, quam lectionem in interpretando fecutus eft cl. Bel. de Ball.

ead. l. 10. Ἀριφράδην) Impurus hic, tefte Ariftophane in Equit. & Lesbiorum morbo, quem adinveniffe videtur, infamis. V. p. 359. SOLAN.

ead. l. 11. Μίσθωνα) Vid. not. ad Ovid. Trist. II, 417, & Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN.

ibid. Βάσταν) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit Βάσσον, de quo ad Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN. Βάσταν ignotum ait Solan. Sed vid. Hesych. Βάστας ὁ Χῖος, quod monuit Wesseling. REITZ.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Ἀριστοφάνης) Conf. Aristoph. Equit. v. 1278, unde haec sumta; & reliqua omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281 — 1287. REITZ.

Pag. 62. *l.* 1. Προλόγων εἷς ὁ Ἔλεγχος) Sine dubio est, hic non indicari Comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum Io. Clericum a Philel. Lips. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. *convictionis*, personam iam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. GESN.

ibid. Ἔλεγχος) Μενάνδρου πρόλογος. GUYET. Hinc in nupera fragmentorum Menandreorum editione p. 58, fragmentum hoc concinnatum est: Ἔλεγχος γὰρ θεὸς Τῇ παῤῥησίᾳ, τῇ τ' Ἀληθείᾳ φίλος· totique fabulae, si Diis placet, nomen ἘΛΕΓΧΟΣ inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo iam observatum est pag. 26; sed ante Clericum, Menagius, ut in not. edit. Amstel. videre est, senarium esse pronuntiarat, φίλος Ἀληθείᾳ καὶ παῤῥησίᾳ θεός. SOLAN.

ead. l. 2. Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παῤῥ. θεὸς) Senarius. GUYET.

ead. l. 10. Ἀνίπτοις ποσὶ) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκποδὼν) Cf. sup. pro Imag. c. postremo. REITZ.

Pag. 63. *l.* 2. Αἰτιάσασθαί σε) Sic libri omnes impressi & Mf. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. *Nemo te, Elenche, accusabit veritatis & libertatis causa*, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, & turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: *non laudabis me, Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi prosopopoeian Prologi instar argumentum & occasionem dramatis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς αὐτοὺς) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 7. Λόγον τινὰ — ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγ.) Mos ea

aetate frequens, cuius originem apud Noſtrum in Herodot. habes, c. 1. Philoſtratus paſſim meminit in vitis Sophiſtarum & Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν Αἰσώπου κολοιὸν) Confer Ἀπολ. μισθ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. Ἕωλα) I. e. *vetera, meditata.* GUYET. Conf. ſupra Bis Accuſ. c. 25, μὴ ἕωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol. ib. ἑώλους ἄρτους exponentem χθεσινούς. REITZ.

Pag. 64. *l.* 2. Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις) Sicut ille apud Plinium Ep. II, 3, 1, *Iſaeus,* qui & ipſe *poſcebat controverſias plures, electionem auditoribus permittebat: Poſcebat,* inquam, non *ponebat;* quam ſententiam noſtram contra illuſtrem Cuperum nuper ibi defenſam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poſcebant Sophiſtae plures controverſias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum; & inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noſter quidem fraude uſus, quae hic deſcribitur. GESN.

ead. l. 4. Καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκεῖνον λόγον) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino cenſebam ſcribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perſpicuum eſt. Sed non diſſimulanda eſt ſcriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil eſt, quod non probes; & ἐκείνου poteſt ἐμφάσεως cauſa eſſe additum, quemadmodum notum eſt, hanc vocem de magnis & admiratione dignis viris ſic adhiberi. Sed ſi locum ipſum, & praecedentia praeſertim, inſpicias, forte vulgatiorem ſcripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκεῖνον λόγον ſic neceſſario videatur debuiſſe dici, quandoquidem ſpectat ſingularem quandam de Pythagora hiſtoriam, cuius mentio ſupra fuerat facta. IENS.

ibid. Τὸν) Ed. *Fl.* τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τὸν — ἐκεῖνον λόγον. Si *Fl.* ſequaris, ἐκείνου non Pythagoram, ſed ſtolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τὸν — ἐκεῖνον λόγον. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει) Ita egit hic Sophiſta, ut actio ipſa fidem ſibi derogaret extemporalitatis: quod diverſis modis accidere poſſe conſtat. V. g. recitabat, ut adoleſcentuli, cum penſa reddunt: aberat ille aeſtus, illa ſollicitudo, illa viciſſim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia teſtimoniis, argutiis, ſententio-

lis &c. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ συνείρειν, debemus Quintilian. X, 3, 20. Gesn.

ead. l. 7. Ὅτι μάλιστα) Forsan μεγίστη. Guyet. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare ausim: nam licet ὅτι sic per pleonasmum amet adiectivis addi, ut ὅτι πλεῖστος χρυσὸς Aesop. fab. 128; ὅτι μεγίστη φωνὴ apud Nostr. c. 6 & 15, ubi nos vide; & Thucyd. VII, c. 69, ὅπως ὅτιμεγίστη ὠφέλεια γένοιτο· tamen & adverbia saepe pro adiectivis poni, non solum in tritissimis illis locutionibus ὁ πάλαι λόγος, ἡ πρὶν ἀστοχία, sed & in aliis, satis iam saepe indicatum. Ὅτι μάλιστα quoque coniungi, notum arbitror, ut supra c. 1, & ap. Thucyd. V, c. 36, ὅτιμάλιστα una voce exaratur. Et ibid. c. 46, ὅτι τάχιστα εὕρημα εἶναι διακινδυνεῦσαι. Quae tamen non ita similia fateor, ut nihil regeri possit. Reitz.

ibid. Ἡ ἀναισχυντία οὖσα) Locus mihi, & Kustero suspectus. Solan. Nisi aliud quid hic desit, v. g. nomen παράκλητος, συνήγορος, vel tale quiddam; certe excidisse puto syllabam, s. praepositionem participio praemissam, legendumque παροῦσα, atque ita interpretatus sum. Gesn. Etsi Gesn. non male παροῦσα coniicit, & ego quoque vellem in aliquo libro sic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia potest pleonasmus esse, ut supra de Calum. c. 16, ubi τὸ ὂν etiam abundare vidimus. Adde εἶναι abundans ap. Alciphr. Ep. I, p. 1, χρηστὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρησεν· ubi Bergl. plura similia. Addo etiam Long. Past. I, p. 18, δῶρον εἶναι δίδωσι. Nostrumque infra hoc Dial. c. 25, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα. Omitto, quae satis multa de hoc pleonasmo notata servo. Sufficient, si addas duo illa, quae Hemst. T. I, Iud. Voc. p. 321, dedit, ubi Noster, ὁ δὲ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη. Sed si haec non esse prorsus similia huic οὖσα dixeris, superius ὂν tamen in Calumn. vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ οὖσα, hic non efficax plane sit, pro *vera*, uti ex Demosth. ἡ οὖσα ἀρχὴ, *verus principatus*, & οὐκ οὖσα, *falsus*, ab Lexicogr. affertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare possem, si liceret plura commentari. Reitz.

ead. l. 17. Λόγον τόνδε συγγράψ.) Lucianus scilicet. Guyet.

Pag. 65. *l.* 3. Καί πως) Quo πως illud referri debeat, incertum est. Solan.

ead. l. 6. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. Lucianus, cuius ego sum prologus. Guyet. Hic est ipse Lucianus, ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dra-

matis Elenchus, qui Lucianum *poëtam suum* vocat, ut Terentiani v. g. prologi Terentium. Gesn.

ead. l. 7. Ἐξεπολέμωσε) Thom. Mag. v. πεπολέμωται, ait: πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν πραχθεὶς τινι, καὶ πολέμιος γενόμενος. ἐξεπολέμωσε δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἑτέρῳ ποιήσας. πεπολέμηται δὲ ὁ πολεμηθείς. Reitz.

ead. l. 9. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νουμηνίας τρίτη) Romano stilo III Non. Ian. solemnis ille *Votorum* dies; *Vota* etiam s. Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, felix diligentia Ezech. Spanhemii ad Iulian. Orat. I, p. 276 seq. Ceterum quod hic ipse dies quoque ἱερομηνία vocatur, nihil insoliti. Vid. quae in fine Icarom. ea de re annotavimus. Gesn.

ibid. Τρίτη) Plutarchus initio vitae Ciceronis pag. 1578 f. ἡμέρᾳ τρίτῃ τῶν νέων Καλανδῶν ἐν ᾗ νῦν οἱ ἄρχοντες εὔχονται καὶ θύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. V. Schot. Obs. 245. Fab. Mag. Rom. 198. Herodian. I f. anni ineuntis diem primum ἱερομηνίαν vocat, ubi III Non. accipit Lipsius, quod non probo; vid. Lips. excurs. ad Tac. Ann. XVI AB. Ubi virum summa & eruditione, & industria conspicuum miror hunc Luciani locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, huius moris origo prima, a Luciano hic addita, traditur. Vide *Strenarum orig.* Solan.

ead. l. 15. Ὁ τότε γελάσας) Lucianus. Guyet. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, *is, qui tunc in Olympia risit super suppostitio Pythagora.* Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, sub *suppositiio isto Pythagora*, inquiunt interpretes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. Graev.

ibid. Ὑπὸ τῷ) Forte ἐπί. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. &c. i. e. *super Pythagora.* Guyet. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, & comma post ἐκεῖνος sustuli. Reitz.

Pag. 66. *l.* 15. Καθ' αὑτοῦ) In omnibus libris nostris κατ' αὐτοῦ. Solan.

Pag. 67. *l.* 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν. Guyet.

ead. l. 3. Καὶ ὁπόσα κἂν) Forsan καὶ ὁπόσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν &c. Guyet.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19, καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἁπασῶν vocat. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 19. Solan.

ead. l. 10. Ἐφέσῳ νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. Solan.

ead. l. 13. Ἰλιεὺς ὢν τραγῳδοὺς) Proverb. p. 892. BOURD. Vid. Ἀναβ. c. 38. Polyaen. Strat. III, p. 229, Iliensium meminit. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπὲ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus, *dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben*, absurde. Recte vidit Palmerius, πάνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quae Lucretio dicitur *vulgivaga Venus*. Hinc & in Mſ. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane & Aristoph. in Θεσμοφοριαζούσαις· Ὡς ἡδὺ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες, Καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον, *quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, & effeminata & lasciva*. Sed tamen Γενετυλλὶς etiam legitur apud eundem in Nubibus: Ἡ δ᾽ αὖ μύρου, κρόκου καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, ſc. ὄζει. *Haec vero unguentum, crocum obscoena basia, Et sumtus, & Crapulam, & Venerem, & Genetyllidem* olet. Dicuntur esse Dii sive Deae praesides generationis. Vide antiqua Scholia. Recte vero Κυβήβη docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae & Graecis & Latinis *Cybebe* dicitur. Nam & in inscriptionibus, & in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate & doctrina praecellens Marquardus Gudius, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque *Cybele* legatur apud poëtas secunda longa, aut *Cybelle* corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat *Cybebe*, aut *Cubebe*; quod verissimum, & in Prudentio iam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminit propter eius amorem erga Attin, & quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit. GRAEV.

ead. l. 16. Πανδήμου) Xenophontem audi συμποσ. p. St. ed. 522 L. g. — Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἢ διτταὶ, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτιγε μέντοι χωρὶς ἑκατέρᾳ βωμοί τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυσίαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ ῥᾳδιουργότεραι, τῇ δ᾽ Οὐρανίᾳ ἁγνότεραι, οἶδα. De cuius templo Athenis vide Athen. XIII, p. 569. Confer & Nostrum Ἑτ. Δ. VII, & Δημοσθ. c. 13. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλ.) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adiurationem malis, quam in libello contra Indoctum cap. 3 illa *Libanitidis* mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλὶς parum honesta iam Aristophanis aetate fuisse, cuius loca iam laudata Graevio. Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Genetricem* hic reddere, quod honestum Ro-

mae, ac tantum non severum numen est, sed *Genetriculam.* Gesn. Non satis video, cur articulum necessario insertum velit Solan. Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra Bacch. c. 5, πρὸς Χαρίτων· infra c. 16, πρὸς Ἀδώνιδος, quae asseveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26 pr. πρὸς θεῶν· item c. 28, πρὸς θεῶν εἰπέ μοι, & c. 31 f. πρὸς Διός. Ac Dipf. cap. 9, πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum & addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam & paulo supra, Adv. Indoct. c. 3, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος. Sed ideo non inferendus, ubi ab libris abest. Reitz.

ibid. Γενετυλλίδος) In *I.* uti in Mf. Gr. Γενετυλλίδων· quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum Ἐρωτ. cap. 42, Γενετυλλίδας plurali numero legisset, & hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis Pausanias etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. Solan.

ibid. Κυβίβης) Corrige Κυβήβης. Hesych. Κυβήβη, ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud Hesych. Κυβήκη legitur, pro Κυβήβη. Suid. Eust. Guyet. Conf. infra Τραγοπ. v. 30. Solan.

Pag. 68. *l.* 2. Νὴ Δία) Ἀποσιώπησις hic notanda est. Solan.

ead. l. 6. Ἑλληνικοῦ) Ἔθνους, aut simile quid, subauditur. Guyet.

ead. l. 10. Τὸν Ἐρεχθέα) Ita Mf. Reg. 2954. Sine articulo edd.

ead. l. 12. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum Io. Brod. Misc. P. 2, c. 17, p. m. 498, haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex eius scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφρὰς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικοτάτην probare possem, quod eam Plato νόμων ζ in ore habuerit: ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραί τινὲς, ἀλλ' ἀποφράδες ὦσι. Plutarch. οὐκ οὖν ἔφη σήμερον ἀγωνισώμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυθρωπῆς ἱλαρὰν, καὶ προσφιλῆ Ῥωμαίοις ποιήσωμεν. Dionys. Halic. Τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαινάν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, atram, inauspicatam & nefastam. Dicitur & ἀποφρὰς ἄνθρωπος, meo iudicio parum scite. Aul. Gell. L. IV, c. 19: *Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impeditique, in quibus & res divinas facere, & rem quampiam novam exordiri temperandum est.* Ego, pace Gellii, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, *Do, dico, addico*: quorum primum ad actiones, quibus rem dari petimus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum

ad exſecutiones pertinet, ſicut & *adiudico.* His contrarios *nefaſtos* recte Latineque nominari pugno. Ovid. *Ille nefaſtus erit, per quem tria verba ſilentur.* Horat. *Ille & nefaſto te poſuit die.* Varro: *vocantur dies nefaſti, per quos dies nefas fari praetorem, Do, dico, addico* &c. (Horatii ille locus eſt 2 Od. 13, 1. Ovidii 1 Faſt. 47.) Sed haec poſteriora iam pueri ſciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commentator primus Luciani dixit, & illo tempore nondum cuilibet nota erant. REITZ.

Pag. 69. *l.* 10. Νὴ Δία) Hic aliquid deſiderari videtur. GUYET. Deſideratur quidem; ſed ſtudio omiſſum, ἀποσιώπησις enim eſt. Et in marg. Pariſinae additum: *Praeciſio.* REITZ.

ead. l. 11. Ἔξωρον) Idem quod ἀφῆλιξ, de quo v. cap. 15. REITZ.

ead. l. 15. Κᾂν ἀγνοῆσαι) Κᾂν ἀγνοήσαις legendum videtur. GUYET. Non male; ſed non plane neceſſarium, ſi comma, quod feci, auferatur, ut conſtruatur συγγνώμη τοῦ ἀγνοῆσαι. REITZ.

Pag. 70. *l.* 3. Τοὔνομα) Poſt τὸ, τοὔνομα, τελεία στιγμὴ ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φήσει) Ita emendandum fuit, pro φησὶ, quod in omnibus libris noſtris eſt, etiam in M. SOLAN. Φησὶ) Φήσει Solan. edi voluit. Facerem, ſi auctoritas librorum accederet. Interea cum eo ſentio, cum librorum vulgo ſcribo. REITZ.

ead. l. 5. Οὔ, ὁπόσα) Cur ſequente vocali adſpirata, non ſcriptum eſt οὐχ; vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel ſaltem vox quieſcit poſt οὔ, & vel punctum minus potuiſſet poni, ideo non opus erat οὐχ ſcribere, quia ſic adſpiratio ſequens non coniungitur cum οὔ. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς) In omnibus libris noſtris ἕως· quod cum ferri non poſſet, ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 12. Συνεῖναι) A σύνειμι, unde συνουσία, non a συνίημι, συνῆκα &c. *converſor, converſatio.* GUYET.

ead. l. 13. Ἐντρεψάντων) Sic Quom. Hiſt. c. 15, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24, κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phraſi Hemſterh. T. I, p. 170, ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. REITZ.

Pag. 71. *l.* 5. Χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo.* SOLAN. Vid. Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 30 f. Nam habuimus crebro, ut plura addere nolim. REITZ.

ead. l. 6. 'Αφῆλιξ) Alciphr. I, Epist. 6, etiam comparativo utitur, scribens: ἀλλ' ὡς ἀφηλικέστερος, καὶ γυναικὶ πάλαι συνών. REITZ.

Pag. 72. *l.* 1. Κόθορνον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. Suid. & supra 'Ερωτ. cap. 50. SOLAN. Pollux VII, 90 seq. inter genera calceorum, ὁ δὲ κόθορνος ἑκάτερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορνον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. GESN.

ead. l. 3. Λυπάνν) An Δυσάνν; quasi δυσαῆ ἄνεμον. Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut & in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud Aelianum de Deotimo Atheniensi, qui χώνη etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit λυπάν, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu λύσσαν. Qui ad luxuriem librariorum circa ductus geminati sigma & casus in αν attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte coniectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod λύσσαν Graeci vocant, quod nempe levi morsus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicuius aut tribuni *furores*, quibus implere & quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra Nigrin. c. 38; it. alius in fine Philopseudis, & tertius in Philopatr. c. 22. GESN.

ead. l. 4. Ὁ δὲ 'Εβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε) Interpres: *Rursus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet.* Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit: *Diogenes Grammaticus disputare sabbatis Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat,* ut existimat vir magnus: sed septimos dies cuiuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit Gellius XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima luna Thurgalionis natus erat, ut constat ex Hesiodo in ἔργοις καὶ ἡμέραις, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludebant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei impone-

batur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocrationem in ἑβδομενόμενος. Sed haec septima dies huc non pertinet, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos, Meursium Graecia feriata in ἑβδόμη, & Seldenum de iure naturae & gentium III, 17. GRAEV. Frustra sunt, qui ex hoc Luciani loco, aliisve similibus, morem per septimanas numerandi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septimus est, ut ex Gellio patet L. XV, cap. 2, Apollini sacer; (v. Graev. not. ad Hes. συμπ. 770.) non in orbem recurrens septimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia summo viro H. Grotio fraudi fuisse video. Adde Plut. Συμπ. VIII, 1, 1277, 2. Et 1467 f. Meurs. Gr. fer. in ἑβδόμη. Et Spanh. 657. Et Nostr. Δικ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ δῶς οὖν κἀμοὶ) Δῶς οὖν κἀμοὶ, extrita negatione. MARCIL. *Non dederis?* &c. interrogative. GUYET. (Bene, & secutus sum, adeoque μὴ iam servandum. REITZ.) Μὴ δῷς οὖν κἀμοὶ, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἁπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ) Vindicanda est prima huius orationis vocula μὴ, quam exteri iubet Marcilius. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exterenda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad fulciendum sensum. Disputat Lucianus contra eum, a quo accusatus fuerat, inepte & barbare locutus esse, qui ipsum appellasset ἀποφράδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: *Tu vero animum adverte, (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse) si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa, quale est ἀποφρὰς, iactarunt; (erant enim etiam tum, ut verosimile est, aliqui abominandis moribus, pessima & sinistra indole; atque alius quidem dixit quempiam Cothurnum, vitam eius ambiguam comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaën, quod orator tumultuosus conciones soleret turbare; alius dixit alium Hebdomen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in concionibus luderet & rideret, seriumque populi studium in ludum verteret) nonne itaque, per Adonin, & mihi concesseris, hominem, omni malitiae assuetum, comparare diei atro ac inauspicato?* Operae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux accederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat. Duae, quarum notas inserui, parentheses insunt, &, eis consideratis, sensus est planissimus. Liquet quoque, per signum interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod & in Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video a Florentinis. IENS.

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάνδημον & Genetyllida conceptas, itemque per Libanitida, iam vidimus hic c. 11. GESN.

ead. l. 9. Τοὺς χωλοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. ποδί. Plin. XXVIII, 3, f. 7: *Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo & fascinationes repercutimus, &* dextrae claudiditatis occursum. GESN.

ead. l. 10. Χωλοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellecto conversi, an dexteritate? Ἐπέχω. GUYET.

ead. l. 11. Ἢ εὐνοῦχον ἴδοι) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde Brod. Miscel. P. II, p. 509, qui veterum de hac superstitione testimonia, Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Iuvenalis, Suetonii, ac Ciceronis, profert. REITZ.

ead. l. 15. Κληδονίσματι) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39 in δυσκληδονίστων fluctuabat scriptura, quam ad hanc accommodavi, quia & constans, & cum Suida aliisque convenit. REITZ.

ead. l. 16. Τοῦ ἅπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντὸς ἔτους. GUYET.

Pag. 73. *l.* 4. Κύφωνα) Κύφων κυρίως est κυρτὸς, seu τὸ κυρτόν· a κύφω κυφὸς, κύφων &c. Κύφων ab Etym. exponitur κύρτωμα. Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur & malefico. Sic Latine *carcer*, *crux*, *scelus*, & simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inseritur, ut κύπτειν cogatur, qui ita vinctus est, plura Salmas. de Mod. Usur. p. 814 seq. GESN.

ead. l. 13. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur Guyetus iam non corrigit ὀλεθρίῳ; ut supra fecit Alex. c. 11, ubi pro ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες malit ὀλέθριοι. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὄλεθρον, κύφωνα, patet; sed & alibi sic solet, ut de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινι ἀνθρώπῳ. Iov. Trag. cap. 43, ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος. Ac Paras. cap. 42. Et quis nescit, substantiva eiusmodi efficaciter adhiberi pro adiectivis, ut *pestis* pro homine pestilente Act. Apost. XXIV, 5: εὑρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμόν. Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριεφθείρου) Scholium ad hanc vocem habet Constantinus in Lexico pro συμπεριενόσтεις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιαρᾶς διαγωγῆς. Ego tamen συμπεριεφέρου legendum censeo. SOLAN.

Pag. 74. *l.* 2. Ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURD. Conf. supra T. I, Tim. c. 32, ἀπόδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον. De homine voluptatibus corrupto & ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. c. in nott. Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 3. Μέμνηνται) Sic necessario scribendum, non μέμνηται, quia non ad ἐκεῖνα, sed ad πολίταις pertinet, de quibus ἴσασιν plur. num. iam dixit. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) *Talia de te*, te rhetorem esse & Sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Δύο μὲν ἡλίους) Ex Euripide, Baccho 915; unde & Virg. Aen. IV, 470: *Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas.* Adde Plut. T. II, p. 1083 E. ed. Gr. L. Xyl. SOLAN. Pentheus furens apud Eurip. Bacchis 916 seq. Καὶ μὴν ὁρᾷν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Δισσὰς δὲ Θήβας, κ. τ. λ. quod imitatus Virg. Aeneid. IV, 469; ubi reliquas imitationes dedit La Cerda. Add. Ovid. Artis III, 764, ubi de ebrietate. Furiosos & ebrios hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9, 1. GESN.

Pag. 75. *l.* 1. Πατρίδα) Phoenicius ergo hic, uti & Indoctus; de quo ad cap. 19 illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) Hesiod. Ἐργ. 638. SOLAN. Alludit ad Hesiodi Ἐργ. 640, qui patrem suum habitasse dicit, ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ, Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ. GESN.

ead. l. 2. Καλλίστην καὶ μεγίστην) Ἀντιόχειαν sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγαγὼν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et Iens. ad Tim. § 16. REITZ.

Pag. 76. *l.* 2. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. e. εἰς τὰ γόνατα. Infra ἐν γόνασι κείμενον dixit. GUYET.

ead. l. 3. Ἐκεῖνον δὲ, οἶσθα ὅτι καὶ ποιοῦντα) Legendum & hic ὅ, τι. IENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανεστέρα) An forte ἐπιφανεστέρα; nam altera vox est insolens. KUSTER. Ἐπιμανῶς habes ἱστ. β. 25; ἐμμανέστατα autem φιλοψ. c. 14. Quare non est sollicitanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, & aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat γυμνοτέρα ἀκολασία, sequa-

tur τοὔνομα μεῖζον, & ἀκάλυπτος κεφαλὴ, credibile mihi fit, non ἐπιμανεστέρα legendum, sed ἐπιφανεστέρα. Ceterum ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum morem obnubendi in turpitudine & pudore caput. Vid. interpretes Petroniani ad illud cap. 7 *operui caput*. GESN.

ead. l. 14. Τῆς βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος) Καὶ βοηθὸς ἂν κατέστη ὁ τελευτ. Illud autem εἷς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι &c. accipe cum ironia. *Unus ille solus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui. MARCIL.

ead. l. 15. Μισθοδότης) Quaestorne, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quaestore sumatur, reperio. SOLAN.

Pag. 77. *l.* 8. Καθάρσιον) Supra Amor. c. 3 & 29. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας) *Grand bien te fasse*, GUYET. Conf. supra Philops. c. 27. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν Ἐφέσῳ) Ubi & hoc scriptum oportet; quod superius iam ad cap. 10 annotatum est. SOLAN.

ead. l. 13. Πρῶτά σου ᾔδεισαν) Interpres οὐκ ᾔδεισαν legisse videtur. An legendum, πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον &c. GUYET. *Non nossent*, Benedict. dederat. *Nossent*, Micyllus. Lectio quidem Guyeti adiuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim & οὐκ ita accipi, quasi, *quomodo non mirarentur, si priora nossent?* (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, sensu eodem manente, ac si omitteretur. Exempla dedi in libro de Ambiguis) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, *quî fieri posset, ut non admirarentur*, ut apud Herodian. III, 6, 14, πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾷστα κρατήσατε· *quis dubitet, quin nunc tantarum accessione virium — facile profligaturi sitis?* Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῆς ἀρετῆς; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. Περὶ πόδα) Hoc verum esse, vid. ad Asin. c. 20. Etsi & alibi cum παρὰ confunditur in edd. ut ibi indicatum. REITZ.

Pag. 78. *l.* 4. Τὰ κακὰ ἀπολαύειν) De hoc verbo in bon. & mal. partem valente vid. Hemsterh. ad Nigr. cap. 30. Item ad Tim. c. 2. Ac Solani notam ibi praemissam, vel potius Iensii, qui etsi refutatur ab Hemsterhusio, habet tamen exempla quaedam haud inepta. Adde Philops. cap. 40, ubi ἀπέλαυσα per *abstuli* recte Gesnerus reddit; cum & ibi in malam partem valeat. REITZ.

ead. l. 17. Βρωμολόγους) Forsan βρομολόγους. Βρόμος, *sonitus, fragor.* GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem, ut quae verba sola compositionis insolentia peccare viderentur, ea similibus, quoad possem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara sunt, Graece scripta apponerem. Nempe pro σφενδονίζειν *funda emittere*, σφενδικίζειν dixerat homo, quasi esset nomen σφένδιξ, & χειροβλημᾶσθαι voluit esse *manu proiicere*, quod formavit contra omnem analogiam ex βέβλημαι. Ceterum observo, verborum, quae hic reprehenduntur, nullum apud Pollucem esse, quem alias sugillari a Luciano, falso id quidem, creditum est. Vid. ad Lexiphanem. GESN.

Pag. 79. *l.* 1. Τροπομάσθλητας) Μάσθλης, *lorum*, *flagrum.* GUYET.

ead. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ) Glossema videtur. GUYET. Omisit *Fl.* & sane Scholium sapit. Agnoscit tamen Codex M. cum impr. omnibus. SOLAN.

ead. l. 3. Χειροβλημᾶσθαι) Ψηλαφᾷν, χειροτρίβειν. GUYET.

ibid. Ὁ λόγιος Ἑρμῆς) Habuimus non semel. Sed videri etiam potest I. Elsn. ad Act. Apost. XIV, 12. REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ἰαλέμων) V. Zenob. IV, 39, & Pantin. ad Apostol. adag. X, 39. Menandr. Fr. pag. 84, N°. 3, εἰς τοὺς ἰαλέμους δὲ τοῦτον ἔγγραφε. SOLAN. Ialemum frigidum fuisse poëtam, facile credimus Hesychio, Eustath. ad Il. Z, p. 494, 43 *Bas.* atque adeo proverbio Ἰαλέμου ψυχρότερος, quod refertur etiam ab Apostolio X, 39. Sed luctus etiam, θρήνου, πένθους, notionem illi nomini adiunctam negari non potest. Vid. Eurip. Orest. 1391, Supplic. 281, Troad. 600; it. Eustath. ad Il. Σ, pag. 1223, 8, & Apostolius l.c. itemque VI, 54. Quare facile condono Io. Clerico, etsi forte verum non vidit, cum ad Menandr. p. 85 putavit Ἰαλέμους in fragmento Comici esse *frigidos*, i. e. lugendos, quia mortui nimirum. GESN.

ibid. Ἰαλέμων) Κακοδαιμόνων, δυστήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς ἀξίων. Hesych. GUYET. In Parisina Ἰαλέμων erat maiusculo I exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam conversum: *Ialemo frigidioribus.* Allusione facta ad proverb. *Ialemo frigidior.* Sed cum transierit in adiectivum, servo ceterarum edd. morem, etsi ab *Ialemo* Calliopes filio, poëta ineptissimo, ortum traxisse videtur. REITZ.

ead. l. 7. Φιλαινίδος) Τῆς ἑταίρας. GUYET. V. Ἐρωτ. cap. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀδικήματος) Subaudi ἕνεκα. GUYET. Ἀδικήματος ἢ τὸ μετριώτατον ὕβρεως) Si haec vera est lectio, oportet ἀδίκημα etiam speciale, & gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte *impietatis*, ut in illa Socratis accusatione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, κ. τ. λ. cuius respectu ὕβρις possit μετριώτατον videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata &c. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquatur, ὕβρεως, ἢ τὸ μετριώτατον, ἀδικήματος, διώκοι. Ceterum ὕβριν ad impudicas praesertim & Venereas contumelias pertinere, monuerat Casaub. ad Athen. VI, 19, & pluribus docuit Dan. Heins. ad Hesiod. pag. 210 seq. ubi etiam ἀδικίαν ead. ratione dictam observat. GESN.

ead. l. 14. Μητίοχον) Forsan Ἀντίοχον. Immo vero erat Athenis τὸ Μυτίχου tribunal; de quo consule Potterum. Fuit & Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. *Fl.* ed. Μητίσχον. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. SOLAN. Ἀντίοχον. LA CROZE.

Pag. 80. *l.* 1. Εἶναι δοκεῖν) De εἶναι abundante dictum paulo supra ad c. 6, ad ἀναισχυντία οὖσα. De duplici infinitivo ad Philops. c. 7 & 39. Item Hipp. c. 1 pr. δεῖν ἐπαινεῖν. REITZ.

ead. l. 3. Τοιαῦτά με διατίθης) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit & Lactantius V, 9, cum de iis loquitur, *qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant & profanent.* Rursus L. VI, 23: *Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum teterrima libido & exsecrabilis furor, ne capiti quidem parcit. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo.* SOLAN. Vid. supra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, notamque Hemst. Et Nostrum in locis ibid. ab Solano indicatis, qui frustra δακῶσι ibi tentat, cum & eod. modo duplici accus. iungat Noster Gymn. c. 6, scribens ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, ubi alia quoque similia dedi. REITZ.

ead. l. 6. Διαντλεῖν) An *exsequi?* GUYET.

ead. l. 9. Μιαίνομαι) Excidisse in edd. prius ι, errore typogr. facilè quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis edd. ubi Latina versio habet *contaminor;* nam nemo, credo, μαίνομαι *furo* hic volet legere, quando πατοῦμαι praemittitur: furentes enim se

non ita conculcari sinunt. Reitz. Quemadmodum non dubito, *μιαίνομαι* esse praeferendum recepto per omnes fere libros *μαίνομαι*· ita puto, eo minus subolulisse errorem hominibus, quod etiam *μαίνομαι* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus & summa insania est. Solent insanire homines a magna iniuria. Quidni lingua se dicat insanire, quae infando eiusmodi negotio adhibeatur? Gesn.

ead. l. 10. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab Micyllo & Benedicto, *ac lingua perinde ut manu uti decrevisti?* Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντί· quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, καὶ ἂν τί γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας; Est enim exprobratio per interrogationem excitatior, *& quid lingua aeque ut manu uti decrevisti?* Gron. Versionem Benedicti castigat Gron. Sed & ipse alium errorem committit, vertens: *quid lingua aeque ut manu uti decr.* An γλώσσης & χειρὶ igitur iungenda, & ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin γλώσσῃ saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem Gronovianam reddas: *Et quae pars linguae est, qua ceu manu uti decreveris?* At vereor, ut acutioribus arrideat ista & versio & emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. Reitz. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς. Gesn.

Pag. 81. *l.* 5. Πόθεν ἂν) Mallem πόθεν γάρ. Guyet. Propius ad literas accederet, si πόθεν οὖν legas. Reitz.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) Καταριθμήσειεν αὐτὴ, subaudito ἡ γλῶσσα. Sic autem cum superioribus connectitur: πρὸς θεῶν, ἢν λέγῃ ταῦτα ἡ γλῶττα &c. εἶτα καταριθμήσειεν αὐτὴ τὰς πολλὰς προσηγορίας &c. Καταριθμήσειεν omnino legendum videtur pro καταριθμήσειν. Guyet. Καταριθμήσειν) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor καταριθμήσαις vel καταριθμήσειας. Gesn. Καταριθμήσειν καιρὸς ἤδη coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 14. Ἔξυρες) Quia deinde barbam promisit; vide & cap. 31. Solan.

Pag. 82. *l.* 3. Ἀτίμαρχον) Nomen ergo *Timarchus;* mi-

rarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschinis *Timarchus*, qui vitam tandem laqueo finivit, satis notus esset. Vid. Plut. 1545. SOLAN.

ead. l. 4. Κἀκείνου τι περιττότερον) Athenienses (dicit ad Timarchum) literae unius appositione te honorantes Atimarchum appellarunt; ἔδει γὰρ κἀκείνου τι περιττότερον προσεῖναί σοι, h. e. *nam & illo amplius quid habere debebas*. Obscurius interp. *nam hoc tibi illo insignius decebat esse.* Nihil aliud vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris, q. d. ἀτίμων ἄρχος. VITRING. Ambigua oratio, non satis clarum, quo referatur κἀκείνου. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita exstat Aeschinis oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro obiiciuntur, summa praesertim perversae libidinis impuritas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentiorem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρῶτον dicerent. Utrum autem nomen verum huius hominis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an ex hoc ipso loco tracta suspicio eius, qui illum titulum posuit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κἀκείνου) Parodia est ex variis Homeri locis concinnata. Vid. Iliad. N, 605; Λ, 233; & E, 293. SOLAN. Homer. Il. Λ, 233: Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος. Il. E, 293: Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα. Versus sublimitate & magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur, ψυχρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγεθος διημαρτημένον, grandia ad speciem verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid. Demetrius de Eloc. § 114. Sed nimirum ψυχρολογία eo ipso esse ratione ipsius Luciani definit, quod committitur a sciente & volente. GESN.

ibid. Παραὶ δὲ) Conf. infra Lapith. c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελύθη) At in Homer. Il. E, l. d. legas ἐξεχύθη, quod verum esse, Scholiastes Homeri probat, qui id interpretatur ἐξώρμησε, διῆλθε. Nam si ἐξελύθη invenisset, non,

credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis Homeri libris ἐξεσύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam & sic alibi solet, ut Il. O, 542, Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα. Verum quando nec ἐξελύθη absurdum est, quid prohibet hoc servasse? Reitz. Pro ἐξελύθη facit glossa Hesychii, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὁρμῆς. Gesn.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) An αἰσχρολογεῖν; Τὸ ψυχρολογεῖν hic non placet. Guyet.

Pag. 83. *l.* 9. Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) Hesych. in voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων. Gal. ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχρουργῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιαζόντων. Erasmus in Chiliadib. pro *phoenicissare*, memoria lapsus, *phicidissare*, & φικιδίζειν pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a spurcissima Phoenicum libidine, quam Graeci merito ἄῤῥητον μίξιν nominant. Plutarch. in vita Caesaris: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἄῤῥητον μίξιν. Haec in Miscell. Crit. P. II, p. 482, Brod. Vid. Cogn. 633, T. III. Solan. Quod Cognatum allegat Solanus, spectat ed. Basil. an. 1619, cui notae Cognati & Sambuci annexae: sed cum ex Cognato selectum tantum iniit *Par.* eamque secutus *Graev.* plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. Reitz.

Pag. 84. *l.* 4. Πόθεν) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. Reitz.

ead. l. 5. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. Gesn.

ead. l. 6. Θεόπομπον) V. Δραπ. cap. 32. Tricaranum urbs, cuius meminit Dem. 43 A. Solan. Locus obscurus, cui tamen si non plenam lucem afferre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, & rebus gerendis interfuit. Huius libros historiarum LIII legit Photius Cod. 176; quinque iam tum ait fuisse perditos: multas ibi παρεκβάσεις παντοδαπῆς ἱστορίας idem commemorat. Reliqua Fabric. B. Gr. Vol. IX, p. 434 seq. Add. viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praesertim facit, quod Stephanus in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλιασίας, laudat Θεόπομπον πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit,

cum a fine Thucydidis incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorsum & *tridens* deinde & *Cerberus* refertur) iudicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum τρίαινα modo commemorata admonere potuit: nam τριγλωχὶν & τρίαινα eiusdem significationis sunt: & ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo maiores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud ἐκτριαινῶσαι, h. e. τριαίνᾳ ἐκπολιορκεῖν, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GESN.

ead. l. 10. Λύχνον ἅψας) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. Ἀδελφόν τινα) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 14. Θάτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis & ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Iuvat itaque e Thoma Magistro regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine ἕτερος coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, & prima ε, contrahantur in α· τ vero articuli, ob adspiratam ε transeat in θ. Haec, quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi in ν vel σ, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, ἅτερος, ἁτέρα, θάτερον, θατέρου, τῆς ἑτέρας, θατέρῳ, τὸν ἕτερον, ἅτεροι, τῶν ἑτέρων, κ. τ. λ. Hinc apparet, quam infeliciter errorem suum Sophista emendaverit. GESN.

Pag. 85. *l.* 5. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, *volo*, rectum est & usitatum; sed pro πετάννυμαι inusitatum videtur. GUYET.

ibid. Ἐκχύνειν) Τὸ ἐκχύνειν inusitatum fuisse notandum. Ἐκχεῖν usitatum. GUYET.

Pag. 86. *l.* 2. Οὐ δὴ) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δὴ, quod in impr. aliquot & M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁπότε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ Δισκόρακος) An legendum, ὁπότε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἰδὼς, τὸ Δ. &c. GUYET. Tisiae ars est Sophistice. Fuit enim Tisias inter primos Sophistas, quem Aristot. περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τοῦτον, *Tisias quidem post primos*, scil. *Sophistas*,

Thrasymachus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17, p. 111, 1; & III, 1, p. 125 f. Isocr. p. 525, & Plut. Alcib. Corax Tisias. Cic. de Or. I, 2, & in Brut. 12. In W. *Fl.* & *B.* δυσκ— quod minime spernendum, quamvis verum & genuinum putem δισκ—, ut alium illum nequitia antecedebat Timarchus. SOLAN. Narrat intelligentibus, & scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem, est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, *primo* fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem, κόρακα, esse *corvum* Graecis, furax, ut notum, animal; cum itaque δὶς κόρακα vocat Lucianus inimicum suum, *bisfurem* appellare: *tertio* lusum verborum esse in τισίας & ἐξέτισε. GESN.

ead. l. 10. Χρυσοῦς τριάκοντα) Eadem summa in drachmis enuntiata πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας aequat. Insignis locus ad confirmandam auri & argenti comparationem: nempe *aureus* Romanus continebat *drachmas* XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8, p. 109. GESN.

Pag. 87. *l.* 7. Μόνα ἐκεῖνα) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 88. *l.* 1. Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾶν) Prov. BOURD.

ead. l. 3. Ὥς τό γε ἐμὸν) Pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. *De ma part, quant à moi.* GUYET.

ead. l. 4. Τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω) Proverb. BOURD.

ead. l. 5. Ὦ παιπάλημα, καὶ κίναιδος) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui Ὀρν. 429 seq. in descriptione magni rhetoris haec ita iungit, πυκνότατον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον· qua notione etiam παιπάλην dixerat Νεφ. 259. Nempe παιπάλημα pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori & usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Frischlinus in Nubibus, servavi. Κίναδος vulpes est. Nempe κίναδος legendum, non κίναιδος, ex ipso vocum Atticarum connubio iam suspicaretur aliquis. Sed insuper τὸ κίναδος & casus prodit, & praesertim illud, quod ignotum aeque ac παιπάλημα imperito Sophistae nomen dicit: κίναιδος autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim *operum* inimici sui *nomina* ea paulo post appellet auctor: quae res etiam Scholiasten vide-

tur movisse, ut retineret *κίναιδος*, & *παιπάλημα* etiam ad obscoenum sensum traheret. Nos non tam sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latinum, idque abstrusius paulo nomen, quod τῷ *κίναδος* satis responderet. *Cercops* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. Κίναιδος) Forsan *κίναδος*, i. e. bellua. Hesych. *κίναδος*, *θηρίον*, *ὄφις*. Suid. Κίναδος· *πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ* &c. GUYET. Coniecturam Guyeti iuvat Alciphr. III, Epist. 28, ubi ancilla heri graveolentis amores detestata ait: *ἐγώ σε, ὦ Γέβελλε, ἀτυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη*, quae Bergler. vertit, *velut aliquam tetram belluam aversans*. Et ap. Aristoph. frequenter inter convicia numeratur *κίναδος*. Quod etsi & ibi Scholiast. eodem modo exponit, quo Suid. tamen pro *ἀλώπεκι* potissimum eidem ponitur. Sed & Lucianum dedisse *κίναδος*, quia generale hoc veteratorum, & scortatorum opprobrium, non absimile vero est: neque ideo aio *κίναιδος* illico proscribendum esse; verum id forsan a recentioribus scribis profectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 8. Παιπάλημα) Hesych. Παιπάλημα, *ποικίλος ἐν κακίᾳ*. GUYET.

ibid. Κίναιδος) Forsan *κίναδος*. GUYET.

Pag. 89. *l.* 1. Εὐριπίδης) Eurip. Bacch. v. 385. SOLAN. Hodie sic legitur Bacch. 385 seq. Ἀχαλίνων *στομάτων*, Ἀνόμου *τ' ἀφροσύνας*, Τὸ *τέλος δυστυχία*. Et sic laudatur etiam supra Ἁλ. c. 3. GESN.

ibid. Ἀχαλίνων) Gell. I, 15. SOLAN.

IN DE DOMO.

Pag. 90. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προσλαλιά. MARCIL. Non totam *domum* esse, quae hic laudatur, i. e. *aedes* plurium conclavium; sed eam, quae proprie *οἶκος* vocatur, nomine etiam Latinis retento, *oecus*; tota descriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippiam c. 5. GESN.

ead. l. 6. Νόσῳ ἣν ἐνόσησεν) Ita & Aristoph. Av. v. 31,

νόσον νοσοῦμεν. De repetitione huiusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32, Gall. c. 5, & alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. Reitz.

Pag. 91. *l.* 13. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι) Respondet Gallicum proverb. *Les plus grandes passions sont muettes.* Reitz.

Pag. 92. *l.* 2. Ἐνδιατρίψαι) Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non posse satiari admirando atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26, & Alex. c. 33 f. Reitz.

ead. l. 5. Νησιώτῃ μειρακίῳ) Hom. Od. Δ, 71. Solan.

Pag. 93. *l.* 5. Πρὸς αὐτὴν) Lege αὐτήν. Guyet. Id ut fieret, curavi. Reitz.

ead. l. 9. Ὅ μοι γοῦν) In omnibus, praeter Florentinam, editionibus sine ullo sensu legas, Ὅ μοι γοῦν δοκεῖ καὶ ξυνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελεία ἡ τοῦ λέγοντος γνώμη. At plane, sicut conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἐμοί γ' οὖν δοκεῖ &c. Iens. Ἔμοι) Antea legebatur ὅ μοι in omnibus impr. excepta *Fl.* & *V.* 2. In L. etiam recte ἔμοι. Solan. Ἐμοὶ legendum videtur. *Guyet.* Omnino. Ideoque sic iam dedi. Reitz.

ead. l. 13. Πρὸς αὐτὸ κοσμῆσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσασα. Infra: λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων. Guyet. Vellem libri addicerent, & promte reciperem. Sed vel sine iis ita legendum. Reitz.

ead. l. 14. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. T, 16 & 365. Solan. Il. T, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem eorum ferre non possunt. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, ἐν δέ οἱ ὄσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν. Gesn.

Pag. 94. *l.* 3. Πλάτανος εὐφυὴς) Haec de platano, de Ilisso, de Musis &c. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae opposita est. Gesn.

ead. l. 8. Συμπεριληψομένας) Lege συνεπιληψομ. Guyet.

ead. l. 9. Συνεψομένας) Impr. plerique συνεσομένας. Ad veram & genuinam Luciani vocem magis accedit scriptura *Fl.* & *V.* 2. quam secutus sum. Ab eius enim manu credo fuisse συνοψομένας. Solan. Legendumne συνησομενας; an συνίημι potest etiam esse futurum medium σύνεσομαι; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. Gesn. Συνησομένας a συνίημι legendum videtur. *Guyet.* Recte; nam licet Gesn. & συνεσομένας a συνίημι forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis er-

go, consueto more η adhibere; maxime cum & sic habeat Pell. Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ.

ead. l. 14. Βασιλέως) Quam regiam designet, invenire non possum, cum Arsacidarum mox meminerit. SOLAN. Τὴν βασιλέως — τὴν χρυσῆν) Haec est illa aurea platanus, quam cum vite eius generis Dario, Xerxis patri, donarat Pythius Lydus. Herod. VII, 27. Bithynum pro Lydo facit Plin. XXXIII, 10, s. 47, ubi reliquos, qui huius utriusque muneris mentionem fecere, laudat Harduinus. GESN.

Pag. 95. *l.* 4. Ἔμελε) Sic *S.* & *A.* recte. In reliquis ἔμελλε. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. Ἀρσακίδαις) De his vide Tacit. An. II, 1, & enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arsacides. GESN.

ead. l. 9. Ἀλαζονίαν) Forsan ἀλαζονείαν quaesivit Solan. haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae ει & ι saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ ἀρχὴ) Oriens. GUYET. Quid mirum, quando ἡμέρας intelligitur, quod est praemissum? REITZ.

ead. l. 16. Τῶν θυρῶν) An θυρίδων; GUYET.

Pag. 96. *l.* 8. Περὶ τὰς χρείας) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiatur in libro bono παρά· *praeter usus necessarios, certe decoros.* GESN.

ead. l. 11. Εὔφορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 14. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος πορφύρα sc. GUYET.

Pag. 97. *l.* 8. Τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi κατά. GUYET.

ead. l. 14. Διαλείμματος) Lege διαλήμματος. GUYET. Non video quare. REITZ.

Pag. 98. *l.* 8. Ὑψόροφον) Homer. Od. Δ, 121. Et mox αἰγλήεντα, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 99. *l.* 1. Τῶν δρεπομένων) Δερκομένων. MARCIL. Legendum videtur βλεπομένων, quod inter dictantem & excipientem facillime in δρεπομένων mutari potuit. Eandem vim habet δερκομένων Marcilii; quod probo, si est ex libro: coniecturam non temere receperim; cu n δερκόμενος vix aliter quam apud poëtas, & significatione activa legere meminerim. GESN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ ταὼς &c.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem descriptam in Dionis Chrysostomi Or. XII περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐννοίας, p. 370, T. I ed. Reisk. laudat cl.

Bel. de Ball. qui & conferendum iubet Oppianum de Ven. lib. II, v. 589.

Pag. 100. *l.* 6. Μεταβαινόντων) Μεταβαλλόντων forsan legendum. GUYET.

ead. l. 15. Ὅτε) Mallem ὥστε. SOLAN.

Pag. 101. *l.* 1. Ἀποσπάσαι) Ἀποσπᾶσθαι legendum videtur. Τὸ ἀποσπάσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat Guyetus: offenderunt ad id verbum etiam Graev. ac Gron. Vid. Icarom. c. 11, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi ἀποσπᾶν pro *recedere*, *abire*, recte defenditur ab Iens. Adde & a nobis ibi indicatam Hemst. notam ad Deor. Dial. XX, aliaque. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ τρίνην — παρασκευάσαι) Haec insititia videntur & spuria. GUYET.

ead. l. 9. Ἴϋγγος) V. Xen. Ἀπομν. III, pag. 457 ed. Steph. χρῆσόν μοι τὴν ἴϋγγα, ἵνα. Scholiastes Theocriti filiam Ἠχοῦς facit. Alius ibidem Πειθοῦς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπὸ ἴϋγγος) Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I, pag. 331 sqq. Et Gymn. c. 20, ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositt. & facillima scribarum ac typothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, & hic ὑπὸ praestare. REITZ.

ead. l. 13. Ὡς φησι) Ὅς φησι. MARCIL. *Ut ait.* Immo, *ut ait ipse.* GUYET.

Pag. 102. *l.* 8. Μεταστήσομαι) *Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens.* GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5, p. 523 B. μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι reddiderit *ad praestantiores commigrare*, cum deberet, *cedere fortioribus*. Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot annotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili stadio qui decurrimus. GESN.

ead. l. 12. Ψόγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου scil. GUYET.

ead. l. 13. Ὑπ' ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπεναντίως) Ὑπεναντίος legit interpres. GUYET.

Pag. 103. *l.* 7. Ἐς τὴν Σαρδὼ) Σάρδιον λίθον. *Sardam* Plinio. *Corneolam vulgo. Corgnivola* Italice. Σαρδὼ, σάρδιος λίθος, σάρδινος, & Sarda, παρὰ τὴν Σαρδὼ νῆσον omnia, ut & Σαρδόνυξ, seu Σαρδώνυξ. GUYET.

ibid. Τὸν Σμάραγδον) Τὸν Σμ. *P. H.* & *I.* plene: τ' aliae

per compendium, quod facile permutatur cum τήν. Sed τὴν plenissime *Fl.* sine compendio. At genus nondum muto, quia & Latinis saepe mascul. est. Vid. Burm. ad Ovid. 2 Met. 24. Inveniri etiam ζμάραγδος, vid. supra T. I, Iud. Voc. cap. 9. Veluti & Burm. *zmaragdis* edidit, vide ibid. ab Hemst. notatum, cui tamen assentior, euphoniam cum Prisciano servandam, neque consonantes hic triplicandas. Reitz.

Pag. 104. *l.* 9. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Vitiose quoque scribitur, ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γάρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, & admirationem suam eleganti oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videtur*, inquit, *contrarium facit* istiusmodi domus. *Percellit enim & terret, ac mentem conturbat* &c. Iens.

ead. l. 10. Ποιεῖ) Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat iam *B.* 2. Solan.

ibid. Ἐκπλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. Guyet.

ead. l. 16. Ὁ τοῦ Ὁμήρου ῥήτωρ) Ulysses. Guyet. Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de Ulysse Homeri Il. Γ, 217:

Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονά δ' αὔτως.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει,
Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσι,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
Οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripsi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulysse, nemo amplius speciem illam & habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* Gesn.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Εἰς Πάριν &c.) Errat Scholiast. nisi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Heic enim de Ulysse sermo est. Vide l. c. in nott. Solan.

Pag. 105. *l.* 1. Ἀΐδρεϊ φωτὶ) Hom. Γ, 216. Solan.

ead. l. 6. Πρὸς αὐτὴν) Αὐτήν. Guyet. Itaque sic edidi invitis edd. Reitz.

ead. l. 9. Ἔπαινον) Minus commode dictum: nam id agit,

quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro ἔπαινον ergo dicere debuit θαῦμα, vel tale quid. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοδόκος) De hoc & sequente Suidas in ἀοιδός. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. 'Αλλ' — ἔοικεν) E poëta quopiam sumta videntur. GUYET. Hom. Il. Ψ, 430. SOLAN.

Pag. 107. *l.* 9. Λύξου) Ursinus apud Gronovium AG. II, 71, monet, Herodoti patrem *Xylum* nominatum, non *Lyxum*, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. v. Θύριοι conficit. Illud enim epigramma integrum de vetere libro Tzetzae descripsisse se testatur, qui *Xylum* nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, & inprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se Tzetzes scribit. Unde & Lucianum emendare iubent. SOLAN.

ead. l. 14. Ὦτα γὰρ &c.) Herodot. I, 8, p. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Ἔπεα πτερόεντα) Homer. passim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit Iulian. in Epist. ad Eugen. p. 141 Collectionis Epistt. Graecanic. πάντως που καὶ Ὅμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύναται πανταχοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων, ᾗ ἂν ἐθέλωσιν, ἄττοντες. Non addam, quae Scholiast. Hom. atque Eustath. habent. REITZ.

Pag. 108. *l.* 6. Ἡμῶν) Ὑμῶν esse sphalma typogr. suspicor ex *P.* quae *nos dicimus* tamen exhibuit in Latinis, etsi ὑμῶν Graece exhiberet. REITZ.

ibid. Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε) Male profecto Marcilius corrigit θαυμάζετε· quod per se, ut cuivis facile pateat, redarguitur. *Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad tectum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis.* IENS.

ead. l. 7. Ἐθαυμάζετε) Θαυμάζετε. MARCIL. Male, ut Iens. recte sentit: nam praeterita imperfecta & praecedunt, & sequuntur, & narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

ead. l. 14. Γράψωμαι) Lege γράψομαι. GUYET. Recte, & parum aberat, quin invitis edd. ita dedissem, licet sciam aor. subiunct. habere vim futuri. REITZ.

Pag. 109. *l.* 2. Σχημάτων καὶ τόπου) Σχημ. καὶ τύπου. MARCIL. Ego in τόπου edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio. REITZ.

ead. l. 5. Αἰθιοπικὸν) Cepheus, Caſſiope, & Andromede Aethiopes. GUYET.

ead. l. 7. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) Benedictus, *atque ut extra inſtitutum, volatus ad Gorgonas.* An credimus, ſic inſignem virum diſtinxiſſe? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expreſſiſſe ſententiam, quam largius ediderat Micyllus, *atque hoc parergon quoddam, ſive extra propoſitam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum.* Ex Benedicto oportet certe tolli abſurda commatis diſtinctio, ut *volatus* ſit genitivo caſu. GRON.

Pag. 110. *l.* 1. Ἐκείνω) Verbum in duali numero poſitum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali eſſe cum poſtularet, in omnibus libris noſtris antea legebatur tamen ἐκεῖνοι. SOLAN. Ἐκεῖνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam ſi ἐγραψάτην cum cett. legis, ἐκεῖνοι cum Solano in ἐκείνω mutandum fuiſſet, licet mox ἄμφω φονεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non viciſſim. Etſi αἱ κῆρες ἑζέσθην Hom. Iliad. Θ, 73. Melius ergo erat lectionem bonam ſequi, quae a *Fl.* ſuppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non ſemel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκεῖνοι. REITZ.

ead. l. 3. Δοκῶντε) Δοκοῦντε legendum omnino videtur: totus autem locus ſic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνᾶναι, λαθόντε τε καὶ εἰς βασίλεια παρελθόντε φονεύουσιν ἄμφω &c. GUYET. Verti, ac ſi legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασίλεια. Caſus ſimiles fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur, inde reliqua confuſio. GESN.

ead. l. 13. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amaſius, alias filius. GUYET.

Pag. 111. *l.* 3. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus eſt; quem, ſi pro πω, legas εἰ μὴ, vel ſimile quid, forſan ſanitati reſtitues. Ulterius abſque Mſſ. ope mihi progredi non licet. *Fl.* τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἑώρα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ &c. Unde nondum, quid ſcripſerit Lucianus, ſatis patet. Quin & ante haec verba pro τόλμαν, ego τὸ μὴν ſcriptum fuiſſe non dubito. Totum refingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicior erit coniiciendi facultas. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐχ ἑώρακέ πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat hiſtoriam facti, ille hic aliquid deeſſe ſentit. Pherecydes apud

Schol. Apollon. Argon. IV, 1515, de Mercurio & Minerva, Persei in hoc facto adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῷ οὗτοι οἱ θεοὶ, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον· καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μέδουσαν, κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere repercusso formam adspexisse Medusae* &c. Itaque omissam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ ἑώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus sum. GESN.

ead. l. 5. Τὸ πρόστιμον) Τὴν ἀπολίθωσιν scil. GUYET.

ead. l. 6. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος) Leg. videtur τῆς ἀντιθύρου, seu potius τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντίθυρος ἐλλειπτικῶς pro ἀντίθυρος τοῖχος. Infra pag. 848. (ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς &c. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποίηται) Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati sunt, in Graeco sermone agnovisse ἡ ἀντίθυρ, cuius secunda inclinatio foret τῆς ἀντίθυρος. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani consideravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναὸς, *in mediis parietis superiore parte obversum ostio templum Minervae positum est.* Neque huius cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8 sic tractari, quasi vel ἄνω τῆς ἀντιθύρου aut potius τοῦ ἀντιθύρου legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντίθυρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse ἄνω aedem Minervae ἀντίθυρον. Quin etiam cum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς, non debet supponi ellipsis pro ἀντίθυρον τοῖχον, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον scilicet κλιντῆρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus. GRON. Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21: pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum, & quod supra ianuam priori oppositam erat, describit. Vide autem Ἀλεξ. c. 16, & Συμπ. c. 8, ubi priore in loco videbis τὸ ἀντίθυρον in omnibus libris nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. Q. solo; at reliquos prae se

ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντιθύρου scriptum fuisse, sicuti ἡ παράθυρος Plut. 1096, 1, est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τεῖχος. SOLAN. Ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναὸς) Sine ulla dubitatione recipienda coniectura Gronovii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso ianuae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. Ναὸν vel νεὼν non semper esse iustum templum & aedem, sed machinationem augustam, recipiendo signo Dei alicuius factam, cum viri docti, Pricaeus praesertim, ad Actuum Apostolicorum 19, 24, ostenderunt, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor. c. 13 f. ubi ἀμφίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris νεὼς describitur. *Aediculam* e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. V. g. de *Lysiae opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columnis adornata*; lib. XXXVI, 5, f. 4, 10. Add. XXXVI, 13, f. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam & valvas vel signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, structurae interdum insignes & magni operis, ab ναοῖς hisce gentilium originem duxerint. GESN. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος) Τοῦ ἀντιθύρου Solan. Τις pro τῆς Gron. ac Gesn. quibus assentior, cum emendatio sit facilior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum & alii coniicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, Alex. c. 16, ubi Solanus noster animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Mascul. genere, & usitatiore, legitur infra Sympos. c. 8, εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον. Sed & pro ἄνω ἀντὶ legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverso ianuae Minervae aedicula quaedam est.* At quorsum tot coniecturas? Cedamus Gronovio, donec MSS. emendatiores nanciscamur. REITZ.

ead. l. 10. Πάλιν) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium est illud πάλιν. SOLAN. Γραφὴ πάλιν. Ἥφαιστος) Sic interpungendum. Πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab aedicula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 11. Κᾆτ τῆς διώξεως) Fabulam habes apud Lactan-

tium I, 17, cuius haec extrema verba sunt: *In illa*, inquit, *colluctatione*, *Vulcanum profudisse aiunt semen*, *unde sit Erichthonius natus*. Ad quem locum Lindenbrogius Luciani Philopseuden pro hoc opusculo affert; quod ideo moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3, *e terra natus Erichthonius* dicitur, sed nihil aliud. Confer etiam Ὀρχ. cap. 39, ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὠρίων φέρει τὸν Κηδαλίωνα) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixero. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excaecatus & in litus maris expositus, Cedaliona puerum fabrum rapuit, & humeris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo Eustathius ad Iliad. Ξ, & Apollodor. L. I, qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. PALM.

ead. l. 15. Ὁ Ἥφαιστος Λημνόθεν) Fuerit itaque pictura talis, ut e Lemno, sua officina, prospiciens Vulcanus oculis prosequi videretur Orionem. Cur autem hoc, quod Orion agit, *Vulcanus inspexerit*, Hyginus explicat poët. Astron. II, 34. Excaecatus ob vitiatam Meropen & de insula Chio eiectus, *existimatur Lemnum ad Vulcanum pervenisse*, *& ab eo quendam ducem*, *Cedalionem nomine accepisse* &c. GESN.

ead. l. 17. Ὅτε συστρατ. — μὴ θέλων) Legendum est, nisi vehementer fallor, ἅτε μὴ θέλων. GESN. Ἅτε legendum videtur. *Guyet.* Recte, cumque Gesn. idem divinarit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam Pelleti ὅτι θέλει. REITZ.

Pag. 112. *l.* 3. Ὑπεζευγμένων) Subaudi ζώων, βοῶν, aut simil. GUYET.

ead. l. 6. Πρόκωπον) Πρόκωπος idem est, quod πρόσκωπος, Grammaticis; sed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cur Guyet. πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim *remex* est, ὁ πρὸς κώπην. Thucyd. I, c. 10. Long. Past. II, pag. 41: ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προσκώπους καθίσαντες· ubi frustra Mollius coniicit προκώπους forsan legendum. Noster Contempl. § 1, ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ibid. § 7, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὤν. Cum πρόκωπος sit, *promtus*, *strictus*, *nudus*, ut notum ex Herodian. VII, 6, 19, προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φονεύουσιν, ἔχοντές τε αὐτὰ πρόκωπα, προπηδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10, ἔχων πρόκωπον τὴν δεξιάν, *manu capulo admota*. Quinam vero Grammatici idem

esse dicant πρόκωπος & πρόσκωπος, nescio; nisi quod male apud Poll. I, S. 95, πρόκωπος *remex* legas, ubi πρόσκωπος recte corrigunt Commentt. REITZ.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. *l.* 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ) Ante mortuum Demonactem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaevorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam Phlegon, cuius liber exstat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. & Merc. Hist. 1696, p. 317, & seqq. & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 2. Ὄναρ τι) Ex ipsa somnii commemoratione coniicit Io. Clericus Bibl. Anc. & Mod. T. 22, p. 226, auctorem non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cuius superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Ceterum legendum puto non ὄναρ τι, quod libros occupavit, sed ὀνείρατι. GESN. Ὄναρ, pro κατ' ὄναρ, *per somnium*, frequens aliis, frequens Nostro. Tim. § 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1 f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος· & vel centies alibi. Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur ὀνείρατι malit, nescio; nisi quod τι forsan alibi non addat Noster. De accentu v. Κυϊντ. vid. fin. hui. Dial. Ceterum in marg. versionis Gesnerianae moneor, ut notas I. H. Maii inseram, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Giessae an. 1724, defendente I. Herm. Bennero, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae serio monuere, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurreret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerpendo, inseram. Ὄναρ igitur Maius hic notat de *vero*, ἐνύπνιον de *falso* dici, ex Macrob. ad Somn. Scip. I, 3, Suid. Heliod. & Artemid. Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex Luciani Somn. aliisque recte probat. Dein phrasin ὄναρ κελευσθεὶς pro κατ' ὄναρ Nostro asserit ex Pseudom. Gall. Chronosol. Theophyl. Aelian. & Ach. Tat. REITZ. Recte coniicis, Reitzi doctissime, illud τι ad ὄναρ adiectum, esse, quod me sollicitet, ut malim legere ὀνείρατι. Τι τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τι τοιοῦτο. GESNER. *in Addend.*

ibid. Κυϊντίλλε) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, &

Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos: (Philostr. p. 545 & 559) ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI, Pythiaque CLXXXIX eo anno celebrata; siquidem, referente Philostrato p. 545 l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso iudicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV, quo subsequens solemne CXC celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. Philostratus enim veram altercationis huius causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, & Sirmii degentem, adiisse; atque coram eo causam egisse (558 A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balbutiente, (& modo trienni, p. 561.) 558 D. Iam vero Faustina A. C. CLXXV sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, & uxorem deflevisset *recens mortuam*, addebat ἀπολογίαν pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat. (p. 562, coll. cum 560 D.) I. MASSON. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit Lamprid. in Commodo c. 4, quem vide, & in eum Casaub. not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177, alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam Dion. Cass. L. LXXII, p. 819, & not. ad Philostr. l. c. Κυντίλλιοι vulgo scribitur. Ed. postrema ex Ms. Κυντίλιοι habet. *Cardianum* & *Maximum* Dio nominat l. c. Pro *Cardiano* Wottonus pag. 251 *Sext. Q. Condianum* vocari debere docet. SOLAN. De huius nominis formatione plura Maius & Bennerus Diss. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* & *Quintilius* non discrepare; sed quia nimis multa, & Solanus potissima iam dixit, non infero. REITZ.

ead. l. 3. Προσφέρωσι δῶρον) Προσφέρω σοι δῶρον. MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliaque occasione donari solitos, ex Lucian. Cronos. Isocrat. ad Demon. observat Maius. REITZ.

ead. l. 4. Ὄναρ ἰδὼν) Sic Alciphr. III, Epist. 10. Theophr. Char. c. 3 & 16. Et Latini: *Somnium videre.* MAIUS.

ibid. Ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo geniti. GUYET. Vid. Elsn. ad Evang. S. Luc. I, 62. REITZ.

ead. l. 5. Συμβαλεῖν) *Divinando assequi.* De qua signif. leg.

Iac. Elsn. ad Evang. Luc. II, 19, qui nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit. MAIUS.

ead. l. 6. Ὁ θεὸς) Homer. Il. A, 63, — καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν. Et ex illo Plin. I, Epist. 18. Synes. initio lib. de Insomniis. MAIUS.

ead. l. 10. Πᾶσι) Utique scriptum hoc circa M. Aurelii extrema necesse est. Vid. not. ad Ἀλεξ. c. 56. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *literarum*, ut recte appinxit Ant. Aemilius Aquensis in nott. Mss. & res clamat ipsa. MAI.

Pag. 115. *l.* 3. Ἐν ὑγιαιν. τῇ ψυχῇ) Iuven. X, 356: *Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano.* SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτόν· quod ut saepissime feci, ita ne monerem quidem, nisi Maius id animadverti iussisset, qui de αὐτὸν pro ἑαυτὸν suadet videndum Eustath. ad Il. E, p. 522 ed. Roman. & Hemsterhus. ad Dial. Luciani p. 23, ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in Luciano aliisque frequentius. REITZ.

ibid. Ἐπιμήκιστον) Maius in Differt. super hoc Dial. duplici nomine reprehendit Stephanum, quod ἐπὶ μήκιστον rectius discretim scribi, & χρόνον intelligi coniiciat. Ego, etsi μήκιστον adverbii vice fungi, Maio concedam, immeritam tamen alteram censuram existimo. Nam licet & alia sic iuncta invenias, ut ἐπιδεύτερον & similia; eadem tamen in edd. vetustissimis disiuncta reperias, ut iam notavimus in variantt. lectt. & in ἐκποδὼν, quod & ἐκ ποδῶν scribitur, non semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro arbitrio describentis, & de his litigare non maioris est momenti, quam si ambigas, *priusquam*, *antequam*, *quomodo*, & sexcenta simil. iunctim an separatim sint exaranda. Quod vero Maius pro argumento assumat, etiam Amstelodamens. ed. ἐπιμήκιστον iungere, id nihil omnino ad rem facit, ex hac enim omnium vitiosissima & novissima, de vetere orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam sequi, & *Fl.* lectionem servare, nisi iam alibi ἐπιμήκιστον edi passi simus. Vid. Gymn. c. 26 pr. & recte notantem Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, 5, quo vetustiores sint membranae, eo magis talia separare; sed nihil referre, utrovis more scribas. Ita & ὅτιμάλιστα & ὅτι μάλιστα promiscue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forsan monebimus. REITZ.

ead. l. 12. Ὅμηρος λέγει) Il. A, 250. SOLAN. Addit Od. Γ, 245, Maius; & Martial. VIII, 6; Gell. XIX, 7; Ovid. Met. XII. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ γενεῶν) V. Spanh. ad Callim. p. 638. SOLAN. Sex, ſeptem, immo novem duraſſe aetates Tireſiam, fabulae volunt. Lege Phleg. Trallian. c. 4, Iſ. Tzetz. ad Lycophr. pag. 76, Barneſ. ad Eurip. Bacch. 175, Barth. ad Stat. Theb. IV, p. 1066. De varia notione vocabuli γενεᾶς vid. I. Alb. Fabric. Bibl. Gr. I, c. 30, § 15, Schmid. ad Matth. XI, 16, Euſtath. Il. A, p. 97, & Cenſorin. c. 5. MAIUS.

ead. l. 15. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, *religioſum, Diis devotum*, auctoritate Pollucis I, ſ. 20. Unde ſimul conſtat, quare ſtatim Noſter de magis ſcribat: γένος — θεοῖς ἀνακείμενον. MAIUS.

Pag. 116. *l.* 1. Ἱερογραμματεῖς) Vid. H. Stephan. ad Diod. Sic. I, c. 16, N°. 26. Et Trotz. Differt. de ſcribis, Hugoni de prim. ſcrib. orig. annexam. Multa quoque Maius in diſſert. ſaepe dicta hic affert ex I. Gul. Steinheilii nott. Mſſ. ad Heliod. II, 28, p. 109. Magicaſque in horum libris diſciplinas traditas fuiſſe, item de arte coniectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inſerantur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Hi enim, aeque ac Chananaei & Idumaei, fabulatores nuncupantur, quod parabolice ſolerent diſputare, ut ex Theodoreto in Baruchi c. 3 notat Bern. Aldrete in Antiguedades de Eſpanna &c. qui h. l. Luciani proferens ἐξηγητὰς *doctores, commentatores, gloſſularios* exponit; qua ratione opus haud eſt receptam ſollicitare lectionem, & pro μύθων ſubſtituere μυστηρίων, cum I. Clerico Comment. ad Geneſ. V, 27, pag. 46; inprimis cum conſtet, ipſa rerum & naturalium & ſacrarum myſteria fabulis cooperta fuiſſe apud Orientales. MAIUS.

ead. l. 3. Βραχμᾶνες) Centum annos vivere modicum eos putaſſe, ex Ambroſ. pag. 59; centum quinquaginta ordinarium, ex Palladio de Gentib. Ind. & Brachmanib. pag. 3 probat I. H. Maius. REITZ.

ead. l. 4. Μάγοι) Magorum Aegypti longaevorum meminit Iſocr. Buſir. p. 534, & Phoeniciae in Olympiodori vita Platonis p. 587. Adde Plin. Hiſt. nat. XXV, 2. Haec ex Maio, cetera omitto. REITZ.

ead. l. 6. Χωρασμίοις) Stephan. de urb. Χοράσμιοι, prima brevi. REITZ.

ead. l. 10. Ἔθνη ὅλα μακροβ.) Sic *Homeritae* μακρόβιοι dicti apud Phot. Cod. 64, pag. 38. *Hyperborei*, teſte Plinio IV, 12. *Numidae*, fide Appian. 64. *Arcadum* reges; vid. Cenſor. c. 5, Serv. ad Aen. VIII. *Britanni* ſenium anno CXX inchoan-

tes, Plut. de placit. philos. V, 30. *Cyrnaei*, Stephan. Byz. in Κύρνος, aliique apud Gurtler. origg. mundi I, cap. 20, s. 7. *Esseni* olim inter Iudaeos, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit Iosephus de bello Iud. L. II, pag. 729 ed. Gr. *Bas.* fuitque illis potus ὕδωρ ναματιαῖον, secundum Philonem Iudaeum de vit. contempl. p. 894, quod mox Noster de Seribus etiam refert. Excerpsi ex Differt. Maii, nonnulla omittens. Reitz.

ead. l. 11. Σῆρας) De his dicenda praeripuit G. H. Ursinus Differt. miscellaneis paternis annexa, p. 360 seqq. Maius.

ibid. Τριακοσίων) Geographus Graecus incertus in Antiq. orb. descript. ita de Seribus pag. 4: θνήσκουσι δὲ παντελῶς ἑκατὸν δέκα καὶ ὀκτὼ, καὶ ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν. Maius.

ibid. Οἱ μὲν τῷ ἀέρι &c.) Vid. Amm. Marcel. L. XVI & XXVII. Addatur Hippocratis liber de aëre, aquis & locis, & H. Meibomii Epist. de Longaevis ad Sereniss. ducem Augustum Brunsvic. Maius.

ead. l. 13. Ὑδροποτεῖν γάρ φασι τὸ ἔθνος) Ms. γένος, ut paulo ante γένη ὅλα μακρόβια, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Gallis, & alibi; quin & interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum notarunt. Graev. Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. Solan.

ead. l. 14. Καὶ Ἀθῶτας) Plin. VII, 2, eos, qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non iacet, ac pro Ἀθῶτας, legendum Ἀθώους. Ita enim Steph. Byzant. in Ἄθως· τὸ τοπικὸν Ἄθωος, χωρὶς τοῦ ι, καὶ Ἀθώους τοὺς ἐνοικοῦντας. Maius. Cetera omittere cogor. Vide Steph. Ἀκρόθωοι, & not. Berkel. Reitz. Ἀζώτους coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Χαλδαίους) Ecce, quam accurate magos a Chaldaeis seiungat, quod & Strabo XVI, p. 723, & Curt. V, 1, fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum fratres* ideo ab Arnobio L. IV, p. 134, dicti; hi astrologiae vacabant. V. Th. Gale ad Iamblich. de myst. p. 287, & Cleric. Indice ad Stanl. Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. Maius.

Pag. 117. *l.* 1. Ὀξυδορκίας — φάρμακον) Vir insignis I. Clericus Art. crit. part. II, s. 1, c. 12, § 9, ambiguam hanc ait constructionem, quia significat *medicamentum, quo perspicaciores fiant*, non quo dematur perspicacia; recte quidem,

ſed mens Noſtri ex ſeqq. ſatis perſpicitur, & eod. modo Diod. Sic. ἀθανασίας φάρμακον nominat L. I, c. 25. MAIUS. Omitto, quae addidit de medio voc. φάρμακον ſignificatu, ſatis noto, ſed ad conſtructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cuius conſtructione ambigua ſatis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes, vulnus illius*, in utramque partem &c. Adde hic potius Diod. Sic. III, c. 3 f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας· quod & ibi plane oppoſito more, quam alias, exponendum, nempe *coloniae in Aegyptum deductae*. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν πρώτην) Aemil. in nott. Mſſ. τὴν πρώτην hic adverbii more accipiendum recte docet &c. MAIUS.

ead. l. 13. Τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατηγικοὺς ἄνδρας) Τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ἄνδ. MARCIL.

ibid. Βασιλικοὺς) Eos Noſter innuit, qui aut regio ſanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64, βασιλικός τις ἄνθρωπος. Vid. Raphel. ex Polyb. ad Ioan. IV, 46, & Periz. ad Aelian. II, 20, p. 100. MAIUS. Adde notam L. Bos ad Salt. l. d. REITZ.

ead. l. 14. Ὧν ἕνα καὶ εὐσεβεστάτη) Ὧν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη καὶ μεγ. MARCIL. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic ſermo eſt, annos LIX: cum haec ſcriberet Lucianus, annum agebat circiter... SOLAN. Quis ille *unus?* Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Caſſius* erit, ſtrenuus ſub M. Antonino Philoſopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompeianus*, gener M. Antonini, qui πρεσβύτατος vocatur ab Herodiano I, 6, addente, eius dicta ipſum Commodum reveritum fuiſſe. Et haec vivente ac florente adhuc illo *uno* ſcripta ſunt, quem divellit ab Imperatore Noſter, eiuſque favore ad ſupremam dignitatem evectum fuiſſe ſcribit. (Cetera, quae Maius ex Steinheilo ſuo inſeruit, addere non licet.) MAIUS.

ibid. Καὶ εὐσεβεστάτη) Mallem cum Marcil. ἡ εὐσ— vertoque εὐσεβεστάτην τύχην, *benigniſſimam* fortunam, quia εὐσεβὴς quandoque *benignum*, *clementem*, denotat; v. G. Cuper. append. ad Hom. apotheoſin pag. 286 f. Niſi potius legend. ὧν ἕνα καὶ εὐσεβέστατον ἡ μεγάλη. Porro αὐτοκράτορος τύχη eſt periphraſis pro *Imperator fortunatiſſimus*. Vid. Vechn. Hellenolex. L. II, c. 8, Sciopp. ad carm. Priap. pag. 39, Phil. Carolum ad Gell. p. 355, Muretum var. lect. III, 4. MAI. Sed quid ſi ſolo καὶ tranſpoſito ſanetur locus? REITZ.

ibid. Εὐσεβεστάτη μεγάλου) Poteſt fieri, ut hoc nomen

speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralaticii tituli, *Pius*, *Felix*, *Augustus*. Nam cum *μεγάλη τύχη* ei tribuitur, potest quidem locum habere illa itidem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediat, quin ad illam Felicis appellationem referatur. Θειότατον, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in Plutarcho aliquo aut Dione, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in Sophista, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui *ἁρμοστὴν* dicat Praesidem provinciae, qui *νουμηνίαν μεγάλην* Kalendas Ianuarias &c. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. GESN.

Pag. 118. *l.* 1. Ἕξεως) *Habitudo corporis* hic videtur notari, dicit Aemil. in not. Mss. nec repugnamus. MAIUS.

ead. l. 5. Ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, & sacra in ordinem cogere. MAIUS.

ead. l. 7. Ὀγδοήκοντα) Consentit Plutarch. in vita eius p. 74. Tres & quadraginta annos regnasse, vult Livius I, 21, ac Eutrop. I, 2. Quadraginta vero & unum, Paulus Diac. I, pag. 42, & Cassiod. in Chronico, p. 1322. MAIUS.

ibid. Σέρβιος δὲ Τούλλιος) Collige annos vitae ex imperii Dion. Halic. IV, pag. 242, quadraginta annis circumscribit magistratum eius. Liv. I, 48, adiicit quatuor annos cum Eutr. I, 6, & Sext. Rufo Breviar. pag. 3. Ex quibus emendandi Paulus Aquilegiensis diaconus L. I, p. 44, & Cassiod. l. d. annos 33 tantum tribuentes. MAIUS.

ead. l. 11. Ἐνενήκοντα) Consentit Dion. Halic. VI, pag. 358. MAIUS.

ead. l. 14. Καὶ τὰ ἐπιτ. ἐκ.) Excidit hic pars magna sententiae. *Fl.* quidem habet aliquid, scilicet *καὶ μετ' αὐτοὺς*, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN.

Pag. 119. *l.* 2. Τὸν ἐνταῦθα ἀέρα) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius, & nostra memoria Io. Maria Lancisius in ampla Diss. edita Rom. 1711, qua salubritatem aëris istius adstruit. MAI.

ead. l. 3. Τελείους — εὐχὰς) Curavimus excudi *τελείας*, ait Maius. Ego nondum. Vid. *ἀναγκαίου τροφῆς*, item *γυναικεῖοι σύνοδοι*, & similia, defensa Amor. c. 27. REITZ.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένῃ βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα) Sic distinxit Benedictus, addita ineptissima versione, *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suo solo regnantem & senescentem assecuti.* Quid enim? an Lucianus, tersus ille & liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur iam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior Obsopoeus, *& longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suis locis regnantem & senescentem consequamur.* Fatue de se vel assecutis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, & ratio inculcat: *quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris dominus, orbi suo imperans nunc iam senex.* Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui iam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. GRON. Λιπαρὸν &c.) Ita hunc locum per incisa divisimus, (uti & ego iam feci) qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid Iac. Gronov. in totam vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque Aemil. in Ms. monens: refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς. Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μήκιστον. Ceterum phrasis λιπαρὸν γῆρας Homerica est, quam illustrat Eustath. ad Odyss. Λ, pag. 1676. MAIUS.

ead. l. 5. Δεσπότην) *M. Aurelium* iam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἑαυτοῦ οἰκουμένῃ) Romanum denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, Polyb. VI, 48, Zosim. II, 7, Herodian. V, 2; ab Oratoribus, Libanio Or. fun. in Iulian. p. 290 & 366, Athenag. in Legatione pro Christianis sub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad S. Lucae II, 1. Noster paulo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philos. sub cuius imperio extremo scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum appellat &c. MAIUS.

ead. l. 7. Ἀργανθώνιος) Herod. I, p. 42. SOLAN.

ibid. Ταρτησσίων) Ita ex Herodoto emendandum fuit, pro Ταρτησίων, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN. Ταρτησσίων scribendum etiam probavit Maius. Ex Plin. III, 1. Ex Stephan. Byzant. Arrian. Strabon. & Appian. Al. cui addit de ipsa Tartesso fuse differentem Aldrete, lib. III, c.

12, *Del Origen, y principio de la lengua Castillana.* Reitz.

ibid. Πεντήκοντα) Atqui Herodotus, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; Anacreon vero in fragm. CL ei annos tribuit; Val. Maxim. VIII, 14, octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cuius rei certos esse auctores ait. Asinium tamen Pollionem affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. Solan.

ead. l. 8. Ὡς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam Arganthonii metitur, L. I, S. 163; ex quo Cic. de Senect. & Valer. Max. VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. Benner.

ead. l. 9. Ἀνακρέων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poëtis. De Herodoti loco iam dictum est. Exstat Anacreontis fragmentum ed. Steph. p. 77 B. C. ubi CL numerus reperitur. Solan. Od. 68. Adde Strab. & Plin. qui eundem annor. numerum tuentur. Asin. Pollio centum & triginta annos ei tribuit. Benner. Plura Maius ex Phleg. Trall. cap. 4, additque: ipsum Arganthonii nomen habere quid ominis alludens ad *Arc-antho*, quod sonat πολυχρόνιον, ex Sam. Bochart. Geogr. Sacr. part. II, L. I, c. 34. Adscripsit *Benner.* Trecentos ei assignat Sil. Ital. III, 396. Vinetus malit ter quinos, ut ita Silio cum Anacreonte conveniat. Reitz.

ead. l. 10. Ἀγαθοκλῆς) Senem vocat Iustin. 23, 2; Ael. V. H. XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit Diod. Sic. in Eclogis lib. XXI. Maius.

ead. l. 11. Δημοχάρης) Vid. Voss. de Hist. Gr. I, 11, p. 68; Periz. ad Aelian. III, 7. Meurs. Biblioth. Att. T. X Thesaur. Ant. Gr. Gronov. col. 1479. Maius.

ead. l. 12. Τίμαιος) Meminit Noster iterum infra, & Schol. ad Asin. ac Polyb. XV, 33, pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus, scripsit Athenis; Plut. de exsilio pag. 605. Vid. omnino Diod. Sic. princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. Longin. de sublim. S. IV. Consule & Voss. & Meurs. ad Hesych. Miles. p. 203 —4. Maius.

ibid. Ἱέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur Liv. XXIV, 4, & Val. Max. VIII, 13. Maius.

ead. l. 14. Δημήτριος — Καλλιστιανὸς) Mendum est in nomine huius Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλατιανὸς, de quo Dion. Halic. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, Diog. Laërt. in Demetrio, ubi ait, eum scripsisse de Asia

& Europa, L. 20. Theocriti Schol. ad Idyll. 1, ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodor. Strabo, Memnon, Steph. & alii. Palm. Corrigendum Καλατιανός. Vide nos ad Laërt. Menag. Καλατιανὸς) Variant hic emendatorum sententiae. Vossius Καλαντιανὸς legit, de Hist. Gr. 552; vide eundem de Poëtis Gr. ubi Καλατιανὸς, monente I. de la Faye, legitur. Et omnino apud Diog. Laërt. in edd. Steph. ita scribitur. Vide Men. not. pag. 131, & p. 13 A. B. Quod & secuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur Καλλιστιανός. De eo Diog. Laërt. pag. 134 D. Vid. Dion. Hal. π. συνθ. & Steph. Byzant. in Ἀντίκυρα. Solan.

ead. l. 15. Ἀντέας) Ἀτέας nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum Steinheil. id etiam in Dissert. Maii probante ex Plut. Apopht. pag. 128, & de fort. Alex. serm. p. 248, ac Iustin. III, 2, eundemque esse, cuius epistolam satis Laconicam profert Clem. Alex. L. V, p. 561, licet Ἀτοίας ibi vocetur; nam & ibi quidam Codd. Ἀντέας habent, ut monet ed. Oxon. Reitz.

Pag. 120. *l.* 1. Βάρδυλις) Ita plerique impressi. *l.* Βαρδύλλιος. *V.* 2. Βάρδυλος. Solan. Geminato λ Plut. Vit. Pyrrh. p. 387, & in Hellad. Chrestom. col. 955 Βράδυλλις, quod tamen in Βάρδυλλις mutandum. Maius.

ead. l. 3. Εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Hoc est, *nonagenarius*, ut recte Scholiasta, & locutio τελεῖν εἰς ἄνδρας, quam affert, exstat apud Nostrum in Fugit. c. 12. Maius. Adde T. I, Tim. § 20, τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα., Reitz.

ead. l. 4. Τήρης δὲ ὁ Δρυσῶν) Ὀδρυσῶν. Marcil. Ὀδρυσῶν) Uti legendum censuerant viri doctissimi, Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, sic legitur in Mss. ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. Graev. Ὀδρυσῶν recte in Veneta utraque legitur, ut Ἐτ. Δ. IX. In reliquis prave ὁ Δρυσῶν. Solan. Ὀδρυσῶν firmat etiam Maius, Odrysarumque regem *Teren* nominari a Xenoph. Cyr. VII, pag. 411: ἀλλὰ Τήρους τοῦ Ὀδρύσου ἀρχαίου τινός. Firmavit Palm. ex Thucyd. L. II, ac Menag. ad Diog. Laërt. L. II, ed. I, pag. 62 E. Coniecerat etiam Guyetus. Reitz.

ead. l. 5. Θεόπομπος) De hoc historico vid. commentt. ad Longini Sect. 43, Meurs. ad Hesych. Miles. p. 185, Periz. ad Ael. III, 18, p. 223, Voss. de Hist. Gr. I, 7. De eius opere Θαυμάσια inscripto Maussac. Diss. Crit. p. 387. Maius.

ibid. Ἀντίγονος — μονοφθ.) Unde & Cyclops cognominatus fuit. Cael. Rhodig. ant. Lect. XXI, 38, p. 838. MAIUS.

ead. l. 10. Ἱερώνυμος) Et miles, & legatus, & historicus fuit, Diod. Sic. XVIII, p. 650. Antigoni legatum ad Eumenem fuisse discimus ex Plut. Eum. p. 590. Scripsisse de successionibus tradit Ioseph. I Adv. Apion. pag. 1050; centum & XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. MAIUS. Immo de successoribus Alex. M. περὶ τῶν διαδόχων. Vid. Voss. de Hist. Gr. I, 11, I. GESN.

ibid. Λυσίμαχος — ἔτος ὀγδοηκοστὸν) Iustinus XVII, 1, *quatuor* & LXX tribuit. LXX tantum App. Alex. in Syr. pag. 209. MAIUS.

ead. l. 15. Μήδιος) Scias, Medium notari Larissaeum, historicum, & cum Alex. M. militantem. Strab. XI, p. 509. Ἀντιγόνου φίλον Plut. in Demetr. p. 896. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου) Probo magis Obsopoeum, vertentem, *Antipater patre Iolao genitus*, quam Benedictum posteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipatri Iollam vel Iolaum in historia Macedonica audierat. Nam licet id ita sit, & habuerit eo nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine habuisse, quod in eius nepote, filio suo renovavit. GRON.

Pag. 121. *l.* 6. Ζῶν δὲ) Idem asserit & Plut. 607, 2, sed de duobus Luciani annis, ad rem suam non facientibus, nihil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, controverti vidi. SOLAN.

ibid. Δυοῖν) Non sperno *Fl.* lectionem: nam δύο saepe indeclinabile est, ut Asin. c. 9, δύο μηρῶν σπάσας. At si quis hoc aliter construendum velit, videat Aesop. fab. 145, ἀλεκτόρων δύο μαχομένων. Long. Past. I, p. 33, δύο βοῶν, δύο κεράτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noster rursus Alex. c. 53, ἐν δύο βιβλίοις· & 55, στρατιώτας δύο· 2 Ver. Hist. c. 37, δύο πληρωμάτων. Iterum Asin. 12, δύο χόνδρους λαβοῦσα. REITZ.

ead. l. 8. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) Vide Spanh. 511, qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris legebatur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo. SOLAN.

ead. l. 9. Φιλαίτερος) Quod si Spanh. de Us. & praest. num. Diss. VIII, pag. 511 ed. Lond. vel maxime non monuisset, mutandum hoc nominis in Φιλέταιρος, tamen hoc ex Strab. XIII, p. 595, Appian. de bell. Syr. p. 209, aliisque constaret.

MAIUS. Idem iam vidit Almelov. in ed. *Amst.* eundem advocans Spanh. Adde supra Scholion secundum ad Tox. & Thucyd. III, c. 82, ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres Codd. habeant φιλαίτερος. REITZ.

ibid. Περὶ Πέργαμον ἀρχὴν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ est ipsum imperium Pergamenum. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερὸν, *templum*, in Heliod. VII, 11, p. 320: τὰ περὶ τὴν χώραν *regio*, ap. Isocrat. in Areop. ab init. &c. MAIUS.

ead. l. 11. Ἄτταλος) De variis Pergamenor. regibus Attali nomen gerentibus, vid. Scalig. can. Isag. XIII, p. 320, 321, & Cellar. hist. antiq. p. 50 seq. MAIUS. Non confundendum hunc, quod factum a Scaligero, cum Philometore Attalo Eumenis filio, cuius hic Philadelphus frater fuit, ostendit Spanhem. Diss. VIII, p. 512. GESN.

ead. l. 12. Φιλάδελφ.) Vide eundem Spanh. 512. SOLAN.

ead. l. 16. Κτίστης) Vide Spanh. 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo Spanhem. diss. IX, p. 561 seq. GESN.

ibid. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας) Sic distinguunt viri docti, & ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, & distinguendum esse φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε βιώσας &c. *Antigonum Coclitem fugiens in Pontum, mortuus est.* Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio: Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς. Et alibi plura de hac constructione dicentur, cum persuaserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. GRON.

ibid. Φεύγων ἐπὶ Πόντου) Haec iungere, & interpretari *fugiens in Pontum*, suasit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec iuvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου. Ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occurrit, & reticetur ὁδὸν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum mens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφεύγειν in Arr. ἀναβάσει L. III, p. 201, & S. Matth. XXIV, 16, quod alias &

εἰς & πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus Appian. Al. l. c. pag. 303. MAIUS. At possem pro Gron. alia afferre, ut Thucyd. V, c. 54, ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου, *domum abierunt*; & cap. 55, διελύθησαν ἐπ' οἴκου, aliaque, si opus foret hic ita construere; iam nolim. REITZ.

Pag. 122. *l.* 5. 'Ανεσκολοπίσθη) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Iud. Voc. in Tim. Contempl. Iov. Conf. Iov. Trag. Philops. ac de mort. Per. idemque esse, quod ἐκρέμασε, ostendit I. H. Mai. cum Appian. p. 302 in eadem historia vice eius ponat ἐκρέμασε, quod idem valere monstrat Lips. de cruce I, 4, p. 16, 17. Conf. Iov. Conf. c. 16, ubi Gesn. id reddidit *in palum agi*. REITZ.

ibid. Κῦρος) Obiit μάλα πρεσβύτης, dixit Xenoph. Cyrop. VIII, pag. 233. Verum de eius morte varia narrant scriptores. Adi Cellar. Hist. antiq. p. 14. MAIUS.

ead. l. 7. Ὅροι) Quid hoc sit, haud facile, credo, adstruent, qui hic ad *cippos* confugiunt. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo *chronologiam* intelligere, quam *cippos*. SOLAN. Ant. Aemil. in nott. Mss. *Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur.* Tu vero lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente Iul. Polluce III, S. 85. Nam his, aeque ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notatu dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. Holstenium ad Porphyr. de vit. Pythag. p. 5 seq. Reines. var. lectt. I, 22, p. 97; Huet. demonstr. Evang. prop. IV, c. 2, § 14; Marsh. can. chron. ad secul. XV, pag. 418; Fabric. Bibl. Gr. I, 11, p. 73 &c. MAIUS.

ibid. 'Ονησίκριτος) Huius historia exstabat, ut vides, Luciani aetate, ex qua confirmatur Xenophontis de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a Tomyri obtruncatum tradit. De hoc supra ad Συγγρ. c. 40, & infra Περ. c. 25. SOLAN. Philosophus fuit ex Diog. Cynici contubernio, Plut. in Alex. p. 701; etiam historicus, ibid. pag. 691; nec non gubernator naviculae, ostendente I. Gron. ad Arr. VI, 2, pag. 237. MAIUS. De Onesicrito Aeginensi vid. Laërt. 6, 75; & de hoc nostro (nisi idem est) Astypalensi, Menag. ad Laërt. 6, 84. In ignem se coniecisse & periisse, docet Lucian. Mort. Peregr. BENNER.

ead. l. 17. Δείνων) Scripserat hic *Persica*; eique plurimum sese de Persicis rebus credere ait Corn. Nepos in Conone. Meminerunt Athenaeus & Diog. Laërt. Muret. Var. Lect. XI, 14. Addit etiam his Ciceronem a se ex Ms. Codice

emendatum de Divin. I, p. m. 228 A. recte, ut mihi quidem videtur. V. Voss. de Hist. Gr. & Periz. ad Aelian. VII, 1. SOLAN.

Pag. 123. *l.* 2. Ἰσίδωρος ὁ Χαραξ.) Accuratissime de hoc agit Dodwell. peculiari Dissert. inserta T. II Geogr. minor. cura Hudsoni editorum. MAIUS.

ead. l. 4. Σιναρθοκλῆς) Quod de hoc Parthorum rege, & statim de *Mnascire* habet Noster, alibi vix reperias, immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod Scalig. can. Isag. l. 3, p. 316, pronuntiat, multa ex ingenio divinare Onufr. Panvinium in texenda Parthor. regum successione, quam satis exploratam non habemus &c. MAIUS. Anne Σιναθρούκης; vid. Vaillant hist. Arsacid. pag. 78, adscripsit Wesseling. REITZ.

ead. l. 5. Παρθυαίων) Breviter Suid. Παρθυαῖος, ἀπὸ τόπου. Plenius Stephan. Byz. Παρθυαῖοι ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικὸν, ὕστερον δὲ φυγὸν ἢ μετοικίσαν ἐπὶ Μήδου &c. Mox ait, *Parthyaeos* a Parthis alios haud esse; quod uberius probat Salmas. ad Solin. p. 1196. Saepe Παρθυαῖοι apud Arrian. Exp. Al. M. pag. 179, 205, 207, 208, & seqq. itemque pag. 352 ed. Blancard. MAIUS.

ead. l. 6. Ἀπὸ Σακαυράκων) Si non poenitet coniecturarum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci Σαρακαύλων, qui *in Sarracis* s. plaustris *pernoctare*, & habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἁμαξοβίων cognati. Barbarum plaustrum *Sarracum*, cuius hunc talem usum ostendit Scheffer. 2, 31. Firmat praesertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, Ammian. Marcell. XXXI, 2, p. 671 seq. Gron. Sed est etiam *Saraca* Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Ptolemaeo apud Cellarium pag. 756. GESN. Rara aut nulla huius populi Scythici alibi mentio. Sed *multitudo Scyth. populor. innumera*, ut ait Plin. VI, 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsan legas Σακῶν καὶ Ἀριάκων, vel uno nomine Χαυρανῶν. Vel, ut Steinheil. Σακαραύλων, de quibus Strabo L. XI, pag. 593. MAIUS.

ibid. Καταχθεὶς) Marini vita Procli. SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare *reditum ab exsilio*. Notum est, saepe exsulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exsulasse

apud Scythas; ut paulo post Artabazum Characenum regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitum opera in regnum patrium deductum. GESN.

ead. l. 10. Ὑσπασίνης) Leopard. pag. 153 Σπ— legere iubet. SOLAN. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hispaniae*, *Spaniae*, *Espagnae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp*, *Sb*, *Sch*, incipientibus *I* suum praeposuere Itali? Itaque servet per nos *Hyspasines* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per ὑ expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quale quiddam in *Hlodovaeo*, *Chlodovaeo*, *Ludovico*, factum novimus. GESN. Ὑσπασίνης, pro vulg. Σπασίνης, legendum, permultis etiam vincit Maius in Differt. saepe laudata. Menag. vero in ed. *Amst.* addiderat: Χάραξ Πασήνου. Ptolemaeo Susianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubaeum flumina situm. Male interpres, *Characus*. De Isidoro Characeno mox sermo erit. REITZ.

ibid. Ἐρυθρὰν) Recte docere Reland. Miscell. part. I, Diff. 2, & Arabicum sinum ita nominari, & vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; & sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit MAIUS.

ead. l. 13. Ἀρτάβαζος) Qui XCV annum agens tradidit se Alexandro M. Curt. VI, 5. MAIUS.

ead. l. 17. Μασσανισσᾶς) Valerius Maximus ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. Μασσανάσσης scribitur apud Appian. in Pun. saepissime, & Μασανάσσης apud Suid. Plin. inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit Appian. p. 107. Et Suid. Maiorem XC annis epit. Liv. L. Vid. & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

Pag. 124. *l.* 1. Ἄσανδρος) Spanhem. 488. SOLAN.

ead. l. 2. Θεοῦ Σεβαστοῦ) Multa hic Maius de nefanda illa adulatione Augustos *Dei* titulo ornandi in inscriptt. & sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An sic legendum, ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σκριβ. &c. GUYET. Verti debebat: *ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad Scribonium deficiebant.* Ea historia exstat apud Di. Cass. L. 54. Scribonius, qui se a Mithridate ortum gloriabatur, re-

gnum Bofpori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad anguſtias maximas redactus: Aſander rex Bofpori inedia mortem fibi confcivit, in cuius locum regnavit Scribonius, qui expeditionis ſuae & regni affectati Auguſtum auctorem mentiebatur. Sed paulo poſt a Bofporanis ipſis, qui dolum deprehenderant, caeſus eſt; & in eius locum regnavit Polemo, quem Vipſanius Agrippa contra Scribonium adornaverat. Palm. Non puto Graece dici poſſe τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ *milites in procinctu ſtantes*, vel *proelium iam ingreſſos*, quod poſtulat Palmeriana interpretatio; neque, quod Spanhemio placebat, Diſſ. 8, p. 488, *rem militarem Scribonio creditam*. Neque bene iunguntur iſta, *cum videret milites in proelio a ſe deficere, inedia vitam finivit.* Bene iungas, *manus ſibi intulit*, vel aliud celeris mortis genus. Auſim confirmare, neque hic de fortuna unius proelii ſermonem eſſe, neque oſtendi poſſe, qui ſic vel *aciem*, vel *rem militarem* deſcripſerit, οἱ ὑπὸ τῇ μάχῃ. Quid ſi igitur pro μάχῃ, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῇ; Angebat ſenem τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ, *cives ſuos, imperio ſuo ſubiectos*, paulatim ſe conferre ad Scribonium, ventoſum hominem, & ementitis Auguſti promiſſis homines, forte ipſam quoque coniugem Aſandri, Dynamin, ſollicitantem, quod facile colligas e Dionis verbis lib. LIV, p. 538 B. Sic certe poſuiſſe in tranſlatione, ſine fraude fuerit. Gesn.

ead. l. 6. Γόαισος δὲ, ὥς φησιν Ἰσίδωρος) Iſidorus hiſtoricus, ut occupavit Benedict. vocatur Characenus, quia Charace oriundus fuit: ſed deinde, mea ex ſententia, ſcribendum Ὀμάνων, ita ut Goaeſus *Omanorum*, qui regionem Turiferam (hoc additur, ut ab aliis eiuſdem nominis populis diſtinguantur, quomodo & Plin. *Canam turiferae regionis* dixit) inhabitant, fuerit rex; totuſque locus ita vertendus ſit: *Goaeſus vero, Iſidori Characeni, ut ipſe narrat, tempore, Omanorum, qui regionem Turiferam colunt, rex.* Sic ſenſus clariſſimus, qui alioqui nullus. *G. Cuper.* Obſ. L. 4, c. 18. Almel.

ead. l. 8. Ὀμανῶν) In impreſſis ὁ Μάνων. Kuſterus Ὀμανῶν reponit, Omanenſium, & adire iubet Steph. Byzant. v. Ὀμανὰ, quod ego ſecutus ſum. Solan. An legend. Ὀμάνων plur. genitivo? *Menag.* Idem habet Guyet. in notis Mſſ. Reitz.

ead. l. 10. Βασιλέας) Atticos antiquos eos caſus nominum in ευς non contraxiſſe, nimis multis hic probat Maius. Adde Graev. ad Soloec. cap. 8, ubi ἱππεῖς ſoloeciſmus pronuntiatur. Reitz.

ead. l. 11. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte falsum, *omnes* literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicor itaque legendum πάντως, quo adverbio ostendat auctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum *omnino*; vel *in universum* homines literatos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere παντοίους, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur Matthaei IV, 23 &c. Gesn.

ead. l. 14. Ἱστορουμένους) Audis profitentem, se dicturum de philosophis *longaevis* ἱστορουμένοις, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex historia iam noti erant, quia Demonactis, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. Δημων. c. 63. Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse existimo. Solan. Ἱστορούμ— scripsit Solan. nescio num casu, an de industria. Reitz.

ibid. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Auct. c. 13, quem toties laudat Aelian. & V. H. IV, 20, & de an. XII, cap. 16, 17, 18, 19, 20, eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum insania, relatum in fabulas ab Heumanno, in Act. Philos. part. IV, p. 670. Maius.

ead. l. 15. Τεσσάρων καὶ ἑκατ.) Alia de huius morte fama est apud Diog. Laërt. pag. 248 B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρθ΄, pro ρδ΄, legitur, monuit Meursius, qui observat corruptum etiam Diodorum, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in Chron. Alex. ad Ol. CV annum secundum, vid. Lactant. pag. 298. Solan.

ead. l. 16. Ξενόφιλος — πέντε καὶ ἑκατὸν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plin. Menag. Idem de eo tradit Val. Max. VIII, 14, eundemque Aristoxenum auctorem affert, de quo vide Ciceronem Tuscul. I, 10, & in eum emend. Bentleii, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice comparet, quem ab Iamblicho concinnatum habemus, & inter Cyzicenos recensetur, pag. ed. Kust. 218; cum alibi, N°. 251, Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide Photius Cod. CCXLIX. Solan. Praeter Val. Max. VIII, 13, vid. Plin. VII, 50, & Aelian. de an. II, 11, p. 87. Maius.

Pag. 125. *l.* 1. Ἀριστόξενος) Musicus & historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est Rittersh. ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAIUS.

ead. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt Diogen. Laërt. p. 15 E, & Suidas. SOLAN. Meursii consule libellum de Solone, ubi cap. 30 de longa eius vita, cumulatis veterum testimoniis disserit. MAIUS.

ibid. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit Diogenes p. 9 E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano Syncellus in Chronico. Verum Apollod. anno LXXVIII, & Soficrates nonagesimo ad plures eum abiisse volunt apud Laërt. I, 38. Attigisse an. XCII, contendit Stanl. in Solone c. 12. MAIUS.

ibid. Πιττακὸς) Non ultra LXXX concedit Suidas. Ultra LXX, Laërt. I, 79. SOLAN.

ead. l. 4. Κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine arteque illorum tradunt auct. V. Phil. Carol. ad A. Gell. pag. 27; s. Larraeus in hist. VII Graec. sapientum, Gallice edita 1713 pr. part. I. MAIUS.

ead. l. 5. Ζήνων) Consentit Laërt. VII, 28; quamvis aliter Persaeum existimare indicet, quem proinde confutavit Stanlei. MAIUS.

ead. l. 6. Ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα) Diog. Laërt. eundem numerum agnoscit p. 171 B. Quamquam & alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ibid. Εἰσερχόμενον) Aliquantulum discrepat Diog. Laërt. loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, τί μ' ἀΰεις; sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem eius tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐννέα) LXXX tantum tribuit Diog. Laërt. p. 206 F. mortemque aliter narrat. Valer. Max. VIII, 7, eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποκαρτερῶν) Quod Schol. & Suid. de laqueo dicunt, in dubium merito vocat H. Stephan. Thes. T. II, 1598. Exstabat titulo ἀποκαρτεροῦντος olim Philemonis Comoedia; v. eius fragm. p. 292. Utitur & Polyaen. VIII, 32, p. 769, Πορκία — ἀποκαρτερεῖν ἐπειρᾶτο, vertente Vulteio, *Porcia — inedia vitam finire conabatur.* Eod. sensu est ap. Dionem p. 440, διέφθειρεν ἑαυτὴν ἀποκαρτερήσασα. MAIUS.

ead. l. 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene supra cap. 12 f. Et infra de Isocr. Alciphr. III, Epist. 28. Nonnunquam reti-

cetur *βίος*, Dion. Hal. IV, pag. 238. Arrian. Exp. Al. VI, 25. Zosim. I, 70. MAIUS.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνου) Vid. Diog. Laërt. pag. 241, & Clem. Alex. apud quos Δεξιὸς dicitur pater vel Ὀρθομένης. SOLAN. C amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur Fabric. Bibl. Gr. II, 23, p. 757, qui tamen in nott. ad Sext. Emp. I, 12, pag. 270, XC amplius annos ex mente Laërt. & Luciani eidem tribuit. MAIUS. Sed in nott. ad Sext. Emp. I, p. 58, ait: *Lucian. in Macrob. annos ei tribuit unum & nonaginta. At hoc refellit ipse Xenophanes, XCII aetatis suae annum commemorans in versibus, quos servavit Laërt. IX, 19. Itaque in Codd. Luciani forte perperam scriptum a librariis να' pro ϙα'.* REITZ.

ibid. Δεξίνου) Δεξίου scriptum est ap. Laërt. MENAG. Vid. Diog. Laërt. in vita Xenophanis, & in eam Commentator eruditissimus Aegid. Menag. ALMEL.

ibid. Ἀρχελάου) Sunt, qui nullum ei fuisse praeceptorem tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensi doctum volunt. Diog. Laërt. ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. Ἓν καὶ ἐνενήκ.) Censorinus de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipse in versibus apud Laërtium ib. E. ait se vixisse LXVII & XXV, hoc est XCII. *L. de la Faye.*) Consule Scalig. ad Euseb. Chron. SOLAN.

Pag. 126. *l.* 1. Ξενοκράτης) Diog. Laërt. LXXXII tribuit Xenocrati, L. IV, p. 99 E. Meursius neutrum probat, quem consule de Arch. Ath. IV, cap. 12, 113 & 167. Is enim CIII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 2. Καρνεάδης) Eundem annorum numerum & Diog. Laërt. habet in eius vita, p. 112 E. Apud Ciceronem & Val. Max. VIII, 7, ampliatum ferunt ad XC usque. SOLAN.

ead. l. 3. Χρύσιππος) LXXIII, apud Diog. Laërt. p. 209 A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadragesimum inchoasset, Valer. Maxim. tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 4. Διογένης δὲ ὁ Σελευκ.) Babylonium vocat Diog. Laërt. p. 157 C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopensis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156 A. quod miror a Luciano praetermissum. SOLAN. Fabr. Bibl. Gr. III, 15, p. 402. De memorabili eius senecta nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAIUS.

ead. l. 5. Ποσειδώνιος) Strabo XIV. De aetate silent. Sed

fuit is Ciceronis & Pompeii M. magister, quem cum Alexandrino confundit Suidas; vid. Voss. I, 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo Diog. Laërt. p. 173. SOLAN. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi & philosophiam professus est Stoicam, & Remp. rexit, magno numero indicabit Fabric. d. l. p. 409. MAIUS.

ead. l. 8. Κριτόλαος) De quo Plutarchus, Cicero, Clemens Alexandrinus, & S. Empiricus. SOLAN. V. eundem Fabric. L. III, 11, p. 294, & Periz. ad Aelian. III, 17, p. 210. MAIUS.

ead. l. 9. Πλάτων) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud Diog. Laërt. p. 70 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀθηνόδωρος, Σάνδ.) Male interpres, *Athenodorus Sandonius.* Verte, *Sandonis filius*, & vid. nos ad Laërt. p. 15. MENAG. De hoc apud Suetonium nihil. Sandonis filium vertendum esse, monuit Menagius ad Laërt. XV, 1. Apud Clem. Alex. p. 20 A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit huius etiam Plut. Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De secessu huius in patriam locus est Dion. Chrysost. illustris sane, in Or. ad Tars. fol. Ald. ed. 274. SOLAN. Cuncta apud Strab. XIV, p. 641. MAIUS.

ead. l. 15. Νέστωρ) Cuius meminit Strabo l. d. MAIUS.

ead. l. 16. Ξενοφῶν) Aetatis non meminit Diog. Laërt. mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes Casauboni ad Athen. V, 17, conturbant, Xenophontemque a calumniis Athenaei abunde vindicant, si Casauboni emendationem admittas. SOLAN. Nostrum sequitur, quod ad aetatis annos, Stanlei. ac Fabr. Bibl. Gr. III, 4, p. 71. A Diod. Sic. XV, p. 497, ἐσχατόγηρως vocatur. MAIUS.

ead. l. 17. Οὗτοι μὲν φιλοσόφων) Omisit inter alios philosophos Theophrastum, qui teste Hieronymo Epist. ad Nepot. ultra septem & centum annos vixit. Quamquam & aliter Diog. Laërt. tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime coniecit Casaubonus pro οθ' scrib. ρθ', ad Theophr. Char. p. m. 97. Consule Censorinum, qui plerosque longaevos philosophos (de die natali c. 15) nominat. SOLAN.

Pag. 127. *l.* 1. Κτησίβιος) Ex Phlegonte Tralliano patet, hic legi debere ἑκατὸν τεσσάρων, omisso εἴκοσιν, p. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a Nostro recensitis, (si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis consecrata secula pertinentes, demas) vivendo

Ctesibium superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. Pollio in vita D. Claudii post init. *Mosen solum CXXV an. vixisse: qui cum quereretur, quod iuvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse victurum.* Adde Lactant. Inst. II, 12 f. Serv. ad Aen. IV, 653, Auson. in Gripho, & in Idyllio de aetatibus animalium, item Solonis & Mimnermi versus ap. Laërt. I, 60. At vero haec felicitas non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV annos. Diserte Phleg. Trallian. c. 2 de Longaevis: Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν. Ad quae Meursius: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo mendum in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tuetur:* οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραψάμενοι. *Itaque sine ullo dubio corrigendus Lucianus, scribendumque,* ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν. De Apollodori χρονικῶν libris evolve Fabr. Bibl. Gr. III, 27, p. 668. MAIUS.

ead. l. 3. Ἱερώνυμος) Conf. supra c. 11. Nunc Phlegontem addo l. c. scribentem: Ἱερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμασιν ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐτελεύτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὥς φησιν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo Agatharchidis opere vid. Bibl. Gr. Fabric. III, 8, p. 207 seq. MAIUS.

ead. l. 10. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος) Ab Agathemere Geogr. I, p. 2, ἀνὴρ πολυΐστωρ vocatur; & talem fuisse, coniicimus ex innumeris eius scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuse Voss. de Hist. Gr. IV, 5; in compendio autem Wilhelmus Worth in Tatiani orationem ad Graecos, p. 5. MAIUS.

ead. l. 11. Φερεκύδης) Vossius confundi hic duos Pherecydas a Luciano contendit. Unicum statuit G. Worth. ad Tatian. 14. Vid. Salmas. in Solinum 841 ed. Par. Diog. Laërt. I, S. 119, pag. 31, & Fabricius in Bibl. Gr. 779. Pythagorae praeceptor. Lactant. VII, 7 & 8. Porphyr. Vit. Pyth. N°. 1, & not. Diog. Laërt. p. 214, 6, & 31. Plut. 1539 f. rem aliter narrat. Adde Davisium ad Tusc. I, c. 16, cum add. Et Bentl. emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. SOLAN. Vid. Meurs. ad Hesych. p. 212, & ad Hellad. Chrestom. 969. Unde coniici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu nostro legi posse Λέριος. MAIUS.

ead. l. 13. Κασανδρεὺς) Omnino scribendum Κασσανδρεὺς, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque edit. occuparit. De

Aristobulo illo vid. Voss. I, 10, p. 54, 55. Et Fabric. Bibl. Gr. III, 8, p. 210. MAIUS. Nihil repugno; at nihil muto, quia & Κασάνδραν ap. Nostrum supra Imag. cap. 7, & alibi, item Κασάνδρου uno σ ap. Diod. Sic. p. 297 ed. *Bas.* ac saepe alibi. Licet Κασσάνδρη Homer. ubique. Item Apollod. XIII, pag. 210 &c. REITZ.

ead. l. 16. Πολύβιος) Voss. prae aliis adeundus I, 29, ubi hoc confirmatur. MAIUS.

Pag. 128. *l.* 2. Ἀμισηνὸς) Phoenicii Hypsicratis meminit Tatianus p. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde coniicit Bochartus, legendum hic Ἐμισηνός. Vid. Geogr. S. p. 862 A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 4. Γοργίας) Novem & centum tribuunt Quintilianus III, 1, pag. 125 C. & Suidas. Censorinus cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. Val. Max. VIII, 14. CV Pausan. ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. Philostr. in vitis Sophistar. I, 29, & Olear. p. 494 a. REITZ.

ead. l. 5. Ἔτη) Octavum & nonagesimum implevisse annum, a Quintiliano dicitur III, 1, p. 126 B. Suidas ad CVI usque pervenisse ait. Philostratus fere centenarium obiisse p. 506. Pausanias XCVIII, Att. I, qui & cetera confirmat. SOLAN. Inter senes collocatur ab Aelian. II, 35, Fulgentio pag. 171, Cic. in Cat. Mai. pag. 156. CV an. ei assignat Pausan. Eliac. poster. c. 17 f. CVII autem Cic l. d. pag. 152, & Val. Max. VIII, 13. CVIII Censorin. c. 4, Plin. VII, 48, Philostr. pag. 494. Novem supra centum, Suid. v. Γοργίας, & Quintil. Inst. III, 1. MAIUS.

ead. l. 9. Ἐνενήκοντα καὶ ἓξ) Discrepat Valer. Max. qui L. VIII, c. 7, ita scribit: *Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur* Παναθηναϊκὸς, *quartum & octogesimum agens, ita ut ipse significat, composuit... neque hoc stilo terminos vitae suae clausit: namque admirationis eius fructum quinquennio percepit.* Sed ibi error est in numeris, *nonagesimum* enim pro *octogesimo* legendum esse, ex ipso Isocrate patet; quam veram esse scripturam, Ciceronis de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse Isocrates diserte XCIV edidit? Dicam. Ex initio eius libri XCIV inceptum, ex fine autem eiusdem post exactum XCVI editum esse, constat. SOLAN. Adi Photium Cod. CCLX, pag. 793, Longinum pag. 12, Voss. de imit. Poët. p. 96, Periz. ad Aelian. XIII, 11. MAIUS.

ead. l. 10. Ἑνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν) Ultra XC annos vixisse, haud dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum extremum*, referente Stob. Serm. CXIV, fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit Plut. vit. decem orator. p. 837. Iunge Philostr. vit. Soph. I, 17, p. 506, ἀπέθανε — ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, & Tollium dicto libro, pag. 152. Solus Suidas CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset Dan. Nesselius, censuram experiri debuit Reimmanni in dissert. praeliminari ad Commentarios Lambecii contractos p. 97. Maius,

ead. l. 12. Εὐριπίδειον) Versus hic etiam adducitur ab Aristoph. Ran. v. 1255, Hesych. v. γλυκερῷ, & Plut. T. II, p. 837 E. Kuster. Quatridui inedia vitam hac clade percussum finiisse, tradit Plutarchus in vita eius; idemque non hunc versum tantum Euripidis ab eo tum prolatum, sed & duo alia fabularum eiusdem initia p. ed. Steph. 1539. Exstat inter Euripidis fragmenta in Phryx. v. 1. Habetur etiam apud Plut. 1539 f. qui haec paulo aliter narrat. Adi etiam Dionys. Solan.

ead. l. 14. Σιδώνιον) Legitur στίχος ille Euripideus in fragmento fabulae, cui nomen Phryxus, p. 503 ed. Barnes. Addantur eiusd. Bacch. 170. Maius.

ead. l. 16. Ἀπολλόδωρος) Vid. Fabr. Bibl. Gr. III, 27, pag. 670. Maius.

Pag. 129. *l.* 3. Ποτάμων) Multa scripsit, etiam περὶ τελείου ῥήτορος. Vid. Suid. Hesychium Miles. & Senec. Suasor. 2, p. 656, qui *magni nominis declamatorem* appellat. Cave, misceas illum cum Potamone Alexandrino philosopho, de quo in Act. philos. Heumannianis part. II, pag. 330, & part. V, p. 848 seqq. Maius.

ead. l. 4. Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.) Vid. Marm. Ox. 150, n. 78, ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur Π, cuius latere uno obliterato, facile ex quinario unitas facta est. V. Plut. 1405, 2 f. Scaliger, Diodorum secutus, XC solum tribuit not. ad Euseb. Chron. 108 b. Hoc modo observari velim ex Plut. l. c. LV egisse annum Sophoclem, cum mortuus est Herodotus. Val. Max. VIII, 7, prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. Sotadis apud Grot. Flor. p. 399. Solan. Anthol. III, 25, p. 396: Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεις, ἄνθος ἀοιδῶν, Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος. Alii aliter narrant, & mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. Maius.

ead. l. 5. Πέντε καὶ ἐνενήκοντα) Annorum hunc numerum firmat Faber in vitt. poët. Graec. T. X Thes. Gron. col. 775. Maius.

ead. l. 6. Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος &c.) Huius Iophontis meminit Comicus in Ran. p. 214, (i. e. vers. 73) ubi Bacchus, δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί. Ad quae Hercules: Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ζῇ; Illustrare possunt hunc Luciani locum, quae Scholiastes vetus ibi habet de Iophonte: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρῆτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσήγαγε δέ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δέ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μέν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμί· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. L. Bos. Conf. Cic. de Senect. p. 155, Val. Max. III, 7, & IX, 12, Camerar. prolegom. ad Sophocl. p. 16, & in commentar. ad eiusdem Oed. Colon. p. 352. Maius.

ead. l. 8. Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum superstes est. Solan.

ead. l. 10. Ὑπερθαυμάσαι.) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zeux. c. 3 f. Ver. Hist. I, c. 34 pr. Pro Imag. c. 18 f. Polyaen. VIII, 8, pag. 768. Achill. Tat. VIII, p. 503. Heliod. VII, 15, p. 331. Maius.

ead. l. 11. Μανίαν) Camerarius in Sophocl. f. 40 hoc reiicit; vid. Val. Max. VIII, 7. Solan.

ibid. Κρατῖνος) Vid. Meurs. Bibl. Attic. II, col. 1471. Mai.

ead. l. 12. Ἑπτὰ) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; sed idem addit, ab aliis CI ei tradi. Solan.

ead. l. 14. Φιλήμων) Vixisse annos XCIV Suid. ait, & risu suffoçatum obiisse, & mortuum in lectulo iacentem fuisse repertum. Posterius confirmat Apul. Florid. XVI, quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum, refert Plut. tractatu, an seni sit gerenda Resp. pag. 785. Maius.

ead. l. 16. Παρεσκευασμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα. Recte Basileensis παρεσκευασμένα. Iens. Corruptissime omnes, praeter *B.* habere παρασκ— adpinxerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo librario-

rum aut editorum aberratio: at si integra augmenti syllaba abiecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata & crebra dedimus iam terque quaterque, vid. Indicem, tit. *augmentum*. Reitz.

Pag. 130. *l.* 2. Ἀκράτου) Tan. Faber & Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari eius mortem. Vide Testimonia de Philemone, fragmentis eius, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem eius tradit IX, 12. Solan.

ead. l. 3. Ἐπίχαρμος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232 F. Solan. Aeliano V. H. II, 34, πάνυ σφόδρα πρεσβύτης audit. Laërt. VIII, 78, annos XC ei tribuit. Comoedias illius percenset & Meurs. ad Hellad. Chrestom. col. 973 seqq. Maius.

ead. l. 5. Ἀνακρέων) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque eius, congessit praestantiss. I. Barnes. in eius vita § XL. Maius.

ibid. Μελῶν) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in Arrian. Exp. Alex. I, c. 12, οὔτ' οὖν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐν μέλει ᾔσθη Ἀλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit Himerius init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo Uffenbachiano, part. II, col. 631, & ibid. col. 633, μέλος Τήϊον, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte Iulian. Misopog. ipso exordio: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat Plutarch. vit Lycurg. p. 41. Unde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX, p. 26, ipsum Anacreontem, & statim appellat Stesichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu Perizon. ad Aeliani IV, 26, pag. 359. Maius.

ead. l. 6. Στησίχορος) Vid. de eo commentt. ad Longin. Sect. 13. Meurs. ad Hesych. Miles. p. 193 seqq. Voss. de poët. Graec. Maius.

ead. l. 7. Σιμωνίδης) Vide Marm. Ox. p. 168, Ep. 68, ubi XC tribuuntur. Suidas LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam Strabo X, & Suidas, & ipse Simonides apud Steph. Lyr. p. 149 b. B. Eusebius inconstans esse videtur; vid. Val. Max. Solan. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamina descendit, Val. Max. VIII, 7, teste. Attigisse annum LXXXIX scribit Suidas. Maius.

ead. l. 8. Ἐρατοσθένης) Praefuit hic Bibliothecae Alexan-

drinae post Zenodotum, unde & *Beta* audit, sive *secundus*; vid. Prideaux. an. ante Chr. 239. Longaevorum exempla haec addenda suppeditat I. de la Faye. Andreas Alciat. Hist. med. col. 51 narrat, se *in Verbani pago Malcorabia fabrum vidisse CXVI annos agentem, non integris solum sensibus, sed & tam vegetum, ut ferream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cuius rei etiam universa illa regio*, inquit, *testis est*. Iohannes de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, & CCCLX annos vixisse, anno Chr. 1139 obiisse traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. MDCCXXIII) Io. Ernest. Scholts eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter eius Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII, anni 1608, Risvici prope Hagam comitum degens, ad extremum usque prospera usus valetudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat & remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus, & stipendio publico gaudens, ad CXIV usque annum vitam produxit. Solan. Pretium operae erit Censorinum adire, qui c. 4 & Eratosthenis aetatem, & aliorum quorundam a Luciano hactenus expositorum enarrat. Maius.

ead. l. 9. Οὐ μόνον γραμ. &c.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia; quae virorum doctissimus — insignis ille Fabric. Bibl. Gr. III, 18, p. 471 seq. plena manu collecta subministrat. Maius.

ead. l. 11. Λυκοῦργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. Strabone teste X, 464, cum Homero in Chio insula congressus est, eius certe poëmata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut Plut. in eius vita, & Heraclid. Pont. libello de politiis Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per XLII annos praefuit, secundum Suid. T. II, p. 472. Vitae annos Plutarchus non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, *qua & vivere & quiescere volentibus maturum est*. Maius.

ead. l. 16. Θεῶν βουλομένων) Xenoph. frequenter usurpavit hanc formulam, indicante Raphel. ad Ep. S. Iacobi IV, 25. Item Lucian. Tim. Heliod. VI, 282; & VII, 5, p. 306. Plura Grot. ad 1 Corinth. XVI, 7. Rittersh. ad Salv. Massil. p. 262, & in sacr. lect. I, c. 1, p. 5, ac Brisson. form. I, p. 69. Maius.

ead. l. 17. Ἱερώτατε) Ἱερὸν etiam significare εὐσεβῆ, hic probat Maius ex Inscript. Grut. col. 680, 660, & 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, *maxime Quintille*, cum omne prae-

clarum quandoque vocetur ἱερόν. Vid. Schol. minora ad Hom. Il. A, 366. Auctor Etymol. in ἱερὸν ἰχθῦν, ac Fuchs. ad Nic. Myrepsium de antidot. Sect. I, cap. 208. Contraxi ex diss. Maii. REITZ.

ibid. Κυϊντίλλε) Hoc accentu edd. omnes etiam supra, initio huius Dial. Et sic Περίλλος ap. Suid. & Harpocrat. Mallem tamen Κυΐντιλλος, ut Πέριλλος ap. Plutarch. recte, de fortuna Rom. p. m. 315 med. REITZ.

ibid. Ἐν ἄλλῳ — λόγῳ) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet Fabric. Bibl. Gr. IV, part. I, c. 16, p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest Phlegon Trallianus, qui potissimum μακροβίους Romanos recensuit, nec non Plin. VII, 48, & Val. Max. VIII, 7 ac 13. Ex recentioribus Zwingerus in theatro vitae humanae, Vol. XVII, L. 2, p. 2455 seqq. & Iul. Barbaranus in officina, sive promtuario rerum electarum, T. I, tit. 22, p. 297 ss. ed. Venet. an. 1569. MAIUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. *l.* 1. ΠΑΤΡΙΔΟΣ) Vid. etiam Eur. Phoen. 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat Huët. in praep. Evang. prop. IV, 51, p. 94. (monente I. H. Maio, in dissert. ad Luciani Macrob.) Additque, consulendum etiam Athenagoram in extremo legationis pro Christianis. REITZ. Hallucinari Reitzium, qui Patriae Encomium confundat cum Philopatride, probe monuit cl. Bel. de Ball. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud Athenagoram l. c. neque Huetius ita de eo existimat, sed de Philopatride. En verba Huetii: — *Auctor dialogi, qui inscribitur* Philopatris, *& inter opera Luciani edi solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior* &c. Vidit idem illustr. Wielandus.

ead. l. 2. Οὐδὲν γλύκιον) Hom. Od. I, 28, 34. In posteriore cuius versu etiam est ἧς πατρίδος, ne putes γῆς forsan in Luciano legendum. REITZ.

ead. l. 4. Θειότερον ἄλλο; μὴν ὅσα) Καὶ θειότερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα. MARCIL.

ead. l. 8. Πατρίδας δὲ στέργουσι) Etsi Iuntinae lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia τῷ στέργω accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10,

ὄνομα στέργοντες. Nec a plurali abſtinuit c. 5 bis, item 10, atque alibi; nec pluralis inuſitatus aliis, ut Diod. Sic. XI, c. 5, Herodian. VII, 6, 7 &c. quare non auſcultandum Iuntinae. REITZ.

Pag. 132. *l.* 13. Νικώμενοι) Subaudi τῇ στοργῇ. GUYET.

Pag. 133. *l.* 13. Καὶ νῆσοι θειότεραι &c.) Conferendum iubet cl. Bel. de Ball. Callimachi Hymn. in Del. ipſo princ.

Pag. 134. *l.* 10. Διὰ τῆς πατρίδος) Vulgatum non contemno, quia non modo διὰ cum genit. etiam cauſam inſtrumentumve notat, ut Herodian. I, 3, 5, ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατῄσχυναν. Ptolem. Harm. c. 3 pr. δι' οὗ ἡ πληγὴ, *per quem percuſſio facta.* Sed quia locum potiſſimum hic ſignificari credo, ubi didicerit, i. e. *in patria*, quod exemplis haud indiget: ideoque Florent. lectionem non recepi, etſi illa defendi poteſt, διὰ τὴν πατρίδα exponendo *patriae beneficio, ope*, ut Long. Paſt. II, p. 48 f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, i. e. *per hunc Cupidinem flumina fluunt*, ſive, ille auctor eſt. Idem II, 77, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, *Nympharum beneficio vixiſſet.* Atticis autem frequens eſſe διὰ accuſativum etiam pro genitivo addere, vid. apud Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 93, 130 & 143, δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ, *per me* (Plutum) *ei ſacrificant.* Ac plura de illa permutatione, in Obſervatt. Eckhardi ad eiuſd. Plut. p. 12 & 13. REITZ.

Pag. 135. *l.* 4. Κακώσεως — γονέων) Conf. Bis Accuſ. cap. 29, ubi de iniuria, quam uxor a marito paſſa eſt. Hic vero conſtructio illa cum genitivo in ſe ſpectata eſt ambigua, vel reciproca, poteſtque tam ſignificare iniurias a parentibus commiſſas, quam quas illi patiuntur. Sed ſi nexum ſpectes, poſterius ſignificari, patebit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνδρίας) Sic etiam ſcribitur ſupra Muſc. cap. 5, atque alibi apud Noſtrum, item Diod. Sic. ut ibi, ni fallor, indico. Aliis ἀνδρεία, ut Herodian. plurimis locis, ac Thucyd. II, c. 39 f. ubi tamen Cod. unus ἀνδρίας etiam. Sed ἀνδρείας frequentius eidem; licet III, c. 82, ἀνδρία viciſſim in textu, ubi Cod. quidam ἀνδρεία. REITZ.

Pag. 136. *l.* 12. Ξενίας ἁλίσκεσθαι) Subaudi αἰτίᾳ, κρίσει. GUYET.

Pag. 137. *l.* 7. Ἀλλὰ κᾂν — ἀνειμένοις — ἐπαινοῦσι) Haec ſubdititia videntur. GUYET.

ead. l. 8. Πεδίοις ἀνειμένοις) Neſcio, cur *interquieſcentes agros* dederint interpretes. Certe ea laus non eſt regionis; maior virtus irrequieta fertilitas. Itaque *laxos* & quaſi ef-

fusos, id est, amplissimos campos intelligere malui. Gesn.

ibid. Ἀνειμένοις) Ἀνειμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis consecrata. Guyet.

ead. l. 10. Τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦντες) Adscribam verba L. Bos Obs. Crit. p. 79. Pessime, ait, haec translata, *sed equorum iuvenumque altricem suspicientes laudant.* Sensus enim est: *Spernunt autem equorum altricem* (regionem), *iuvenumque altricem laudant.* Opposita sunt ὑπερορᾶν & ἐπαινεῖν, quae interpres pro synonymis sumsit. Ὑπερορᾶν est *contemnere*, ὑπεριδεῖν. Similiter oppositae sunt regiones ἱπποτρόφος & κουροτρόφος· & dum dicit auctor ἱπποτρόφος, respicit ad ea, quae paulo ante dixerat, σεμνυνομένους πεδίοις ἀνειμένοις. Sunt autem πεδία ἀνειμένα, *campi patentes*, equis pascendis habiles, non vero *agri interquiescentes*, uti vertit interpres. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ sic positum inter duo opposita pro *adversativa* valet. Demosth. Init. Or. pr. Coron. τὸ μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Quin & in aliis locutionibus recte *sed* vertitur. Long. Past. III, p. 87, πεῖσον — μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμεῖν πάντως, *persuade — te nihil magni petere*, SED *ducere velle.* Conf. eund. L. II, p. 42, notasque Mollii p. 50 a. Sed quia Gesneri emendatio a[illegible] est facilis, ei cedo. Reitz.

ead. l. 11. Καὶ κουροτρόφον) Homer. Od. Δ, 601, & I, 27. Solan. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἱπποτρόφος & κουροτρόφος· illud Argorum epitheton, & aliarum urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae, quae ab Ulysse suo vocatur Od. I, 27, Τρηχεῖ' ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. Gesn.

ibid. Καὶ σπεύδει) Hom. Od. E, 219. Solan.

ead. l. 15. Καπνὸς) Quo respexerit, satis indicat locus Homeri Odyss. A, 58. Clementis Alex. locus est huc apprime faciens προτρ. p. m. 32 B. οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ, οἷα φύκιά τινα ἐνάλοις πέτραις ἀθανασίας ὀλιγωροῦσιν, καθάπερ ὁ Ἰθακήσιος γέρων, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πατρίδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἱμειρόμενος φωτὸς, ἀλλὰ τοῦ καπνοῦ. Alludunt & alii ad hunc Homeri locum, Ovid. de Ponto I, & Philostratus 786. Solan.

Pag. 138. *l.* 6. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sensum quidem commodum sic exhibet, οὐδεὶς, sc. ἐστὶ, ὅς τις ἂν ἀκούσας — θέλῃ. Sed nec Florentina lectio displicet. Cum vero utrumque bonum, numerum sequimur maiorem. Reitz.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσλαλιὰ περὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Ἀκριβῶς ἄκαρπος &c.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit Diod. Sic. L. III, c. 50 pr. nisi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 140. *l.* 1. Ὕσαντα τὸν θεὸν) Nota phrasin poëticam: ὕει μὲν ὁ Ζεὺς &c. GUYET.

ead. l. 3. Βατὰ) Mallem βατὸς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς Λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra ἄ. τὴν χώραν τίθησιν cap. 1, & mox ἡ ψάμμος δύσβατος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀκτῖνα — παρατεθηγμένην) Mirum dicendi genus, *acui ab humore solis radios*. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod desueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. GESN.

Pag. 141. *l.* 7. Φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud Lucanum IX, 715, *Concolor exustis atque indiscretus arenis Ammodytes*, quem in Hammoditen quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino Troglodytis analogus *Ammodytes*, ὑποδὺς τὴν ἄμμον. Quod ὁδίτην dicas, posteriore parte compositi, quasi *viatorem arenae*, nimis generale est, & omnibus commune harum regionum serpentibus. GESN.

ead. l. 9. Βουπρήστεις) Βούπρηστις est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. Nicand. Plin. GUYET.

ead. l. 13. Ἰκτῖσι) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτῖσι καὶ τέττιξι, i. e. *viverris & cicadis*, omnino legendum ταῖς ἀκρῖσι καὶ τέττιξι, *locustis & cicadis*, quod miror vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sacr. script. part. 2, L. IV, cap. 29. ALMEL.

Ἰκτῖσι, καὶ τέττιξι) Si ἰκτὶς non alius animalis, quam viver-

rae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. Bocharti, summi sane viri, ἀκρῖσι, nimis a scriptura & sono vocis ἰκτῖσι recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere Plinius X, 61, s. 81: *Vespertilioni membranaceae pinnae uni.* Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39, s. 94: *Membranis volant* (i. e. ὑμενόπτερα sunt) *fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter tecta vespertilio.* Nimirum *hirundines* illae *in mari*, & *pisces* alii plures volant & ipsi; vid. Aelian. de Animal. IX, 52: Πετονται ἰχθύες ὅταν δείσωσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἵ τε τευθίδες καὶ οἱ ἱέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto Lucianum dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττιξι καὶ νυκτερίσι. Corruptio contigisse potuit inter dictantem, qui adspiratas tenuius iusto pronuntiaret, & excipientem. Tolle enim adspiratas, & υ pronuntia exilius, ut solent Iotacistae, & pro ἰχθύσι exsistet ἰκτῖσι. Ita in Ἑταιρ. VII post med. ἀπεμύκτισας legitur, quod ἀπεμύχθισας fuisse, non sine causa suspicatur Iensius. GESN. Ἰκτῖσι) *Viverris* Bened. verte *milvis*. *Guyet.* Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. REITZ.

ibid. Ἀκρῖσι) Bochartus recte emendat ἀκρῖσι· vide omnino Nostrum supra Μυι. c. 1. KUSTER. In omnibus impr. & ipso M. legebatur ἰκτῖσι. SOLAN. Dedi hoc Solano, & consuetudini ἀκρῖσι ac τέττιξι coniungendi: nam ut ἰχθῦσι non possim recipere, suadet tam articulus ταῖς, iam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infestam Lybiam; quod de *piscibus* minime praedicari potest. REITZ. Nondum damnare possum *pisces* illos meos: certe non ea ratione, quasi *pisces* non possint comprehendi *avium* numero *Libyam infestantium.* Neque enim hoc dicit Lucianus, nisi de scorpionum genere volucri. GESN. *in Addend.*

Pag. 142. *l.* 4. Παχὺς) Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego ταχύς· nec me movet, quod mox c. 5 diserte παχὺν dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. SOLAN. Etsi cap. seq. παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, & παχὺς etiam aliter defendi potest, ut exponatur *tumens veneno*, veluti Ovid. de Pythone serpente III Met. 33, — *corpus tumet omne veneno*; tamen ταχὺς hic praeferrem, propter adiuncta βίαιος & εὐθύς,

inter quae παχὺς positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut Solanus π. iam delerit. REITZ.

ead. l. 6. Πίμπρασθαι ποιεῖ) Conf. Iac. Elsn. ad Act. Ap. XXVIII, 16, & L. Bos ad eadem Acta p. 90. REITZ.

ead. l. 15. Παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα) De dipsadibus, causam inexstinguibilis sitis esse, quae ex morsu dipsadis oriatur, ait Lucianus ex sententia medicorum, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ ὀξυκίνητον γίγνεσθαι, ὑγρότερον ὡς τὸ εἰκὸς καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχεόμενον. *Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum.* Sic interpres, nec male. Sed pro ἔπειτα δευόμενον, elegantius vetus Codex, ἐπιδαψιλευόμενον ποτῷ, *abundanter potu irrigatum.* Nam ἐπιδαψιλεύω est largiter & copiose praebeo. GRAEV.

Pag. 143. *l.* 6. Ἐπὶ στήλης) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni, quam planiciem Strabo lib. 14 vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς ἐκ Λιβύης) In M. omissum prius fuerat, sed additum est ὃς a recentiore manu, quod & impr. omnes praeferunt. Corrupte omnino; nam de *sodali* Luciani sermo est, non de *viro morsu dipsadis confecto*, unde ego ὡς reponendum duxi. SOLAN. Ὃς ἐκ Λιβύης) Recepissem ὡς vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at cum ὃς sic satis commode intelligi queat, non statim cum Solan. ὡς rescripsi sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam ποιεῖσθαι habeant, suspicio tamen subest, eosdem & ὡς voluisse: quod si itaque ποιεῖσθαι arripias, tum ὡς quoque necessario recipiendum erit. REITZ.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ εἶναι) I. e. ἐξεῖναι, *licere.* GUYET.

ead. l. 14. Περιεσπειρᾶσθαι) Περισπειρᾶσθαι augmento deleto dederat in *l.* Solan. & sic etiam scribit Steph. hunc Luciani locum afferens; unde tamen minime conficio, Stephanum quoque ita corrigere, quia forsan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem & κεκολάφθαι praecessit, & mox γεγράφθαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2 f. ubi συνεσπειραμένος, & supra Philops. c. 22, ἐσπειραμένος. REITZ.

Pag. 144. *l.* 4. Τοῖα) Interpres, dum legit υἱοῦ pro ἰοῦ, ne-

scio quem patrem Tantali facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni.* BOURD. Versus Bourdelotii in *pravitate* claudicat. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖον πίδον) W. Τὰς τὸν πίθον οὐκ ἀναπλήσαιεν ἐπαντλοῦσαι (sed exstitit puto in Mſ. ἐπαντλούσας· nam alia manus iota fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario I. Ienſ. REITZ.

Pag. 145. *l.* 5. Νικάνδρου) Huius opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cuius versiculi in Theriacis a 339 inde conferri cum hoc libello merentur, ut & Lucani IX, 738 seqq. Pluscula sane sunt, de quibus nec inter poëtas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GESN.

ead. l. 7. Φύσεις) Sic Polyaen. plur. num. Strat. IV, pag. 267. B. W. tamen φύσιν habet. SOLAN. Ac Diod. Sic. centies. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλά μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν, ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici.* Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium iuravit? Mſ. optime & certissime πρὸς Φιλίου, per Deum amicitiae & amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλιον Ζῆνα, cuius & alibi meminit, iurat, se illorum maiore in dies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide Suidam in Φίλιος. At εἰκὼν θηριώδης est similitudo a feris sumta. GRAEV. Φιλίου praeter Mſ. Gr. L. & Veneta secunda. In M. & reliquis edd. prave legitur Φειδίου, nisi quod in *I.* est Φειλίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Δύναται &c.) Quae his uncinulis inclusa sunt, ad compendia Codicis, quam proxime potui, accommodavi; nec quid sibi velint, satis assequor. SOLAN. Pro priore οὕτως legit φύσις I. I. WETST.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. *l.* 2. Ἡσίοδε) Hesiod. Θεογ. 30. SOLAN.

ead. l. 3. Μετὰ τῆς δάφνης) Vid. Hesiod. Theogon. p. 30 & seqq. de qua tamen, an Hesiodea sit, fuere, qui dubitarent; (Pauſ. IX, p. 581.) sed genuinam probat Clericus ex Herod. II, 53, quem vide ad titulum operis, & v. 211. SOLAN.

ead. l. 8. Κλείοις) Hinc patet, Lucianum legisse κλείοιμι

pro κλύοιμι; vid. v. 105. Totum autem verſum ut nothum, nulla ratione reddita, reſpuit Guyetus. SOLAN. Apud Heſiodum legitur κλύειν, ſuadente etiam metri ratione. Sed praeſtat totum locum apponere Θεογ. 30 ſeq.

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασθαι θηητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ὥστε κλύοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν, κ. τ. λ. GESN.

Pag. 148. *l.* 6. Τήλεφον) Quis unquam fando audivit, Telephum inter *vates* habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum ſit, non aeque proclive eſt divinare. De *Polyido* vel ex Noſtro conſtat, vaticinatum eſſe, vide 'Ορχ. c. 49. De *Phineo* narrant etiam poëtae, in caecitatis ſolatium conceſſam ei fuiſſe divinandi peritiam. SOLAN. Pro Τήλεφον Valkenarius ad Herodot. l. V, p. 392, v. 51 ed. Weſſel. reſcripſit Τήλεμον, aſſentiente cl. Bel. de Ball. De Telemo vid. praeter Homer. in Od. Theocrit. Idyll. VI, v. 21, ibique Schol. Add. Ovid. Metam. XIII, v. 771.

ibid. Πολυΐδου) Conf. ſupra de Salt. c. 49, ubi quoque ſic ſcribitur. REITZ.

ead. l. 11. Ὡς ὑποσχομένων) Locus corruptus in impr. οὐχ ὡς ... In W. deeſt οὐχ, & a recentiore manu ſuper inductum ὡς. Donec aliquid melius inveniatur, dele illud οὐχ. SOLAN. Οὐχ ὡς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὡς videtur, aut deficere poſt ὡς verbum εἶπας vel ſimile. GESN. Si οὐχ deleas, ſalvum erit ὡς, quod ſaepiſſime πλεονάζει, ac vel vehementius affirmare, ſatis notum. At ſi tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, & ſic forſan apparebit, unde οὐκ natum ſit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, ſervavi ſuſpectam lectionem, ſed uncis ſecluſi negationem. REITZ. Forte ſanari poteſt hic locus, ſi legas ὡς οὐχ ὑποσχομένων. Idque iam tum cogitaſſe debeo, cum interpretatus ſum, *cum non promiſerint tibi Muſae.* Ἡ ὡς aſſeverat, non aſſimilat. GESN. *in Addend.*

ead. l. 13. Ὑπὸ κόλπου) Et ſic eſſe in *Fl.* aliiſque, adſcripſerat Solan. Sed bene habet vulgatum, etſi ὑπὸ κόλπου frequentius alibi, ut Alex. cap. 26, & 39 p. med. ac Hermot. c. 37 med. & 81 a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piſcat. c. 36 etiam, ut hic, ὑπὸ κόλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20, θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. Alciphr. I, Ep. 38, p. 176, ὑπὸ τοὐμὸν ἠγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. Herodian. III, 5, 11, μή τι ξίφος φέροι ὑπὸ κόλπον. REITZ.

Pag. 149. *l.* 8. Δοτῆρες ἐάων) Hesiod. Θεογ. 46, 633. Solan. Δωτῆρες est Theogon. 46, & Homer. Od. Θ, 325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinsii, qui in Hesiodi opp. & dies c. 15, p. 154, *Artem*, inquit, *tradidit* ἐὺς *Prometheus. Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii singuli, cum dona* sua *largiuntur, quae alio nomine* ἐᾶ (id ipsum nempe est *sua*) *dicuntur, & ipsi* δωτῆρες ἐάων. Non excogitasse hoc videtur Heinsius. Sic enim Eustathius ad Il. Ω, 528: Ἔοικε γένους οὐδετέρου ἡ λέξις (ἐάων) εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἐόν, τὸ ἴδιον. Gesn.

ibid. Ὑμῖν τοῖς φίλοις) Salm. editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. Ms ὑμῖν, optime. Solan.

Pag. 150. *l.* 6. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστυολογίας) Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est ἀπολογίας. Palm. Palmerius coniecit legendum esse οὐκ ἀπορήσω πρός σε ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio Florentina: male in Ms. & editis ἀστυολογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit. Graev. Recte aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supponebat. Quin & significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, & eius efficaciam ex Quintiliano huc compares. Gron. Iure ad hoc ἀστυολογίας offenderunt eruditi, quorum Palmerius coniecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto assecutus scripturam. Prorsus enim ita habet editio Florentina. Iens.

ead. l. 7. Ἀστυολογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες. Guyet. Ἀπολογίας) Ex W. & ed. *Fl.* uti legendum coniecerat Palmerius. In reliquis ἀστυολογίας. Confer tamen cum Ἀναβ. c. 3, ubi ἀντιλογία scribitur. Kusterus αἰτιολογίας Gronovii probat. Solan.

ead. l. 10. Παραῤῥυὲν λάθῃ) Hemst. margini adleverat vidend. L. Bos ad N. T. p. 273. Is igitur ad Hebr. 2, 1, ubi legas, μήποτε παραῤῥυῶμεν, docet, id reddi non posse *perfluere*, quod de garrulis dicitur, & quod verbo διαῤῥεῖν vel διαῤῥυεῖν exprimi solet, ut Plutarch. habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc Luciani loco, εἴ τι — παραῤῥυὲν λάθῃ, i. e. *si quid in poëseos cursu per imprudentiam omissum fuerit*, aliisque, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν & παρακούειν, oppositum τῷ προσέχειν· idque

apud LXX, Proverb. III, 21, opponi τῷ τηρεῖν, ubi legimus: υἱὲ, μὴ παραῤῥυῇς, τήρησον τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendium. REITZ.

Pag. 151. *l.* 1. Σκινδαλάμους) Alias σκινδάλμους. GUYET. Σκινδάλμους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi Aristoph. Nub. v. 130 E. & Ran. 250 D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλμοὺς vocat Aristoph. Νεφ. 130, ubi docet Schol. proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. Utitur etiam Βατραχ. 835 eadem orthographia & notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλμοὺς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit Hesychius; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Νεφ. l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλμὸς) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλμὸς & σκινδαλμοί· sed σκινδάλμον, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδάλαμος & σκινδαλμὸς aliquid dicere voluerit Scholiastes, quod vel ipse male explicaverit, vel corruperit alius. Ceterum eadem leguntur apud Suidam h. v. GESN. Solani emendationi adversatur scriptura Scholiastae. Sed si & Aristoph. & eius Schol. ad Nub. v. 130 inspicias, videbis, in Aristoph. σκινδαλμοὺς quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum Bisetus indicat, ap. Suid. etiam σκινδάλαμοι legi; quod pro vulgata facit. Hesych. triplicem scripturam affert, dicens: Σκινδάλαμος, σκόλοψ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλαμος (σχινδάλομος ed. *Hag.* male, credo) ἄλλοι σκινδαλμός. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλμοὺς usitatius. Habet nonnihil de hoc vocabulo L. Bos Obs. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 2. Ἀλλ' ὁ μόνος ταῦτα σὺ) Ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σύ. MARCIL. Οὐ iam erat in edd. nostris. REITZ.

ead. l. 8. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. SOLAN.

ead. l. 13. Οἴσεις &c.) Hesiod. Ἐργ. 480. SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 4. Τοῦτο δὲ ἐπὶ) Videtur hic omissum, quod exstat apud Suidam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. CLER. Quod etiam agnoscunt C. G. SOLAN.

Pag. 152. *l.* 2. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν &c.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Lu-

ciani his omnibus praeponatur, quippe cuius manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. ΑΥΚ. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν &c. Paulo ante etiam interpres vocem προδηλοῦντα vitiose accepit pro singulari accusativo *cum praesignificavi*, quae tamen est pluralis & referenda ad ὅσα. Obsopoeus, ad ipsum poëma qui retulit, *poëmate successus manifestante laborum*. GRON. Nihil mutandum esse circa interpunctionem huius loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GESN.

ead. l. 15. Κενὸν εὑρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari κενὸν (τὸν στάχυν) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: κενὸς καρπὸς, *vanus, inanis*, qui speciem quidem habet, sed ob mollitiem & teneritatem paulo post exarescens & corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GESN.

Pag. 153. *l.* 7. Μίνωϊ) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer Ὀρχ. c. 49, unde coniecturam facere licet, praedictum hoc Minoï a Polyido. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος) Ἔσται invenitur in W. & L. pro quo in impr. est ἔστιν. Ἀποπεπνιγμένος vero in W. & *Fl.* melius, quam ut in impr. ἀποπνιγόμενος. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόλλωνος ὀργῆς) Hom. Il. Α, 93. Et ad statim sequentia conf. Il. Β, 300, 332. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθείη, οὐκ ἂν φθάνοι κἀμὲ μάντιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem, *quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit?* Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Obsopoeus: *At si quis & ea, quae tu iactas, illi adscribere voluerit, & ille me quoque vatem rectissime dicere poterit.* Est enim omnino haec vis eius locutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris.* Et rursus ibid. c. 26, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praeconium enuntiato cunctis.* In Symposio c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς, *itaque omnino nos excipies.* GRON.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν φθάνοι) *Non effugiet me vatem dicere*, i. e. *quin me vatem dicat.* GUYET.

Pag. 154. *l.* 5. Ἤδεις) In W. & *Fl.* ᾔδεισθα· quod obſervatu dignum eſt. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπεκλίμπανεν) Si quis illam de divinandi facultate Heſiodi diſputationem, an fabellam? tractare velit; illi excutiendus ante omnia fuerit locus Pauſaniae Boeot. p. 306, 7, Wechel. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδαχθείη παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἔστιν ἔπη μαντικὰ, ὁπόσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuiſſes, Lycine. GESN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. *l.* 7. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus, interpungendum, aut διὰ τοῦτο prorſus exterminandum fuit. In *Ven.* 2. pro ἀπιέναι, παριέναι eſt. SOLAN.

ibid. Διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum & diſtinguendum videtur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύγε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα; GUYET. Διὰ τοῦτο ſuperioribus eſſe adiungenda, nec, ut adhuc factum eſt, trahenda ad membrum ſequens, apertum, niſi fallor, noſtra facit interpretatio. GESN.

ead. l. 9. Ἔδει καὶ ποιεῖν) Etſi commode abeſſe poteſt καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita ſaepiſſime abundat ap. Noſtrum. Supra Pſeudol. c. 8 f. οὔτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ibid. c. 20 f. οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιοῦντα. Plura iam notata vid. ad Quom. Hiſt. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Paraſ. c. 51 f. Item Long. Paſt. III, 106, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοί. Aelian. V. H. I, 2. Phalar. Ep. 8, διδοὺς ἐγχυητὴν — ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. Et alia, quae Hemſt. iam dedit T. I. Somn. c. 7, ubi καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Et ſic virorum doctorum coniecturae facile cum ſcriptura vulgata conciliarentur, ſi de Calumn. cap. 30 pr. pro τί οὖν χρῆναι ποιεῖν; legas, τί οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν) Ex Aegypto & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Λιβύη πυροφόρος Pindar. Iſthm. Odyſſ. 1. Rutilius Itiner. lib. 1; *Quin & foecundas tibi conferat Africa meſſes.* Sic Africa cum ſpicis. Claudian. lib. 2 de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonenſi. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13, & vitam Commodi a Wot-

tone Anglice scriptam, 211; ubi de classe frumentariarum navium plura. SOLAN.

Pag. 156. *l.* 1. Εἵπετο μεθ' ἡμῶν) Phrasis Aristophanis Pl. 824, Ἕπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἕπου μοι, *sequere me*, *non mecum*. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet Hom. Il. Κ, 516, Ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ & αὐτῶν in Apocal. VI, 8, item XIV, 13, quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἕπεσθαι μετά τινος pro τινὶ, iam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. REITZ.

ead. l. 7. Καί με) Pro ὅς με usurpari, pluribus monet I. Elsn. ad Evang. Luc. XV, 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνυπόδητος) Alibi ἀνυπόδετος penult. brevi. Vid. ad Asin. c. 16, ubi utrumque probatur. REITZ.

ead. l. 12. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμιοι audiebant; consule Poll. & Baif. 140. SOLAN.

ead. l. 16. Μακρὰ χαίρειν) Nondum probo illud μακράν. Vid. supra Bis Accus. c. 21, ibique allegata. Adde Rhet. Praec. c. 10, ubi praeter cetera iam indicata, recte etiam μακρὰ χαίρειν legitur. REITZ.

in Schol. col. 2. *l.* 1. Ἐνδεδεκὸς) Mendosa scriptura Scholio huic ansam, ut & multis aliis, dedit. SOLAN.

Pag. 157. *l.* 1. Περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον) Benedictus, *navim circumagenti*. Quod quis intelligat? & quanto melior Micyllus, *per navigium circumcirca praeeunte?* GRON. Similis phrasis supra Διαβ. c. 5, περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ubi vide Tollium. KUSTER. Vid. N. Δ. XX ipso initio. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπισεσυρμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatride c. 16, ubi iunguntur ὑπέβηττε μύχιον, & ἐχρέμπτετο ἐπισεσυρμένον. Sine dubio ibi significat, *de imo pulmone tractam pituitam emoliri*: itaque hic etiam ad *vocem ex imo quasi recessu attractam & prolatam* refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim sibi vellet τὸ ἐπίτροχον; Neque tamen *confusionis* notionem ausim excludere, cum videam in Ἑταιρ. X, (p. 242.) ἐπισεσυρμένα γράμματα, per festinationem varie tractas & sibi permixtas. GESN.

ead. l. 13. Συνεσπειραμένος) Confer ſupra hoc Tom. ad Dipſ. cap. 6. Reitz.

ibid. Ἐλεύθερον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris noſtris erat, ἐλευθέριον. De coma Athenienſium. Solan.

Pag. 158. *l.* 1. Ἐν Παλλήνη) Γρ. ἔμπαλιν. Guyet. Ἔμπαλιν ἢ) Genuina haec ſcriptura, quam *Ven.* edd. debemus. Reliquae depravatiſſime ἐν Παλλήνῃ, quod & interpreti & Bourdeletio fraudi fuit. De Pallene vid. Polyaen. Strat. VII, p. 537. Apud veteres autem illos Athenienſes ſenes comam alebant, & ornabant, quod locus Thucydidis a Noſtro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco Stephanus ἐνέρσει coniunctim legere iubet, ut apud Suidam legitur, & Etym. m. auctorem; quod etiam Hudſono placet, & confirmari luculenter poteſt ex Clem. Alex. p. m. 58 A. ubi ad hunc Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydidem cum Scholiis vid. etiam Euſtath. ad Homer. Il. Γ. De cicadis iſtis, & Meurſ. lect. Att. I, 1, & de fort. Athen. p. 6. Philoſtr. 837. Solan. Ἔμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum neceſſario; importunam hic eſſe Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare conſtructionem; peſſime interpunctum eſſe: vera dicam equidem, ſed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus ſum, cum ipſum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522, ubi ceteroquin aeque imperite interpunctum eſt, ut appareat, non eſſe a correctore, ſed ſumtum ab archetypo. Nempe ſic optime ſibi conſtant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienſes antiquos id faciebant ſenum lautiores. Res manifeſta nimis. Itaque nihil opus eſt, quam ut adſcribamus verba, ad quae hic reſpicitur, Thucydidis I, 6: Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Athenienſibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς (obſerva hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus

etiam utcunque illustrant obscura sane Luciani verba, ἐν τοῖς Ἴωσιν, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam assecutus sim, asseverare nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso Thucydidis loco. GESN.

ead. l. 3. Κρώβυλλον) Crobylus crinium plexus in acumen desinens, de quo Thucydides in primo. Plutarch. in libello de tacente Pythia. Tertull. lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium Greg. Nazianzen. Κεκροπίδαι τέττιγα πλόκων ὑπὲρ υἱέα γαίης Γηγενέες. — COGN. Legend. interpr. Aristophan. ad Nub. Tzetz. histor. 301, Chil. 10. BOURD. Κρώβυλον, seu κρωβύλον, legendum. GUYET.

ead. l. 9. ΛΥΚ.) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς) Quo instructior navis, tanto plures habuit pelles & coria ad usum, quem Pollucis verbis licet describere I, 120: Τὰ δὲ ὅπλα τῆς νεὼς δέῤῥεις καὶ διφθέραι— πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contra tela varia) ἀντεσοφίζοντο, βύρσας προσηλοῦντες πρὸς τὰ τειχίσματα τῶν νεῶν, ὅπως ὁ σίδηρος ὀλισθάνῃ πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadit & aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim videri & numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαὶ, vestigia impetuum, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haesere, telorum. Quod si cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi σιταγωγῷ, non bellica: ille ἐπιβολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter iniectiones vel impositiones coriorum, ipsaque adeo iniecta & affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse Micyllum video. Sed neque dissimulanda Schefferi sententia de mil. nav. II, 5, p. 141, qui intelligit ipsa vela e pluribus pellibus consuta, quibus proinde numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solemnis illa in nautica re τῆς ἐπιβολῆς & ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam Scheffer. p. 235. GESN.

ead. l. 14. Τῶν κεροιάκων) Hic certe κεροίακες non sunt extrema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum Micyllo in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas antennas, & eadem earum extrema comprehendere: quasi tu dicas funambulum extrema eius funis, per quem currit, manibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam Lucanus VIII, 177, & X, 495, Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, quibus ab

utroque suo cornu suspensa antenna libratur, & ad malum alligatur: quod videre licet apud Schefferum de mil. nav. lib. II, 5, p. 145, itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic significationi: neque enim ipsa tantum extrema s. cornua antennarum sunt οἴαξ quidam, clavus, s. gubernaculum; verum vel maxime ille transversus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte sic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cuius basis sit in ipsa antenna, angulus autem vehementer obtusus, unde brevissimum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφὴ Schefferiana ostendit. Gesn.

in Schol. col. 2. *l.* 2. Κάρια) C. Κάρυα· quod & adscripsit Vossius, citato etiam Apoll. in Poliorc. teste Gronovio. Solan. Immo κάρυα sine dubio hic legendum. Reitz.

Pag. 159. *l.* 4. Ἀποσοβοῦντα) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπεύδοντα. Sic φεύγειν παρασείσαντα, scil. τὰς χεῖρας. Casaub. ad Char. Theophr. Guyet. Hic locus ostendit, apud Suidam non male legi ἀποτρέχωμεν, ubi ἀποσοβῶμεν exponit; quamquam aliter doctissimus editor sentiat. Solan. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus sit, etsi id in σοβεῖν, & in παρασείειν interdum lateat. Nam ἀποσοβεῖν εἰς, pro *facessere, abire*, non infrequens. Vid. supra ad pr. Imag. c. ult. Adde Long. Past. I, pag. 73 s. ed. Moll. ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγραν, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα, quod recte ibi conversum, *citato abire gradu decreverat.* Mollius id rarum ait, & ex Suid. tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν Μένανδρος. Adde Nostrum infra Sympos. & Thom. Mag. tria haec Luciani testimonia afferentem, exponentemque ἀποσοβῶ — θαῤῥαλέως ἀπέρχομαι. Sed & σοβείτω παῖς τοῖς ποτηρίοις συχνοῖς, *properat puer* &c. aliaque de περισοβεῖσθαι κύλικας habet Bergl. ad Alciphr. I, p. 87. Reitz.

ead. l. 13. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν) Plut. Dem. navem memorat CCLXXX &c. (Baif. 42.) de qua & Athen. V. Solan.

ibid. Ἔλεγεν) Ἔλαχεν corrigit Hasaeus in nov. Thes. Theol. Philol. T. II, p. 718, col. 2, (quod mihi humanissime indicavit clar. noster Iac. Odé) ac plane persuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non possit, cum navis haec esset Athenis, illa in Aegypto sit fabricata; nec Lucianus cum ναυπηγῷ, sed cum ναυκλήρῳ & *nautis*, sermocinetur, ut patet deinde. Iam igitur vertendum: *sed interea, dum sermones caedimus, quanta navis? Longitudinem constituit* (tribuit, dedit) *navis fabricator viginti & centum cubitorum* &c. Parisinae inter-

pres Micyllus verba illa, *aiebat navis fabricator*, plane omisit; forsan quia sensum non inesse vidit. REITZ.

Pag. 160. *l.* 1. Προτόνῳ) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti & restitui posset; sed non aliter veteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur *κέχρηται καί*. Sed neque Ox. nec *Fl.* agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν χοινίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est χηνίσκον. De chenisco multa Colvius ad Apul. BOURD. Pro χοινίσκον, quod plerique impr. praeferunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed Ox. Cod. χηνίσκον agnoscit, uti emendare iusserant bene multi. Vid. Salmas. 404 C. Plin. Exerc. SOLAN. Χηνίσκον) Invitis edd. sic dudum edi volui; hae enim male, χοινίσκον, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitat, conferat modo supra, 2 Ver. Hist. cap. 41. Viderat iam Brod. vulgatam sic corrigendam, Thes. Crit. part. II, p. 457. Iam vero, cum & χηνίσκον in Ox. reperiatur, nullus haesitationi amplius locus. Guyetus adscripserat: i. e. ᾗ ἐπίκειται χρυσοῦς χηνίσκος. Sed de illa constructione nemo ambigit. REITZ.

ead. l. 4. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὼς) In hac navi & tutela & παράσημον videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. Salmas. Exerc. Plin. p. 403, & de tutelis navium collecta a Meursio ad Lycophr. p. 131 seq. Sed omnium disertissime Scheffer. de mil. nav. III, 1, qui neque hunc locum praetermittit p. 175 pr. GESN.

ibid. Ἔχουσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρῷρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt: unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, & quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino Virg. Aen. X, 156: — *Aeneia puppis Prima tenet, rostro Phrygios subiuncta leones; Imminet Ida super profugis gratissima Teucris.* SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγὲς) Salmuriensis, *cetera enim ornamenta, picturae, veli parasium flammeum.* Quid παράσιον Graecis, Latinis *parasium* sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum censeo τοῦ ἱστίου καρχήσιον πυραυγές. Nam καρχήσιον fuit summa pars mali,

per quam funes traducuntur teste Servio. Paulo post in hoc ipso dialogo: καί τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, *stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio consedisse.* Vide Polluc. l. 9. Macrob. l. 10: *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem* τράχηλον *dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πτέρνα & καρχήσιον idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἠλακάτη, & θωράκιον. Fuerant autem carchesia picta & minio illita, ut flammei essent splendoris. Apul. XI Metam. *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic edd. veteres. Sed recentiores: *splendore sublimis, insigni carchesio conspicua.* Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: *splendore sublimi insignis, carchesio conspicua*, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. Catullus: *Lucida qua splendent summi carchesia mali.* Graev.

ibid. Αἱ γραφαὶ) Adscripsit Hemsterh. vid. Duk. ad Thucyd. VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum σημείοις interpretetur καταγραφὰς τῶν τριηρῶν, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed & de παρασήμοις ac tutelis navium cogitari possit. Reitz.

ead. l. 6. Ἰστίου τὸ παράσιον) Nomen ignorabile nobis παράσιον, nescio an satis cognitum Scheffero, qui *Parasiam* appellat de Mil. Nav. III, 1, p. 170, ac 175, quod alias παράσημον est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. Παράσιον ergo puto illud esse, quod alias vocatur σιφάριον, supparum, velum minus, splendidi coloris, maiori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, Alexandrinis. Seneca ep. 77 pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba consistit, & ex ipso genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet* supparum *intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aeque adiuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo iubentur esse contentae:* supparum *Alexandrinarum insigne est.* Convenit color suppari. Seneca Medea v. 325: *Albo rubicunda tremunt suppara velo.* Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, & ille alter Lucani V, 429, *Summaque pandens Suppara velorum*, ut hic ἱστίου τὸ παράσιον. Videtur autem velo ita fuisse impositum, ut anten-

nam communem haberet, *pede* autem, h. e. extremo f. angulo *uno*, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin *summam partem veli* videtur appellare Seneca l. c.) sed illud quoque, quod Isidorus etym. 19, 3, *unum illi pedem* diserte tribuit, & Scholiastes ad Lucani l. c. describit suppara, *vela minora in modum deltae literae*. Hinc iudicabunt viri maritimi, in quantum conveniat *supparis* cum *Topzeilen*. Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco hausisse Schefferum, ut *Parasiam* pro παρασήμῳ diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in *supparo*, ut hodie in vexillis f. *vlaggis* insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse constaret. Gesn. Τὸ παράσειον) Hasaeus Thes. Theol. Phil. T. II, p. 719, Graevium reprehendit, qui Florentinae καρχήσιον amplectatur; cum id sit glossema vocum τοῦ ἱστίου παράσιον, nec facile dici ἱστίου καρχήσιον, sed solum καρχήσιον, ut Lucian. ipse mox dicat, & nusquam sit in navi καρχήσιον, nisi ἐν τῷ ἱστίῳ. Adeoque pro vulgato παράσιον, docet legendum τὰ παράσειον, intellecto μέρος, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τοῦ καρχησίου, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura Hasaeo assentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a Graev. plane aberrante, in prodenda *Fl.* scriptura, quae non καρχήσιον, sed παράσειον, aeque ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine & partibus vid. apud laudatum Hasaeum l. d. Reitz. Nondum poenitet sententiae de παρασίῳ f. παρασείῳ nostrae, postquam tuo indicio, vir praestantissime, de Hasaei sententia edoctus sum. Ἱστίον non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. Παράσειον neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: & si lubet omnino a verbo παρασείω derivare; quidni huc etiam referamus, quod e Seneca protulimus de *supparo*, *Nulla res aeque adiuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur*, promovetur, παρασείεται. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte παράσιον, unica vocali mutata, & transpositis literis, fuerit σιπάριον, aut συπάριον. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. Gesn. *in Addend.*

ead. l. 7. Στροφεῖα) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, & ipsa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video. Solan.

ead. l. 9. Στρατοπέδῳ ἄν τις εἰκάσειεν) Nihili ergo eſt ſcrupulus, quem mihi movebant nuper ad Plinii Paneg. 31, 2; homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuiſſe σιταγωγός. GESN.

ead. l. 13. Πηδάλια) Plur. num. Confer ſupra Toxar. c. 6. REITZ.

ead. l. 14. Ἀναφαλαντίας τις) Omiſſam in edd. voc. τις adſcivimus ex Mſ. Reg. 2956.

in Schol. col. 1. *l.* 1. Τοῦ ἱστοῦ) Sic legitur pro ἱστίου, neſcio, errorene typographico, an ſic in Scholiaſta ipſo, ex alio Luciani Codice. REITZ.

Pag. 161. *l.* 9. Ἀκάμαντα) Cypri promontorium. Ptol. Ortel. GUYET. Mons & promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto verſus Rhodum & Aſiam tendunt. PALM.

ead. l. 11. Χελιδονέας) Χελιδονίας πέτρας Stephanus vocat. GUYET.

ead. l. 15. Κατ') Sic L. & *Fl.* optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

Pag. 162. *l.* 1. Ἀπόξυροι) Conf. ſupra Prometh. ſub init. ubi ἀποτομοί τε — πέτραι edd. Ἀπόξυροι vero Codd. A. P. L. quam varietatem Hemſterh. non retulit in ſuum locum; quia in nota Solani indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι eſſe in Rhet. c. 7. REITZ.

ead. l. 9. Διοσκούρων — ἐπικαθίσαι) Et ſupra hoc ridens narraverat, pro Merced. c. 1. REITZ.

ead. l. 17. Τὸν Μαλέαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλέα. In O. vero, & *Fl.* τὸν Μαλέαν, quod ſecuti ſumus. SOLAN. Guyet. Μαλέα legens adſcripſit eſſe ab ὁ Μαλεύς. Ego Μαλέαν cum Thucyd. III, 4 & 6, ſervavi, quod indicat Caſaub. ad Strab. XIII, 916. Apud Strab. Μαλίαν frequenter, interdum & Μαλέαν. REITZ.

Pag. 163. *l.* 2. Ἢ τοῦ Νηρέως ἠλ.) Mentem Luciani hic non ſatis aſſequor, aut cur Nereum hic adſciſcat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβοήσωμεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβοήσομεν praefert, cum prave in omnibus impr. ſit ἐκβοήσωμεν. Vid. Ἐπισκ. c. 21, & πενθ. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβοήσομεν, penultima brevi. Verum ideo non haeſitavi ἐμβ. ſaltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic poſtulatur, non *exclamare*, id-

que firmatur etiam locis Nostri ab Solano indicatis, quibus adde mox c. 11 ἐμβοῶσιν. Reitz.

ead. l. 8. Ἡ δυσχεραίνει) Infra Philopatr. c. 1, δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι. Reitz.

ead. l. 11. Ἐκείνου) Glossema videtur. Guyet. Optime. Eiiciendum ergo. Reitz.

ibid. Ἐν χρῷ ἡ κουρὰ) Vid. notam ad B. πρ. c. 20. Solan.

ead. l. 14. Ἐμβοῶσιν) Quod *I.* praefixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi versum inchoat. Reitz.

ead. l. 15. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopatr. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα, Nigrin. § 6 f. Reitz.

Pag. 164. *l.* 5. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi iocetur, hoc veri subesse oportet. Solan.

ead. l. 6. Στέγειν) Ms. Ox. σέγ' ἂν, pro σιγᾷν. Sed nihil mutato opus est. Solan.

in Schol. col. 1. *l.* 6. Τοῖς ἄλλοις) Τοὺς ἄλλους ἀπ. ἐν ἀκινδύνῳ σοι habent V. C. D. M. Quare posteriora inde adscivi, cum ante ederetur ἀνακινδυνεῦσαι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἃ δεῖ, & pro τὰ l. αὐτά. Reitz.

ibid. col. 2. *l.* 6. Εὐθυμία) Ἐνθύμια legend. Wetsten. bene monuit. Reitz.

Pag. 165. *l.* 3. Κοινὸς Ἑρμᾶς) Phrunut. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini *in commune*. Seneca Epistola 120: *Quoties aliquid inveni, non exspecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico.* Bourd. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. pag. 250. Solan.

ibid. Ἑρμᾶς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἑρμῆς postularetur. Casaub. ad Theoph. l. d. explicat quidem proverbium; sed haec Luciani allegans Ἑρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἑρμᾶς, nihil muto; quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. Reitz.

ead. l. 13. Δώδεκα — Ἀττικὰ τάλαντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. Solan.

ibid. Εἰ πρὸς τοὐλάχιστόν τις λογίζοιτο) Benedictus, *si quis ad minima usque supputarit.* Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus ejus, &, si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit Micyllus, qui vertit, *etiamsi quis communiora tantum computaret:* quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum

communiora intellexerit talenta, an ſubintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca ſignificare duodecim redigi talenta, ſi quis craſſo modo colligat; ſi ad minimum, non ſummum quis ſubduxerit, ſi non accuratiſſime ſingula in rationem mittantur, ſed rudius generaliuſque ediderit. GRON.

in Schol. Ναυτικὰ) Quid reſpiciat, incertum. SOLAN.

Pag. 166. *l.* 11. Οὐρίῳ) Hanc emendationem noſtram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim ſcribitur οὐρείῳ. SOLAN. Οὐρίῳ reſcripſi, quia ſic ſolet ap. alios, & ap. Noſtrum. Supra 1 Ver. Hiſt. c. 5, οὐρίῳ ἀνέμῳ &c. REITZ.

Pag. 167. *l.* 4. Εἰ καὶ) Vocula εἰ, quam hic vides, in omnibus maximo ſententiae damno, hactenus omiſſa, a me addita eſt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς γὰρ) Ὃς leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* ſic bene habet, id omnino recipiendum duco, etſi id non feci, quod & vulgata ſuos defenſores eſt repertura. REITZ.

ead. l. 7. Τριάρμενα) I. e. μεγάλα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐν Πειραιεῖ) Sic & infra Dial. Meretr. VI, recte. Et Ariſtoph. Pac. 144, licet metri cauſa detracto iota, ἐν Πειραεῖ. Eſt enim caſ. rectus ὁ Πειραιεύς. Vid. Strab. IX ſub init. Alciphr. I, p. 258; ne credas Πειραιοῖ legendum, ut Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ c. 20, & alibi. Sed & Πειραιεῖ ſine praepoſ. Alciphr. III, Ep. 7 f. καὶ Πειραιεῖ βαδιοῦμαι. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν γέλωτι — ποιήσεσθε) Sic ſupra Quom. Hiſt. c. 32, Tox. 22 &c. REITZ.

ead. l. 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Fut. 1 circumflexum Attice, cuius exempla frequentia vide ap. Maitt. de Dial. p. 359. Qui ea uſui promiſcuo dialecti Doricae adſcribens, tamen ex Thucyd. & Xenoph. multa affert. REITZ.

Pag. 168. *l.* 4. Ὑποστάντες) I. e. *ſubſidentes*. An ἐπιστάντες; ut reſpondeat τῷ ὥστε ἐπιστὰς μικρόν. GUYET.

ead. l. 9. Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν) An ſic legend. ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτησομένους — ἀκμῆτας δύνασθαι νεῖν; GUYET. Non opus eſt mutato. Vidimus eiuſmodi nominativos non ſemel. Adde & infra Geſnerum ad Philopatr. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 11. Πρὸ τοῦ) Legebatur antea in omnibus impr. πρῶτον. Sed ſcribendum eſt aut πρὸ τούτου, aut πρὸ τοῦ, ut c. 30, & Μεν. c. 2. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνοδίας τελετὴν) Horum myſteriorum meminit Pauſan. p. 72, 23, non quidem titulo Ἐνοδίας, ſed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπερμαζᾷς) Th. Mag. h. v. haec Luciani af-

ferens habet: ὑπερμαζᾷς γὰρ, ὦ Ἀδείμαντε. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer Alciphr. I, Epist. 18 pr. REITZ.

Pag. 169. *l.* 1. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. Ἀ. μισθ. c. 6, cum nota nostra, & Theorit. Schol. VI, εἰώθασιν αἱ γυναῖκες... ἐς τὸν κόλπον πτύειν τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Vid. Hartung. 657. SOLAN. Conf. idem supra Pro Merc. c. 6 f. notamque Solani, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἐπιῤῥέον) Subaudi κῦμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίους) Quadraginta stadiis distabat Piraeeus ab urbe. Diog. Laërt. p. 138 C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis iam magnam partem emensos, antequam id consilii initum est. Triginta iam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus. SOLAN.

Pag. 170. *l.* 15. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλιπὸν.) Benedictus, *paulo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest.* Micyllus, *paulo ante quam ad Dipylum perveniemus, circa extremum hemistadium.* Nescio, cur illis sic placeat obscuris esse & vagari; cum clare dicat, *vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum* erit nobis progredientibus reliquum, *assumam.* De morte Peregrini: οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. GRON.

Pag. 171. *l.* 4. Ἐπιμετρήσω) Conf. Philopf. c. 24 f. REITZ.

ead. l. 7. Εἴ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit *aliud quodcunque suavissimum:* nam εἴ τι comparativum potius requireret, *si quid suavius.* Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est. REITZ.

Pag. 172. *l.* 5. Τὰ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα· vos animae viles, in vobis iactura & periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti consccensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, & pronominum horum solemni fere confusione. GESN.

ead. l. 8. Κιθαρῳδὸν) Amphion hic est, cuius historiam habes Ἐν. Δ. VIII. Vid. etiam Plut. de Delphinibus 282 f. & Aelian. de an. XII, 45. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. Ἐν. Δ. IX, & Philostr. in Herode p. 551, de statuis Isthmi ab eo positis, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελφῖνα. Quia cum in ea ora appulisset Melicerta, in eius honorem Isthmia Sisyphus Corinthiorum rex instituerat. Add. Spanh. qui haec & alia ex nummis illustrat. SOLAN.

Pag. 173. *l.* 3. Ἀνορωρύχθω θησαυρὸς) Respicit hic thesaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo Philostr. Herod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus liquebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡσίοδον) Iubet Hesiodus Ἐργ. 405, οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα comparare. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶκος) Οἶκον forſ. legend. Hesiod. οἶκον μὲν πρώτιστα &c. GUYET.

ead. l. 7. Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ) Absurdum hoc: de Attica enim sermo est. In Ox. Mſ. καὶ λιθοῖ, sine Ἰσθμοῖ. In *Fl.* Ἰσθμοῖ quidem, sed etiam λιθοῖ pro πυθοῖ, etiam depravate. Sed quis eiusmodi vulnera absque Mſſ. Codd. ope sanare possit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, & comprehendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dîs sacrata est. Si πλὴν superioribus adiicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere & secare nolim. GESN. Cl. Bel. de Ballu, Mſſ. Regg. 2956 & 2959 auctoritatem secutus, ita hunc locum refinxit & interpunxit: πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. *J'ai déja acheté tout le territoire d'Athènes (à l'exception du thym & des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme* &c. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdis non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, viderint alii.

ead. l. 11. Ἔνυδρον) Forsan εὔυδρον, quod & Guyet. adscripsit, pro quo tamen crebro ἔνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. Εὐ— tamen hic praefero propter additum εὔκαρπον. Ut recte εὔυδρος supra 1 Ver. Hist. c. 28, & Rhet. Praec. c. 7. Sed & alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ.

Pag. 174. *l.* 15. Δημοκράτης) Demostratum innuere vide-

tur Herodis inimicum, Philoſtr. pag. 554, & alibi, ut 559... (ubi quidem Δημοκράτου habent.) SOLAN.

Pag. 175. *l.* 2. Εὐμεγέθεις βάρβαροι) Syri, Medi: ſic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. Apud Athen. lib. I. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ὥραν) Subaudi κατὰ, niſi forte ſcribendum ἥκειν κελεύσω κατὰ τὴν ὥραν. GUYET.

ead. l. 12. Ἔλαιον) Antiphanes μύρον ἐξ Ἀθηνῶν apud Athenaeum 27 E. Melius conveniret ἄκαπνον, quam iſtud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 13. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, ſe, ſi ex voto diteſcat, curaturum, ſibi ut in promtu ſint ſalſamenta ex Hiſpania, vinum ex Italia, oleum ex Hiſpania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, *mel vero noſtras ſine igne*, ut non male interpres, hoc eſt, mel Atticum, quod ſine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor eſt Strabo L. XI, qui id vocat ἀκάπνιστον, & Plin. L. XI, 15: *Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utiliſſimum, ne iraſcantur, aut ipſae avide vorent* &c. *Rurſus nimio fumo inficiuntur, quarum iniuriam ſentiunt mella, vel minimo contactu roris aceſcentia. Et ob id inter genera ſervatur, quod acapnon dicitur.* Latini ſcriptores poſteriores appellarunt *mel ſine fumo*, ut docuit ὁ πάνυ Reineſius L. III Var. Lect. 4; hoc vero Noſtro eſt μέλι ἄπυρον. GRAEV.

ead. l. 14. Καὶ λαγὼς) Λαγὼ ſcribend. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. I. e. ubi νεὼ quoque pro νεὼς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταὼς, ἀλεκτρυὼν, ſingulari num. proponuntur, λαγὼς quoque ut ſingulare ſervari, & σύες quoque in σῦς contrahi poſſe putabam; at quia ſequentia ſingularia tamen conſtituunt plurale πτηνὰ, iam Guyeto aſſentior. REITZ.

Pag. 176. *l.* 3. Ἀποφερέτω) Sic Verus factitavit, teſte Capitolino, in magno illo convivio, de quo c. 5 loquitur. SOLAN.

ead. l. 6. Διόνικος) Nominatur quidam Dionicus in Συμπ. Vid. an idem ſit, aut nomen fictitium. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑπῆρξεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. & *Fl.* ὑπῆρχεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἱ μὲν διανομαὶ) Attici teſtamentum ſugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritim diſtribuendam quotannis reliquerat. Vide Philoſtr. v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis & de foſſa ipſa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem ſpectare puto:

lectis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550, mecum, credo, senties. SOLAN.

Pag. 177. *l.* 2. Ἀπομεμαγμένην) Theocr. in Ἀδωνιάζ. οὐκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς, subaudi χοίνικα. GUYET. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. 253. SOLAN.

ead. l. 7. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ παῖς οὑτοσὶ πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἢν ἐκείνη ἀποῤῥαγῇ, πάντα οἴχεται) Interpres: *ergo scis, Adimante, quam tenui de filo puer iste Plutus dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent.* Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλοῦτος; Quis unquam fando audivit de *puero Pluto.* Nescio sane, quem sibi interpretes finxerint puerum Plutum, quem nemo poëta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, & necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus Antonius Schultingius Iuris Antecessor ordinarius, Collega mihi coniunctissimus: nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc sensu, *quam tenui de filo omnes hae divitiae pendeant.* Atque sic sensus planus est & facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex Herodoto locum, qui est lib. III, c. 19, καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός. Quam ineptum & ridiculum foret, si isthic legas παῖς στρατός; sed aeque ridiculum est illud apud Lucianum παῖς πλοῦτος. L. BOS. Ὁ παῖς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem & adscripserat Guyet. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὑτοσὶ πλοῦτος adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum Hagenoënsis libri haberem illud ι intrusum, quod olim, nescio meo, an superioris alicuius possessoris, obelo confixum videbam. GESN. *in Addend.*

ead. l. 11. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ὅτι, ὦ ἄριστε) ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄρ. MARCIL.

ead. l. 13. Εἰ ἔτι) Ἄρτι legendum videtur. GUYET. Immo si ἔτι simpliciter pro *adhuc* acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At si pro *iam tum*, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significatu retento, *ipso momento, quo accubas*, sive *coena nondum peracta*, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, *eo adhuc loquente*, i. e. *inter loquendum.* Ἄρτι tamen non respuerem, sicubi invenirem. Sed possis & ἤδη coniicere, quod dictantes ἴδι pronuntiabant. REITZ.

Pag. 178. *l.* 6. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit I. Elsner. Obs. ad Galat. V, 4. REITZ.

ead. l. 7. Τό, τε) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet. Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλὲς, firmum, constans; sed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen annexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέβαιον requireretur. REITZ.

ead. l. 15. Οἶδα μετὰ) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

Pag. 179. *l.* 2. Χοινικίδα) Sic impr. plerique & Ox. quae vox paulo insolentior editori *I.* visa est, adeoque χοίνικα reposuit. SOLAN.

ibid. Τῆς εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπηρεάζω dativo, non genitivo, iungitur. GUYET. Laudo, & εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror. REITZ.

Pag. 180. *l.* 6. Πεντακισχιλίους) *Quingenta millia* pro *quinque m.* dederat Bened. REITZ.

ead. l. 7. Ἄρχων) Interpunctionem mutavi, cum legeretur προκριθεὶς, ἄρχων ἄριστος &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὅμοιον) An ὁμοίως; GUYET. Ὁμοίως) In omnibus scriptum est ὅμοιον, prave haud dubie: ego mutavi. Vid. Προμ. c. 10. SOLAN.

Pag. 181. *l.* 5. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Iliad. B, 554. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξ Ἀρκαδίας) Asini nempe, Arcadiae pecuaria Persio. LA CROZE.

ead. l. 12. Ἐς τὸ Περσικὸν) *A la Persane.* GUYET. Sic εἰς τὸ κρεῖττον, *optimo modo.* Et sic fere Aelian. IV, 4, εἰς τὸ σχῆμα τινὸς, vel εἰς ζῆλον τινὸς ποιεῖν, *ad imitationem, figuram, modum quendam quid facere,* Herodiano frequens. REITZ.

ibid. Περιαγαγὼν — τὼ χεῖρε) Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, 127, 20, & Ἑλλ. II, p. 266, 30, quo alludere videtur; & Brisson. Persic. I. Hunc autem morem aperuit mihi Io. Chardinus, qui cum apud Persas esset, praetereunte rege, vidit hodiernos Persas manus ita manicis inserentes, ut altera alteri applicetur. Non assecutus est Lydiat. Marm. Ox. pag. 68. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ ὅλως) Mirum sane, in tot peregrinationibus equo nunquam usum. SOLAN. Ad haec cl. Bel. de Ballu: *Dufoul, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s'étonne de ce que*

dans tant de voyages Lucien ne s'ést jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement!

Pag 182. *l.* 13. Ὦ Ἀδείμαντε) In Mſ. Reg. 2954. ὦ Σάμιππε· unde cl. Bel. de Ballu perſonam Adimanti huc inſerendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Σάμιππε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ.

ead. l. 17. Συμπαρεδρεύειν) Paraphraſi explicandum putavi verbum, cuius hanc vim eſſe ſentio. Forte iam adſcripſit hunc locum vir doctiſſimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opuſculi ſui de Dîs παρέδροις. GESN.

Pag. 183. *l.* 4. Τὰ ὅπλα) Subaudi κατά. GUYET.

ead. l. 7. Κεγχρεαῖς) Sic edd. Κεγχρειαῖς emendat Solan. vid. eius rationes ſupra Quom. Hiſt. c. 29. At Κεγχρεαῖς ſine diphthongo affert Waſſ. ad Thucyd. VIII, c. 10, ex Polyb. ubi ſic ſemper. Quamvis ap. Thucyd. Scylac. Strab. & Philoſtr. ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam ſcripturam, quia & ſupra l. d. in Quom. Hiſt. Κεγχρεῶν cum vulgo librorum ſervavi, & Th. Mag. indicante ibid. Ienſio, utrovis more ſcribi, etiam obſervat. REITZ.

ead. l. 8. Διαλάβωμεν) Corrige διαβάλλωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic viſum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. & Ox. erat. SOLAN. Vel διελάσωμεν, l. διαπεράσωμεν, l. διαπλεύσωμεν, malit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥᾳδίως ἄρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque Benedictus, *captis civitatibus immunitis, & praefectis ibidem facile relictis:* cum Micyllus pariter dediſſet, *ac civitatibus nullo defendente captis, praefectiſque ibidem facile relictis.* Mihi ea ratio loquendi videtur abſurda, & diſtinguendum eſſe λαβόντες ῥᾳδίως, ἄρχοντας ἀπολ. Sic enim & ſolent ſcriptores loqui, & ſenſus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, *utramque Ciliciae oram, maritimam videlicet & montanam.* Si enim ὀρεινὴ non eſt παράλιος, non poteſt ferri *ora:* & cur non ſimpliciter *maritimamque ac montanam Ciliciam?* GRON.

Pag. 184. *l.* 6. Ἀποδιδράσκεις — τὸν κατάλογον) Hanc phraſin alibi obſervare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλοχον legit interpres. GUYET.

ead. l. 12. Οἱ δὲ) Pro *alii vero* uſitatum eſſe, permultis docet I. Elſn. Obſ. ad N. T. I, p. 347. REITZ.

Pag. 185. *l.* 3. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi poteſt ex Hom.

Il. Θ, 110, Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰθύνοντες, & ex Aeschyl. Agam. 61, ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. VIII, 7, aliisque multis, quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68, 69. Reitz.

ead. l. 10. Εἴκοσιν) Μυριάδας scil. Guyet.

ead. l. 12. Τῶν πλησίων) Etsi οἱ πλησίον alibi rectius & usitatius, ut supra Necyom. c. 16 med. μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16, hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προαστείων. Reitz.

ead. l. 14. Κατέαξε) Κατέλεξε legendum videtur. Guyet. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγω vel ἄγνυμι aliter frangendi intellectu positam, memini. Sollicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, *conscripsit, delegit*, quod solemne in hac re verbum est, unde paulo ante κατάλογον dixerat. Λ facile in Α transiit, post quod Ε sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex ΚΑΤΕΛΕΞΕ, ΚΑΤΕΑΞΕ. Gesn.

Pag. 186. *l.* 12. Τριάκοντα) Aberat Piraeeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres iam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16, & notam nostram. Solan.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς ἀναγεγρ.) Ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, & sim. Guyet. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. *literata, inscripta*, ut adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, & quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλη, *columella, cippus*, altum magis opus, quam longum aut latum? & quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter Τ & Γ literas: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. *Columella, cippus, pila*, cum stant, scriptis servandis, & ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum eversa iacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. Gesn.

ead. l. 16. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ὁδοῦ. Guyet.

Pag. 187. *l.* 5. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην) Non sine menda. Marcil. Additamentum videtur. An παραφρονεῖς τὴν γνώμην; οὐδὲν ὑγιές. Guyet. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe

qui omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σέγε, vel simile quid, scriptum fuerat, & πρὸ τοῦ, pro παρὰ τό. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud ferendam sententiam*, i. e. tuum est iam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ πάρα τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, *tibi adest*, ad te venit ordo &c. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, & simil. GUYET. Exempla vid. apud L. Bos de Ellips. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 188. *l.* 12. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Ms. Ox. & *Ven.* 2. habemus, vulgata προσκαλεῖται nihili est. SOLAN.

Pag. 189. *l.* 6. Προσκυνέτωσαν ἡμῖν) Προσκυνέτωσαν ὑμῖν. MARCIL. Προσκυνείτωσαν· ὑμῶν) Marcilii emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω coniunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἄρξω· moris autem, quem tangit, illustre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. Ἀναβ. I, pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo Marcilio suum προσκυνέτωσαν, etsi προσκυνείτωσαν forsan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi script. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei assentior, modo ὑμῶν dedisset. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω. GESN.

ead. l. 10. Αἲ ἂν) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, coniicio tamen αἲ delendum. REITZ.

ead. l. 11. Μετελεύσομαι) Negat Pollux in ἥκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III, pag. 151 f. Hom. Il. Θ, 12, & alibi. & compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsan patebit ex Indice, ne alios addam, quia nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam Th. Mag. v. ΑΠΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore iure; vid. Hemst. T. I, p. 181 sq. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκστάδιος) *Extra stadia tua iam es, stadia imperii tui peracta sunt.* Male interpres cum ἑξαστάδιος confundit, *sex stadiorum* vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἐκστάδιος, uti recte scribitur in *Ven.* 2. *B.* 1. & 2. & *P.* ut ἔκσπονδος, ἐκπρόθεσμος &c. In L. Schol. & *Fl.* ἐξστ—.

In O vero & reliquis ἑκατ— neque Graece, neque vere, cum unicuique *decem ſtadia*, ex ratione ſupra ad c. 16 inita, aſſignari oporteat; & re ipſa aſſignata ex 35 pateat, cum Luciano remanſerint *decem*. SOLAN.

Pag. 190. *l.* 14. Ταινία λευκὴ) Hoc erat, quod diadema vocabant, inſigne regium. SOLAN.

Pag. 191. *l.* 15. Νεὼς) Νεὼ plurale corrigit Guyet. certiore iure, quam ſupra c. 23 λαγὼ pro λαγώς. Nam cum οὓς hic addatur, facile ſuſpiceris, etiam νεὼ plurale dediſſe auctorem. Et quamvis maſcul. plurale οὓς per ſyllepſin alii dicent accipiendum, comprehenſo εἰκόνες, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, ſed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin Guyeti emendationem, invitis edd. recipiam. REITZ.

Pag. 192. *l.* 2. Ἐπὶ πλεῖστον) Gloſſema videtur τοῦ ὅτι μάλιστα. GUYET.

ead. l. 5. Ἀπαλλαγὴν) *Mutationem* dederunt. Redde *deceſſum*. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει, & ſimil. GUYET. Habimus ſupra c. 36 pr. REITZ.

ead. l. 15. Δακτυλίους) Veterum ea erat ſuperſtitio, ut annulis magicis multas & miras virtutes ineſſe putarent; vid. & Φιλοψ. SOLAN.

Pag. 193. *l.* 13. Μηδένα) In L. ἴσως μηδένι. Quocunque modo legas, aliquid in ſequentibus erit mutandum. Ego μηδένα οὕτως εἶναι ἀνέραστον ὅτῳ &c. exiſtimo a Luciani manu profectum. Quamvis enim raro ἀνέραστος active ponatur, ſic etiam uſurpari monent grammatici. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶναι) Non adderem, ſi in pluribus abeſſet. Iam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi, ut Necyom. § 16, τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε. Confer & de Calumn. cap. 16 ac 20, & Pſeudol. c. 6, ubi ὄν, οὖσα, & εἶναι redundare, pluribus vidimus. REITZ.

Pag. 194. *l.* 3. Ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον) His utitur Iac. Elſner. ad exponenda D. Apoſtoli verba in 2 Ep. ad Corinth. XI, 23, ubi ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτούς. Sed ut ellipſis iſta rarior, ita Lucianeum illud ubique obvium. REITZ.

ead. l. 8. Δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Corrupta ſunt haec verba: qua enim ratione, quaeſo, qui Graece ſcit, inde eliciat, quod dici oportuit, *hoc enim unum ſupereſt, cum alia ſuppetant omnia?* SOLAN. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Conf. μηδὲν δέῃ ad Rhet. Praec. c. 18 f. Et οὐδὲν δεήσῃ

Dial. Meret. 2. Aelian. V. H. II, c. 14, κατέμεινεν οὐδέν τι δεόμενος, *commoratus est sine ulla necessitate;* structura quidem ab hac diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2 ante med. est, οὐδὲν δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Nondum enim persuadet Solan. vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini, *dies deficit me*, id est, destituit; aeque dicunt, ac *tela nostris deficiunt* apud Caes. legimus, ita δεῖ & δεῖσθαι quoque interdum cum accusativo personae construi, non ἀδύνατον videtur. Sensus certe ex analogia perspicuus, *nihil me destituet haec habentem.* Cum accusativo person. Steph. ex Eurip. notavit, δεῖ σε μακροῦ λόγου, & accus. rei, ex eod. ἓν δεῖ μόνον μοι. Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3 pr. σοι δεήσει. Amor. cap. 3 f. Ἀλλὰ σοὶ — δεήσει & δεῖ τοῖς γάμοις Alciphr. III, Ep. 49 f. Lys. pag. 53 ed. Lond. οὐδ' ἐκείνοις δεήσειν χιλίων νεῶν. Quod si quis igitur hic legat, μοὶ ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia & accus. pers. & accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat, hic utrumque coniungi. REITZ.

ead. l. 14. Γρὺψ) De gryphis supra dictum est ad ultima verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II, p. 393 seq.

Pag. 195. *l.* 5. Αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα) Τὸ, βούλομαι repetendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 6. Εἰ τύχοι) Sic Ms. Ox. uti conieceram; reliqui εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 14. Ἂν ἐξῇ) Legendum ἐξῆν. GUYET.

Pag. 196. *l.* 12. Γέροντα) Non ergo a iuniore Luciano hoc scriptum est: aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent. SOLAN.

Pag. 197. *l.* 1. Κατὰ δάκτυλον ἕνα) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 4. Ὅς περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα) Nescio, quid velit Benedictus, *qui obductus te a stultitia cohibeat.* Interim probo Micyllum, *qui te indutum a stultitia cohibeat.* GRON.

ead. l. 5. Κόρυζαν ἀποξύσας) Vid. ad Indoct. cap. 21, & de ἀποξύσας notata Hemsterh. in ed. minore Dial. Lucian. p. 26, quae in maiore non repetiit, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstineo. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπίληπτα) Hoc Luciani, item ex eiusd. Pseudom. & Reviv. & ex Xenoph. atque Simpl. in Epict. idem

adiectiv. affert Elſn. quo probet, id in 1 ad Timoth. 2, 15, ſignificare cum Heſych. ἄμεμπτον, ἀκατάγνωστον, *quod reprehenſione caret.* Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 14. Καὶ σταδίοις) An δέκα σταδ. Bene monuit I. I. Wetſtenius.

ead. l. 16. Ὑπηνέμιον) Metaphora ab ovis ſubventaneis. GUYET.

Pag. 198. *l.* 3. Οἴχηται) Hom. Il. B, 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. *l.* 3. ΓΛΥΚ.) Nomen perſonae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impreſſis omiſſum, ſedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιλέλησαι) Th. Mag. v. ἐπιλ. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς Ἁλώοις) Ἁλῶα feſtum Athenienſium agricolarum, dictum, quod in areis hac die convivium perſonabat, ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit (Dial. Mer. VII f.) Cetera huius Dialogi diligenter expoſui ad Petron. BOURD. Vide Scholia ad Dial. VII. Fecerat Euripides fabulam, cui Ἁλωάδες titulus. Grot. Flor. 54. SOLAN. De hoc feſto, myſteria Cereris, Proſerpinae & Bacchi complectente, vid. Scholiaſt. ad Dial. Mer. VII. Et Alciphr. II, Ep. 3, p. 224, — ἐν ἄστει μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota Bergleri laevigatur ἀλῶα, in exemplis autem ab eodem allatis adſpiratur, non addita ibi varietatis cauſa. Verum cum etymon a Scholiaſte traditum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἅλως, commorarentur, adſpirationem requirat, & apud Noſtrum Dial. Mer. VII aliosque ſic inveniam, eam ſervavi, etſi ex Luciani edd. prioribus non perſpicias, quo ſpiritu id ſcripſerint, quia ab A quadrato vocem inchoantes nullum ſpiritum addunt. Sed ecce ad Alciphr. I, Ep. 33, Bergler. ἁλῶα δ' ἦν, haec bene iam monuit, dicens: *Feſtum Cereale.* Ἀπὸ τῆς ἅλω, ab area horrei. *Tunc ubi venerabantur Cererem* Ἁλωάδα· *de qua Theocr. in Thalyſiis, quae ſunt itidem* Haloa, *v.* 155. Βωμῷ παρ' Δάματρος Ἁλωάδος. *Meminit Noſter* (Alciphr.) *aliquoties huius feſti. Sed ſemper ſpiritu leni ſcriptum, ut ſaepe & alibi.* REITZ.

Pag. 201. *l.* 5. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν) Sic Ariſtoph. in fine Pacis, Τρυγήσωμεν αὐτὴν, τρυγήσωμεν αὐτήν. L. BOS. Gallice *plumer.* SOLAN.

ead. l. 18. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἴχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 202. *l.* 15. Οὐδὲν — δεήσει) Confer de hac ſtructura Rhet. Praec. c. 18 f. & Navig. c. 44. REITZ.

Pag. 203. *l.* 5. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad Demoſth. περὶ Ἁλοννήσου. BOURD.

ead. l. 13. Συντέθηκας) Malim συνέθηκας, aut συντέθεικας. REITZ.

Pag. 204. *l.* 5. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praeſidet λοχείαις ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 206. *in Schol. col.* 1. *l.* 1. Καταλιποῦσαν) Nihil de ſuo hic Scholiaſtes, niſi quod textum reſtituiſſe videtur, & poſt συνεκάθευδες voculas duas interſeruit, quas ideo uncinulis incluſi. REITZ.

Pag. 207. *l.* 4. Ἀνακλάσας) De poteſtate huius verbi, interdum non bene intellecta, vid. ſupra ad Gymn. c. 7. Adde hic Alciphr. I, Ep. 28, ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι, ibique Bergl. p. 115, docentem erraſſe Budaeum & Stephanum, quia ἀνακλάσας apud Athenaeum pro ἀνακλασθεὶς poni putarint. REITZ.

Pag. 208. *l.* 7. Τυραννεῖν τὸ συμ.) Ter. Adelph. *Ain', quaeſo, Aeſchine, tu hic regnum obtines?* BARTH.

Pag. 209. *l.* 11. Ἀποῤῥήξωμεν) Idem proverbium ap. Ariſtaenet. Ep. I, lib. 2. BOURD.

Pag. 211. *l.* 7. Κεραμεικῷ) Duo Athenis fuiſſe Ceramica, docet Meurſius: unum intra urbem, de quo hic ſermo, in quo proſtabant ſcorta; alterum extra urbem, ubi ſepeliri ſolebant, qui in bello occubuiſſent, idem, cum Academia de pop. Att. & alibi de Ceramico. SOLAN.

Pag. 212. *l.* 16. Ἀλλ' εἴ τινα εὕροιμι — γραῦν) Non opinor, iſta notare, aut bene verti ab utroque interprete, *ſed ſi quam anum invenire poſſem*, aut, ut alter, *habere*, quod nullius ponderis eſt in hac oratione; verum, *ſed utinam invenirem vetulam!* quo ſenſu frequenter ea particula etiam ab Luciano ſumitur. In Prometheo: εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα. GRON.

Pag. 213. *l.* 1. Ὅ, τι χρησίμη) Ita diſtincte ex praecepto Grammaticorum ſcribere iubemur. Phraſis eſt cum ſuperlativo tritiſſima, cum poſitivo rariſſima. SOLAN.

ead. l. 2. Ὠμὴ ἔτι) Vide notam noſtram ad Μισθ. cap. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπικεῖσθαι) Forſan ὑποκεῖσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Θεῖον) Sic *Fl.* uti Barthius emendare iubet Ad-

verſ. p. 316, laudato loco, qui occurrit in Φιλοψ. c. 12. In reliquis libris θύον. SOLAN. Conf. ſupra Philopſ. cap. 12, & infra f. huius Dial. REITZ.

Pag. 214. *l.* 4. Ῥόμβον) Ad hoc verb. Schol. Mſ. Reg. 2954: Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μεμιμημένου. Quam interpretationem, utpote falſam, recte reiicit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 6. Αἰτούσης) Αἰτιώσης legendum videtur. GUYET. Mendoſe, ni fallor, in omnibus legitur hic αἰτούσης, aut certe aliqua vox excidit: nam πολλὰ αἰτούσης eſt Graece *magna petere;* cum dicere debuerit, *enixe, ut apud ſeſe maneret, orante.* SOLAN.

ead. l. 8. Μίσηθρον) Aliud odii poculum eſt apud Origenem lib. 7 contra Celſum. De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ θύον) Caſp. Barthius putat legendum eſſe θεῖον, & *ſulphur* capiendum, quod in luſtrationibus & incantationibus prorſus uſitatiſſimum erat veteribus &c. vid. cap. 3, L. VII Adverſar. ALMEL. Θεῖον *Fl.* &c. SOLAN.

Pag. 215. *l.* 9. Πρὸς τῆς κουροτρόφου) *Per Cererem.* Heſych. in κουροτρόφος ὑφ' ἑτέρων δὲ ἡ Δημήτηρ. MENAG.

ead. l. 14. Ἑταιρίστρια) Heſych. Ἑταιρίστριαι, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 216. *l.* 7. Πότον) Πότος ὁ, *compotatio:* ποτὸς *potulentus, potabilis:* ποτὸν, τὸ, πόμα *potus.* GUYET. Πότον — συγκροτοῦσα) Supra Gall. c. 12, ὁ πότος συνεκροτεῖτο, ubi & de differentia nonnihil dictum. REITZ.

ead. l. 15. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον) Haec & cetera huius Dialogi interpretata ſunt ad Petronium ad haec verba: *commovebat valgiter labra.* BOURD.

Pag. 217. *l.* 1. Μαστοὺς ἔθλιβον) Plaut. Pſeud. *Teneris labellis molles morſiunculae Papillarum horridularum oppreſſiunculae.* Ovid. 1 Amor. *Forma papillarum, quae fuit apta premi.* BOURD.

ead. l. 2. Καὶ ἔδακνε) Plaut. loc. cit. BOURD.

ead. l. 4. Τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς· ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία καὶ προσφυής· καὶ ἐν χρῷ ὤφθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένη) Auctoris mentem minime percepit interpres in his verbis, quae ſic Latina fecit: *galericulum quidem a capite removit, ipſa autem incumbebat ſimilis & aequiparanda athletae alicui vehementer virili & robuſto, & cute ad vivum detonſa.* Deceptus fuit ver-

bis, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία καὶ προσφυὴς, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de eius coma adscititia sint intelligenda, & parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demsit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem & aptam: *atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem detonsa.* L. Bos.

ibid. Πηνήκην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Iunge Alexand. Paed. lib. II, cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1, lib. I. Vide Herald. ad Martial. Bourd. Πηνίκην, *la perruque.* Guyet. Ut *Iunt.* πινήκην, ita Lexicogr. vicissim etiam afferunt πηνίκη hoc sensu; sed & πηνήκη infra Dial. Mer. XII ad fin. in plurimis, & recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. Pell. bis sine varietate reperio. Reitz.

ead. l. 5. Ὁμοία) Ἡ πηνίκη scilicet. Guyet.

ead. l. 12. Ταύτην τὴν Δημώνασσαν) Ex Ms. Reg. 2955. admisimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab edd.

ead. l. 15. Τὸ ἀνδρεῖον) Catullus: *Et quaerendum unde, unde foret nervosius illud.* Menag. Idem habet Guyet. ex quo omnia surripuisse Menagium video. Reitz.

Pag. 218. *l.* 6. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια, non facile est divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me exspectes: coniecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφεστρὶς ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. Suidas μανδύαν & βίῤῥον interpretatur, & ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλανὶς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texi solitas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, & laborem, quae ob id ἐφέστρια διηγήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt *les contes du veilleri.* At forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἐφ' ἑστία, i. e. *ad lares, ad focum*, vel Ἡφαίστια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme narrantur, nam (ut notum est) Ἥφαιστος saepe pro igne sumitur: & erant Ἡφαίστια fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem assidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἡφαίστια, ut ex Andocide patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam & nobis impertiaris! Palm. Vide, an festum notet. Solan. Marg. Parisinae: *Ephestris vestimenti genus militaris est, unde Ephestria*

derivari videntur. Utrum autem poëma, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest. Reitz. Τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorsum referri, quam ad Boeotos in Βοιωτία comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad ἐφέστρια adiunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ ἐφέστια, & intelligere *domestica, patria, memorabilia & singularia patriae suae.* Ἐφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eosdem lares, penates &c. habeat, notum. Gesn.

ead. l. 15. Πάρεχε) Aristophan. Κακῶς παρέξω, καὶ οὐχὶ προσκινήσομαι. Menag.

Pag. 219. *l.* 7. Οὐρανίαν) Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII init.) θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ θήσει λευκὴν μηκάδα· τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν. Guyet. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. Solan.

ead. l. 16. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legebatur hic ὃ, quod necessario sic mutandum fuit. Solan. Ὃ ἐνόμιζες) Ὡς ἐνόμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. *Quod putasti* enim aeque rectum, ac *ceu putasti*, eoque magis rectum, cum tam prope ὡς praecedat. Reitz.

Pag. 220. *l.* 1. Μαννάριον) A μάννα, i. e. μάμμη, ut videtur, ductum est μαννάριον Τὸ μάννα autem cognatum videtur τοῖς νάννας, νάννη, ἀννίς. Hesych. Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφήν. Νάννη μητρὸς ἀδελφή. Ἀννὶς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη & ἀννὶς κυρίως *matrem* notare videtur, & νάννας *patrem*, ut & νάννος, unde Italicum *Nonno*. Guyet. Sic iterum Dialog. VII usurpat. Solan.

ead. l. 5. Ἀποστροφὴ) Ex utraque *Ven.* Reliqui libri impressi corrupte ἀποτροφή. Sic Dem. Phil. I, 104 C. Solan.

ead. l. 13. Σφύραν) Σφύρας forte. Guyet.

ead. l. 14. Κρόκην κατάγουσα) *Lanam trahens*, unde *tractum* τολύπη. Gl. Ph. Guyet.

ead. l. 16. Ἐλπίδα περιμένουσα) Hanc phrasin probaturus L. Bos in Epist. ad Hebr. 2, 13, & haec Luciani afferens, παραμένειν ἐλπίδα, scribit, errante calamo: nam περιμένουσα ego in omnibus reperio, & si παραμένουσα legi voluisset, id indicasset. Sed de περιμένειν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. Reitz.

Pag. 221. *l.* 1. Τὴν μνᾶν) Τὸ πρῶτον μίσθωμα. Guyet.

ead. l. 15. Δάφνιδα) Δαφνίδα scribendum videtur. GUYET. Quare? quia ὁ Δάφνις viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἡ Δαφνὶς vult formari, uti ἡ δαφνὶς, *laurea*, vel *bacca lauri*; quod probo, licet ob consensum edd. nil mutarim. Alias Δάφνη Nymphae nomen ubique obvium, Δαφνὶς minus frequentatum: sed solent illa mulierum in ις esse oxytona, ut Θρυαλλὶς, Θαΐς, Βακχίς. Vid. Alciphr. I, Epist. 39. Quare Guyeto omnino assentior, ut res sit parvi. REITZ.

Pag. 222. *l.* 9. Προπέμψειε) Μεταπέμψει fors. GUYET.

ead. l. 10. Ἐπιλαμβανομένη) An prensans? GUYET.

Pag. 223. *l.* 8. Ταῦτα γὰρ) Subaudi διά. GUYET.

ead. l. 10. Παραπολὺ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδὲν) Aposiopesis est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum Daphnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abrumpit orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἀλλ', id est ἀλλά. Sed non multum refert. GESN. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλέον αὐτῆς, f. πλείονα ἔχεις ἢ αὐτή. *Guyet.* Immo καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: & ab comparativo illo pendet genitivus, alioqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo iunctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, *spe minus*, vid. Viger. de Idiotism. p. 520, vel potius Bud. Comm. pag. 129. REITZ. In margine Mf. Reg. 2955. annotatum legas: τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδὲν πρὸς τὸ σὸν κάλλος.

Pag. 224. *l.* 23. Ἂν ἔτι τοιοῦτον) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36, L. I Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160 seqq. REITZ.

ead. l. 24. Τῇ Πανδήμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus & Urania. Ἀμφοτέραι πόρναι, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ᾗ τινι Οὐρανίᾳ τετέμιστο ἐν κήποις. αἶγα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζώου συνεταστικόν (συνουσιαστικὸν Mf. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφετον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίττεται συζυγίαν. ὡς πλουτοδότειρα δὲ ἤδη ἐστίν. Sic ad oram Mf. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφερὲς, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. BOURD. Vide notam nostram ad ἀποφρ. c. 11, & Δημ. cap. 13. SOLAN.

Pag. 225. *l.* 1. Οὐρανίᾳ) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. Τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Εἰκ. c. 4 & 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Regg. 2954. & 2955: τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ &c. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις & ἑκατέρᾳ post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem cl. Bel. de Ball. nec aliter legisse viderur Guyetus, quem vide supra haec citantem ad pag. 219, l. 7.

ead. l. 2. Πλουτοδότειραν) An *Aphroditen?* GUYET. Immo *Cererem*. Vid. Hemsterh. T. I, Tim. c. 21, ubi id ex Orphei H. 39, addito & hoc Luciani, probat. REITZ.

ead. l. 7. Ἐὰν ὁ πατὴρ) Subaudi θνήσκοι, θάνοι. GUYET.

ead. l. 11 Κατὰ ταῖν θεαῖν) Ad oram Ms. Regii scriptum erat: κόρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαὶ, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιὰς, ὅρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι, οἳ καὶ ὀμνύουσιν, νὴ τὼ Σιώ. BOURD. Cererem & Proserpinam intelligi, idque mulierum, non virorum, iusiurandum fuisse, docet Spanh. ad Callim. p. 658 f. & seq. Sic οὐ μὰ τὼ Θεὼ, *non, per Cererem & Proserpinam*, Chorus mulierum ap. Aristoph. in Thesm. v. 725. REITZ.

ibid. Ταῖν θεαῖν) Vide Spanh. ad Callim. 655. SOLAN.

ead. l. 12. Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste Minervam faciemus? V. 16. *Spanhem.* Ego mallem Κωλιάδος. Vide tamen Συμπ. cap. 32; neque meretriciam Deam statuere necesse est. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra Conviv. c. 32. REITZ.

ead. l. 14. Καταθεῖναι συμβολὴν) Hac de re copiose Isaacus Casaubonus ad Athen. BOURD.

ead. l. 15. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi δέδωκας, ἀπὸ κοινοῦ. GUYET.

Pag. 226. *l.* 1. Ὁ Χῖος) Deest in Ms. BOURD.

ead. l. 2. Ποιησάμενος) Πριάμενος legit interpres. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpres legit, ἔδει γὰρ Χαιρέαν. GUYET. Scilicet *debebat coenam — dependere*, dederat Micyll. Sed non abit inde Gesn. Neque video, quin ἐδεῖτο hic eodem redeat. Si enim *indigebat* (scil. his donis) *ad coenam* reddideris, vel simpliciter, *indigebat conferre*, i. e. opus ei erat symbolam conferre, quid intererit? Et si ἔδει legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 3. Ὀθόνας γὰρ) Subaudi οὓς δέδωκας, ut supra.

GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem ſpiritu iam dixit γάρ. Sed eſto muliebris ſermo, per me licet. At alibi ſatis eleganter Noſtro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 11. Δίδραχμον) Vide Dial. XIV, ubi bis pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλίγας) Deeſt in Mſ. BOURD.

Pag. 227. *l.* 1. Ταραντινίδιον) Vid. rurſus, ſi operae exiſtimas, Bergl. ad Alciphr. I, p. 160. REITZ. Ad hoc verbum in Mſ. Reg. 2954. habetur hoc Scholion: Ταραντινίδιον· διαφανέστατον ὕφασμα ὃ περιεβάλλοντο ἅτε θέριστρον. Ταραντινὶς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινίδων περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων.

ead. l. 7. Προσίη) Pro προσιέσαι Attice. GUYET.

ead. l. 8. Ἀκαρνανεὺς) Ἀχαρνεὺς omnino leg. videtur. GUYET. & MENAG. Quare? An quia ſyllaba abundat, aut Ἀκαρνάνια adſpirate ſcribendum Ἀχαρνάνια; minime. Nam Ἀκαρνάνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X, p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνεὺς volunt hunc vocari ab Atticae δήμῳ vel oppido Ἀχαρναὶ dicto, unde certe Ἀχαρνεὺς formandum; vid. Cellar. Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte iudicant Guyet. & eius compilator Menagius, ita ſine Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπεμύκτισας) Nondum, puto, alias obſervatum verbum. Suſpicatur Ienſius legendum eſſe ἀπεμύχθισας· cum μυχθίζω ſit apud Heſychium, μυκτίζω nuſquam compareat. Ita ἰχθῦσι ταῖς ἰκτῖσι ſubſtitutum ivimus ſupra in Διψάδ. c. 3. Sed quidquid ſit de forma verbi, cognatum eſſe τῷ μυκτῆρι & τῷ ἀπομύττειν, non dubito, & ſignificare *ſuperbe & cum ſtrepitu quodam inflatarum exploſarumque narium aliquem reiicere.* GESN.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος Χαιρ.) Ἄδωνιν δὲ τὸν Χαιρέαν ὡς ἀργὸν ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι κέκτηται. Sic ad oram Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 13. Κινάβρας) Heſych. κινάβραν, δυσωδίαν τῶν τράγων. GUYET.

ead. l. 14. Λεῖός μοι) De hoc proverb. Eraſm. BOURD. Vid. Diction. Baylii T. I, p. 41, col. 1. LA CROZE.

ibid. Ἀκαρνάνιος) Ἀχαρνεὺς forte. GUYET.

ead. l. 15. Ἀποπνεῖ) Ἀποπνείτω legendum. GUYET.

Pag. 228. *l.* 7. Σωφρονήσεις) Sic Pell. quocum conſpirare videmus Mſ. Reg. 2955. Vulgo σωφρονήσῃς, minus bene.

ead. l. 8. Θεσμοφόρου ἱέρεια) I. e. quia Cereris ſacerdotes caſte vivere debebant; vid. Spanh. ad Callim. p. 662. REITZ.

ead. l. 9. Ἁλῶα) Conf. ſupra Dial. Meretr. I pr. REITZ.

ead. l. 11. Μαννάριον) Leg. fort. ναννάριον, ut ſupr. (Dial. VI.) An μαννάριον eſt a μάω, μάννω, μάννα; quod idem eſt τῷ μάμμα. GUYET.

Pag. 229. *l.* 3. Οἴει) In Mſ. ἔτι. BOURD.

Pag. 230. *l.* 1. Περιέκειρεν) Vid. Hemſterh. ad T. I, Tim. § 4. REITZ.

ead. l. 13. Ἐρᾷ γε) Ἔρα γε legend. videtur. GUYET.

Pag. 231. *l.* 1. Πλούσιον) Aut nomen ipſum hoc ſtatuendum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ πλουσίων — σπουδάζεσθαι) Pluribus hanc phraſin probat Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 29, p. 120; perſuadetque, & illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem ſupra, Rhet. Praec. cap. 23, ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 8. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba cenſeo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorſqu'on leur cauſe beaucoup d'inquiétudes.* Ac ſi legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι.

ead. l. 12. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum cenſeo. *Fl.* quidem πείθοιντο habet, ſed neque ſic ſana erant omnia. SOLAN. Μεγαλόδωροι ἔρωτες γίγνονται, εἰ καὶ &c. legit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἔλαττον οὖσα τυγχάνεις) Perſpicue legendum ὀκτωκαιδεκαέτις. Fit ſermo ad meretricem. IENS. Recte monuit Ienſius, hanc vocem emaculandam, quod nos ſedulo fecimus. SOLAN. Emendationem Ienſii firmat Mſ. Reg. 2955.

Pag. 232. *l.* 4. Ἤρα δὲ) Ἤρα μου eſſe in *Fl.* additum erat in marg. *Ald.* Falſo; nam *Fl.* ἤρα δὲ diſerte habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex verſu praeced. huc feſtinanti oculo referens. At mutato nihil opus eſſe, patet ex iam praemiſſo ἤρα μου Δημόφ. Cui μου iterato ſubiicere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπέκλεισα) Olear. ad Philoſtr. I, pag. 20, n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιάδης) Quamquam ficta fere haec nomina ſunt, Callinum petere videri poteſt, de quo Ἀπαιδ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo & aemulatione languidum adoleſcentis amorem reſuſcitat meretrix ap. Al-

ciphr. I, 37, p. 168, ubi de hoc artificio plura Bergl. REITZ.

ead. l. 16. Ἅπαντα ἐποίει) De irrito conatu; ut apud Martialem, *omnia cum fecit.* BOURD.

Pag. 233. *l.* 11. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas, quas exhibemus, perſonas habeant edd. optimae, & in ipſo Dialogo non appareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ & ΔΟΡΚΑΔΑ adeſſe, priorem in inſcriptione omiſi. REITZ.

Pag. 234. *l.* 2. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε) Lege ὑμεῖς. GUYET. Tu nihil mutabis, lector, ſi illud μοὶ & ἡμῖν ferme πλεονάζον, ſed tamen familiaritatis ſignum, & creberrime occurrens attenderis. Ceterum ſi cui πράττειν pro degere, vivere, non ſatis notum, adeat praeter Bud. Comm. & Kuſt. ad Ariſtoph. Plut. 341, etiam I. Elſn. ad Epiſt. ad Eph. VI, 21. REITZ.

ibid. Τῶν πολέμων) Coniiceres forte πολεμίων; ut ſit, *num quid ab hoſtibus reportaſtis ſpoliorum.* At nihil eſt mutandum: nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre iungeretur cum πολεμίων. REITZ.

ead. l. 6. Ἀθηνᾷ στρατείᾳ) Huius cognominis Pauſanias, qui ultra triginta alia paſſim affert, nuſquam, quod quidem ſciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 12. Πρός γε Παρμένονα &c.) Sed ſcribendum Παρμένωνα, ut recte pag. 730; (Bis Acc. c. 16.) nec aliter uſus & Grammaticus canon poſtulat. IENS. Bene emendat, ſed Πολέμωνα altero illo loco legas, non Παρμένωνα. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) Ienſius ſic recte ſcribere iuſſit, cum in libris omnibus eſſet Παρμένονα. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐβόμβει τὰ ὦτα) Vides, quam vetuſtus ille error, qui noſtra etiam aetate multorum mentes inſidet. SOLAN.

Pag. 235. *l.* 8. Ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῷ) Specie proverbii pro immenſis divitiis. Sic in Epiſtol. Saturnal. Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μεδίμνῳ τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii & Petronii interpretes. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς τὸν Ἅλυν διέβησαν) Hoc etiam ſpecie proverbii: patet apud Herodot. & Diodor. Sic. BOURD.

Pag. 236. *l.* 1. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cuius compendio forſan πάντων eſt natum. Neque mihi quiſquam, *de ſumma rerum* vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, & περὶ τῶν ὅλων tum potius dixiſſet. Sed de *praeſenti rerum ſtatu* deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum ſatis ſanum videbitur. Reſponſum vero Pannychidos ἐκ τῶν παρόντων ad id ipſum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam

priore loco legi. REITZ. Παρόντων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Mſ. Reg. 2955.

ead. l. 3. Φιλόστρατον) Hic Philostratus, si Io. Ienſio credas, (de Script. Hist. Philoſ. I, III, c. 13, pag. 279 & 283.) celebris est ſcriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδημονῶ. Leg. Aristaen. Epist. 28, lib. I. BOURD.

Pag. 238. *l.* 3. ΠΑΝ.) Pro *Pannychide* inepte in quibuſdam legebatur antea Polemon. SOLAN.

ead. l. 9. Τοὺς Θρᾷκας) Subaudi ἄγε, aut quid ſimile, an ὧδε, i. e. huc age, adduc. Ἐπέχω. GUYET. Parum intereſt, quid ſuppleas: eſt ille accuſativus ſubito imperantis, poſcentis, ubi varia verba ſubaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel κάλει intelligas licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, ſi pro ὦ Παρμ. invenirem ὧδε. Verum quo brevior locutio, eo imperioſior. Sed cum vel ipſum ὦ ſic abeſſe poſſit, non iam, cum adſit, peccaverit, qui ὧδε pro eo legat. REITZ.

ead. l. 10. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis perſona, neceſſario hic requiritur; neque enim ut cum pleriſque libris Pannychidi haec tribuas committendum eſt. *Fl.* novam perſonam non inducit. *P.* & *S.* quod mireris, Parmenoni quidem in verſione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. SOLAN.

Pag. 239. *l.* 1. Διμοιρίτης) Sic Chronoſ. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur & διμοιριστὴς καὶ διμοιραῖος. BOURD. Nauticum eſt vocabulum, ſed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui ſua ſola nota. SOLAN. In marg. Pariſ. additum: διμοιρίτης a διμοιρία, quam eandem & ἡμιλοχίαν Suidas vocat. Guyetus autem ſic: ſubaudi στρατιώτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλῆ μοῖρα. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπὶ δόρυ) Verti, protenſis haſtis, ut haſtas ſuas quaſi ſequantur milites, parati ad proelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod eſt inter παραγγέλματα ſ. imperia militaria, v. g. apud Arrian. Tact. pag. 71 ſeq. ubi ἐπὶ δόρυ *in dextram!* ἐπ᾽ ἀσπίδα *in ſiniſtram!* ſignificat. Sed huc convenire non arbitror. GESN.

ead. l. 4. Τίβυς) Cognatum videtur eſſe τῷ τῖφυς, a τῖβυς, τίβυς. *Tibur Argeo poſitum colono.* GUYET. Τίβιος) Sic *Fl.* optime. In reliquis Τίβυς. Vide, de eo nomine quid ad Τιμ.

cap. 14 dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 23. Πολὺς) Alibi fere πολὺν χρόνον. SOLAN. Πολὺς ἤδη χρόνος) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quasi mulieres uti solent. Ἐστὶ autem additur deinde Dial. XI ante med. πολὺς δὲ χρόνος ἐστι σοι ἐρῶντι. REITZ. Cl. Bel. de Ball. emendabat: ἐξ οὗ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος &c. Haud male.

Pag. 241. *l.* 2. Νευρίδα) Νεβρίδα scribendum videtur. GUYET. & MENAG.

ead. l. 4. Ποικίλῃ) In *Par.* quae *palaestra* converterat, haec glossa Micylli addita; alias *porticu*, παιδικῇ enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursum ποικίλῃ vel παλαίστρᾳ legendum puto. Cumque Solan. in marg. quoque indicarit, se ποικίλῃ edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ibid. Ἀρισταινέτου) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrum; vide Dial. II, & Συμπ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι) Deerant in Mſ. BOURD.

ead. l. 13. Ἔστρεφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo versabam.* GUYET. & MENAG. Habuimus idem supra Alex. § 8. REITZ.

Pag. 242. *l.* 2. Ἐπισεσυρμένα) Mſ. περισ. BOURD.

ead. l. 13. Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea Casaub. ad Athen. BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad Diog. Laërt. in Anacharsi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Deor. VI f. cum nota Hemsterh. Ac de Salt. cap. 5 f. REITZ.

Pag. 243. *l.* 6. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Mſ. BOURD.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Conf. AG. X, Praef. p. 14, & Athen. 524 E. Quia crudeles in captivos. Aliam huius proverbii rationem indicat Diog. Laërt. p. 26 E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅλως) Forsan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permutari, vid. nos ad Herc. Gall. § 1, Iens. ad Hermot. cap. 2. Cum ἐστὶ tamen ὅλος frequentius. Alciphr. I, 13, pag. 54, ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους. Item III, 11 pr. ὅλη εἶ τοῦ ἄστεως. Ib. Ep. 12, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adiective, enuntiari. REITZ.

Pag. 244. *l.* 3. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explere ventrem*, *saburrare*, *ventrem saturare*. Exponitur & laute accipere. Sed hic τὸ *saturare* placet. GUYET. Pro *saginare*, Alciphr. III, p. 374. Sed & pro *ventrem percutio* interdum accipi, vid. Gesner. ad Rhet. Praec. c. 24. REITZ.

ead. l. 5. Κέκνισται) In margine Mf. Cod. κέκνισται, ἀντὶ ἐρωτικῶς ἔχει· εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετρύχθαι. BOURD.

ibid. Νεβρίδος) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 7. Κεραμεικῷ) Intra urbem. V. Meurf. AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 247. *l.* 4. Ἃ εἶδες Φιληματίου) Insititia videntur & inepta. GUYET. In ora Mf. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρισται ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem secutus cl. Bel. de Ballu ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερὰ ἃ εἰ εἶδες (sic *Fl.*) Φιληματίου . . . . καὶ (sc. εἰσίν· nisi pro καὶ malis legere ἀλλ') ὡς ἐχρῆν &c. *à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philemation . . . . Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans.*

Pag. 248. *l.* 3. Παρδάλει ἔοικεν) Maculis distincta est, i. e. τοῖς ἀλφέσι, inferius. GUYET.

ead. l. 12. Τὴν σορὸν) *Capularem senem.* GUYET.

Pag. 249. *l.* 18. Θρύπτῃ) Ex eo Aristaen. Epistol. 16, lib. II. BOURD. Alciphron, a quo Lucianum sua mutuatum suspicatur Bergl. fere eadem habet I. Ep. 36, p. 162. REITZ.

Pag. 250. *l.* 5. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphûs amasius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Wolfii diligentia conducta sunt ad Sapph. n. 124 seq. GESN.

Pag. 251. *l.* 7. Μῆλον ἀποδακὼν) Conf. supra Tox. c. 13. Sed & malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III, vit. Plat. S. 32, pag. 183 seq. Long. Past. I, p. 19. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν μαστῶν) Quin μαστοὶ de feminis dicatur, nemini est dubium. Eurip. Androm. 223, Καὶ μαστὸν — νόθοισι σοῖς Ἐπέσχον. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511 & 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoeniss. 313 &c. At supra Amor. cap. 41 μαζῶν etiam de mammis muliebribus; quod

nonnemo mutabat in μαστῶν, quia μαζοὶ virorum, μαστοὶ mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ammonius, Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος. Idque ex Hom. Il. Δ, 123, probari putat, ubi μαζῷ πέλασεν de viro dicitur. Possem & alia similia Homeri addere, ut Il. Θ, 121, ubi Eniopeus vulneratur παρὰ μαζόν. Item ib. 318. Ac Δ, 490 & 537 &c. Eandem differentiam statuunt Thom. Mag. & Suid. Sed ex istis Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam μαζοὺς ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significatus ratione non abhorruisse.) Immo Long. in Past. θηλὴ semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam θηλὴ de mulieribus quoque dici? Sed μαζοὺς, quod agimus, & feminis tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I, p. 4, qui de virgine Europa, μαζοὶ δὲ στέρνων ἠρέμα προκύπτοντες· ἡ συνάγουσα, ζώνη τοὺς μαζοὺς — ἔκλειεν. Rursus p. 15 generaliter de omnibus recens natis: τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὖσαν τὴν τράπεζαν. Callim. Hymn. in Del. 274, de Apolline nutricis mammam sugente, — ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν. Item in Dian. 214, de Nympha, — καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός. Aelian. XII, 1 med. de Cyro Aspasiam amante: ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήψατο. Ne plura congeram. Verum & vicissim μαστοὺς de puero, Noster supra, Amor. c. 53 f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποδέσμῳ) Intellige vinculum mammillarum. KUSTER. Vid. omnino Ἐρωτ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔστι τὶς θεὸς ἡ Ἀδράστεια) Catull. BOURD.

Pag. 252. *l.* 10. Λίθος οὐκ ἄνθρωπος) Proverb. BOURD. Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — ὄντες λίθοι, Terentiumque in Heaut. V, 1, *Quid stas lapis?* addito & hoc Luciani loco, notat L. Bos in Obs. Crit. p. 75, 76. Sed res nimis nota. REITZ.

Pag. 253. *l.* 8. Καταγιγνώσκῃς) Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic καταγιγνώσκεις habent. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄτεγκτος) Sic sola *I.* ed. optime. Reliquae ἔγκοτος. *V.* 2. quae *I.* fere κατὰ πόδας sequitur, venustatem

huius scripturae non assecuta, neglexit. Lege 'Αλεξ. cap. 25, & plaude. SOLAN.

Pag. 254. *l.* 2. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν αὔλιον) Sic edd. non hic modo, sed & infra Dial. XV, sive Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὔλιος ἠράσσετο. Conf. & supra Tox. cap. 17. Nam aliis αὔλειος vulgo scribitur. REITZ.

ead. l. 15. Οὐχ ἑώρων) Mallem οὐχ εὗρον. SOLAN.

Pag. 255. *l.* 2. 'Εν χρῷ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc sit docet, cum ait, morbo defluente coma, *caput* eam *rasisse*. Disce etiam hic morem fuisse, ut iuvenes ἐν χρῷ κεκαρμένοι essent, cum iuvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 15. Πηνήκην) Conf. supra Dial. Mer. V med. ubi cum πηνήκην dederim, & hic ita scribendum erat. Πηνίκην vult Guyet. cum Lexicograph. REITZ.

Pag. 256. *l.* 12. Τὸ δεῖνα) Τὸ δεινὸν scribendum videtur. GUYET.

Pag. 257. *l.* 2. 'Εν δὲ) Illud δὲ initio Dialogi, sine apparente relatione, vid. etiam Dial VII & VIII pr. REITZ.

ead. l. 5. Οὐθεὶς) Etsi frequentius οὐδεὶς scriptum invenio apud Nostrum, nihil tamen obstat, quin & οὐθεὶς hic servem, quia & promiscue apud alios, ut satis dictum ad Paras. cap. 3. REITZ.

ead. l. 7. Διέπειρα) Conf. Alciphr. III, Ep. 36, pag. 352. Item pag. 350 & 351. REITZ.

ead. l. 9. 'Ες πλαίσιον) Hanc vocem interpretatur Codex Memmianus: πλαίσιον, παράταξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὁπότε ὀλίγοι πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem Pollux, Hesych. BOURD.

Pag. 259. *l.* 15. Σαρίσση) Ita scribenda haec vox N. Δ. XXVII. Quae tamen hic, & duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN. Bergler. ad Alciphr. III, pag. 351, recte quoque affirmat, usitatius gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum & in Poll. L. I & X, σάρισσα recte quidem editum; sed Iungerm. ad I, S. 138, testetur in Mss. σάρισαν legi. Quin vel σισάρας apud Alciphr. l. d. edi passus est Bergl. quod sic scriptum invenerit, etsi σαρίσσας legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII, § 3, σάρισσαν, &

§ 4, σαρίσση edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi & hic ita edere. REITZ.

ead. l. 16. Ἀπεδειροτόμησα) Ita scribendum cum *B.* 2. & *S.* ut apud Hesiod. Θεογ. non ut in plerisque scribitur ἀπεδηροτόμησα. SOLAN.

Pag. 261. *l.* 4. Ἐς δύο) De hac phrasi Germanis Belgisque familiari, vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graecissf. pag. 459. Et supra Tox. c. 54; ac I. Elsner. ad Div. Marc. XV, 38, qui & alia Luciani loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κειμένους) Laudatus modo Elsn. ad Evang. Luc. XXIII, 53, τοὺς κειμένους interdum simpliciter de *mortuis* dici probat, ex Aristoph. Neb. 550, Eur. Rhes. 670, & Heliod. II, pag. 66. Sed a Luciano hoc loco coniungi, quod posterius tamen nihil mirum, & in enarratione eiusmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. Λημνιάδας) De his dictum est ad Ἐρωτ. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Φονεῦ) Mallem φονεύε, si per sequentia liceret: certe in *Fl.* ὁπόσον est. SOLAN. Si olim φόνει scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in φονεῦ, quam ut ε imperativi omitteretur. Sed eod. redit φόνει a φονέω, an φόνευε a φονεύω eligas, modo tum ὁπόσον cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum φονεῦ vocativus sit ab substantivo φονεὺς, & ὁπόσων genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. Ὁπόσων) Florentina lectio magis placet; modo φόνευε tum simul legas: nam etsi vocativus φονεῦ cum ἄριστε convenit; melius quadrat imperativus cum ἔῤῥωσο iungendus. REITZ.

Pag. 263. *l.* 23. Βιθυνὸν ἔμπορον) *Thyna merce beatum.* Hor. GUYET. & MENAG.

Pag. 264. *l.* 8. Ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος) Γυναικεῖα haec ὑποδήματα, ut vult Hesych. De his Cic. I de Orat. *Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles.* In Memmiano Cod. erat: Σικυονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα, τῶν ἄλλων ἦσαν, ὡς καὶ αἱ ἰφικρατίδες, ἀπὸ τοῦ Ἰφικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλίαν ἐπιδεδειγμένου. Dicuntur hi calcei etiam ἰφικρατῆρες. BOURD. Hesych. Σικυώνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ψέλλια. Cic. L. I de Or. *Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, sed non viriles.* MENAG.

ead. l. 12. Ἀλάβαστρον) Hinc lux hiſtoriae Evangelii. SOLAN. Evang. Matth. XXVI, 7, γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα. Luc. VII, 37 &c. REITZ.

ead. l. 17. Παρ' ἐμοὶ) Spatium vacuum *l.* hic reliquit, ἀποσιωπήσεως notam, quam imitati ſumus. REITZ.

Pag. 265. *l.* 3. Σαπέρδας) Quid ſaperdae, notum ex interprete Ariſtophanis, Polluce, Suid. Heſych. & interpretib. Perſii. In Cod. Memmiano ſaperdae ſunt ἀφύαι τεταριχευμέναι διειρμένα καλάμῳ, ἢ ὕεια τεμάχη τεταριχευμένα. BOURD.

ibid. Καὶ πέρκας) In eodem Memmii Cod. πέρκαι εἶδος ἰχθύος τεταριχευμένου. BOURD.

ead. l. 6. Βίκον) Heſych. Βίκος· στάμνος ὦτα ἔχων. MENAG.

ead. l. 7. Τυρὸν) Caſei ex Cythera meminit Epicurus ap. Diog. Laërt. p. 269 E. F. Vid. Men. not. pag. 263. SOLAN. Τυρὸν — ἐκ Γυθίου) Non auſim mutare quidquam ea ſola cauſa, quod Κύθνιος τυρὸς celebratur a Stephano Byzantino, inprimis cum ter idem nomen repetatur; nec varietatis quidquam annotatum videam. Γύθιον & Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certiſſimus in Cretam curſus &c. quidni potuerint etiam inde caſei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad Laërtii Epicurum. *Menag.* Luc. Holſten. in nott. ad Stephanum de Urb. in voce Γύθνος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in ſeq. binis locis legendum eſſe Γύθνου. *Almelov.* Conf. mox ad Γυθιακόν. REITZ. Γύθιον, τόπος παραθαλάσσιος τῆς Λακωνικῆς. Schol. Mſ. Reg. 2954.

ead. l. 12. Τοίχου ἄρχω τοῦ δεξιοῦ) Turnebus XXVIII, 43, de nautis intelligit. Potterus de remigibus. Videndus etiam Pollux, qui τοίχαρχον appellat. Baif. 118, 1. Meminit Noſter etiam Z. τρ. cap. 49; ſed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν ὑπεροράς) Sic antea ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. Sic apud Petronium, *poſtquam amari ſe ſenſit, ſupercilium altius tulit.* BOURD.

ibid. Ἀφροδίσια) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. Plut. 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, ſupra Philopſ. c. 20, quam lectionem conſtanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere auſim, cum ποδοῖν dativi caſus ſit, cui πρὸς adiunctum ſignificare *apud*, *ad*, nihil opus erit

exemplis docere. Non spernerem πρὸ, sed non ita necessarium ducerem, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 266. *l.* 13. Τὸ ἐνοίκιον) Sic in Cronosol. Plutarch. Theophrast. Dico cetera ad Pausan. BOURD.

ead. l. 14. Γυθιακὸν) In exemplari Aldino haec omnia cum Peregrini morte amputata esse, adscripsit Solan. At in mea ed. *Ald.* 1. qua beneficio P. Wesselingi nostri utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθιακὸν, tam hic, quam ἐκ Γυθίου paulo supra, & rursus infra versu huius Dial. ultimo, aeque ac in ceteris. Sed Γυθνιακὸν vult etiam Almelov. REITZ.

Pag. 267. *l.* 1. Ἔγημεν) Lege ἔτη μέν. SOLAN.

ead. l. 3. Διοσκόρω) Sic libri omnes nostri, uti & Ἀλ. c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferretur, quamvis Διόσκουροι aliter vulgo audirent; ut Εὐχ. cap. 9, & Ἀλεξ. c. 4. SOLAN. Διοσκόρω) Constans edd. lect. ut supra Gall. c. 20 pr. ubi Coll. tamen Διοσκούρω, quod usitatius, ut illic indicatum. Sic Διοσκούρων, Navig. c. 9; Διοσκούροις, pro Merced. c. 1 &c. Sed quia & alias utrumque invenitur, nihil muto. REITZ.

ead. l. 13. Γυθίου) Leg. Γυθνίου, *Gythnio.* ALMEL.

Pag. 268. *l.* 9. Ἐπεισπαίσας) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis ἐπεισπεσὼν, ab aliis rursus ἐπεισπέσας legi. SOLAN.

ead. l. 13. Ὦ Κοχλὶ) De his meretricum nominibus, & quam aliquando recte personis conveniant, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem Aristaeneti; nam Aristaenetus Epistolarum suarum nomina mutuatus est a Luciano, quod Alciphron, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURD.

Pag. 269. *l.* 13. Ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων) De tonis dictum antea. Dixit autem ὑπέκρεκον, ἀντὶ τὰς χορδὰς διεψηλάφων, ἀναβαλλομένη τὴν Λυδίαν ἁρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῳ προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a lanificio, ut apud Sapphon. γλυκεῖα μᾶτερ οὐ δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. BOURD.

ibid. Λυδίων) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Quî fit ergo, ut ad eum tam lascive hic saltetur? SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ αὔλιος) Ἡ αὔλειος dicitur, vel ἡ αὔλειος θύρα. Τὸ αὔλιος non placet. GUYET. Sic & supra Dial. XII post med. Solanus addit: *Desunt haec* (*praeter Aldinam, de qua supra*) *etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim mors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitiosis hominibus rescissa est.*

In mea Aldina 1. nihil deesse, iam dixi ad Dial. XIV. REITZ.

ibid. Ἐπεισέπαισαν) Ab ἐπεισπαίω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπεισπαίσας. Confer etiam infra p. 638. (ed. A.) KUSTER. In omnibus nostris libris ἐπεισέπεσον legebatur, sed Kusteri emendatio placuit. SOLAN. Ἐπεισέπαισαν) Dedi hoc Solano atque Kustero, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, & nil facilius, quam αι, η & ε, inter dictantem & excipientem confunditur; & supra Tox. c. 61, διεκπαίσας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διεκπέσας. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato afferri, εἰσπίπτω tamen & pro *irruere* dici, ut apud Diog. Laërt. invenio, L. I, S. 46, στεφανωσάμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγοράν. Et apud Herodian. IV, 4, 12, ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, & non male ibi versum, *castra attigit.* Confer & infra Sympos. cap. 12, ubi forsan similiter ἐπεισέπαισεν dabimus pro vulg. ἐπεισέπεσεν, cum εἰσπαίω & ἐπεισπαίω aptissimum, Lucianoque proprium, Aristophani aliisque hoc sensu usitatum sit. Vid. tamen παρεισπεσεῖν probatum ad Ep. Satur. cap. 23. REITZ.

Pag. 270. *l.* 1. Ὁ Μεγαρεὺς) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit Μεταπεύς; certe in literis maiusculis quam facile confundantur ΜΕΓΑΡΕΥΣ & ΜΕΤΑΠΕΥΣ, dextro crure literae πῖ, ut solemne est, correpto, cuivis apparet. Porro οἱ Μεγαρεῖς sunt sine dubio notiores, quam οἱ Μεταπεῖς. Sed nec hi plane ignoti, Polybii opera & Stephani: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut iam observatum Berkelio. GESN. Nomine Μεγαρεὺς non solum notari *civem Megarensem*, sed & apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum & inhumanum, contra Gesnerum contendit ad hunc locum cl. Bel. de Ballu, laudans Stephanum in Μέγαρα, qui sic dictam putat urbem *propter asperitatem regionis,* διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. Sic sane mutatione nil opus.

ead. l. 6. Ἐκφθείρου) *Facesse hinc, abi in malam rem.* Vid. Bergl. ad Alciphr. I, p. 57, 62, 66, & 142, ubi & προσφθείρεται, *abit ad* — in mal. partem. Conf. Nostrum supra Asin. cap. 56. REITZ.

ead. l. 14. Τὴν σύνταξιν) Quid sit σύνταξις, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est εἰσφορὰ ἣν τοῖς στρατιώταις διένειμον· περίμεινον τὴν σύνταξιν, Gallis, *Je vous payerai à la monstre.* BOURD.

Pag. 271. *l.* 3. Ψόφοι) Alciphr. II, 3, pag. 236, συμβιοῦν Πτολεμαίῳ καὶ Σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις, quod Bergler. convertit, *Satrapas & eiusmodi inania nomina*, & hoc Luciani, alterumque ex Athen. exemplum affert. Sed forsan hic ψόφους praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus: at potest stare ψόφοι relatum ad οὗτοι, ut ipsi Thrasones dicantur ψόφοι esse, veluti & apud Alciphr. de personis dicitur. Reitz.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 272. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΛ.) Athenagoras Apologia pro Christianis. A. Gellius cap. 11, L. XII. Ammian. Marcellin. L. XXIX. Marcil. Peregrinus, cognomento Proteus, cuius insignem λιμοδοξίαν tam facete exagitat Lucianus, philosophus Cynicus fuit, (si tamen huiusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari) imperante M. Antonino desiit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum iudicia: nam *laudatur ab his, culpatur ab illis*. Huius meminerunt A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, si quis alius, in deprehendendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γενναίου Περεγρίνου masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescentem vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id coniecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici, (id quippe constat) non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque merae nugae; neque id vero dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello πρὸς ἀπαίδευτον cap. 14, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonactis cap. 21, ubi haec leguntur: Περεγρίνου τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ &c. Ubi interpres, *Peregrino autem Protei filio ipsum obiurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. Faber. (Invenio apud

Reginonem in Chron. ad ann. Chr. 125 inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Vero, cuius tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, & circumstantia fata eius consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) Suid. εἰς τὸν Περεγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ. Cave, autem, lector, credas T. Fabro, hic asserenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11 ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, & a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret. (vide Pauli Vindingii &c. p. 3.) Absurde. V. A. Gell. VIII, 3, & XII, 11. Natus erat in oppido Hellesponti Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum Gellius l. c. tum Maximus Tyrius Diss. III, V. & Tertull. ad Martyr. cap. 8. Euseb. in Chron. Olymp. CCXXXVI. Tatian. serm. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse Pollucem apud Philostratum pag. 593, vix dubito. Peregrinum quendam inter Martyres sub M. Antonino Vero recenseri in Reginonis Chronico, testatur Vindingius p. 4. Vid. apud Xiph. in Adr. 206 C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. SOLAN. Stephano Le Moyne in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10 videtur Lucianus *illudere voluisse* hoc libello *martyrio Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque *eo tantum fine & consilio traducendum suscepisse* Peregrinum, *ut Christianos eodem argumento traduceret, qui ad martyrium sponte ruere videbantur, & qui de martyrum suorum*, Polycarpi praesertim, *fortitudine gloriabantur & triumphabant.* Hunc Peregrinum non minus, quam Simonem Magum, Apollonium Tyanensem, Satanae artibus suscitatum, qui invidiam Christianis faceret &c. Nescio, quantum tribui debeat coniecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere Lucianum. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini* cum *Polycarpi columba* comparato. GESN.

ead. l. 2. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ &c.) Hinc cuivis apparet, epistolam esse πραγματείαν hanc. In Ms. tamen λόγος dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum Herodotus libros suos λόγους vocat: lib. V, ὡς δεδήλωταί μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ. Ita & lib. VI, Hecataeum citans. Ita & alii passim. Ceterum in plerisque Mss. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mss. Reg. adscriptum

est: 'Ενταῦθα παρείθη ἑκοντὶ ὅπερ ἐστὶ Περεγρίνου τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκώπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consulto scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quod in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Graecis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes maiores nostri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra, (ad c. 11) non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. FABER. ΚΡΟΝΙΩ) Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. SOLAN. Si hic idem sit Cronius philosophus, quem Numenii ἑταῖρον, & allegoriarum Homeri interpretem, laudat Porphyrius de antro Nymph. pag. 119 Barnes. poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paulo accuratius definiri. GESN.

ead. l. 3. Περεγρῖνος) De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. BOURD. In marg. *A*. 1. adscriptum: meminit Peregrini huius Tertullian. in libello ad martyres. REITZ.

ead. l. 4. Πρωτεὺς) Apollonius etiam Tyaneus, *Proteus* haberi voluerat. Vid. Philostrat. I, pag. 6. De hoc A. Gellius XII, 11. Proteus audit apud Philostrat. pag. 563: τὰ πρὸς τὸν κύνα Πρωτέα λεχθέντα. Deinde addit & eius mortem. Inter Philostrati primi opera apud Suidam legitur Πρωτέα. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, ut unicus sit liber, Πρωτέα κύνα, ἢ σοφιστήν· uti mox a Meursio in Νέρωνα θέατην feliciter factum est, prave antea disiunctis. Unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia Olearii iuvabitur, eliminantis illud γεγονὼς ἐπὶ Νέρωνος. Vid. Praef. ad Philostr. p. 11. SOLAN.

ibid. 'Ομηρικοῦ Πρωτέως) Eos versus respicit, qui leguntur Od. Δ: Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν 'Ερπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαὲς πῦρ. Fabulam explicat Diodorus sane εὐφυῶς, ut & Lucianus in libello de Saltatione, (c. 19) neque sane infeliciter Eustathius, qui illum censet θαυματοποιὸν fuisse, quales olim accepimus Callisthenem Phliasium, Scymnum Tarentinum, Xenophontem quendam, Philispidem, atque alios, quorum meminit Athenaeus lib. I. FABER.

ead. l. 5. "Απαντα — γενόμενος) Diceres traduci verba Apostoli 1 Cor. IX, 22, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. 'Ev. Δ. IV. Tempus vi-

de infra ad cap. 35. Et Homer. Odyſſ. Δ, 418. Solan.

ead. l. 9. Ἐμπεδοκλέα) Quod ait hoc loco Lucianus, Empedoclem ſe in Aetnae flammas dediſſe praecipitem, ab aliis item & Graeci & Latini nominis ſcriptoribus aſſeritur; verum more ſuo faciunt, dum aliquid circa ſummos viros τραγῳδοῦσι· illum & ſua ſapientia, & Lucretii, praeſtantiſſimi philoſophi & poëtae, teſtimonium facile tutantur, cum praeſertim ſcripſerit olim Timaeus, eum in Peloponneſo diem ſuum obiiſſe, & Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru prolapſum crus ſibi perfregiſſe, contractoque ex eo caſu morbo, periiſſe. Quorſum igitur & crateres Aetnae, & crepidarum altera? γυργάθος λήρων. De Pythagora quot praeſtigias ubique legas? de Ariſtotele autem & Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quiſquam poſſit, niſi & otio ſuo abutatur, & τὸ ἐν παιδείᾳ ὀψιμαθὲς prodat. Faber.

ibid. Παρ' ὅσον) *Niſi quod.* Verte, *praeterquam quod.* Faber.

ead. l. 10. Κρατῆρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχοάς. Faber.

Pag 273, *l.* 3. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem reſpiciat, c. 32 videbis. Solan.

ead. l. 5. Κορύζῃ) Malim verti *dementiam* & *ſtoliditatem*, quam *arrogantiam.* Ita ἐν νεκρικοῖς (D. XX, cap. 4) dixit, κενοδοξία καὶ τῦφος καὶ πολλὴ κόρυζα. Et in Pſeudomanti, (c. 20) ἰδιώτης καὶ κορύζης μεστὸς τὴν ῥῖνα. Faber. Quid proprie ſignificet, diſce ex N. Δ. VI. Translatum quid valeat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX, c. 4, & Ἀλεξ. c. 20, locis a T. Fabro allatis; quibus adde Συγγρ. c. 31, ubi πόλιν κορύζης συγγραφικῆς γέμουσαν pronuntia urbem ab inſulſo hiſtorico conditam; & Ἀπαιδ. c. 21, ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. Solan.

ead. l. 9. Παρὰ τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa Luciani praecedens? ea nempe, quam ſe non nominato habitam a quodam refert capite 7 & ſequentibus. Solan.

ead. l. 15. Τοῦ πράγματος διασκευὴ) Corrig. δράματος. Metaphora enim perpetua a theatris, & artificibus ſcenicis, ducta utitur; quippe ſubiungit, τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα, & mox, ἐτραγῴδει ὑπὲρ Σοφοκλέα, & inferius paulo, καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία, & ſub finem libelli (c. 37) αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. Itaque adeo non eſt, quod quis de emendatione noſtra poſſit dubitare. Faber. Δράμα-

τος) Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est πράγματος. Vid. cap. 37. SOLAN.

Pag. 274. *l.* 3. Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν) Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτοῦ pro ἐκεῖ. Sic inferius pag. 741, ἀπήειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλητάς. MARCIL. *Illorum gymnasio illectus*, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iuppiter, νὴ τὴν ἀρνακίδα. Sed fallitur μανικὸν ὅσον. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, *per Eleorum gymnasium transisse*. Pausanias in Eliacis (p. 201, 44) inter ea, quae ἄξια μνήμης putat, huius gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητὰς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾶν καθέστηκε. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν, seu potius διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν. GUYET. Pag. ad quam Marcil. remittit, aut male est expressa, aut ex ed. desumta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Differt. c. 31. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, & τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec ἐκτρώματα σοφίας. Inde est, quod in Timone (cap. 9 f.) Iuppiter perquam facetissime dicit, ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ φωνῇ ξυνειρόντων. Quo loco vocula haec ΤΙΝΑ innuit tritum quid & tralatitium. Ita & in Gallo (cap. 11) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: καὶ ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ πρός με διεξιὼν καὶ διδάσκων &c. Nisi quod non lubet ἐν οὐ δέοντι σοφίζεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui a nemine hactenus intellectus est, possem emendare: — *conferunt sermones inter sese drapetae, Obstant, obsistunt, incedunt cum suis sententiis*; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — *conferunt sermones inter sese de arete.* FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Δικ. cap. 11: ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. Pan autem loquitur. SOLAN.

ead. l. 9. Σὺ δὲ γνωριεῖς) Interpres, *tu vero haec plane ita se habere cognosces.* Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit

Lucianus, ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur: id quo ne fiat, ait, ὡς ἐλέγετο, additque, *quam orationem facile agnosces, qui huiusmodi canes saepe latrantes audieris.* Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. Ὦ γῆ καὶ ἥλιε) Ridet Lucianus τὴν ὀγκηρὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. FABER.

ead. l. 12. Πατρῷε Ἡράκλεις) Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλίσκους τινὰς iactitabant. FABER.

ibid. Δεθέντα) Ob Christianismum. V. c. 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 13. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15, & veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, *millionem* librarum Anglicanarum, id est, decies centena millia. SOLAN.

ibid. Πεντακισχίλια τάλαντα) Ἐπιτραγῳδεῖ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, XV talenta non exsuperabant. FABER. Ὑπερβολικῶς. Inferius Lucianus c. 14 πεντεκαίδεκα τάλαντα dixit. GUYET.

ead. l. 14. Ἀπὸ — ἐκβλ.) Vide cap. 18. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Διΐ. GUYET.

Pag. 275. *l.* 2. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum iam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus & philosophus & historicus scribit, a se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset: in cuius tumulo ita inscriptum fuit, Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργόσης κατὰ τὰ πάτρια Ἰνδῶν, αὑτὸν ἀποθανατίσας κεῖται. COGN.

ead. l. 3. Διόνυσος) Unde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho: — οἱ δ' ἀπὸ γαίης Ἦλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφότεροι. FABER. De Aesculapio vid. Θ. Δ. XIII. De Baccho quid afferat T. Faber, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Iove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 4. Θεαγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ead. l. 5. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο) Sic & Long. Past. II, pag. 74 ed. Iung. & IV, 112 ed. Moll. Item Alciphr. III, pag. 406. REITZ.

ead. l. 9. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum & iam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino

designata essent & promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae serviat, haec nunc quaerit, ut res tota melius & plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod & adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret.* Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore nisuque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui promta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Pison. & *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. III Argonaut. v. 158; εὔροια λόγων apud Aelian. lib. VIII, c. 12, ποικ. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam *cum magno conatu reliqua dicentem.* Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: ταῦτα ξὺν πολλῷ ἱδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε γελοίως. Et pag. 43, ἐγὼ δ' ἀφεὶς αὐτὸν διαῤῥηγνύμενον, *ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat.* Adde, quod ἐξαντλέω semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79: Ἀπωλόμεθ' ἄρ' εἰ κακὸν προσοίσομεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τό δ' ἐξηντληκέναι, *priusquam illud malum exhaustum sit.* Et Alcest. v. 354: — ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν. Quomodo *exhaurire dolorem*, & alia apud Latinos passim leguntur. Gisb. Cuperus Observ. l. III, cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam & amplissimus vir, ut patet ex eius nota *Amst.* editioni p. 562 allita, videtur in Luciano legisse ἐξαντλοῦντος, cuius caussam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in ἐξαντλέω est posita. At ἐξαντλέω & ἐπαντλέω sunt diversissima: illud est *exhaurio*, hoc *infundo.* Id quod patet ex tritissimo proverbio, ἐς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν, quo & utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18 ait Plutus, ὥστε ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, *quare in Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, & incassum infusurus, fundo non continente.* Male quoque cul-

patur hic interpres, qui ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ vertit, *cum verba funderet.* Interpretem satis defenderit Budaeus, ex Synesio proferens ἐπαντλεῖν τῶν λόγων, idque cum Cicerone *fundere*, cum Plauto *funditare verba* interpretans. Ceterum nimis crebro haec loquendi forma, ἐπαντλεῖν λόγους, *verba fundere, copiose de re quapiam dicere*, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In Iove Tragoedo c. 50, Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτριπτα πάντα ἐπαντλεῖ, *Timocles vulgaria haec & quotidiana, alia super alia, omnia refutatu neutiquam difficilia, ingerit.* Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus Homeri, dicitur πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν, in Contemplantibus cap. 23. Pro ἐπαντλέω eodem usu posuerunt Graeci & καταντλέω. In Demosthenis Encomio cap. 16, ἦ πού γε διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὤτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; *Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me fundens?* In Lexiphane cap. 17, τοσοῦτον βόρβορον συνεράνισας, κατήντλησάς μου μηδέν σε δεινὸν εἰργασμένου, (male in Salmuriensi hic εἰργασμένον excusum) *Tantum coeni undiquaque corrasum in me, qui nullam tibi intuli iniuriam, effudisti.* Paulo ante pro eo dixerat κατασκεδάσαι· ait enim illic, Καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὁπόσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος, ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων, *ac nisi quamprimum omnia illa, quae recitasti, evomuero, certo scias, videor mihi mox insania fore correptus, circumstrepentibus me illis nominibus, quae in me modo effudisti.* Sic in Eunucho cap. 2, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, *integra convitiorum plaustra invicem in se effuderunt.* Ceterum τὸ ἐπαντλέω verbum restituendum est Scholiastae Anonymo Homeri: apud quem cum ad Il. Α, v. 176, ἀφύξειν exponitur per ἀπαντλήσειν, lege ἐπαντλήσειν· idque congruens est cum verbo sequenti προσσωρεύσειν, *accumulaturam esse*, quod ab Scholiasta expositionis causa additur. IENS.

ibid. Ἐπαντλοῦντος) Ἐπαντλεῖν contrarium est τοῦ ἐξαντλεῖν. Alibi εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. GUYET.

ead. l. 13. Σινωπέα) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 15. Σωκράτη) Nihil variare edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quaesivit? Ut supra Paras. cap. 19. (ubi tamen *Fl.* etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam esse ostendimus l. d. REITZ.

Pag. 276. *l.* 3. Δία τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebore & auro. Deſcribitur a Pauſania. FABER.

ead. l. 5. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο) Nota duriorem metaphoram, ſed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem cum Iovis Olympii ſimulacro comparavit. Ita & mox. FAB.

ead. l. 6. Ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπ.) Reſpondent haec verbis Evang. Ioan. XIV, 18, οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ad quae Elſner. ὀρφανοὺς tam parentes, quam liberos *orbos* dici probat. REITZ.

ead. l. 8. Τὰς τρίχας ἐτίλλετο) Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 10. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo velut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδάσκαλος, Peregrinum ſuis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 12. Ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοις) Metaphora a ſacris ducta: non poterat χαριέστερον hic noſter. FABER.

ibid. Ἐπ' αἰθομένοις) Μεταφορικῶς. GUYET. Non damnaverim repetitionem praepoſitionis, ἐπ' αἰθομένοις ἐπέχει· ſed ſine fraude etiam fuerit, quod interpretatus ſum, ac ſi legeretur mutatione tenuiſſima ἔτι αἰθομένοις. GESN.

ead. l. 13. Ἐπὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐπί. Ego nondum, niſi auctoritas acceſſerit; etſi ἐπὶ πολὺ, *diu*, hic revera minus placet, quam ſimplex πολὺ, multum, id eſt, *effuſe* riſit. REITZ.

ead. l. 14. Νειόθεν) Homericum. BOURD. Poëtica vox eſt. Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K: Νειόθεν ἐκ κραδίης — FABER. Homer. Il. K, 10. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) Iuvenalis X de Democrito & Heraclito: *Iamne igitur laudas, quod de ſapientibus alter Ridebat, quoties de limine moverat unum Protuleratque pedem; flebat contrarius alter?* FABER.

Pag. 277. *l.* 6. Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα) Iterum ridet φορτικὴν illam metaphoram Theagenis. Eodem mox ſpectat, cum de canone Polycleti loquitur. FABER.

ead. l. 11. Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανών. Ἐπεὶ) Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεί. MARCIL. Plinius XXIV: *Idem* (Polycletus) *& Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem Canona artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege quadam.* Huius canonis meminit quoque in lib. de Saltatione (c. 75) Lucianus: Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. FABER.

ead. l. 14. Ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium deprehenſorum in adulterio. Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσιν

ἤλαυνον κατὰ τὰς ἕδρας. Hesych. Huic supplicio insuper addit depilationem & cineris calidi aspersionem Scholiast. Aristophan. ad nubes. BOURD. Catullus: *At tum te miserum, malique fati, Quem attractis pedibus, patente porta* (hoc loco idem est ac πρωκτὸς) *Percurrent raphanique mugilesque.* Sed rem omnem optime describit Aristophanis Schol. in νεφέλαις ad hunc versum, τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ; Οὕτω γὰρ, ait οὗτος &c. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquies, cum ita planus sit, ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne una syllaba modulum sui generis excedit? Lege itaque: τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πεισθεὶς σοι, τέφρᾳ τε τιλθῇ; FABER.

ead. l. 15. Τρισχιλίων) Subaudi δραχμῶν. GUYET. Vertunt *tribus nummorum millibus redemit:* in quibus vocem secundam subducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit intelligi τρισχιλίων δηναρίων. Et merito. Cum manifeste sic intelligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI, ubi Charmides ait, καί τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι, ubi interpres simpliciter *mille petenti*, cum intelligat δραχμὰς, quomodo vertit in Pseudologista cap. 30, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, *septingentas & quinquaginta drachmas:* & ex Asini loco manifestiore, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt *quinque & viginti drachmis Atticis.* Sic ergo debuerunt quoque cap. 8 in Saturnalibus, περὶ ταλάντων γε καὶ μυριάδων, ubi vertunt *talentis & decem nummûm millibus.* GRON.

Pag. 278. *l.* 1. Ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας) Vox ἁρμοστὴς olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicuius urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem desierat usus eius magistratus & vocis, nam ἀνθύπατος a Graecis, *Proconsul* a Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat ius gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconsulem. Diodorus Siculus lib. XIII existimavit, vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem: ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν) &c. At ego de Laconibus dici ἁπλῶς non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII Ἑλληνικῶν

usurpavit, ut & Plutarchus in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν καὶ ἁρμοστὴν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur ἁρμοστῆρες. Xenoph. lib. IV; alibi autem ἁρμόζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστὴς, & sexcenta alia. FABER.

ead. l. 2. Πηλὸς) Legend. Casaub. ad illud Persii, *udum & molle lutum es.* BOURD.

ead. l. 8. Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. FABER.

ead. l. 9. Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαθε) Athenagoras Apologia. MARCIL. Εἰρωνικῶς. FABER. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut Tacitus, *per flagitia invisos, & odio humani generis novissima meritos*, dicit, (Ann. XV, 44.) aut *exitiabilem superstitionem*. Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophiae* nomine saepe appellarunt, uti apud Chrysostomum passim, aliosque Patres, videre est. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱερεῦσι καὶ γραμ.) Christianorum Doctores Iudaeorum titulis, vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit; B. πρ. c. 14, Φιλοψ. 34, & Μακρ. c. 4. Γραμματεῖς nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis *Presbyteri*, vel *Episcopi* tantum audiebant. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τί γὰρ) Non vidit interpres harum vocularum venustatem. FABER.

ead. l. 12. Παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε) Ita Xenophon in luculentissima illa de Agesilao rege oratione, παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρνην τῇ ἀπάτῃ. FABER.

ibid. Προφ. καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγ.) Et hi, excepto secundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Posteriores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scripturae. Quosnam, cum secundo loco θιασάρχης dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethnicorum desumta, in quod Christianum munus quadret, non

satis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen θίασος de suis conventiculis non respuerint, *principem Ecclesiae*, sive *Episcopum* voluisse, vero absimile non est. Συναγωγεὺς idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN.

ead. l. 13. Πάντα μόνος) Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. BOURD. Alciphr. II, 3, p. 236, ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμι πάντα. Ubi Bergl. plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrum in Tyrannic. c. 4. REITZ.

ibid. Τῶν βίβλων) Hinc disce, quanta veneratione sacros tum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De *sacris* enim *cum veteris*, *tum novi Testamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquies, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, *& ab eo multos scriptos*. Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem & sensuri fuissent, &, ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, reiectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ ὡς θεὸν αὐτ. ἐκ. ἡγοῦντο) Ultima vox ex Mſ. R. G. est: omnes enim impressi ἐδιηγοῦντο, corrupte. Genuinam esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem eius Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum & coniectura mirum quantum fefellit. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνοι ἐδιηγοῦντο) Restitue ad fidem Mſ. R. ἡγοῦντο. Res per se patet. FABER.

Pag. 279. *l.* 1. Προστάτην ἐπέγραφον) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox προστάτης, deceptum credo Lucianum προστάτην audivisse, quem illi προεστῶτα dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si ge-

nuinam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem προστάτις Rom. XVI, 2; & apud Cyrillum Cat. 6 Petrus & Paullus, τῆς Ἐκκλησίας προστάται, dicuntur. SOLAN.

ibid. Τὸν μέγαν γοῦν) Istaec vocula γοῦν, & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτεσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ, (melius dixisset ἐν τῇ τοῦ Περεγρίνου τελευτῇ) hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Iosephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Quî factum? Nil enim facilius. In locum κακηγορίας suffecere ἐγκώμιον. O timidam pietatem! FABER. Lege γάρ. GUYET. De huius loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cuius notam praemisimus, eo praecipue inductus, quod vocula γοῦν, nexum orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula γοῦν. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi iure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; & sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis γοῦν usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (Θυσ. c. 1, ἀλ. c. 14, & Κρον. c. 4, & alibi passim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An & sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem facessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic

infit: τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ &c. Quae verba qui feftinantius legunt, mox aliquid defiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quafi de Peregrino facinus aliquod infigne narraffet, quod fimul cum aliis nonnullis (de Chrifto, ut ille fufpicatur) e medio fit a fuperftitiofe piis hominibus fublatum. Verum ut non abnuo, in aliis fcriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus defignata, quorum opera prorfus e medio fuftulerunt, aut manca, immo & quaedam dolo malo fubfarcinata, reliquerunt; ita hic fane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τούτῳ, ad fcelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaeftionibus de Chriftianis habendis uno opus erat hoc crimine, fi *Chriftiani* deferrentur; feu quod adeo invaluiffent calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter fe fcelera patrare; feu quod religionum ubique receptarum fubverfio, & adeo atheifmus falfo iis affictus, omnia exfuperans fcelera, nefas habebatur. Confule, fi lubet, de calumnia, quam dixi, Min. Felicem. De quaeftionibus vero, Plinii epiftolas. Ἐπὶ τούτῳ ergo & hic id folum defignat, quod fupra dixit, nempe quod Chriftianus & Chriftianorum doctor maximi nominis: quod per fe iam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex fequentibus; dimiffus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Chriftianus effet, crimini tunc datum eft. SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commode lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Chriftianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliofum his, quae adhuc legimus? Ceterum viderint, qui poffunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, fed μάγον, pervulgatum crimen, a Iudaeis ortum, ut alia. GESN.

ead. l. 8. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποι. τὸ πρ.) Quam obfervantes fuerint praecepti, quod Apoftol. ad Hebr. XIII, 3, verbis, μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι, dedit, luculentiffimo hic Lucianum declarare teftimonio, monet I. Elfn. in Obf. Philol. ad h. l. N. T. Confer & cap. 16 huius narrationis. REITZ.

ead. l. 9. Πάντα ἐκίνουν) Subaudi λίθον. GUYET. Nam πάντα λίθον & πέτρον κίνει effe proverb. a Graecis ortum, vid. in Erafmi Chiliad. pag. 120. Sed & κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus ufitatum, ut κινεῖν τέχνην, *artem adhibere*, Aphthon. Fab. 4. Pro *admonere* Nofter Afin.

cap. 48. Κινεῖν παιδευτὴν, *magistrum urgere*, Liban. Epist. 18. REITZ.

ead. l. 13. Γραΐδια, χήρας τινὰς) Duplex hic, & utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitio mentes excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia eiusmodi amicis praestita in suo Toxari laudibus extulerit! Quî fit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant & exsibilent? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut maiora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas eiusdem farinae calumnias, hanc operi suo inseruerunt, *Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconissae* videntur fuisse, de quibus consule G. Cavum in libro, quem *de primis Christianis* scripsit, quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde Orig. c. Cels. II, pag. 141 & 144. SOLAN.

ead. l. 15. Δεῖπνα ποικίλα) Quas coenas vocat varias? an dapsiles, opiparas, & quas Terentianus parasitus, &, post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale. Δεῖπνα ποικίλα nil aliud sunt, quam quod primi Christiani ἀγάπας vocitabant: *coenas sacras* recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subiungit, καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο, *sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. FABER. De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si simul observetur, oratorem illum Lucianeum, seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Ar-

repta ergo *epularum* occasione, in *comessationes* mox, qui carpendi erat animus, vertit; & nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a Baronio rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevi illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etsi falso afferat, ut non afferuerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri insimulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. Tertullianus (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin Iulianus ipse Apostata (apud Sozom. V, 16.) Epistola ad Arsacium Sacerdotem Galatiae, αἰσχρὸν γὰρ, εἰ τῶν μὲν Ἰουδαίων οὐδεὶς μεταιτεῖ, τρέφουσι δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους. (Cit. Vinding. p. 12.) SOLAN. Agapas, afferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc ποικίλα, non a luxu. GESN.

ead. l. 16. Λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν) Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes notant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant. (V. de Dea Syr. c. 11, ubi *mysteriosum.*) De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alunt, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, ceteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa vinctos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo factitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura afferebant, certiora iis & maiora, quae ille in hanc rem differebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus & Socratem, & Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi & scelesti homines? Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. SOLAN.

Pag. 280. *l.* 1. Ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) Postea enim Pro-

teus pro Peregrino dici coeptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo θειότερος. FABER.

ibid. Καινὸς Σωκράτης) Vix quisquam factum credet, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confessoresve longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito & eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cuius comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu risum erat in Peregrinum conflaturus. SOLAN.

ead. l. 2. Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων) In Syria erat Peregrinus in vincula coniectus, ut liquido patet ex cap. 4 & 11, & mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate & in universum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βουλ.) Nihil sane magnificentius de Christianorum caritate praedicari potuit, cuius cura ac sollicitudo non corpori tantum, etsi corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione & consolationibus adversus mala instruit & armat. Quin, quod maius est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum iocumque habeat. Pausanias in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236 ed. Ox. Corn. Nep. cui ea vita subiuncta est. Ἄνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πέμπουσι παραμυθεῖσθαι Μεσσηνίους &c. *praemissis civitatum principibus, qui socios consolarentur.* SOLAN.

ead. l. 5. Ἀμήχανον) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum prae studio detrectandi, ut fit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, eximium imprudens Christianorum decus praedicat; & *ut sapere videatur, coelum ipsum*, ut ait ille, *vituperat.* SOLAN.

ead. l. 6. Γένηται, δημόσιον) Commate haec distinxit Solan. quod aberat ab edd. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων) *Illico enim nulli rei parcunt.* Interp. Male. Vertendum enim fuerat: *Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcunt.* Id παιδαρίων ἕνεκα monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. REITZ.

ead. l. 9. Πρόσοδον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποιήσαντο) Corru-

ptus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet ἐποιήσατο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cuius caussam mox affert, πεπείκασι γὰρ &c. Cum haec scripsissem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: vertit enim, *nec vulgarem rerum proventum lucrifaciebat*. Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποιήσατο. GUYET. Ἐποιήσατο) Emendationem T. Fabri ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri praeferunt, ἐποιήσαντο; SOLAN.

ead. l. 10. Πεπείκασι γὰρ &c.) Christianorum dogma. GUYET. Christianos hucusque levi quasi armatura adortus, totis iam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido & nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit iam hinc totius antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum insectatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut dementiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus & eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem ideo contemsisse*. Non id agam sane nunc, ut fidei nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam solide iacta sint, ostendam: maioris id, quam harumce notarum, est molis, neque huius instituti; id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt, quae huic veritatis extorsit vis, cum dicit, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro fere sese offerrent.* (Huius constantiae meminit & Plinius ad Traianum X, & Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. *Vinding.* p. 13.) SOLAN.

ead. l. 13. Ἑκόντες ἑαυτοὺς ἀποδιδόασιν) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ ἔθους: quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV, cap. 7. FABER. Ἑκόντες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, & ipsi graviores philosophi, contemtum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imperterritum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemtus ex ipsa morte conspiciebatur, non ex sermonibus orationibusve ad

pompam fere & a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana & impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminebant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtracturi; verum reperti etiam, qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cuius rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore, (anno uno aut altero ante hoc opus edita) Iustinus Martyr, quem vide. De eodem argumento consule etiam M. Aurelium Anton. XI, 3, & in eum locum Gatakeri notas, qui ex Clemente Alex. allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, iudicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt. SOLAN.

ibid. Ἔπειτα) Quemnam voluerit *primum Christianorum legislatorem* esse, qui verba hic facit, aut sub eius persona Lucianus, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos legislatores agnovere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. Moses enim *pro fratribus habendos* eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis iam abrogatos ritus, insititii essent: Christus autem huius dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde & nonnullis Paullum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, caritatis mutuae iactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri subsit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis. SOLAN.

ibid. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος) Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquies. At non ita sentit

Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρὸς, quod sane in primis considerandum videtur. Paullum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paullum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. FABER.

ead. l. 15. Παραβάντες) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub nescio cuius persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνεσκολοπ. — σοφιστὴν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophista*, quod *ut maleficus crucifixus*. Ad prius quod attinet; toto coelo, quod aiunt, errat orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo affingat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spectandus noster Iesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem iam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promtum erat, decucurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam invexit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illustrat & trahit. Haec Celsus, aliique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, & a rebus ipsis refutati. SOLAN.

Pag. 281. *l.* 3. Κοινὰ ἡγοῦνται) Etsi verti potest, eo significatu accipiendo κοινὸς, quo locis aliquot novi foederis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe κενὰ ἡγοῦνται, *vana & futilia esse existimant*. Neque enim Graeci, quod quidem commeminerim, ita usurpant κοινός. FABER. Huius loci sensum, scripturaeque huius veritatem iam pridem in dissertatiuncula asserui, quam *de stilo novi Testamenti* in Academia Franequerana editam, aliis eiusdem argumenti

assuere dignatus est Iac. Rhenferdius in eo syntagmate, quod eius opera an. 1701 prodiit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fusius illic a me sunt iam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix satis assequor: nihil enim huic loco voce κοινὸς convenientius. Misso namque priore illo accusationis capite, ad posterius se iam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo *pro fratribus* habere. *Idcirco*, inquit iam, *omnia contemnunt*, (sua bona, scilicet, suas facultates) & eadem illa omnia *communia habent* vel *ducunt*, (ut inter *fratres* decet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae temporibus debitum, & ab infensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis iam germanam eorum progeniem, quos in Act. Apost. II, 44, *omnia habuisse communia* legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras κοινὰ τὰ τῶν φίλων esse pronuntiavit, & reapse inter suos comprobavit. Vide Porphyr. N°. 33.) At in sequiorem id mox partem insectator trahit Noster, cum continuo ait: *si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quique foro sciat uti & suis consulere rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, largis, & simplicibus.* Quae cum ita sint, & omnia usque adeo liquida & aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non iuvatur? Fuit etiam repertus, qui vocem κοινὸς hoc in loco de *impuritate* contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut inscitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, κοινὰ *impura.* Huius discipulus Pfochenius arripuit. Sed, his missis, de re ipsa vide Iust. Mart. dial. cum Tryph. 308. Solan. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, & *communia putant*, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τοῦ κοινοῦ, h. e. *profani*, vel de emendatione in κενὰ, in mentem venire nobis debeat. Gesn.

ibid. Ἄνευ τινὸς ἀκρ. πίστ.) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis

peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. Act. VI. V. Cels. apud Orig. I, 8, & Cav. Praef. a 3. SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχεῖ) Nemo non videt, istud ἐν βραχεῖ posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα· sed ut Graeci dicunt αὖ πάλιν, & βάσκ' ἴθι &c. ita hoc quoque stare potest. FABER.

ead. l. 7. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανὼν) *Simplicibus hominibus inhians*, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens.* Ita Aristophanes ἐν Νεφέλαις, Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει· quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit Nicodemus Frischlinus, *tum neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti.* Bis peccat. Verte: *frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris.* Locum ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset H. Stephanus, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliatis, immo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab Aristophane usurpata, sed in Ἱππεῦσι quoque tribus ante act. V versibus: — ἐγχανεῖται τῇ πόλει, — *urbem illuserit;* ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηξίν· Κ' οὐκ ἐγχανεῖται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγχάσκειν arbitror. Locus non succurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. *Quippe qui*, ait, *hominum idiotarum simplicitate abuti queat.* Eat nunc iuventus, & speciosae librorum fronti credat. FABER.

ibid. Ἐγχανὼν) Credebam olim, eodem sensu hic usurpasse, quo N. Δ. VI ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε dixit, & hic ἐπιχανὼν scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex Aristophane ad eam rem attulerit T. Faber, & confer Μισθ. cap. 14, ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανὼν, emuncta scil. pecunia. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲ τῆς κολάσεως) Humanitati Praesidis tribuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule Euseb. IV, 13, qui mihi ad manum nunc non est. SOLAN.

ead. l. 12. Οἰκίαν) In Ms. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκείαν, *patriam*, scil. γῆν. FABER. Οἰκείαν) Ex Ms.

Reg. G. In impressis enim omnibus erat οἰκίαν. Vid. cap. 30. SOLAN.

Pag. 282. *l.* 4. Παριανῶν πόλις) Στέφανος· Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ &c. τὸ ἐθνικὸν Πάριος. ὁ πολίτης Παριανός. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod & Athenagoras confirmat, quem vid. p. 72 & 73, & Scaligeri notas ad Euseb. Chron. p. 220 & 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio & L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. Ἀλεξ. c. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem summae a Theagene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus eius census octo ad summum millia efficeret. SOLAN.

ead. l. 14. Παριανῶν) Πάριον urbs in Hellesponto; vid. Stephan. περὶ πόλεων. LA CROZE.

ibid. Ἐκόμα δὲ ἤδη) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa *coma* abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem cetera huic simili ἐν χρῷ κουρίας diserte dicitur, Δραπ. cap. 27; cui statim additur ἐν γενείῳ βαθεῖ. Mox ibidem cap. 28 additur ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο· sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κομᾷν simpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. ed. Steph. 516, l. 15, πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine MSS. ope ut coniicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia coniunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

Pag. 283. *l.* 1. Ἀφεῖναι — τὴν οὐσίαν) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, itidem interdum relinquere suas opes solitos, quod & discipuli Christi factitarunt, ad Ev. Matth. XIX, 27, compluribus exemplis, non omisso hoc Luciani, probat I. Elsner. l. d. p. 90, 91. REITZ.

ead. l. 2. Εἶναι) Ἀφεῖναι εἶναι. Hunc pleonasmum verbi εἶναι vide etiam supra de Calum. cap. 20 & 16. Et Pseudol. cap. 6 & 25. Necyom. § 16. Eustath. ad Hom. Il. Λ, 20. Hemst. ad Iudic. vocal. fin. Diog. Laërt. vit. Plat. p. 168, φάναι — ἰατροὺς εἶναι. REITZ.

ead. l. 8. Ἐφόδια τοὺς Χριστ. ἔχων) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium Iuliani & Luciani testimoniis apparere, tradit I. Elsn. in Ep. ad Hebr. XIII, 2. REITZ.

ead. l. 9. Δορυφορούμενος) Ut Νιγρ. c. 14; & N. Δ. VI. Sic etiam usus est Philostr. V. Soph. p. 582, in Aristid. SOLAN.

ibid. Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in Fugitivis (cap. 17) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθόνως βιοῦντας· leg. ἀφθόνοις. FABER. Conf. infra Saturn. c. 19, ἐν οἷς εἴην. REITZ.

ead. l. 10. Εἶτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων αὐτοῖς) Impius Lucianus, & qui Christianos saepe suggillat, licet eos & eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Iudaei enim erant ii, qui offendebantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc & scelestum hominem deprehenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 11. Ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀποῤῥήτων αὐτοῖς) Accusat hic Tan. Faber auctorem, quod Christianorum legem non noverit, & confuderit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπόῤῥητα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ederit Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλόθυτα, aut αἷμα, aut πνικτόν· quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπόῤῥητα. Et ab illis diligentissime sese abstinuisse Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe Iustinus, Minutius Felix, Tertullianus, aliique, ab εἰδωλοθύτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. BOS.

ead. l. 15. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 284. *l.* 4. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cuius in Demonactis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. Euseb. A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 5. Ξυρόμενος) Plut. 627 f. SOLAN.

ibid. Χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico Tatianus orat. ad Graecos: διὰ πηλίνης ὄψεως δαιμονῶντα. Sordidi enim erant Cynici. L. BOS. Meminit & Tatianus πηλίνης ὄψεως de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis assequor; non enim *sordes* tantum notant. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, *qui pellice laeva utuntur*, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad ἀναφλᾶν locum dedit ioco Aristophanis ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλᾶν, παίζει. Quod equidem non video cur Meursio displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, *oratione habita probans*, (id enim est ἐπιδεικνύμενος) *hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocitantur.* Quod autem in Mſ. Reg. legitur ἀδιάφθορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. An scribendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152: Καὶ παρ' ἡμῖν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρῆσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας ἔθει παραδεδόσθαι. Ceterum foedissimum illud ἀναφλᾶν ipsi habitum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit Dio ille hac parte κοπρόστομος, non *Chrysostomus*, Orat. VI, ſ. de Tyrannide p. 96. GESN.

ead. l. 9. Νάρθηκι) Hieronymus in Marcellae viduae Epitaphio: *nec mirum si in plateis & in foro rerum venalium fictus ariolus stultorum verberet nates.* Sed hoc prorsus diversum. SOLAN.

ibid. Νεανικώτερα) Dedi *vehementiora.* Haec saepe verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Silv. I, 4, 51, ſ. Papin. lect. I, 32; itemque a Io. Andr. Bosio Diſſ. ad 2 Tim. II, 22, ſ. νεωτερικὰς ἐπιθυμίας. GESN.

ead. l. 10. Θαυματοποιῶν) Adi Casaub. ad Athenaeum & Theophr. Id vocat θαυματουργεῖν Xenophon ἐν Συμποσίῳ. FABER.

ead. l. 12. Βασιλεῖ, πρᾳότατον) Temporis ratio, de M. Aurelio ut intelligatur, non sinit, cui haec alioquin optime conveniant; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πρᾳότατον) Designat Imperatorem Marcum. Alii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. FABER.

ead. l. 15. Φιλοσοφίαν ὑποδυόμενον) I. e. induentem, suscipientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 16. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide Μισθ. c. 30; Ὀρχ. 9 & 21. SOLAN.

Pag. 285. *l.* 3. Ἀπονοίᾳ) *Astutiam* interp. pessime, alioqui esset περινοίᾳ. FABER.

ibid. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) *Reipublicae Procurator*, interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, *Praefectus urbis.* Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur. FABER. Τὴν πόλιν) Romanam rempubl. fortasse. Nam τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος, *urbis praefectus.* GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ προσήλαυνε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) *Et tunc temporis profectus est ad Musonium* &c. interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελαύνειν homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: κατὰ τοῦτο (scilicet τῆς πόλεως ἐκβληθῆναι, id est, exsilium, de quo loquitur) προσήλαυνε τῷ Μουσωνίῳ &c. *hac re fiebat, ut ad gloriam Musonii* (qui sub Nerone pulsus in exsilium fuerat) *accessisse, aut pervenisse videretur*, vel, si ita mavis, *hac re adaequabat Musonios, Dionas* &c. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exsulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, Καὶ πάντας αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐεσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν. FABER.

ibid. Κατὰ τοῦτο) Ταὐτὸ scribend. videtur, i. e. & eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, & si quis alius &c. *eodem*, i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ead. l. 9. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coaetaneus. Vid. infra Νεκ. c. 1, & Philostr. p. 125, cum notis, & 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. I. I. WETST.

ibid. Δίωνι) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exsulasse dicatur a Philostr. p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπικτήτῳ) Cuius etiamnum scripta supersunt. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄνδρα) Herodem Atticum designat. Adi omni-

no Philoſtratum vit. Soph. p. 551, ubi inter alia eius opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον, καὶ τῷ Διῒ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ· unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam diſcas, quam gravis Olympiae ſpectantibus fuerit ſol; apud quem herus ſervo cum minari graviſſime vult, ſpectatum ſe Olympiam miſſurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philoſtratus diſertis verbis ait, ἐπηκολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN. Herodes Atticus. Vid. Philoſtr. vit. Sophiſt. L. II, § 5, pag. 551, 13; it. ibid. § 13, p. 563: Vide notas Olearii. LA CROZE.

ead. l. 14. Ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, *adduxit aquam in Olympiam,* poterant illi eadem ratione dicere, *venit in Romam, in Athenas ivit.* Delicias & lautitias hominum! FABER.

Pag. 286. *l.* 10. Τεττάρων ἐτῶν) Bene; neque enim plurium annorum eſt Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. Plutarchum in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θαυμαστὸν, εἰ δι' ἐτῶν τεττάρων μιᾷ ἡμέρᾳ &c. Alibi autem hoc ipſum dictum referens, καὶ τί μέγα, inquit, ἢ θαυμαστὸν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἔτεσι πέντε μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνῃ χρῶνται; Ita & Pindarus Olympia vocavit πενταετῆρα ἑορτὴν, quae tu facile conciliabis, ſi Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & luſtrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 11. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ &c. FABER. Lege τοῦ, τό. GUYET. Τοῦ τὸ) Emendationem T. Fabri ſecuti ſumus. In impreſſis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

Pag. 287. *l.* 5. Δεινήν τινα καρτηρίαν ὑπισχνούμενος) Legendum eſt, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non eſt neceſſe. FABER. Hic quidem T. Fabro obſecuti non ſumus, quia ratio mutationis etſi aliqua ſit, non eſt tamen neceſſaria. Ferri enim vulgata poteſt, cum nondum in rem ipſam ventum ſit. Si autem omnia ſic levibus de cauſis apud veteres ſcriptores ex ingenio mutentur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum ſit? SOLAN.

ead. l. 14. Φιλοκτήτην) Res ex fabulis nota eſt. FABER.

ead. l. 15. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν) *Solum non in tabernaculo torrebit ſe ipſum,* interp. Sed vertendum fuit, *quodammodo ſe* (vel *fere ſe*) *in theatro cremabit.* Arguit φιλοδοξίαν ventoſi hominis, qui frequentem adeo panegyrin elegerat, in qua finem vitae imponeret. Cur non in ſolitudine potius, &

in remoto aliquo ſaltu, ut infra dicet Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quam qui theatrum conſcendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 18. Καὶ κατὰ τοῦτο) *Hoc modo*, interp. Neſcit, quid ſit. Gallice diceres, *& en cette qualité il devoit être brulé il y a long temps*. Senſus eſt: Cremari debuiſſe Peregrinum non ſponte & ultro in flammas inſilientem, falſa quadam philoſophicae mortis imitatione, ſed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. FABER.

Pag. 286. *l.* 2. Χανόντα) Hom. Odyſſ. M, 350. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forſan ſcripſerit ταχύτερος, vide Δραπ. c. 22. Nam ὀξέως quidem uſurpant *de tempore*, ὀξὺς vero raro aut nunquam probi ſcriptores. Vide tamen Νερ. cap. 5. Sed & quid ὀξεῖα ἡδονὴ ſibi velit Ἐρωτ. c. 25, memento. SOLAN. Non opus erit ὠκύτερος emendare; quandoquidem ὀξὺς celeritatem ſaepiſſime notare novimus omnes. Hippocr. Aphor. I, 1, ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς. Noſter Amor. c. 25, ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαυμένη. Ne plura, in re, cuius exempla ὅσα κόνις nobis obvia. At forſan quia & dolor ὀξὺς *acutus* Graecis dicitur, i. e. *vehemens*, ideo ὠκὺς hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus eſt, cum ſeqq. ſatis declarent, de celeritate ſermonem eſſe. REITZ.

ead. l. 8. Ἔνθα μηδὲ θάπτειν ὅσιον) Itidem olim apud Delum factum accepimus. Thucydides lib. III. FABER. Duo hic ſedulo obſervanda: agrum Olympicum ſacrum fuiſſe; vid. Pauſan. 202, 5, ubi nominatim ibi locus quidam ἱερὸς dicitur; 2) non licuiſſe illic quemquam ſepelire. Clem. Alexandrinus p. 18 C. pluribus oſtendit, multa templa ſepulcra fuiſſe virorum inſignium. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Hiſtoria nota; tempus etiam notum: eo enim ipſo die, quo Alexander Magnus natus eſt, conflagraſſe hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ibid. Τις ἔνδοξος γενέσθαι) Heroſtratum innuit, cuius nomen oblivione fuiſſet obrutum, niſi Theopompus in hiſtorias ſuas illud retuliſſet. Strabo. Plin. Agell. FABER.

ead. l. 12. Τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ) *Adeo inexpiabili amore gloriae tenebatur.* Interpolator peſſime. Retulit enim ad Heroſtratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod *inexpiabili amore* dixit, fugit illum ratio; debuit enim *inexplebili* dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, & interpretem corrupit. Verte: *Tantus ei gloriae amor*

inest. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 289. *l.* 1. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως) Interpolator, *& mortis contemtum & aerumnam, & id genus metus non horrere disceretis;* plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres & dominos sunt referenda, verum ad liberos & servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: *Vos ego, viri Graeci, lubens perconter, non* παμμίαρον *illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, huiuscemodi praeceptori tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in iugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deterriti. Quid autem? an & ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere huiuscemodi magistro?* &c. Ceterum interpolator depravavit interpretem. *Numquid etiam*, ait, *maleficos & facinorosos, eius discipulos fieri cupiatis in eiusmodi tolerantia perdiscenda & morte contemnenda?* Paene omiseram, legi in Mf. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis observandum. FABER. Καύσεως Mf. R. G. quod arripio, quia nullibi κάκωσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Etsi κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ πρᾶγμα) Τὴν καῦσιν. GUYET.

ead. l. 8. Δέξαισθ') An δέξαισθ'; placet. GUYET. Δέξαισθ' ἂν) Εὔξαισθ' ἂν. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξασθ', ego *B.* 2. secutus δέξαισθε restitui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξασθ' ἂν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, & legere εὔξαισθ' f. εὔξαισθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε & ευ in Mff. intercedit. Sed cum δέχεσθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus quoque Lexicis annotatum, & exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξαισθε, ut modo βούλοισθε. GESN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὥς φησιν, ἀπιόντι) In tribus verbulis bis peccat interpolator: *Ad Herculem, ut aiunt, profecto.* Pessime. Vertendum enim fuit, *ut ipse ait, proficiscenti. Ipse*, inquam, non, *illi aiunt.* Praeterea *proficiscenti*, non *pro-*

fecto; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπιόντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum & ratio & Ms. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis πανευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῆς, eiiciam istud καὶ, & emendem versionem, *posset brevi* felicissimus evadere, se in ignem cum ipso praecipitem mittens. FABER.

ead. l. 14. Συμπεσὼν) Dele καὶ, ante συμπεσών. SOLAN.

Pag. 290. *l.* 1. Σικύνων) Corrige συκίνων. GUYET. Συκίνων) Corrupte antea legebatur σικύνων, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola *B.* 2. Ἀλεξ. c. 47, & translate Ἀπαιδ. c. 6. Apud Aristophanem Vesp. 146... p. 291, 1, δριμύτατος καπνὸς dicitur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἴδιον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse & interpretes & lectores, quibus haec placerent. Legendum est non ὑμῶν, sed κυνῶν, id est, κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. Κύνες enim passim sunt κυνικοί. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, &, quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι,) hoc loco facetissime dicit, Cynicos dignos esse, qui διὰ καπνοῦ pereant; videlicet Attici τοὺς ἀλαζόνας καὶ οὐδαμινοὺς, quales hic describuntur Cynici, καπνοὺς vocabant. Id docebit Scholiastes Aristophanis ad Σφῆκας, & Suidas in καπνός· inde Aeschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, Aristophanem. FABER. Ὑμῶν μόνων) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum ἴδιον γὰρ καὶ κυνῶν μόνον ἂν γ. GUYET. Καὶ κυνῶν) T. Fabri emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris nostris ὑμῶν aut ἡμῶν, pro κυνῶν exstet. SOLAN. Ὑμῶν μόνον) Quod κυνῶν legi vult Faber, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, & Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophen quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem & Protea? Ceterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet Suidas, ἐκαλεῖτο δὲ καπνὸς, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Quod si hic Suidae Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promtu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne, interimat. GESN.

ead. l. 8. Κενταυρίου αἵματος) Intelligit cruorem Nessi Centauri. Faber.

ead. l. 10. Ἐμβάλλει φέρων) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, § 3. Reitz.

ead. l. 11. Καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον καόμενον) Cic. Tusc. D. V, c. 27: *Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, & Caucasi nives hiemalemque vim perferunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu aduruntur.* Consule ibi Davis. p. 360, qui & Valer. Max. III, 3, 6 ext. & Luciani hunc locum, item de Fugit. c. 6, ac Plutarch. T. II, pag. 499, cum Philone pag. 680, aliosque similia confirmantes adducit. Reitz.

ead. l. 12. Βραχμᾶνες) De Calano vide, quid Cicero scripserit Tusc. II, 21, & Davisii not. & de Brachmanis c. 27. Adde & Δραπ. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Solan.

ibid. Ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἠξίου Θεαγένης εἰκάζειν) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule & Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda ἐκείνοις γὰρ αὐτόν. Interpolator non viderat, interpretemque corruperat, a quo hic locus ita fuerat conversus, *illis enim praeceptorem suum assimilare contendit.* Faber.

ibid. Ἑαυτὸν ἠξίου) Αὐτὸν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. Guyet.

ead. l. 15. Ὀνησίκριτος) Is est, quem in hac narratione secutus est Plutarchus & Strabo in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδελφὰ sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυψάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν &c. Id est, *Ita cum esset locutus, decubuit, seque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed eum servans habitum, quo decubuerat* &c. quem Plutarchi locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, κατὰ σχῆμα καίονται, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, *deinde ordine dignitatis ingressi uruntur.* At non ita vertendum fuerat, sed, *cremantur immoti & corporis habitu servato;* quod Plutarch. dixit de Calano, ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam

Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. Ἀκούω δὲ, inquit, (c. 7) τά τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. FABER. Egregias hic agnosce interpretationes. Obsopoeus: *veluti Onesicritus classis Alexandrinae gubernator ait, cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset.* Benedictus: *at Onesicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut aiunt, conflagrantem vidisset.* Vidit ergo Benedictus, Obsopoeum largiorem esse, quam patiuntur Graeca, & verbum φησὶν notare non nisi alterutrum posse, vel *ait*, vel *sicut fama est.* Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro *ut aiunt*, pravo sane iudicio. Non enim magis aiunt, Calanum conflagrasse, quam Onesicritum id vidisse. Sed & vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit Benedictus, *illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus Alexandri gubernator*, quasi vero & Onesicritus insiluisset. Quin immo Lucianus Onesicritum unum auctorem huius historiae citat, & ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, & plane sufficere debet, si vertas, *ut Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente refert.* Maxime miror, Benedicti istam versionem placuisse Tan. Fabro, tam minute singula haec quondam recognoscenti. GRON.

ead. l. 17. Φησὶν) Hanc vocem vir doctissimus dum oscitans legere omittit, mortis genus Onesicriti doceri hic affirmat not. ad Diog. Laërt. p. 151 B. SOLAN.

ibid. Ἐπειδὰν νήσωσι) Ἐπειδὰν πυρὰν νήσωσι, ut supra, legend. videtur. Τὸ νήσωσι solitarium non placet. GUYET.

Pag. 291. *l.* 1. Εἶτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται) Aliena videntur & insititia, ut ex praecedentibus & seqq. videre est. GUYET.

ead. l. 2. Ἐντρέψαντες) Ex iis, quae modo attulimus, legendum ἐκτρέψαντες. FABER. Ἐντρέψαντες) I. e. immutantes. An ἐκτρέψαντες legendum? Infra Fugitiv. c. 7 de iisdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. GUYET. Ego cum Tan. Fabro malim ἐκτρέψαντες, ut Δραπ. c. 7 in omnibus recte scribitur. SOLAN. Ἐκτρέψαντες) Ita quoque correctum inveni in marg. *B* 1. Sed & firmatur emendatio, quod Dial. seq. Fugit. c. 7, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, constanter legitur. REITZ.

ead. l. 3. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus videtur. An sic rescribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἐμπε-

σῶν οὐ τεθνήξεται, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὢν ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος. Guyet. Commate apposito sensum adiuvi, ut intelligatur, *quid magni* scil. *est*, veluti τί θαῦμα; *quid mirum?* Tumque non opus erit cum Guyet. ποιεῖ infercire. Sed nec in reliqua eius emendatione acquiesco; nec Gronovianum μεταναπηδήσεσθαι satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsiliendi* requiri, & negationem abundare; nisi μὴ hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exsilire possit.* Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. Reitz.

ead. l. 4. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) *Non a spe non resiliturum ipsum & semiustum.* Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiustus quoque* (aut, *quin vel semiustus*) *ex igne sit resiliturus.* Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ οὐκ ἀναπηδήσεσθαι. Faber. Certe Benedictus, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Faber prorsus non facit, cuius versio plane par foret Graecis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliturus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπηδήσεσθαι. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, & pro μὴ ἀναπηδήσεσθαι, reponendum μεταναπηδήσεσθαι. Nam in sententia verbi μεταβάλλεσθαι idem Faber toto coelo errat, cum rectissime Benedictus reddiderit. Gron.

ead. l. 5. Μὴ ἀναπηδήσεσθαι). Δὴ ἀναπηδήσασθαι. Guyet. Μὴ ἀναπηδήσεσθαι) Phrasin apud Nostrum huic similem frustra quaesivi. Vid. Μισθ. cap. 33, οὐκ ἀνέλπιστον ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. Solan.

ead. l. 7. Μεταβάλλεσθαι) *Mutatum iri.* Interpolat. male. Vertendum fuit, *mutare sententiam.* De re praesenti loquitur: iam enim tergiversabatur Peregrinus. Faber.

ead. l. 8. Διηγεῖσθαι) An scribendum διηγοῦνται; Guyet. Placet coniectura. Reitz.

ead. l. 10. Ἦ μὴν) Lege ἤμην. Guyet. Nihil muto: nam disiunctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas, (vid. supra Toxar. c. 50) & pro lubitu scribas modo ἦ μὴν, modo iunctim ἤμην dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne ὀξυτόνως quidem, ut

Guyetus voluit, apud Nostrum alibi reperio. Periz. ad Aelian. II, 7, ridet eos, qui iungunt, & ab Hebraeo ἀμὴν derivant, exemplaque τοῦ ἦ μὴν, in iurandi formulis usitati, quaedam affert. Apud Hom. Il. I, 57, Ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσὶ, recte edd. licet Seber. ἠμὴν indicet. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποθάνοι) Sic plerique impressi. *H.* & *P.* ἀποθάνει prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀναδῦναι) *Emergere*, interpol. Non potuit peius: hoc enim loco ἀναδῦναι est *subterfugere, tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod vel Homerus docuisse potuit Iliad. H: ἀλλ᾽ οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ᾽ ἀναδῦναι ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον. — Ita in Odyss. ἁπλῶς· μή τις μοι ἀναδύῃ. — Itaque dixit Eustathius, τὸ, ἀναδῦναι, ἐν ἴσῳ εἶναι τῷ, ἀναποδίσαι, ειτουν, ὑποχωρῆσαι, *idem esse, atque* ἀναποδίσαι *seu* ὑποχωρῆσαι Hesychius autem vertit μεταβουλεύειν, *consilium mutare*. Ceterum interpolator corrupit interpretem, qui sic verterat: *Neque promtum iam illi est a proposito regredi.* Eat itaque corrector, quo dignus est. FABER.

ibid. Συνόντες κύνες) Cynici, quod supra dicebam. FABER.

Pag. 292. *l.* 4. Παλαιοὺς δὴ) Τὸ γέλοιον est in hac particula δή· innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed εἰρωνικῶς. FABER.

ibid. Δαίμονα νυκτοφύλακα) Haud dubie adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra &c. Est quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitryone, & passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER.

ead. l. 5. Βωμῶν — χρυσοῦς) Ex Athenagora patet, statuas ei erectas; cuius locum infra adduximus ad c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων) *Et aureas sibi erectum iri*, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυσοῦς esse casus quarti, quod εὐθείας est. *Sperat Peregrinus, fore ut aureus stet*, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita tritum est, & tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre. Sed a Luciano ipso non abibo: in Tim. circa med. δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστῆναι τὸν Τίμωνα, *Senatui populoque placuit aureum Timonem statuere*, id est, auream Timoni statuam ponere. Virgilius: *Nos te marmoreum pro tempore fecimus.* Et Horatius: *Albanos prope, te, lacus Ponet marmoream.* Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam peritiam aperuerit. FABER.

ead. l. 13. Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος) Scio quidem, ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Lu-

ciani facetia eſt. Debuerat dicere, Proteus ille Deus προπάτωρ fuit noſtri Protei; ſed quia ille Sophiſtes κυρίως vocabatur Peregrinus, non Proteus, maluit dicere προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, *nominis progenitor*, vel *nominis primus auctor*. Nam quid ſit *propater*, ignorare me fateor. FABER.

ead. l. 14. Μαστίγων) Ut Cybeles galli. Καυτηρίων autem quod additur, videri poteſt favere ſententiae eorum, qui inuſtam hederae folii figuram ſtatuunt a Ptolemaeo Iudaeis. Qua de re vide noſtram notulam ad Humphredi Prideaux Gallicam verſionem T. III, p. 178 & ſeq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam ſuam hac de re ſententiam, argumentum petere volent, Lucianum *aliquid novi cruciatuſque talis herois ſacerdotibus dignos* comminiſci; & aliunde firmiora proferant, quibus vero ſaltem ſimilis fiat ea, quam tuentur, opinio, a Palmerio ſi non everſa, certe concuſſa graviter & ruinam minata. SOLAN.

ead. l. 17. Δᾳδουχίαν) Quae de futuro oraculo iam dicta ſunt, Alexandri Abonotichitae oraculum reſpicere mihi videbantur: nunc cum δᾳδουχίαν etiam memoret, res certa eſt. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV inſtitutum hoc ſolemne. Vide Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

Pag. 293. *l.* 1. Σιβύλλαν) Sibyllina oracula vides iam obtrudi coepta, quae pro re nata ex ſua iam obſcuritate a callidis hominibus eruebantur, aut potius fingebantur, quae quantum ipſis Chriſtianis fraudi fuerint, non noſtrum nunc eſt inquirere; & a viris iam doctiſſimis abunde praeſtitum eſt; quamvis non deſint inter Chriſtianos, qui eis aequam cum ſacris ipſis voluminibus fidem, incauti ſane & ſuperſtitioſi homines, adhibeant. Conſule eruditiſſimi H. Prideaux, quae poſt haec ſcripta prodiit, Hiſtoriam toto iam Chriſtiano orbe notiſſimam. SOLAN.

ead. l. 11. Βάκιδος) Tres Bacides fuiſſe, docet Aelianus V. H. XII, 35. Hinc autem colligere eſt, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorſus fictam eſſe, aut, ſi quae fuit, recuſam: talia enim ex tempore fundi carmina veriſimile non eſt. Quamquam cum dies aliquot interceſſerint inter prolatum a Cynico Sibyllae oraculum, & hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum iam tum expromi. SOLAN.

ibid. Ὁ Βάκις) Huius χρησμολόγου meminit aliquoties Ariſtophanes, ut ἐν ὄρνισιν & ἱππεῦσιν. Scholiaſtes tres eius nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiaſtae locum in

ſeſe tranſtulit. Eiuſmodi hominem aetas patrum noſtrorum vidit, Noſtradamum. Ceterum duas aut tres ex eius praedictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pauſaniam. Faber.

ead. l. 15. Κυναλώπεκας) Convicium Ariſtophanicum. Intelligit Lucianus impoſtores. Faber.

Pag. 294. *l.* 5. Ἐν καλαῖς Πάτραισιν) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36) deſignat, ὁ γεννάδας, ὁ ἐκ Πατρῶν· inde enim domo erat. Faber.

ead. l. 9. Ταῦτ' εἰπόντος) Hucuſque anonymi continuata oratio eſt. Cetera Lucianus veluti ex ſeſe. Faber.

ead. l. 11. Κατέβη) Ut ſupra de eodem concionem habituro dixerat ἀνέβη, c. 7. Solan.

ead. l. 12. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ) Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Eſt autem primus verſus τῆς ξῖ ῥαψωδίας. Huius loci venuſtas ei non apparet, qui verſum integrum non legit, propter ἀκροτελεύτιον, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem ſe habet: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, id eſt, etiam ſi biberet Neſtor, eum tamen clamor non latuit. Faber. Homer. Il. Ξ, 1. Solan.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ οἶδα) Miror ſane, rem huiuſmodi curioſitatem Luciani effugiſſe; quin potius ipſe Lucianus ſub eius perſona latere voluiſſe cenſendus eſt. Solan.

Pag. 295. *l.* 1. Ἑλλανοδίκαι — Ὀλυμπίαν) Conſulendus hic Pauſanias in Eliacis, ut topographiam huius Dramatis recte aſſequens. Solan.

ibid. Πλεθρίῳ) Circo, interp. Retinendum fuit, *in Plethrio*; locus erat in Gymnaſio Eleorum. Pauſanias: (202, 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλέθριον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τοὺς &c. Faber.

ead. l. 2. Ταῦτα μέν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. Faber. Vulgatam contra Fabrum multis exemplis, ubi σοι ſic abundat, defendit Ienſ. in Lectt. Lucian. pag. 62, occaſione verborum in Timone T. I, c. 52, τουτὶ μὲν οὖν σοι. At vix mihi perſuadeo, vulgatiſſimum illum pleonaſmum latuiſſe Fabrum; ſed τοι hic elegantius ei viſum, ac melius reſpondere ſequentibus, in quo me non habebit adverſantem, ut primum auctoritas Codd. acceſſerit; ſed cum & vulgatum probum eſt, quod recte contendit Ienſius, nihil movendum. Reitz.

ead. l. 3. Ὀπισθόδομος) Credibile eſt, fuiſſe magnum aliquod atrium, aut quid tale, Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim ſuas recitavit hiſtorias, ut auctor eſt

Lucianus alibi. (Ἡρ. c. 1.) Ceterum ὀπισθόδομος & πρόναος opponuntur. Diodorus XIV: οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προναοῖς καὶ τοῖς ὀπισθοδόμοις τῶν ἱερῶν &c. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7) ubi historiam hanc ἐκκορυφοῖ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες. Faber. I. e. posterior pars templi Iovis Olympici. Guyet.

ead. l. 7. Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Qui sint κήρυκες & Εὐμολπίδαι, norunt omnes, praeter illum, qui Luciani Pseudomantim (cap. 39) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, *Ceryces & Eumolpidae*, (quemadmodum passim, praecipue autem apud Aemil. Probum in Alcibiade) homo meus *praecones & egregios cantores* esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum eiusmodi κήρυξιν. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν, ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit *retro praeconum certamen?* Verum quidem est, ἀγὼν significare non *certamen* tantum, sed & *locum certaminis*, apud Homerum, notante Eustathio: quemadmodum οἶνος vinum, & locum, in quo venditur; ἔλαιον oleum, & locum, in quo venundatur, ex Polluce, & χορὸς apud Homerum in Od. Θ, pro loco τῆς χορείας, ita δεῖγμα duplicem significationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τῷ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιᾶς. Audi, quaeso, Pausaniam in Eliacis: τῇ στοᾷ δὲ, ἔνθα οἱ Ἑλλανοδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοὰ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυιὰ μία· ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἠλεῖοι. Nemo non videt, quam recte huic Luciani loco conveniant, quae a Pausania dicuntur. In huiusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum &c. quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. Faber. Hunc locum sollicitavit vir doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιᾶς. Ignoscat, si non possum accedere suae sententiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendi suspicionem. Κηρύκων ἀγὼν locus erat, ubi praecones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Testis Diodorus lib. XVIII, ubi de epistola regis Alexandri,

quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: *ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικήσαντος κήρυκος ἀναγνωσθῆναι*, id est, *eam autem iussit in publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinuisset.* Iulius Pollux lib. IV, c. 12: *πρότερον δ' Ὀλυμπίασι τῶν ἐπιχωρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδιηκονοῦντο, πρῶτος τῶν ξένων ἠγωνίσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος· καὶ τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκα, καὶ Πυθοῖ δὲ ἐνίκα, καὶ εἰκών τις ἦν αὐτῷ Πυθική· καὶ ἐπίγραμμα*

Ὑβλαίῳ κήρυκι τόδ' Ἀρχίᾳ Εὐκλέος υἱῷ
Δέξαι ἄγαλμ' εὔφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
Ὃς τρὶς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα
Οὔθ' ὑπὸ σαλπίγγων, οὔτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

Id est, *Primum autem Olympiae, cum soli eius regionis praecones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus exterorum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continue Olympiadas vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & exstat eius quaedam imago Pythica:*

Hyblaei praeconis hanc Archiae Euclei filii
Accipe statuam lubens, Phoebe, ob eius incolumitatem,
Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,
Nec tubulum in ore habens nec circa collum fascicula.

Ex his patet, praecones etiam de voce certasse, & inde sequitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncellus pag. 208, post Olympiadem 88, ubi inveniuntur haec verba ex Africano: *σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἀγὼν προσετέθη ἐν Ὀλυμπίᾳ*, id est, *tubicinum & praeconum certamen aliis certaminibus additum est Olympiae.* Videsis Iosephi Scaligeri epistolam numero 448. Ceterum de interpretatione vocum *ὑποσαλπίγγων* & *ἀναδείγματα* non contendam, si quis certiora docuerit: nam ex sola nostra coniectura eas interpretatus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet *ἀναδείγματα ἡνίας περὶ τραχήλοις*, quod satis firmat nostram interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriae, & ut sonus vocis elatior fieret. De voce *ὑποσαλπίγγων*, quam ex sola coniectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. Hesychius in voce *Σάλπιγξ* haec habet: *σιγηνοσάλπιγξ ἀντὶ τοῦ κῆρυξ.* Unde conieci, praecones usos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam tuba, ut eorum vox maior & clarior audieretur. Palm. No-

tavit pater quoque hic conie&uram liberam & indo&am T. Fabri, & ut ab ea caveretur, iussit inspici Ciceronis epistolam ad Lucceium. In schedis notavit videndum Scaligerum in Graeca Eusebii pag. 420. Fabrum priorem in Agonistico pag. 293 & 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo Demonacte, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας, Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν; GRON. Ὀπισθόδομον Iovis Olympii fuisse auditorium, vel ex Herodoti Lucianei principio itemque Fugit. cap. 7 satis apparet. Nec ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque *post agonem praeconum* significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, & parum ad sententiam refert. GESN.

ibid. Κηρύκων ἀγῶνος) Non satis firma & liquida T. Fabri mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a Palmerio ex Polluce allata legendum videri ἀναδήματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praeconum vid. Nostrum Δημων. c. 65. SOLAN.

ibid. Ἀγῶνος) Τόπου τινός. GUYET.

ead. l. 14. Μακρὰ χαίρειν) Cur hoc praeferam, vid. ad Navig. cap. 2, Rhet. Praec. cap. 10, Bis Accus. cap. 21, Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 15. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα) *Tunc magnum hoc audivi*, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο *magnum hoc* significat, & qui ita existimant, nae illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, &, καὶ ταῦτα εἴπας ἐπέσχε, & τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανῆλθεν, & Ioseph. in II ἀρχαιολογ. καὶ τοσούτου δεησόμεθα &c. sub finem cap. 111, quomodo verteres? Videsis, haec una vocula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσοῦτο nil esse aliud in huiusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cuius rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corrupit interpolator. FABER. Plane non necessaria temporis illa definitio, & opinor scripsit πλὴν τόγε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 16. Χρυσῷ βίῳ) Ita Pindarus χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita Catullus *aureolos pedes* puellae, & alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum & ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit interpres Homeri, quem ineruditum vulgus Didymum vocat. FABER.

Pag. 296. *l.* 1. Ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod supra dixerat ἐξαερωθῆναι. FABER.

ead. l. 9. Προήσεσθαι τῷ πυρὶ) *Nec eum in ignem mitterent.* Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permissuros unquam, ut sese in ignem sponte & ultro coniiceret: qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 10. Δεδογμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Mss. R. δεδογμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ &c. FABER.

ead. l. 11. Ὠχριᾶν μᾶλλον) Rectius & elegantius in Cod. Mss. Bibl. Reg. ὠχριᾶν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 16. Τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται) *Hac poena exagitantur.* Interp. Sed vertendum fuit, *hac Furia exagitantur.* Ποινὴ enim hoc loco Furia est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit Lucianus (c. 30) δόξης ἐριννύϊ. FABER.

Pag. 297. *l.* 6. Τετράκις) Olympias, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. Euseb. Chron. cum Scaligeri notis. Quartam eandem viderat Lucianus. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit post annum Chr. CL: si quando vero peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero proprius abest, malis; paucis ante CLum annis in Graeciam primum venerit. Iuniorem autem, necdum clarum, venisse constat ex Δικ. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX natum colligo; Rhetoricae CLX valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

ead. l. 8. Νύκτα — προειρήκει) *Noctu praemonuit.* Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτὸς, seu νύκτωρ· sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio, opinor, *promisitque diem.* Apud Ciceronem est, & apud Varronem & Livium, *prodixit* seu *praedixit diem.* Interpres proxime ad verum, *noctem ei rei destinavit.* FABER.

ead. l. 11. Ἁρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit Pausanias in Eliacis. FABER. Pausaniae locus est Eliac. 2, p. 200, 18 Wechel. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἁρπιννάτης καλού-

μενος ποταμὸς καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίννης ἄλλά τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ θέσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίννης. Eadem Stephanus, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta & Pisae & Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant libri inter Ἀρπίνα & Ἀρπίννα. Etiam Straboni esse restituendam pro Ἔπινα, videre Casaubonus, & Berkelius ad Steph. GESN.

ead. l. 15. Ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, s. dimensione a solo ad auras assurgente, (ut Obsop. convertit) aeque dici ac de profunditate, nihil quidem est novi: sic βάθος ἀέρος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde arridet. Interim βάθος de latitudine, s. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήϊον Homer. Il. B, 147, atque alibi passim, de segete densa, & βαθεῖα ὕλη. Il. E, 555. Et Aelian. V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ θάμνοι βαθεῖαι, *gramina ac frutices profundae* convertit in Diod. Sic. Rhodom. L. II, c. 49, satis ad verbum, cum *densae* potuisset; licet & Virgil. *nemus profundum* eodem significatu dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, Arrian. Exp. Al. I, p. 7, ac Thucyd. frequenter. REITZ.

ibid. Δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam & materiam describit. Putavit interpres, δᾷς non aliud significare, quam *fax*. Sed est arboris species, quae Latinis *taeda* dicitur, de qua Plinius passim, & ideo vertendum erat, *e taeda ut plurimum constabat.* PALM. An δᾷδες ἐστήσαντο πολλαί; sic certe mallem: nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

Pag. 298. *l.* 1. Ἡ σελήνη ἀνέτ.) Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XIum lunaris mensis diem coeptae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solemnitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos Potterus secutus est. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ ἐκ Πατρῶν) *Ille Patranus*, interp. Stephanus, seu Hermolaus ἐν τοῖς ἐθνικοῖς agnoscit Πατρεὺς, at Πατρανὸς non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usur-

pavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus. FABER.

ead. l. 10. Ῥόπαλον) Alibi docet, quanti postea vaenierit; Ἀπαιδ. cap. 14, quem locum, si non memineris, omnino adi. SOLAN.

ibid. Ἔστη ἐν ὀθόνῃ) Pontius in passione Cypriani. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἡ μεσημβρία) Versus meridiem nempe Zodiacus, solis & Planetarum via, templum peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irritandi. Vid. Theocr. Idyll. 1, 15, & illa μεσαμβρινὰ ἀσυχία apud Callim. in Lav. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαιμόνιον, quod dederunt οἱ ό, Ψ. 91, 6. GESN.

ead. l. 14. Δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι) Deme Tragicam magnificentiam, & erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices maiorum. Hierocles ad A. C. 3, p. 38 Needh. Τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθείᾳ καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαήμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. GESN.

ibid. Δέξασθέ με) Sic apud Sophoclem Orestes in Electra p. 66: ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι Δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖς δὲ ταῖς ὁδοῖς Σύ τ' ὦ πατρῷον δῶμα. SOLAN.

ead. l. 16. Περιεσχέσθη) Περιεσχέθη a περιέχομαι, ut ἐσχέθην ab ἔχομαι, sine litera serpentina in medio usitatius, quam ἐσχέσθην, quod tamen cum ab σχήθω possit esse formatum, expungere non sustinui contra edd. optimas. REITZ.

Pag. 299. *l.* 8. Ἀποπνιγεὶς ἐπ' αὐτοῖς) *Odore malo affectus*, interpres; sed nil tale. Ubi enim, quaeso, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάντας τὴν πυράν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpres, quid sit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνθρώπῳ, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud Aristophanem, & Demosthenem, &, (quis interp. indiligentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis ἑταιρικοῖς. Est autem ἀποπνίγομαι ἐπὶ τούτῳ πράγματι, quod Latini dicunt, *ea res me urit, me enecat.* Terent. *uro hominem.* Horat. *uror seu tibi candidos* &c. Aristophanes κάομαι. Sed in re ita perspicua sit φειδὼ τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλῆθος. FABER. Quae de vi verbi ἀποπνίγεσθαι hic Faber disputat, dubitatione carent: & tamen malim hic dixisse Lucianum causam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam profitetur; vix ergo est, ut eo-

dem spiritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνιγῆναι, prae indignitate paene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐχμῆς vel ὑπ' ἀτμῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam *ea res* potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus & nidor ustulati Protei. GESN. Sic distinguendum: ἀποπνιγεὶς, ἐπ' αὐτοῖς ἀπίωμεν φ. ὦ μ. i. e. *post haec, his peractis*. GUYET. Non inepta videtur Guyeti distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppeditent libri. Ἀποπνιγεὶς autem sine effectu recte intelligitur, pro *paene suffocatus sum*, ut in fab. Aesop. 41, μύρμηξ ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγετο, mox addito ἐσώθη. Sic *moriens* pro morti proximo, qui tamen sanatur. Phalar. Epist. 21, ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἔσωσεν. Iterum Epist. 52, ὅτι πρότερον τρὶς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα. Cic. 2 de Divin. cap. 66, *cum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere* MORERETUR; eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig. Tit. *Facio*. Addo Diod. Sic. IV, cap. 63, pag. 307 m. ubi μετέπειθεν ait de Theseo aliter suadere conanti, at sine successu. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) *Ad fustes venerunt*, interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ᾗξαν, *irruerunt, involarunt* &c. Estque Attica syncope ab ἀΐσσω, ut apud Aristophanem linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ· Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ, *Exsiluerunt e templo dracones duo*. Ita alibi Aristophanes, & ei synchronos Euripides. Atque ita legisse interpretem, fidem fecerit eius versio. Sic enim habet: *A nonnullis quoque eorum ad fustes concursum est*. Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpres. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? FABER. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ᾗξαν) Sic edidi ex *l.* & Fabr. Nam est ab ἀΐσσω. Conf. supra Bis Accus. c. 6, ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες. Nam etsi vulgatum ἦξαν, quod verterant, *ad fustes concursum est*, omnino defendi potest, & *venire ad manus. tela*, Latinis ac Graecis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦξα ab ἥκω mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. Ἧκον & praeterit. ἧκα frequentissimo quidem in usu, at ἦξα nondum notavi. Taceo, quod maiorem impetum atque iracundiam significet ἀΐσσω, quam ἥκω, adeoque hic aptius. Eandem ob causam Perizon. ad Aelian. V. H. III, c. 42 f.

ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἧξαν recte praetulit ex Mf. cum alii quoque ἧξαν ab ἥκω haberent. Confer infra Fugit. c. 6. Supra Demon. c. 4 pr. ἀνίπτοις γε ποσὶ πρὸς ταῦτα ἧξεν, ubi certe ἧξεν locum vix haberet. Sed punctum fubfcript. & illic operae male omifere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. REITZ.

ead. l. 15. Ἤιξαν) T. Fabri emendationem lubens amplector, mendofe in *Amft.* ed. impreffam: cum enim in omnibus fuis Luciani impreffis ἧξαν inveniret, ᾖξαν reftituit ab ἀΐσσω· quod in *I.* ed. nifi me oculi fallunt, etiam exftat. Vid. apud Noftrum ipfum Δικ. cap. 6, ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες· & Νεϱ. c. 3; quin Δραπ. 6 ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam noftram. SOLAN.

Pag. 300. *l.* 9. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum eft voce unica προσανίσχοντα, id enim poftulat τὸ ἀσπάζεσθαι. Προσανέχω & προσανίσχω, *orior.* Prius illud apud Suidam, qui προσανέχοντι vertit per ἐξέχοντι, qui locus a Porto male intellectus eft. Vertendum enim fuerat προσανίσχοντι, id eft, *orienti*, ut ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. Apud eundem Suidam linea fequenti lego unica voce προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα. Quem locum effe Luciani puto, hunc ipfum, inquam, qui nunc nobis in manibus eft. FABER. Iubebat Solan. conferre Menip. cap. 7, ubi quidem lego, — ἕωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque edd. nonnullas προσανατέλλοντα coniungere; fed male profecto. Utrum vero hic προσανίσχοντα cum Fabro connectendum fit, dubito. Non faltem illico id facio: etfi phrafis hic paulo alia, & ἀσπάσασθαι πρὸς ἥλιον fine fubiecto, quod quis adorat, falutatve, infolentior videtur; tamen προσανίσχων aeque hic incommodum videtur ac προσανατέλλων, dum ratio duplicis compofitionis nulla apparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia ἀσπάζεσθαι πρὸς τινὰ minus Graecum videtur, quam verbum compofitum, cuius exempla non habeo; fed analoga προσαναπίπτω & fimilia obvia. REITZ.

Pag. 301. *l.* 1. Χαρίεντα) *Gratum*, interp. Satis prodit, nefcire fe, quid fit χαρίεις. Eft enim praeter fignificationes vulgares *doctus*, *peritus*, *eruditus*. Id fufe oftendit Cafaubonus in commentariis ad Athenaeum, doctis, Iuppiter, & laboriofis. Sed, ne ἀσύμβολος abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello, cui titulus eft, πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, ita fcri-

bit (cap. 16:) πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. Vide, τὸν χαρίεντα & τὸν ἰδιώτην inter ſe opponi. Sed is locus Luciani peſſime converſus eſt. Apud Plutarchum cum Periander quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poëmata ſcriberet, ei Archidamus, τί δή ποτε, inquit, ὦ Περίανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἰατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς; Ubi iterum videre eſt, κακὸν ποιητὴν opponi χαρίεντι ἰατρῷ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. FABER. Conf. ſupra Iov. Trag. cap. 48, & Quom. Hiſt. c. 16, quaeque utroque loco notata. Adde hic, non ſemper tamen viros *literatos* intelligendos; ſed generaliter omnes *honeſtiores* & *gratioſos*, quo ſenſu ap. Diod. Sic. frequens, ut L. XI, cap. 86 f. χαριέστατοι τῶν πολιτῶν, atque alibi non ſemel. REITZ.

ead. l. 2. Ψιλὰ ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμην) *Eorum, quae geſta erant, vel tenuiſſima, quemadmodum tibi, exponebam.* Interpolator. Ubi, quis riſum vel indignationem teneat? Hiſcene licere hominibus bonos ſcriptores attingere? & quae optime ab interprete erant converſa, depravare? Sic enim plane & diſerte interpres: *illi rem omnem nude & ſimpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam.* FABER.

ead. l. 3. Βλάκας) Hos Dial. Alex. ſ. Pſeudom. vocabat παχεῖς. BOURD.

ead. l. 7. Γὺψ ἀναπτάμενος) Non opus eſt, ut cum Lemonio proleg. ad Var. Sac. fol. 11, ſuſpicemur, rideri hic Chriſtianorum, de columba e Polycarpi rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo Polycarpum eadem opera perſtringi, qui ignis ſupplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter & petulanter inſultat Chriſtianis: nec cauſa, cur nomini parceret a ſe contemtiſſimo. Quid erat porro vulgatius, quam aquilam emitti in conſecratione Romana? Vultur *canis* inſtar inter aves, ut inter homines *Cynici.* Facile ergo haec in mentem venire ſcurrae noſtro poterant. Et quid ſi fabella ipſa Chriſtiana eſt recentior? ſ. gratis conficta, ſ. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipſe emendare conatur Lemonius? GESN.

ead. l. 8. Ἔλιπον γᾶν) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γᾶν potius, quam γῆν; Facit ea res πρὸς τὸ σεμνὸν, novaeque apotheoſi magis convenit. Somnium, inquies. At audi Euſtathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienſes praetuliſſe τὸ, ὦ Δάματερ Doricum, τῷ, ὦ Δήμητερ, quod commu-

ne erat & Atticum etiam. Locum ipsum praestat apponere: Ἀθηναῖοι δὲ προελόμενοι τοῦ, ὦ Δήμητερ, κοινοῦ ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὦ Δάματερ, Δωρικὸν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα. Possem addere Hermogenis locum lib. 1 περὶ ἰδεῶν, cap. 6, ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος· sed non vacat transcribere. FABER.

Pag. 302. *l.* 2. Ἑπταφώνῳ στοᾷ) Pausanias in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse ποικίλην, (cave cum Attica eandem esse putes) & a nonnullis Ἠχοῦς Στοὰν appellatam. Rationem addit, βοήσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἑπτάκις ὑπὸ τῆς ἠχοῦς ἡ φωνὴ ἐπὶ τάδε καὶ ἐπὶ πλέον ἔτι ἀποδίδοται· p. 170 editionis Sylburgianae. FABER. Addit cl. Bel. de Ball. Plutarchum de garrul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ στοὰν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανακλάσεις ποιοῦσαν, ἑπτάφωνον καλοῦσι.

ibid. Κοτίνῳ) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 5. Ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι) *Quem ego paulo ante volare omisi,* interpol. quo quid potest esse deterius? Luciani facetissimum dictum aperiam. Dixerat supra χαριέστατος scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam & κεχηνόσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quaedam ἐπιτραγῳδῆσαι· inter cetera autem evolasse vulturem e rogo &c. Quae res cito in plures sparsa est, ut est *humanum genus avidum auricularum,* ait Lucretius. Itaque adeo hic senex, credulus & religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optime Croni, me auctorem fuisse illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendaciolum illud deridendis istis fungis asperseram &c. Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: *Quem ego paulo ante volantem dimiseram.* FABER.

ead. l. 6. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶν τῶν, alioqui διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελᾶν τῶν ἀνοήτων. FABER. Καταγελῶντα) Καταγελῶν. GUYET. Καταγελῶν τὰ) Καταγελῶν necessario cum Fab. legendum duxi; sed ne periret syllaba, (risum teneatis amici) καταγελῶν τὰ meliore iure mihi coniicere licere, dein cogitabam; cumque coniecturam meam a *Fl.* adiuvari deinde cognoscerem, quae καταγελῶν τα dispescuit, etsi accentu in τὰ omisso, (quod seqq. edd. occasionem praebuit ea connectendi) nil dubitavi sic edere. Nam licet non absurdum sit καταγελῶντα ad vulturem referre, qui fin. c. 39 etiam humana voce loquens in-

ducitur, id tamen non amplius hic agitur; ſed manifeſtum eſt, riſum eſſe hominis. Non videtur intellexiſſe Solan. qui adiecerat, Flor. lect. malam eſſe, & Fabro ſemel obſecutus forſan obnubilata mente invenire non potuit, quî τὰ τὸν τρόπον cohaererent. Sed non opus iſta connectere, cum τὰ τῶν ἀνοήτων ſcil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλακικῶν (κατὰ) τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur καταγελᾷν etiam accuſativo iungitur? GESN. *in Addend.* Iungitur accuſativo apud LXX, Syr. VII, 12, μὴ καταγέλα ἄνθρωπον ὄντα ἐν πικρίᾳ. Sic multa ſimilia a κατὰ compoſita & genitivo & accuſativo iunguntur, ut obſervat etiam Abreſch. in anim. ad Aeſchyl. Sed quia Lucian. alias perpetuo utitur gignendi caſu, ut patebit ex Indice maiore, iam nihil muto; ſed veniam oro, quod Solani mentem feſtinans non viderim, & recte ſentientem caſtigarim. REITZ. *ibid.*

ead. l. 9. Τίνας δὲ κορώνας οὐκ) Ae. Menagius in animadverſionibus ad Diogen. Laërtium (p. 148) multis ſcriptorum teſtimoniis confirmat legendum eſſe τίνας χελιδόνας, quae veriſſima & maxime congruens lectio eſt. ALM. Nihil mutandum eſſe, monet Kuhnius ad Pauſan. p. 787, quem vide. SOLAN. Si Menagius ad Laërt. 6, 78, ex libro, quod non indicat tamen, protulit χελιδόνας, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad ſepulcrum Heſiodi congregarit: ac videtur totum hoc ἅπαξ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum κορώνη, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longaevitatis porro & famae loquacis ſymbolum eſſe poſſit. Quid ſi etiam luſit hic Lucianus, & rapaces volucres voluit Cynici ſepulcro addere? quid ſi ad νυκτοφύλακα retulit? noctuis certe noctem turbantibus & terrentibus, infeſtae cornices. Quidquid eius ſit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Heſiodi ſepulcro certum genus avium ab Luciano hic aſſignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, ſimilem olim de Heſiodi tumulo fabellam percrebuiſſe: quod genus avium eum celebraverit, neſcio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 10. Τὸν Ἡσιόδου τάφον) De loco vide Thucyd. III, 96. Vid. Men. ad Diog. Laërt. pag. 148 F. qui pro κορώνας, χελιδόνας reponit. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰκόνας) Luciani coniecturam eventus comprobavit. Athenagoram audi, p. 72 D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔτι ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκών. Deinde parentatum

ei docet hoc titulo, ἐπηκόῳ θεῷ, p. 73. Τὶ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτέως (Τρῳάς) Νερυλλίνου εἰκόνας ἔχειν, ὅς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς. An & alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte coniecit Lucianus. Athenagoras Legat. p. 107 Dechair. Ἀνδριὰς τοῦ Πρωτέως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτε (alloquitur M. Philosophum, eiusque L. Verum fratrem) ῥίψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 12. Οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι) Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearsonus Vindic. Ignat. P. I, c. 2, p. 261 ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους, quos cum θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718 de θεοδρόμοις veteris ecclesiae legatis, ubi nec huius loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 13. Ἔλεγον) In impressis omnibus ἔλεγεν. Sed quis? lege ἔλεγον, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

ead. l. 15. Διαθήκας) *Testamenta*, interp. Διαθήκας καὶ παραινέσεις, verte, *praecepta & admonitiones*. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καινὴν διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per *testamentum* debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη significat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cuius ea lex dici queat testamentum? FABER.

ead. l. 16. Καί τινας ἐπὶ τούτων πρεσβευτὰς) Legendum est ἐπὶ τούτοις· finem enim & προαίρεσιν designat istuc ἐπί. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cuius lectionis sententia eadem plane est. FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Mſ. R. & G. In impressis omnibus τούτων. SOLAN.

Pag. 303. *l.* 9. Ἧκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesserint anni. De voce ἧκον monendus es, nostram esse *l.* edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἥκων. SOLAN.

ead. l. 12. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores & παιδικὰ Socratis,

ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuere, hominum optimus & sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ὑπομνημονεύματα; tum praeterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, & linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere: *Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, & grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore.* FABER.

ead. l. 14. Γνόφου καταβάντος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος) *Caligine oborta & fluctum ingentem excitante.* Interpol. pessime. Γνόφος enim hoc loco *turbo* est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quaeso fieri possit, ut *caligo attollat mare*, quod diceret Lucianus, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐκνεφίας, de quo Apuleius in libello de Mundo, & alii. Eustathius enim vocem hanc (γνόφος) deducit a νέφος. Plerisque omnibus dici videtur δνόφος, quasi παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη. Quae tu passim reperies: neque iuvat transcribere. FABER.

in Schol. col. 1. *l.* 3. Εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ) Quid hoc sit, ignoro. SOLAN.

Pag. 304. *l.* 1. Θανάτου κρείττων) *Morte potior.* Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit *vir morte potior*, non item. Vertendum itaque fuerat, *vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit*, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur & plane abiicitur. FABER. *Fortior, robustior* ipsa morte, s. *victor mortis*, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. § 19 f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12 f. Et φθόνου κρείττων, ibid. c. 76 &c. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἐλλείψει, Etymol. in νεαρόν. A νεαρὸν est Νερὸ Graecorhomaïcum. GUYET. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρόν. A νεκρὸν, est Graecorhomaïcum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forsan καί γε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: ἐγὼ αὐτὸς οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum:

Ἐγὼ δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἡ. &c. GUYET. Quae versio haec est, quam nobis offert Benedictus & sequitur Faber? *ceterum ego neque ipse ante paucos dies vidi.* Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius & rectius Obsopoeus, *ceterum ego quoque illum non ita multos ante dies conspexi.* GRON. Emendationem Guyeti non reiicerem, si auctoritas accederet; nam quamquam exempla haud pauca constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19, ἐπειδὰν ἐντὸς ἅπαξ τειχῶν γένωνται; item Philopſ. cap. 22, Parasit. c. 16 & 2, Bis Accus. c. 34, Rhet. Praec. c. 18, de Imag. c. 11; sic tamen pro lubitu transponere negandi particulam, periculosum est: verum & infra Tragopod. v. 313, Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοίβῳ Σάτυρος Μαρσύας. Et Homer. Il. E, 150, Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους, ubi οὐκ ad ἐκρίνατο pertinet, non ad ἐρχομένοις, & Scholiast, atque Eustathius amphibolian pronuntiant. Clarkius vertit, *quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia*, sive, *quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, interpretatus est somnia.* Eoque minus, cum & in Dial. Meretr. XII, p. hui. ed. 254, οὐ sic transponitur, quando ait, οὐχ ἑώρων τὸ ᾆσμα ἕν· ubi οὐχ omnino pertinet ad ἕν, nam non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse affirmat. Propter talia iam nihil mutarem. Confer & infra Sat. cap. 8 pr. REITZ.

Pag. 305. *l.* 1. Τῷ δακτύλῳ) Τοῦ ποδός. GUYET.

ead. l. 2. Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος) Huius loci venustatem corrupit interpolator. *Quid tibi*, inquit, *videtur facturus fuisse Democritus, si haec vidisset? merito virum irrisisset.* Interpres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? *Quid tibi*, inquit, *facturus fuisse videtur Democritus, si horum spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisisset?* Sensus est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censen' tu, Croni, satis unquam & κατ' ἀξίαν δοξάριον τοῦ ἀνθρωπίσκου derisurum fuisse Democritum? Dii boni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut diceret Terentius, exagitare potuisset. FABER.

ead. l. 4. Πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα) Quod de risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrimis Heracliti scripserat Iuvenalis: *Mirandum est, unde ille oculis suffecerit humor.* FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 306. *l.* 1. ΔΡΑΠΕΤΑΙ) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur esse Luciani. MARCIL. *Lucianeum non videtur.* Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stilum, sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur Bourdelotius & Marcilius dubitent, eum esse Luciani. KUSTER.

ead. l. 2. ΑΠΟΛΛΩΝ) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex *B.* 1. quae Ἀπόλλωνος, Ζηνὸς &c. Latina adscivi ex *P.* Inscriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. REITZ.

Pag. 307. *l.* 3. Ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων) Corrige ὀπτωμένων. Est enim ab ὀπτάω, *asso.* Recte id observatum in Epist. Saturnalib. c. 23, καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτωμένων &c. In Necyomant. cap. 14, οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων. IENS. Ὀπτωμένων recte scribitur in sola *V.* 2. ut Μεν. c. 14, Ἱστ. Β, c. 29, Κρον. c. 23 & 35. In reliquis enim prave est ὀπτομένων. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν κηλῖδα) *Foeditatem.* GUYET. Quis ante aut post hunc *odoris* sibi *maculam* finxit? SOLAN.

ead. l. 12. Ἢ τί τὸ ἀγαθὸν) Scribendum vel puer videat, etsi Mſ. sileret, ἢ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὴν πυράν; *quid prodest in pyram insilientem conflagrare?* In vulgatis est contra τῶν γραμματικῶν canones ἐμπεσών. GRAEV.

ibid. Ἐμπεσὼν) An ἐμπεσόντ' εἰς; &c. GUYET. Ἐμπεσόντα legendum vel puerum videre, ait Graevius. Fateor, ad Grammaticam usitatius ita dici, ut supra Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Gall. cap. 26, ἐμοὶ — ἁμάξαι ἐντεμόντα. Ibid. c. 4, ἠσεβηκέναι φαγόντα. Rhet. Praec. cap. 1, ὡς ἄμαχον εἶναι, scil. σε. Et Evang. D. Marc. IX, 47, δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός. Herodian. L. II, c. 8 f. (Νίγρος) ἠμέλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Verum & similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quidquam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, & exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso,

vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusd. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν, in Bis Accus. cap. 2 f. Contra vero, δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. In Parasit. c. 5. Nominativo Polyb. (notante Iensio in marg. Lect. Lucian.) pag. 655 ed. *Amst.* ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν. Et sic p. 1434; nec non p. 963, ἑτοίμως εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριοι γενηθῆναι. At in his Polybii, nominat. personae praecedit, ad quem etiam referri dicetur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι, — καὶ μοιχεύουσι, docuit Iens. in Prometh. T. I, c. 16 pr. (qui multa de infinitivi structura, in Lectt. Lucian. p. 72 — 83.) assentiente Hemsterhusio, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inserente, & frustra improbante Gesnero ad Philopatr. nam non modo κακοῦργοί τινες improbarat Iensius, per se, sed εἰσὶ pro εἶναι requiri, bene monuerat, propter illico adiunctum καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι &c. Sed Homeri locus Il. B, 350, quem Gesn. affert, ubi φημὶ κατανεῦσαι — Κρονίωνα Ἀστράπτων &c. huic nostro Fugitivor. probando convenit, aeque ac infra Philopatr. c. 4, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι. At quod Gesn. etiam affert ex Dial. Marin. IX, σῶσαι δεήσει χαρισάμενος, id iam nihil probat; nam χαρισαμένους ex Codd. ibi restituit Hemsterhusius. Verum addi posset Dion. Halic. VII, p. 473, 10, quem iam adduxi ad Rhet. Praec. c. 24, δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρων — ὀνείρατα ἐκφέρειν. Et Xenoph. p. 458, οἴονται δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι, aliaque, quae afferuntur a Maittaire de Dial. p. 82, quae cum Polybianis modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia & in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum & accusat. simul infinito adiunctum alibi iam dedimus, ex Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἀξίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, ubi & Elsner. duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud Xenophontis, πρὸς τὸ ἀγαθοὶ φαίνεσθαι· & ex eodem, Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξειν, pro τὸν δὲ Ἀσσύριον. Addo rursus Aret. Capp. vers. fin. L. I, p. m. 92, καὶ τόδε μέντοι προευκρινήσας — πρήσσειν, pro προευκρινήσαντα δεῖ πρήσσειν· cum tamen ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέειν ibid. paulo ante dixerit. Iterum L.

II, c. 4, p. 104, οἶνος γὰρ ὠκὺς — ὡς ῥηϊδίως χυθεὶς ἐῤῥῶσθαι, pro χυθέντα· in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aeque ac in hoc Herodiani I, 10, 8, ᾠήθη δεῖν μέγα τι δράσας κατορθῶσαι. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc Diod. Sic. XII, c. 25 f. ἐὰν δὲ οἱ δήμαρχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον· ubi κύριοι pro κυρίους. Sed Gronovii in Polyb. exempla ad L. V, p. notar. 430, paulo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum Luciani non temere movendum; etsi nec dissimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in Dial. Meret. XII, p. huius Tom. 529, not. penult. Plura ad Fugit. c. 2. Reitz.

ead. l. 15. Ἥλατο) Adspirate ἥλατο in fab. Aesop. CXV, & Homer. Batrach. 248. Cumque ἅλλομαι certe adspiretur, ut patet ex compositis ἐφάλλομαι, καθάλλομαι, adspirationem contra edd. vett. assumsi. Reitz.

Pag. 310. *l.* 9. Ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι) Verto, *dato negotio, ut eos curarem,* vel *sanarem.* Verbum enim ἐπιμελεῖσθαι, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui saucios curant & sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo ἰάσασθαι. Sic etiam in Symposio cap. 47, Διόνικος ἐπεμελεῖτο· de quo paulo ante dixerat, ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα. Hinc ἐπιμέλεια & ἴασις ut synonymae ponuntur Proverb. III, 8: Τότε ἴασις ἔσται τῷ σώματί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου· & v. 22, ἔσται δὲ ἴασις ταῖς σαρξί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς σοῖς ὀστέοις. L. Bos.

ead. l. 15. Ἰάσασθαι) Vid. supra dicta ad Gall. c. 28. Reitz.

Pag. 311. *l.* 7. Ἧξα) Sic *V.* 2. nisi quod iota non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, ἦξα. Confer Δημ. c. 4. Solan. Conf. paulo supra Mort. Peregr. c. 37 f. Nec dubitabis & ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic & mox ὁρμήσασα utitur. Reitz.

ead. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut edd. εἰργάσασθαι, alia occasione monet Iens. scilicet ad Hermot. c. 71 pr. ubi e contrario vulgatum ἐργάσω in εἰργάσω recte mutat, & Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic exspectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ εἴργω *prohibeo*, hic locum habet, neque si haberet, εἰργάσασθαι, sed εἶρξασθαι in aor. dicendum foret. Reitz. Iensii emendationem firmat Ms. R. 3011.

ead. l. 12. Τῷ ζυγῷ) Αἴρειν ζυγὸν pro doctrina mandatisque obſervandis poni tradit I. Elſner. in Evang. Matth. XI, 29, ubi & haec Luciani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς) Erudita & veriſſima haec philoſophiae hiſtoria eſt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν τῷ βίῳ) I. e. *in mundo.* GUYET. Conf. ſupra Tim. § 25, Amor. c. 20 pr. & c. 33, Gall. c. 5. Et Geſn. ad Icarom. f. Berglerumque ad Alciphr. I, p. 120. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ Βραχμᾶνες) Steph. περὶ πόλεων. GUYET.

ibid. Βραχμᾶνες — πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες) Confer ſupra notata ad Mort. Peregr. c. 25. REITZ.

ead. l. 16. Νεχραίοις) Quaenam iſta gens? Quid ſi Arachoſios reponas? SOLAN. Νυσσαίοις coniiciebat cl. Bel. de Ball.

Pag. 312. *l.* 6. Ἡ τῆς καθέδρας) Καθέδρα hic ipſe ſedentis habitus atque ſitus, ut κατάκλισις ſupra de morte Peregr. c. 25 f. οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam alias καθέδρα non ipſam ſedem, ſ. id, in quo ſedetur, notat, ſed ſeſſionem, moram deſidendi &c. V. g. Thucyd. II, 18, ἐν τοιαύτῃ ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, *propter moram.* Oſtendit ibi Waſſius, ſynonymon eſſe καθέδραν ἐπιμονῆς, ἐπισχέσεως, ἕδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ. Neque obliviſcitur loci Plutarchi, Camillo p. 260 H. Steph. ἥτε πρὸς τῷ Καπετωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος. GESN.

ead. l. 12. Τὸν ὀπισθόδομον) Ne cui forte Scholiaſtae auctoritas imponat, non eſt hic ſermo de illo Palladis in arce Athenarum opiſthodomo, ſed de poſtico templi Iovis Olympii, quod auditorium fuiſſe praeconibus, philoſophis, & qui agere cum multitudine vellent, ad ſuperiorem de morte Peregrini libellum ſatis oſtenſum eſt. Vid. ad c. 32. GESN.

ead. l. 14. Αἰθιοπίαν) Quinam ibi philoſophi memorantur? SOLAN.

in Schol. col. 1. *l.* 2. Μέρος τῆς ἀκροπ.) Non vidit Scholiaſtes, de opiſthodomo Olympico hic agi. Quam ſupine! SOLAN.

Pag. 313. *l.* 11. Ἑταίρους καὶ μαθητὰς) Honeſtiores diſcipulos ἑταίρους vocari, vid. apud I. Elſner. ad Evang. Matth. XXVI, 50, ubi & Iudae ait Servator: ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; ſed hoc in vulgus notum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ἄλλον) Epheſius ille Heraclitus eſt, Abderitanus Democritus, quem & Mileſium quidam tradidere. V. Diog. Laërt. In Scholiis impreſſis perturbatiſſima haec antea erant omnia. SOLAN.

in Schol. col. 2. *l.* 5. Ἐξ Ἀβδήρων) Hic omissum Δημόκριτος. CLER. Quod in C. reperitur. Sed non vidit editor, deesse hic Ἀβδηρόθεν, cuius Scholium est ἐξ Ἀβδήρων. SOLAN.

Pag. 314. *l.* 7. Ἂν. οἱ δὲ) Sic forte legendum: ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες, ᾤοντ' ἂν ἀκριβῶς &c. vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis in vett. libris invenio, nec desidero. Οἱ δὲ enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπανόδῳ inservit. Vid. Asin. cap. 30 sub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατῆλθεν. Et Hermot. cap. 28, ὃς δέον — κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμε. Herodian. II, c. 8 f. (Νίγρος) ἠμέλει· τοῖς τε Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι — ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδίδου. REITZ.

Pag. 315. *l.* 4. Ὤφελον) Ὄφελον Th. Mag. Nosterque ὡς ὄφελον Amor. c. 41. Et alii ubivis, item Homer. frequentissime, prima correpta, sive potestate interiectionis, sive augmento verbi ὀφείλω abiecto dicas, perinde erit; sed quia re vera est aor. 2 verbi ὀφείλω, nihil prohibet ὤφελον etiam scribere, & ita Stephan. T. II, p. 1560, ex Demosth. παθόντων, ἃ μή ποτ' ὤφελον, aliaque ita scripta exhibet. Quare in vulgato Luciani nihil mutassim. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκεῖναι στρ.) *Filer de la trame au rouet.* GUYET.

Pag. 316. *l.* 9. Τέχναι δὲ γλίσχραι) I. e. *tenues, ieiunae, egenae.* GUYET.

ead. l. 12. Ἄγκυραν ἱερὰν) Proverb. de quo in Iove Tragoedo. BOURD.

ead. l. 15. Ἀμαθίαν) Vid. supra Ῥητ. c. 15. KUSTER.

Pag. 317. *l.* 5. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὐτούς. GUYET.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Intellige ποιοῦσι. GUYET.

ead. l. 6. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. supra Ἀναβ. c. 32, ubi eandem fabulam tangit, uti & Ἀποφρ. c. 3. SOLAN.

Pag. 318. *l.* 15. Ἐθέλῃς) Praeeunte Ms. Regio 3011. ita emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐθέλοις. Sic mox ante ἢν — ζητῇς.

ead. l. 16. Ἐμπέπλησται — ῥᾳδιουργίας) Th. Mag. v. Ῥᾳδιουργὸς haec afferens, πᾶσα omittit, (saltem in ed. Blankardi) qui hinc emendandus, si quid opus. REITZ.

Pag. 319. *l.* 3. Οἱ — οἷον) L. οἱ illud habet, quod recte a *S.* erat pro vulgato ἢ restitutum. Οἷον, quod sequitur, ex *Fl.* est, quod etiam recte habet *S.* cum ante eam editionem omnes, excepta *Fl.* οἳ haberent. SOLAN.

ead. l. 6. Λιχνείαν) Sic scribi satius est, quam quod in omnibus impressis antea erat λιχνίαν. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀφθόνοις) Sic iam emendare iusserat ad Περ. c. 16 T. Faber, quod in omnibus hic reperitur ἀφθόνως. Solan. Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. Reitz. Ἀφθόνοις Mſ. Reg. 3011. teste cl. Bel. de Ball.

Pag. 320. *l.* 2. Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) A Christiano Iudaeove scriptum dicas, qui de Manna cogitaverit. *Mellis* quidem *rivos fontesve* apud hunc (ut Κρον. c. 7) & alios legimus; sed hisce similia nullibi. Solan.

ead. l. 11. Πλάτωνός τι δόγμα) Plat. Πολ. V. pag. 459 E. Solan.

Pag. 321. *l.* 3. Γναθωνίδην — Στρουθίαν) Insignium assentatorum nomina. Guyet.

ead. l. 16. Χρύσιον μὲν &c.) Μίμησις. Guyet.

Pag. 322. *l.* 3. Οὐκ ὀβολοὺς — ἀλλὰ πλούτους) Sic apud Heliod. lib. II, καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοιοίδε ὄντες οὐκ ἀκόλους, ἀλλ' ἀορὰς τε καὶ λέβητας αἰτήσειν. Bourd.

ibid. Ἀλλὰ πλούτους) Plurale πλοῦτοι frequentius occurrit, quam initio putaram ad Hermot. c. 9. Sed conf. ad Icarom. c. 4, ubi plura dedi. Adde Diod. Sic. V, c. 20, πλούτους μεγάλους ἤθροισαν. Reitz.

ead. l. 5. Πλήσειεν) Corrupta vox, pro qua forte reponendum πλουτεῖεν, vel pro τοσοῦτον, legendum τὴν ναῦν. Solan. Πλουτήσειεν legend. videtur. *Guyet.* Parum abest, quin sic edam. Sed quia & Scholiast. vulgatum habet, & aliquis inest sensus, contextum immutare non sustinui. Reitz.

ead. l. 9. Συνοικίας) *Vicos.* Guyet.

ead. l. 14. Πολλοῦ) Subaudi διά. Guyet.

ead. l. 16. Τὸ τῆς Πηνελόπης) Homer. Od. B, 94. Solan.

Pag. 323. *l.* 1. Ὁπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφήνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὖθις ἀναλύεται) Opinor, Lucianum scripsisse τοσοῦτο. Ratio clara est. Iens.

Pag. 324. *l.* 2. Παρὰ — δοκεῖ) Displicet utrumque: nam & παρὰ καιρὸν alienum ab eius mente est, & δόξει dictum oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. Solan.

Pag. 325. *l.* 12. Ὑποπεπταμένον) Ita solet praeteritum πέπταμαι pro πεπέταμαι formari Homero; vid. Il. Φ, 531, ubi πεπταμένας πύλας Scholiast. interpretatur ἀνεῳγμένας, & saepe alibi ap. eundem. Reitz.

Pag. 326. *l.* 5. Ἕβρος μὲν οὗτος &c.) Cum paulo supra dixerit de eadem hac urbe, καί τινας λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quae & Trimontium, & an-

tea Poneropolis, & Pulpudena, & Eumolpias, sita ad Hebrum inter Haemum & Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

ead. l. 11. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥστε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eget locus emendatione, & recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vit. Auct. c. 26, & Gron. ad Diss. cum Hes. c. 8. Infra Conviv. c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς. Sed cum & ipse Guyetus lectionem prioris istius loci isthic probarit, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cuius nullam necessitatem video. Verum & alibi etiam a se dissentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ.

Pag. 327. *l.* 2. Κτήσωνας) Posidonios... aut possisundos Gron. AG. X, 220 E. SOLAN.

ead. l. 8. Καί τινα γυναῖκα ἐν χρῷ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακ.) Exposuit hunc locum Meursius Miscellan. L. I, c. 16. ALMEL. Vid. Meurs. in Misc. Lac. I, 16, p. 76. (Respexit ad Laconum morem, quo & virgines matrimonium inituræ, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem *usque, sicut viri, radebantur.* Plut. in Lyc. vid. not. ad B. πρ. 20, & Ἑτ. δ. XII.) SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς τὸ Λακωνικὸν) Σχῆμα subaudi, aut simile quid. GUYET. Ἔθος commode intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30, ἐς τὸ Περσικόν. REITZ.

ead. l. 12. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γάρ) An, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπέται γάρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δραπ.) Perturbata hic erant omnia, &, ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique satis recte partes assignantur. Medicinam aliquam fecit Marcilius, dum ΦΙΛ. ponit ante Δραπέται, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi *S.* editorem decuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abesset in omnibus, praeter *Par.* admittere nolui. Et sane contra quam Marcilius sentio. Melius enim cohaeret, eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum ius in suos sit fugitivos, quam alium haec subiicere: idque ex addito γὰρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. eiiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit Birkheimer. REITZ.

ead. l. 15. Εἴσεσθε δὲ καθότι) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter appositae sunt: quod ut intelligatur, scopus

& oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur Lucianus aliquem de Peregrini s. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contemtim Iuppiter loquitur. Supervenit Philosophia, ac de Pseudo-philosophorum iniuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium & philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire comites suos iubet Philosophia, & praeconio citare aliquem, qui a κτήσει vel κτήματι nomen habeat. (Substituimus *habendi* nomen in conversione nostra.) Credibile est igitur, *Ctesiam*, *Ctesonem*, *Ctesiclem*, *Ctesibium*, *Ctesippum*, *Philoctetum*, *Polyctetum*, *Euctemona*, aut simili nomine fuisse, quem perstringit Lucianus: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, Themistius Orat. 5 pr. s. pag. 63 D. & Suidas, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab H. Dodwello diss. 5 ad Geogr. minores Hudsoni § 9 seqq. Quare illud forte non absurdum fuerit coniicere, fuisse tum, & hic peti, Epictetum alium iuniorem, simiam forte illius maioris, servilis conditionis hominem & ipsum, sed principum virorum amicitiis opes consecutum maiores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere vellet Lucianus. Hunc forte posteri miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus Dodwelli argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, & ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, & suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) εἴσεσθε δὴ (non δὲ) inquit: *Statim scietis*, καθότι, quo respectu, *quo nomine* & nos *illos quaeramus*, no-

ſtroſque eſſe dixerimus. *Iam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (ſic enim licet interim dicere) dominus, qui eſt inter illos viros, negat ſe ex hoc praeconio intelligere, ſuum ſervum peti, & longe illum aliter deſcribit. Nempe legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, οὗτος, ὃ κηρύττεις· ſed reducitur in viam a Philoſophia, quae eundem eſſe hominem, illum docet. Exclamat herus, & miratur Canthari ſui audaciam. Sed reliqui viri, ipſius comites, bonum ſucceſſum ſuae inquiſitioni inde pollicentur, quod Philoſophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, perſonam ΑΝΔΡῶν ponendam arbitror. Hanc ſententiam noſtram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, ſine auctoritate Codicum; ſed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca poſſunt conferre, illis fraudi non erit haec noſtra licentia: quam pudenter ſumtam, uti demonſtremus, ſupereſt. Nempe prima duo elementa nominis Ἑρμῆς, ΕΡ. coaluiſſe poſſunt cum literis ει, a quibus incipit εἴσεσθε· ut ſaepiſſime literae bis ponendae ſemel omittuntur. De reliquis ſuo loco. GESN.

Pag. 328. *l.* 2. Ἐν χρῷ κουρίαν) Emendavimus antea interpretationem huius loci. BOURD. A nominativo ἐν χρῷ κουρίας. GUYET. Occurrit tam frequenter apud Noſtrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. REITZ.

ead. l. 4. Λοίδορον) Τὸ αὐτόνομον poſt τὸ λοίδορον ſubiungendum videtur. Interpres ita legiſſe videtur. GUYET.

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam ſolitus. Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad ſervum imperiis cap. 2 ſeq. it. c. 3 extr. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ hanc puto ſententiam, quam indicat verſio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipſe ſtipulatus ſibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel condictum eſt potius: αὐτόνομον, quod in poteſtate vel ſub lege quaſi noſtra eſt. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. GESN.

ibid. Ἐπὶ ῥητῷ αὐτονόμῳ) Pro αὐτονόμῳ legendum μηνύτρῳ. Aliter, qui fit, ut mox Ὀρφεύς, quaſi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, niſi forte legere malis τῷ τοῦ νόμου. SOLAN.

ead. l. 6. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ) Quomodo excidere potuerit negatio οὐ, ſic imaginabar. Cum ſcriptum eſſet, Δεσ. οὐ

νοῶ· legit librarius Δεσπ. νοῶ. Quanta ſimilitudo ſit in Mſſ. quibuſdam inter π literam, & inter ϰ, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari ſ. ſcarabaei vid. ſupra ad Ἀποφ. cap. 3. Et quid ſi ad eandem rem ac turpitudinem reſpicitur? GESN.

ibid. Νοῶ οὗτος) Νοῶ, ὦ οὗτος. GUYET. Idque admiſi, cum invenirem in *Baſ.* Sed negationem ſine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia: addendam tamen, Geſnero maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὃν κηρύττεις) Etſi ὃ ad praemiſſum ἀνδράποδον, vel per ſe, recte habet; melius tamen ὃν, quia nova haec perſona eum nomine maſculo incipit appellare, ut vides ex Κάνθαρος & καθήμενος &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκόμα) Vid. B. πρ. c. 20, ubi Cynicus philoſophus ἐν χρῷ κουρίας dicitur, & quae illic annotata ſunt. Hic vero, ut ſupra Περ. c. 15, κομᾷν cum iidem Cynici dicantur, de barba intelligendum eſt, & aliquid excidiſſe videtur, quo illud deſignabatur, vel potius levi mutatione ſanandus hic locus, legendumque ἐκόμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicentur, cap. ult. Mirabitur forſan aliquis, qui factum ſit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recuſarint; dicam: in contraria omnia ituros certum eſt, quibus moroſa iſta ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 9. Περιττὸν τοῖς ἱματίοις) Legend. Caſaub. ad Theophraſt. cap. de adulat. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Hoc interrogative pronuntiandum fortaſſe: ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός; an legendum, ἐκεῖνος αὐτὸς ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σός· talis erat ſervus tuus antea, ſed nunc &c. ſine interrogatione. GUYET.

ead. l. 15. Ἀμέλει ἅπαντας) Literae ἀν. quae Ἄνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλει, & ſic omiſſae, ut paulo ante ἑρ. ante εἰ. GESN. *Baſ.* 4. ſic: ΑΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. ΕΡΜ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρ. — ὥς φησιν, αὕτη.

ibid. Ἅπαντας ἀνευρήσομεν) An ἅπαντας ἂν εὑρήσομεν, & ſubaudito τοὺς δραπέτας. GUYET.

ibid. Ξυνίησι γὰρ ὥς φησιν αὕτη) An ξυνεῖσι, i. e. ſimul ſunt? Locus obſcurus, nec integer videtur. Sed inſititia & ſpuria videntur. GUYET.

Pag. 329. *l.* 2. Ὁ τὴν κιθάραν;) Subaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων

librario excidit fortasse. Vid. libb. vett. GUYET. O Guyete! Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, & probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aeque ac apud alios. Vid. supra notata ad Mort. Dial. X, § 4. Et Gall. c. 14, ὁ τὰ πιναρὰ, Bis Accus. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. Ibid. c. 20, ἡ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis allegata. REITZ.

Pag. 330. *l.* 2. Ἐκποδὼν) *B.* 1. habere ἐκ ποδῶν appinxit Solan. male. Nam & illa, aeque ac *Fl.* & aliae, habet ἐκποδών. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fere ubique adverbii more iungitur in vett. edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuant alii, vid. supra ad c. 29 pro Imag. Adde Iov. Trag. c. 24, ubi ἐκποδὼν ποιήσασθαι, *e medio tollere.* Et Xenoph. Cyr. p. m. 146 m. ἐκποδὼν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Sed & καὶ ἐκ ποδῶν forsan legendum, eiecto ὑμῖν, adiecerat idem. At quae necessitas, quaeso? REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ὁμήρου) Iliad. I, 312. Od. Ξ, 156. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐχθρὸς) Ex Iliad. 9. Cetera sunt ex Iliad. 1, 2, & 5. BOURD.

ibid. Ἀνὴρ) Τὸ ἀνὴρ eiiciendum, ut versus stet. GUYET.

ead. l. 10. Κάνθαρόν σοι μισητέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ῥαψῳδοῦσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. GUYET.

ead. l. 11. Ξεινοδόκον) Il. Γ, 354. SOLAN.

ead. l. 12. ΥΠΟΔ.) *Maritum* vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδεξάμενος s. hospes philosophorum, cui uxorem boni viri abduxere. GESN. ΥΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχεύς. GUYET. Immo ὑπόδικος, si inscriptio Dialogi vera. REITZ.

ead. l. 14. Οἰνοβαρὲς) Homer. Il. A, 225. Cetera sunt ex Il. B, 202, 246 & 214. SOLAN.

ead. l. 16. Εἰνὶ) Quia sic metrum constat, servavi lectionem Parisinae. Sed posses apostropho neglecta legere: Οὔτε ἐνί. Sed in Hom. B, 202, legitur Οὔτε πότ' ἐν πολέμῳ. REITZ.

Pag. 331. *l.* 1. Παναάριστε) Πανάριστε ἐριζέμεναι. GUYET. Bene. Itaque ut haec iungenda appareat, punctum post κολοιῶν sustuli. REITZ.

ead. l. 3. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum nebulonem versus, quos cantillat, Homerici. Nempe introducit Lucianus ῥαψῳδοῦντα, & convicia Homerica meditantem Fugitivum Cynicum, quasi

usurum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; & quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera iaculatur Lucianus. Gesn.

ead. l. 4. Πρόσθε κύων, ὄπισθε δὲ λέων, μέση δὲ χίμαιρα &c.) Versus hic ita legendus: Πρόσθη κύων, ὄπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα. Iens. Depravate antea in omnibus praeter *P.* legebatur ὄπισθε pro ὄπιθεν, & μέση. Exstant etiam hi versus apud Hesiod. Θ. 323, quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Solan. Homer. Il. Z, 181, paulo aliter, scil. Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. Reitz.

ead. l. 6. Τρίτου κυνὸς) An τριπλοῦ; i. e. τοῦ Κερβέρου. Τὸ τρίτου hic non placet. Guyet.

ead. l. 7. ΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contracte ΥΠΟΔ. Solan.

Pag. 332. *l.* 2. Τοιγαροῦν — μιαρὸς ὢν) Frigida sunt ista, & suspecta videntur. Guyet. Nullum iocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam allusionem ad vocem κρεμήσεται. Ideo suspicor, non ita scripsisse Lucianum, & forte Χρέμητα scripserat, ad quod alludebat κρεμήσεται, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππειον eum vocavit. Palm. Κρεμάντην emendabat cl. Bel. de Ball.

ibid. Κλεάνθην) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor huius opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finiisse ab aliis tradatur. Vid. Μακρ. cap. 19. Solan.

ead. l. 12. Ὑποσάθρων) I. e. vetulus, senex, vetustate putridus, marcidus. Guyet.

ead. l. 14. ΕΡΜ. Ἡρακλες — τὸ μετὰ τοῦτο) Haec omnia inepta & obscura sunt; nec Luciani esse videntur. Guyet. At si hoc non est urere & secare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vett. quid tandem sani relinquetur? Reitz.

Pag. 333. *l.* 4. Τρικάρανος) Huius nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus, Pompeius. Bourd. Τρικάρανος βιβλίον) Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebulonum eo titulo conscriptum, quo tendat non assequor. Vid. Ἀποφρ. cap. 29. Solan. Est inter Theopompi Comoedias deperditas Τρικάρανος. Ac vix dubito, quin Var-

ro, cuius inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. GESN.

ead. l. 5. Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἷς) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nusquam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro τριφάλης, ητος, fabulae Aristophanicae nomen celebre, saepius laudatum Athenaeo, Polluci, aliis. Τριφάλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter & in quibusdam Pollucis libris vitiosum puto: sive capitis, aut coni adeo in galea, notionem tribuas themati, ut propius ad τρικάρανον accedat; sive cum *phallo* cognatum putes, qui etiam φάλης est. Sic Schol. Aristoph. Lysistr. 772, itemque Eustath. ad Od. A, pag. 50, 52, τὸν φάλητα interpretantur αἰδοῖον ἀνδρός. Quo sensu Τριφάλητα acceperit Aristophanes, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae Varronianae, ab ipso forte Aristophane acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud Non. Marc. p. 131, 29, (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (Goth. *Triphaló*) περὶ ἀῤῥενότητος. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt Scal. in Priap. pag. 211, & Scioppius. Hoc manet, Τριφάλλης, s. Τριφάλης potius, non est τῶν Κωμικῶν εἷς. Superest, ut aut intelligamus τῶν Κωμικῶν λόγων εἷς λόγος, aut pro εἷς legamus ἐστὶ, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus. GESN.

ead. l. 7. ΗΡΑΚ.) Nomen Herculis reposui pro Δραπ. quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Λημυθίωνα) Atqui fullonis mercenarius aut servus Cantharus c. 28; ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. ῥ. τ. ὁ. τὸν Λ. δὲ αὖθις ἀ. τ. ἱ. τ. δ. &c. nec opus est, ut Myropnus nominetur, nisi Codices meliores praeeant; satis enim per καὶ τοῦτον intelligetur. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς) Attigi hanc poenam supra ad Mort. Peregr. c. 9, ex Interp. Aristoph. ad Nubes. Coniunxit haec omnia Lapith. c. 32, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἴσχιστα ἔπαθες. BOURD.

ead. l. 16. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παρατιλλόμενος τὸν πρωκτὸν admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequuntur προσέτι & εἶτα, quibus τὰ πρῶτα bene respondet, nihil immuto. Ceterum res ipsa satis nota. Conf. cap. 9

de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena Voff. ad Catull. p. 41. Reitz.

ibid. Τὰ πρῶτα) Male haec fcriptura habet. Sufpicor, fcriptum fuiffe τὸν πρωκτόν. De παρατίλλομαι dictum eft ad Μισθ. c. 33. Solan.

Pag. 334. *l.* 1. Γυναικεία τῇ πίττῃ) Nondum inveni πίτταν γυναικείαν, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus mafculum* eft praeftantius, neque apud Diofcoridem, neque apud Plinium, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae iam adhibita eft ad turpes ufus in femina. Gesn.

ead. l. 4. Τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων) Videtur ad librum & locum eius, quem traducit, refpicere, tragicis eiufmodi lamentationibus ridiculum. Gesn.